

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Carina BARTSCH

Kiraz Kırmızısı

Yaz

Ücretsiz PDF

ROMAN

Çeviren: Güniz Galay

<https://trancey.org>

Carina
BARTSCH

Sevimli, masum ve romantik
bir hikâye. Kesinlikle ikinci ki-
tabı okuyacaksınız!

Amazon

İkinci kez okuyunca bile hari-
ka! Resmen bir kitap karakteri-
ne âşık oldum!

Goodreads

Karakterlerin duygularına ve
gönül ilişkilerinin tılsımına
odaklanmasıyla son zaman-
larda gördüğüm en farklı aşk
hikâyesi.

Barnes and Noble

KIRAZ
KIRMIZISI
YAZ

Bazı şeyler dikkatini
çeker ama sadece
kalbini çalanların
peşinden git.
Kızılderili Atasözü

“Doğru insan diye bir şey yoktur. Yapabileceğin tek şey, kimin en az yanlış insan olduğuna karar vermektir.”

Eksik Parça Yayınları

Kiraz Kırmızısı Yaz

Carina Bartsch

İngilizce ilk basımı AmazonCrossing tarafından aşağıdaki isimle gerçekleştirilmiştir:

Cherry Red Summer

Copyright © Carina Bartsch, 2011

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Güniz Galay**

Yayma hazırlayan: **Kürşad Kızıltuğ**

Editör: **Gözde Döneli**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Nisan 2019

ISBN: – 978-605-7939-80-7

Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Güllübahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Carina BARTSCH

KIRAZ
KIRMIZISI
YAZ

Çevirmen: Güniz Galay

Ücretsiz PDF - <https://rantey.org>

Kendime olan inancımı yitirdiğim zamanlarda
bana inanmaya devam eden
herkese teşekkürler.

BÖLÜM 1

EMELY?

Her seferinde aynı şey olurdu. Ya zamanın kendisi bana gıcıklık yapardı ya da kankalarım, gideceğim yere zamanında yetişmek için yaptığım acınası planın içine ederdi. Ama bugün, bir kereliğine de olsa şansım yaver gitti. Telaşla kampüsten çıkarken otobüs durağa yanaşıyordu, böylece koşup kapanmakta olan otomatik kapıdan zor da olsa geçerek otobüse binmeyi başardım.

Berlin otobüsüne binmeyi başarmıştım ve bu benim çok nadiren denk getirebildiğim bir şeydi. Otobüslerin geç kalmak gibi bir huyu vardı, benim de geç kalmak gibi bir huyum vardı ama sorun şu ki asla aynı zamanda geç kalamıyorduk. Bu yüzden, çantasına iki eliyle sımsıkı yapışmış yaşlı bir kadının yanından geçip arkasındaki koltuğa otururken takvimime bir çarpı koyarak bu nadir durumu kayıtlara geçmem gerektiğini zihnime not aldım.

Otobüs, hareket edip birkaç metre ilerledikten sonra gülümse dim. Keyfimin yerinde olmasının sebebi anaokulundan beri en yakın arkadaşım olan Alexandra idi. Bana neredeyse asırlar geçmiş kadar uzun gelen bir süredir görüşmemiştik. Gerçekçi olmak gerekirse tamı tamına üç ay geçmişti son görüşmemizden bu yana. Küçükken biri bana Alex ile yollarımızı ayıracağımızı, hatta başka başka yerlerde olacağımızı söyleseydi buna asla inanmazdım.

Ama mezun olduktan sonra tam da öyle olmuştu. Alex, Münih Üniversitesi'nde Sanat okumaya karar vermiş, ben de Münih'ten neredeyse 645 km uzaktaki Berlin'de bir üniversiteye başlamıştım.

Birkaç yıl önce olmuştu bu ve ayrı kalmak hiç de kolay olmamıştı. Aramızdaki büyük mesafe, plan program yapmadan bir araya gelmemize imkân vermiyordu. O yüzden de sadece yarıyıl tatillerinde ve Heidelberg'e arabayla yaklaşık bir saatlik mesafede olan kasabamız Neustadt'ta geçirdiğimiz tatillerde bir araya gelebiliyorduk. Diğer zamanlarda ise telefonlaşmaktan ve birbirimize e-posta yollamaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Yine de Alex'i özlüyordum. Arada bir sesini duymak, onu kanlı canlı karşımda görmekle bir değildi. Sürekli etrafımda dolanıp durmasına, sabah uyanır uyanmaz açılan çenesinin akşam yemeği saatine kadar kapanmayışına alışkıktım.

Nefes almaksızın konuşmasının beni nasıl da cinnetin eşiğine getirdiğini hatırlayıp kendi kendime sııttım. Kulağa çok aptalca geliyor ama şu anda onun en çok özlediğim yanı tam da buydu.

Bu yüzden bana iki hafta önce verdiği haber, ondan aldığım en güzel hediye oldu. Alex, Berlin'e, bana yakın bir yere taşınıyordu.

Münih'teki sanat eğitiminden memnun kalmamıştı çünkü onun kafasındaki eğitimle örtüşmemişti. Bir gece okuldan yurda döndüğünde erkek arkadaşını, şu anda eski erkek arkadaşı tabii ki, yan odada kalan kızla aynı yatakta yakalayınca okulu öylece bırakıvermek hiç de zor gelmemişti ona.

Bu türden bir şey yaşayanların çoğu, kaçıp saklanacak bir delik arardı ama Alex'i Alex yapan şey başkalarının onu hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemesi değil miydi zaten? Olayın üzerinden yalnızca iki hafta geçtikten sonra kendini toplayıp B planı üzerinde çalışmaya başlamıştı. Hatta başına gelen o nahoş olaydan "Tanrı'nın lütfu" diye bahsetmeye bile başlamıştı. Gerçekleri işine geldiği gibi yorumlama becerisi, ona olan hayranlığımı bir kat daha arttırmıştı.

İşte onu, tam da bu yüzden seviyordum. Yeni tutkusu moda tasarımıydı. Alex maymun iştahlılığıyla bilinen bir kızdı ama bu kez ben bile karşısında duramamıştım. Bir gün gözlerini kapatmış kendi deyişiyle iç sesini dinleyerek otururken bir anda fark etmişti aslında ne yapmak istediğini. Doğruyu söylemek gerekirse moda tasarımcılığı onun için biçilmiş kaftandı.

Sadece Berlin ve civarındaki üniversitelere başvuru yapmış ve bu üniversitelerin ikisinden kabul mektubu almıştı. Üniversitelerin biri şehir merkezindeydi. Diğeri de benim devam ettiğim üniversiteydi. Hangi okula gideceğine karar vermesi uzun sürmedi.

Gerçekten de neredeyse her şey mükemmel gidiyordu ama *neredeyse* kelimesini vurgulamak koşuluyla çünkü çok büyük bir sorunumuz vardı. Alex, ev kiralayamayacaktı. Berlin'deki küçük dairelerin kiralaları bile özellikle de öğrenciler için ateş pahası olabiliyor. Ev kiralamak yerine ondan iki yaş büyük olan ağabeyi Elyas'ın yanına taşınacaktı. Elyas'ın oda arkadaşı geçenlerde taşınmıştı. Alex de hemen o odayı sahiplenmişti.

Elyas'ı yıllardır görmemiştim ve buna pek de üzülmediğim söylemezdi. Onun da Berlin'de yaşadığını tesadüfen öğrenmiştim ama farklı bir üniversitede olduğu için bir kez olsun aklımdan geçmemişti. Şehir ikimiz için fazla büyüktü ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Dairesinin benimkine bisikletle on dakika mesafede olduğunu öğrenene kadar yani. Onca zaman sonra onu yeniden görme fikri tuhaf geldi. Bana kalsa onunla görüşmekten kaçınmayı tercih ederdim. Açıkçası içimdeki paniği bastırmak için çaresizce çırpınıyordum. Önemli olan Alex'in tekrar yanımda olması ve bunun ne kadar muhteşem bir şey olduğuydu.

Otobüs, duraklardan birinde ani bir fren yaparak durdu ve otomatik kapıdan gelen tıs sesi otobüsten inmem gerektiğini anlatıyordu. Yolun birkaç metre aşağısında Alex'i, babası Ingo ve annesi

Alena ile büyük beyaz bir kamyonetten karton koliler çıkarırken gördüğümde daha kaldırıma çıkmamıştım. Bu üçü, Schwarz ailesinin çok sevdiğim üyeleri idi. Çocukluğumun yarısını onların evinde geçirmiştim ve yıllar geçtikçe Ingo ve Alena benim ikinci anne ve babam oluvermişlerdi.

Alex, beni görünce elinde tuttuğu koliyi gürültülü bir şekilde düşürüp çığlık attı. Bir sonraki nefesini aldığı anda kontrolsüz bir heyecana kapılıp bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Size onun hipe-raktif olduğundan bahsetmiş miydiniz?

Benim yerime havayı kucaklaması için son saniye çömelmeyi geçirdim aklımdan. Komik bir fikirdi ama aynı zamanda fazla kaba bir davranış olurdu. Aslında azıcık kaba olurdu.

Ben de gülüp çıtı pıtı bir kız olan en iyi arkadaşımın bana sarılması ve beni neredeyse yere yuvarlaması için kollarımı açtım. “Emely-Bemely!” diye bağırdı. Sımsıkı sarılıp nefessiz bırakmıştı beni. Masum yüzüne baktığınızda anlamanız imkânsızdı ama Alex kesinlikle bir çeşit sarılma canavarından türemişti. Belki de sarılğan sınıflandırmasına giren bir türden geliyordu. *Ben de sımsıkı sarılarak öldürebilirim insanları* diye geçirdim aklımdan kollarımla onu sıkarken. Birkaç gün sonra ona yine veda etmek zorunda kalmayacağıma inanamıyordum. Burada kalıp her zaman yaptığı gibi gece gündüz sinirlerimi bozacaktı. Mutlulukla iç çektim. Sonra birden bıraktı beni.

“On beş dakika geç kaldın!” dedi.

Bu kez kızgınlıktan iç çektim.

Hiç toplamadığı açık kahverengi kıvrıkcık saçlarıyla tıpkı annesine benziyordu ama gözleri babasınıninkiler gibi mavi mavi parlardı.

Hiç zaman kaybetmeden beni kolumdan çekştirip annesiyle babasının yanına sürükledi. Alena’nın da gözleri parladı beni görünce. Koşarcasına iki adım atıp kollarını boynuma doladı.

“İyi misin?” diye sordu ellerini yanaklarıma koyarak. Gülümseyerek evet anlamında başımı salladım.

Alena, Polonya’da doğmuştu. Yeşil gözleri vardı. Yüzü inanılmaz derecede narin ve yumuşaktı. İlerleyen yaşı yüzünde minik çizgiler bırakmaya başlasa da yaşlı görünmüyordu.

Ona baktıkça çok ama çok uzun bir süredir görüşmediğimizi fark ettim.

Ingo, her zamanki gibi bir kenarda durmuş, bana mesafeli bir şekilde sarılmadan önce ihtişamlı gelişimi izliyordu.

Onu son gördüğümünden bu yana saçları biraz grileşmişti ama yüzü her zamanki gibi göz alıcıydı. Ingo, çok konuşmayan biriydi fakat konuştuğunda da dinletirdi kendisini. Alena’nın da birkaç yıl hemşire olarak çalıştığı Neustadt Tıp Merkezi’nde doktordu.

Gülümseyerek, “Sen her geçen gün güzelleşıyorsun.” dedi bana.

Ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu gerçekten. Kahverengi gözlerim ve omuz hizasındaki siyah saçlarımla hoş bir kız olduğum söylenemezdi. Hadi fena değil dediğimiz türden diyelim. Daha da kötü olabileceğinin farkındaydım. Tam olarak sebebini bilmiyorum ama en azından yüzümü seviyordum. Yine de kalabalıkta dikkat çekmeyecek yüzlerdendi benimkisi.

Bir süre kaldırımda dikildikten sonra Alex’in, bakışlarıyla bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettim. “Ne var?” diye sordum.

“Tanrım... Emely, sen daha kötü giyinir olmuştun.” diyerek başını iki yana salladı. “Sana el atmamın zamanı gelmiş de geçiyor bile.”

Ona göz kırpıp üstüme başıma baktım. Beyaz spor ayakkabılar, koyu mavi bir kot pantolon, siyah bir tişört ve koyu gri polar.

Bu kızın benim kıyafetlerimle ne derdi vardı?

“Belki de majestelerini tekrar sizinle yaşadığı yuvasına götürmelisiniz.” dedim Alex’in annesiyle babasına. Buna güldüler ama başlarını hayır anlamında salladılar.

Bu canavarın yeniden etrafımda dolanmasına neden bu kadar sevinmiştim ki? Alex yandan dürttü beni. “Majesteleri burada kalacak.” dedi çenesini yukarı kaldırarak. “Ve şimdi benimle geliyorsun. Sana bu muhteşem daireyi göstermem lazım!” Daha lafını bile bitirmeden koluma yapışıp beni çekiştirmeye başladı.

“Yukarı çıktığımıza göre beraberimizde birkaç koli götürsek iyi olur bence.” dedim kamyonetin yanından geçerken ama Alex boş ver anlamında elini sallayıp, “Sonra taşırız kolileri.” dedi, savaş öncesinde inşa edilmiş binanın giriş kapısına doğru beni sürüklerken.

Beş kat yukarı sürüklendim. Tamı tamına beş kat! Alex’in kendisini eski bir binanın çatı katında bulacağını ve bu binanın asansörünün de olmayacağını bilmeliydim. Kara mizah konusunda oldukça iyiydim ama bu yaptığımızın komik bir tarafı yoktu.

Alex, merdivenleri çıkarken nefes almaksızın odasını nasıl döneceğini anlattı bana. Aynı anda hem beş kat merdiven çıkmaya hem de konuşmaya yetecek nefesi nereden bulduğunu merak ediyordum. Yedek bir ciğeri falan mı vardı bu kızın acaba?

Daireye vardığımızda artık nefesim kesilmişti, sanki üç bin basamak çıkmış gibiydim. Yukarı çıkarken birkaç kez sendelemiştim ama tökezleyip düşmediğim için mutluydum. Utanç verici her türlü tökezlemeye yatkındım ama diğer insanların aksine bu tökezlemeleri hiç ama hiç komik bulmuyordum. Sakarlığım, kurtulamadığım bir özellikti. Doğru düzgün yürüyemeyecek kadar aptal olduğumu söylemek hoşuma gidiyordu.

Sadist arkadaşım Alex, kapı önünde soluklanmama bile izin vermeden hızlıca içeri çekti beni. İlk adımımı atar atmaz şaşkınlıktan donakaldım.

Dikkatimi çeken ilk şey, bir sanatçının yaşadığı tavan arası gibi görünen devasa odaydı. Zemin koyu renk lamine parkeyle kaplıydı ama duvar sıralı bir şekilde parlak beyaza boyanmış ve kırmızı

tuğla ile kaplanmış bölümlerden oluşuyordu. Eğimli tavana bir sürü pencere serpiştirilmişti. Yerden yükselip tavanda kaybolan kalın ve köşeli sütunlar görsel olarak alanı bölüyordu.

Solumda kalan açık mutfakta, görünürde kulpları olmayan parlak gri dolaplar ve çekmeceler, bir fırının olduğu yemek pişirme tezgâhı ve tüm diğer cicili bicili eşyalar vardı. Mutfağın arkasında, etrafına her biri ayrı telden çalan altı sandalyenin dizildiği bir yemek masası vardı.

Duvara monte edilmiş düz ekran televizyona bakan siyah bir kanepenin olduğu küçük oturma odası sağında kalıyordu. Kitapların açık raflarına sayısız CD, DVD ve bilgisayar oyunu dizilmişti.

Gözlerimi biraz daha uzak köşelerde gezdirdiğimde dekorun geri kalanına hiç uymayan ama bir şekilde yine de her şeyi tamamlayan siyah kuyruklu piyanoyu keşfettim.

Sonuçta daire hem karmakarışık hem de şık görünüyordu. Alex abartmamıştı. *Muhteşem*, burayı tanımlamak için gerçekten de doğru kelimeydi.

“Vay canına...” dedim her şeyi bir süre gözden geçirdikten sonra.

“Ah Emely. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.” dedi Alex gözlerini kırıştırarak. “Sanırım Münih’ten vazgeçmek doğru karardı. Hiçbir zaman evimdeymiş gibi hissetmedim orada zaten. Hepinizi de dayanılmaz derecede özledim.” Tekrar sarıldı bana. “Ayrıca Bav-yera usulü sosisi de hiç ama hiç sevmedim.” diye fısıldadı kulağıma.

Doğrusu sosis konusunda onunla aynı fikirdeydim. “Tamamen anlaşılabilir.” dedim gülümseyerek kollarımızı indirirken.

Ona daha uzun süre sarılmalıydım çünkü tekrar bileğime yapıştığında hâlâ nefesimi toplayamamıştım. “Odamı görmelisin.” dedi ben peşi sıra yalpalayarak giderken.

Oturma odasından çıkıp sağında bir solunda da iki kapı olan dar bir antreye geldik. Alex, doğrudan birinci kapıdan içeri soktu beni

ve böylece asıl amacı konusunda aniden bir aydınlanma yaşadım: Elyas Schwarz, bu ailenin, bana göre en istenmeyen, sonuncu üyesi.

Elyas, çömelmiş Alex'in yeni karyolasını monte etmeye çalışıyordu.

Sanki derin bir sis tabakasının içinde belirivermiş gibiydim ve anılarımı perdeleyen puslu bulutlar aniden dağılıvermişti. Elyas, başını kaldırıp bize baktı. Gözlerini bir müddet benden ayırmadı. Beni gördüğüne en az o da benim kadar şaşırılmışa benziyordu. Onu yeniden görmek hiç de hoş değildi. Nefesim kesildi.

Aradan geçen onca yıla rağmen yüzü neredeyse hiç değişmemişti. Yüz hatları hâlâ yumuşak ve göz alıcıydı ama şimdi daha haşın görünüyordu. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Elyas her zamanki gibi çok çekiciydi.

Gözlerinde, ona özgü turkuaz yeşil tonlar hâlâ vardı. Başka hiçbir insanda görmediğim gizli bir parlaklığı saklıyordu bu dokunuşlar.

Turkuaz ve yeşilin karıştığı gözler. Doğanın harika bir ürünü denilebilirdi. Anne ve babasının farklı göz renklerinin karışımı.

Elyas'ın tarçın rengi saçları biraz dağınıktı. Bu, karyolanın monte edilmeye inatla direndiğinin bir göstergesiydi belki de. Gözlerimi vücudunda gezdirdim. Kaslı kollarına ve düz karnına yapışan tişörtüne baktım. Elyas, bir delikanlıdan çok bir adam gibi görünüyordu ve eski çelimsizliğinden eser kalmamıştı.

Gözlerimi yavaşça yüzüne döndürdüm. Dudakları kıvrılıp havalı havalı sırtınca kendimden geçişim de son bulmuş oldu. Ayağa kalkıp yanımıza gelene kadar sırtmaya devam etmesine gıcık oldum. Benden en az bir baş boyu daha uzundu. Bu yüzden ne kadar yapmak istemesem de başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

Gözlerini kısa bir süreliğine de olsa benden ayırmadan o hoş ve kalın ses tonuyla "Selam Alex." dedi. "Beni küçük arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Ha?

Hangisine daha çok üzüleceğimi bilemedim: Beni tanımamasına mı yoksa beni adice gafil avlayışına mı? Sonunda her iki durum için de üzölmeye karar verdim.

“Emely bu, gerizekâlı.” dedi Alex kaşlarını çatarak.

“Emely?” diye tekrar etti Elyas, sanki adımı daha önce duyduğunu hayal meyal hatırlıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak.

Amma da burnu havada bir hödük! Kasılmış çene kemiklerimle öfkemi yutup kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım.

“Evet, ben *Emely*,” dedim kinayeli bir samimiyet gösterisiyle. “Hani şu küçük göğüsleri olan Emely.”

“Ha, o *Emely*,” dedi sırtarak gözleri malum bölgede gezinirken. “Şimdi sen söyleyince...”

Hödük! Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum.

“Alex bana *sinir bozucu komşulardan* hiç bahsetmemişti.” dedim gözlerine bakarak.

Ne o ne de ben gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Birbirimize baktığımız her saniye odadaki sıcaklığın beş derece birden düştüğüne yemin edebilirdim ancak bu yanılsama arkamdan gelen tıkırtıları duyduğum anda yok olup gitti.

Evet ya... Taşınma işi. Tamamen çıkmıştı aklımdan.

Kan ter içinde kalmış, hırıltıyla nefes alan Ingo, iki ayrı koliyle boğuşuyordu. Bu da bana Elyas’tan kurtulmam için mükemmel bir fırsat sunmuştu. Bu sayede onu öldürmekten tutuklanmayacaktım.

Kamyonetten birkaç koli daha almak için yanından geçerken Ingo, “Asansör yok.” ve “Bunun için çok yaşlıyım.” gibi bir şeyler mırıldandı.

Dört saat sonra, daha doğrusu yaklaşık üç bin kalori yaktıktan sonra, oturma odasındaki siyah kanepeye yığıldım. Böyle işlere alışık olmayan ciğerlerimin yanı sıra dizimle de uğraşıyordum çünkü yine, salaklığımı doymayıp ağzına kadar dolu bir koliyi taşıırken birkaç basamak aşağı yuvarlanmayı başarmıştım.

“Bir insan evladının bu kadar ıvır zıvırının olması imkânsız.” diye sızlandı Elyas, kan ter içinde son koliyi de kapıdan içeriye sürükleyip nefesini toplamaya çalışırken. Alex’in odasında yer kalmadığı için o koliyi de oturma odasındaki diğer kolilerin yanına yerleştirdi.

Pekâlâ, benimle konuşmak için bahane yaratmaya çalışıyorsa gerçekten de avucunu yalardı. Tam onun önünde merdivenlerden yuvarlandığımda nasıl da pis pis sırtıttığını görmediğimi mi sanıyordu? “Ah!” demişti ama öyle normal bir “Ah!” değildi. Daha çok “Hayda... Bu kız merdivenlerden bile çıkamayacak kadar aptal mı yahu? O koca popuyla normal tabii.” tarzı bir “Ah!” idi.

Öyle olsun bakalım. Koca popo kısmını ben uydurmuş olabilirim ama o, gerçekten de bu tarz laflar edebilecek biriydi. Ayrıca ses tonundaki kendini beğenmişlik içimdeki öfkeyi kusmam için yeterliydi.

Elyas’ın duvara yaslanıp terden alınına yapışan saçlarını düzeltişini kısık gözlerle izledim.

Aramızda geçen onca şeyden sonra beni hatırlamamasını anlamıyordum. Yaptığı şeyi telafi edebileceğini ya da onu affedebileceğimi düşündüğümünden değil ki onu ömür boyu affetmeyecektim ama hiç değilse beni hatırlaması lazımdı.

Elyas’a baktıkça yüz ifadem daha da zalimleşti. Tüm bu zaman boyunca onu seyrettiğimin farkında olduğunu göstermek ister gibi başını kaldırıp kısık gözlerle bana baktığında gözlerimi başka bir yöne çevirmeden önce ona delici bir bakış attım.

Sonra da bana göre çok akıllıca olduğunu düşündüğüm bir karar aldım. Kendimi onun için üzmeye değmezdi. İçimdeki hıncı bir kenara bırakmak için tüm gücümle mücadele ettim. Gözlerimi kapattım ve başımı kanepeye yaslayıp ellerimi de karnımın üzerinde birleştirdim. Sadece ve sadece merdivenlerden yuvarlanışımı unutmaya odaklandım.

Ama belli ki bana rahat yoktu. Birkaç dakika sonra çalan kapı

zili, tatlı uykumdan zıplatarak uyandırdı beni. Alex, sanki asırlardır bu dairede yaşıyormuş gibi koşup kapıyı açtı.

Dışarıdan, “Pizza!” diyen bir adamın sesini duydum.

Vay canına! Civarda insanın aklından geçenleri okuyan biri mi vardı?

Elyas’la zombiler gibi aynı anda, “Pizzaaa!” diye bağırdık. Kaşlarımızı kaldırıp bir saniye için birbirimize baktık. Açlığın Elyas ve benim gibi iki insanı bir araya getirebileceği kimin aklıma gelirdi ki? Ancak bu saniyelik bağ “sıra dışı durumlar” kategorisine girdiği için sayılmazdı.

Alex’in kapıyı kapatıp üst üste dizilmiş pizza kutularını dengeli bir şekilde taşımaya çalışması zor da olsa ayağa kalkmam için bir işaret oldu.

Hep birlikte pizza kutularına gömüldük ve ben şansımın yardımıyla Margarita’yı kapmayı başardım. Pizzayı yemek masasına götürüp diğerleriyle birlikte oturdum.

“Pizza fikrini ortaya atan kimse ona sonsuza dek minnettar kalacağım.” dedim ilk ısırığımı alırken.

“O kişi ben oluyorum.” dedi karşı köşede oturan Elyas sırtarak.

“O zaman sözümü geri alıyorum.” diyerek cevap verdim.

Açlığımızı pizza ile giderdiğimiz ve öğleden sonraki işkencenin etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya başladığımız yemek boyunca başka bir laf eden olmadı.

Karnım doyunca pizza kutusunun kapağını kalan üç dilimin üzerine kapattım. Alex’in annesi kalktı ve dolaptan birkaç şarap kadehi çıkarıp masaya koydu. Nihayet daha samimi bir ortam oluşuyordu. Müzik setinde hafif bir şarkı çalıyordu. Masada yanan iki mum vardı ve yerde duran koliler de işimizi bitirdiğimizin ispatıydı. Diğerlerinin yüz ifadelerine bakılırsa onlar da aynı rahatlamayı hissediyordu. Bu rahatlık hissiyle arkama yaslandım.

Ingo kadehimi doldururken, “Bu arada, Emely, okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Bence gayet iyi gidiyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Alena. “Şimdi kaçınıcı sınıftasın? Üçüncü sınıfa mı gidiyorsun?”

“Evet. Yarın başlıyorum. Biraz gerginim ama.”

Alena iç çekti. “Zaman nasıl da uçup gidiyor? Üçünüzün ön bahçede çırılçıplak koşuşturduğunuz zamanları daha dün gibi hatırlıyorum.”

Alex ile Elyas gözlerini devirdi, ben de onlara katıldım. Acaba anne ve babalar, ileride anlatıp onları utandırabilmek için mi küçük çocuklarını çırılçıplak gezdirirler diye geçirdim aklımdan. Sonra da Elyas’ın önünde sallanıp duran o küçük şeyi gördüğüm zamanki şaşkınlığım aklıma geldi. Gözümün önüne gelen öyle komik bir görüntüydü ki gülmeden edemedim.

“Neymiş bu kadar komik olan?” diye sordu Alex.

“Ağabeyinin, bahçedeki şişme havuza girmesine izin vermediğimiz günü hatırlıyor musun?”

Alex, hatırlamak için kendini biraz zorladı. “Ona o *solucanla* havuza giremeyeceğini söylemiştin!” Alex kahkaha attıkça ben daha fazla gülmeye başladım.

“Ama,” dedim. “En komiği de kulağıma Elyas’ı sürekli solucanıyla oynarken gördüğünü söylemendi.”

Ben, Alena, Ingo ve Alex kahkahaya boğulurken Elyas yudumladığı şarabı boğazına kaçırıp öksürmeye başladı. Bana fırlattığı öfke dolu bakışlar da yanıma kâr kaldı.

Alena, ağzını peçeteyle silip boğazını temizledi. “Ne hoş,” diyerek başladı söze. “Elyas’ın solucanıyla oynamayı sevdiğini biliyoruz artık. Gerçi hayatıma bu faydalı bilgiyi edinmeden devam etmeyi tercih ederdim ama neyse.”

Gülümseyip Elyas’ın aşağılandığı nadir anlardan birinin tadını çıkardım.

Ingo, iç çekti. “Keşke solucanına gösterdiği özeni başka şeylere de gösterseydi.”

Elyas, gözlerini devirdi. “Ben gayet ciddiym,” dedi Ingo oğluna bakarak. “Bitirme sınavında yine çaktın. Böyle giderse okuldan atılacaksın.”

“Amma da abarttın baba. Dünya kadar zamanım var. Ne acelem var ki?” deyip omzunu silkti Elyas. Ingo’nun yüz ifadesinden bu konuda daha önce de birkaç kez tartıştıkları belli oluyordu. Alex bana Elyas’ın babasının izinden gidip Tıp Fakültesi’nde okuduğunu söylemişti ama daha fazlasını bilmiyordum.

Alena, elini nazikçe kocasının koluna koydu. Ingo da derin bir nefes aldı ve konuyu daha fazla uzatmadı.

Bana göre Alena ve Ingo, gerçek aşkın var olduğunun canlı kanıtıydı. Onca yıllık beraberliklerine rağmen birbirleriyle olan samimi ve duygusal iletişimleri beni büyülemeye devam ediyordu. Gerçek aşkla ilgili binlerce kitap yazılabilirdi. Oysa gerçek aşkın ne olduğunu anlamak için yapılması gereken tek şey, bir saniyeliğine Alena ve Ingo’ya bakmaktı. İkisini izlemek, beni garip bir şekilde mutlu etti.

“Söyle bakalım Emely, oda arkadaşınla aran nasıl?” dedi Ingo bana dönerek.

“Eva iyi bir oda arkadaşı,” dedim. “Aslında biraz tuhaf bir kız ama anlaşıyoruz.”

“Erkek arkadaşıyla oynadığı zamanlar hariç yani,” diyerek lafa girdi Alex.

Yüzümü buruşturdum. “Çok sağ ol Alex. Gördüklerimi tekrar aklıma getirdin.”

Üç çift göz, şaşkınlık içinde bana baktı.

“Ah, aslında düşündüğünüz kadar iğrenç görüntüler değil,” diye ekledim hemen. “Onları birkaç kez uygunsuz vaziyette görmüş olabilirim ama sonra odayı özel işleri için ne zaman kullanacağını önceden yazacağı bir sistem geliştirdik. Şansım varsa bu kurala uyar.”

“Bu konuda bir anlaşmaya vardınız demek.” dedi Alena gülerek.

“Evet, öyle de denebilir.”

“Bu arada hazır konu açılmışken senin aşk meşk işleri ne âlemde?” dedi Ingo. “Geçen hafta kaç evlenme teklifi aldın?”

Yanlış soru. Kesinlikle yanlış soru.

İnsanların, en azından yalnız olmadığımı varsayıp hâlâ aşk hayatımla ilgili sorular sormalarıyla kendimi teselli etmeye çalıştım ama buna daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum.

“Şöyle söyleyeyim. Geçen hafta milyonlarca dolarlık bir servetin varisine tekmeyi bastım. Birbirimize yeterince zaman ayıramıyoruz,” diyerek iç çektim. “Elbette yatla dolaşmayı özleyeceğim ama bunu çabucak atlatacağımdan eminim.” Diğerleri söylediklerime gülerken şarabımdan bir yudum aldım. Her ne kadar içinden benimle dalga geçtiğini düşünsem de Elyas’ın yüzünde ihtiyatlı bir gülümse gördüğümü söyleyebilirim.

Her neyse.

“O kadar mı kötü?” dedi Alena, acıklı bir gülümsemeyle.

Omuz silktim. “Hayır, hayır. Üzülme. Böyle gayet iyiyim.” Şu söylediğime yalan bile denilemezdi. Hayatımda birinin olmasını elbette isterdim ama hani şu hayatında biri yok diye kahrolan kadınlardan değildim ben. Bekâr olmanın da kendine göre avantajları vardı.

Tanrım. Buna cidden inanıyor muydum? İnsanın kendi aklının böyle oyunlar oynaması gerçekten hayranlık uyandırıcı.

“Üzülme Emely-Bemely! Ben ne güne duruyorum? Tabii ki sana birini bulacağız,” dedi Alex. Bunu öyle hevesli söylemişti ki anında soğuk terler dökmeye başladım.

“Alex, seni uyarıyorum. Sakın beni birileriyle tanıştırmak için ucuz çöpçatanlık numaraları yapmaya kalkışma yoksa şu yerde gördüğün kolilerin hepsini teker teker götürürüm kamyonetin kasasına.”

“Tamam, tamam,” diyerek kıkırdadı Alex. “Ucuz numaralar yok. Söz veriyorum.”

Verdiği sözü tutacağını ummaktan ve bunun için dua etmekten başka bir seçeneğim yoktu ama daha önceki çöpcüçatınlık girişimlerini de unutmamıştım.

“Kadehimi, sonunda Berlin’e yerleşmeyi başaran Alex’e kaldırıyorum!” dedi Ingo göz kırparak. Kadehlerimizi tokuşturduk. Alex’in gözleri parlıyordu. Hatta ağabeyi yanağına bir öpücük bile kondurdu.

İğg. Onun birini öptüğü düşüncesi bile rahatsız etti beni.

Darmadağın odanın sıcak bir havası vardı. Uzun bir süre boyunca sohbetimize devam ettik. İkinci ailemin tekrar yanı başımda olması harika bir şeydi. Ingo ve Alena, Neustadt ile ilgili son havadisleri verdiler bize. Alex, Berlin’e yerleşmiş olmanın verdiği coşkuyla sohbet aralarında bizi keyiflendirdi. Bulduğu her fırsatta planlarını ballandıra ballandıra anlatmayı da ihmal etmedi. Onu dinlemek acayip keyifliydi. Elyas da çoğunlukla anlatılanları dinlemekle yetindi ve ben yokmuşum gibi davranıyordu. Benim açımdan bakıldığında bu harika bir şeydi çünkü ben de onu görmezden geliyordum.

Şu gerizekâli çocuğu ve koli taşıma işini saymazsak gerçekten güzel bir gün geçirmiştik ama bu güzel günün de sonuna yaklaşıyorduk işte.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve saat epey geç olmuştu. Son otobüse yetişmek için on dakikam kaldığından yurdun yolunu tutmaktan başka seçeneğim yoktu.

Alena ve Ingo, geceyi orada geçireceklerdi. Ertesi gün de yüz altmış kilometre ötedeki Neustadt’a gitmek üzere yola koyulacaklardı. Vedalaşmak için herkesle defalarca sarılıp öpüştükten sonra dairenin kapısı önünde Alex ile baş başa kaldık.

“Yarın ne yapıyoruz?” diye sordu Alex.

“Saat sekizde ana kampüsün girişinde karşılarım seni. Sonra da etrafı gezdiririm sana. Saat ona kadar dersim yok. Epey zamanımız olacak.”

“Teşekkür ederim Emely. Sen olmasaydın şaşkın ördek gibi dolanır dururdum artık.”

“Başlarda ben de zorlandım ama her yeri kısa sürede öğreniyor insan.”

“Tanrım çok heyecanlıyım.” dedi çıldırmış gibi.

“Her şey mükemmel olacak. Pekâlâ, Alexa-Balexa,” dedim ona sıkıca sarılarak. “Tekrar seninle olmak güzel.”

Alex iç çekti. “Asıl sen benim ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin.”

İstemeye istemeye ondan ayrıldım. Aksi hâlde otobüsü kaçıracaktım. Merdivenlerden inerken bana mutlu bir gülücük attı.

Elyas, “Görüşürüz Emely.” diye seslendi merdiven sahanlığına çıkarken.

Belli belirsiz, “Hoşça kal.” dedim. O da çapkınca gülümsedi.

Pislik herif!

Merdivenlerden inerken, “Yarın görüşürüz.” diye seslendim Alex’e. İlk yaz gecesinin insana huzur veren esintisinin tadını çıkararak otobüs durağına doğru yola koyuldum. Havadaki tatlı kokuyu ciğerlerime çektim.

Otobüs durağının sarı direğine yaslanıp Alex’in yeni dairesinin pencerelerine baktım.

Keşke Elyas’ı görmeyeli yedi yıl değil de yetmiş yıl olsaydı diye geçirdim içimden ama Zaman Baba’nın kendisi bile bu dileğimi yerine getiremezdi.

BÖLÜM 2

FAYDALI BİLGİLER DERYASI

Her yaz tatilinin sonuna yaklaştığımda okul hayatına tekrar nasıl alışacağımı düşünürdüm kara kara. Her dönemin başında buz gibi bir göle dalyormuş gibi hissederdim ama suya alıştığım da en kötüsünü atlatmış olurum. Ne olduğunu anlamadan kendimi tanıdık öğrenci hayatının sıkıcılığında buluverirdim yeniden. Bana kalsa bu alışma sürecini sündürmeyi isterdim. Gerçekten.

Sabahları ve öğleden sonraları derslere girip sonra da ders çalışırdım. Bazen yurda dönerdim ama huzur ve sessizlik, yurttan pek de benimsenmiş kavramlar olmadığı için genellikle kütüphaneyi tercih ederdim.

Haftada üç ya da dört defa da Purple Haze adlı bir barda garsonluk yapıyordum. Annemle babamın çok varlıklı insanlar oldukları söylenemezdi. O yüzden maddi anlamda her ne kadar bana destek olmak isteseler de bardaki işten kazandığım para onların yükünü biraz olsun hafifletiyordu. Neyse ki Almanya’da eğitim ücretsiz. Bu nedenle sadece konaklama, ulaşım ve ders kitapları için gerekli parayı kazanmak durumundaydım. Tabii ki ihtiyacım olan paranın daha büyük bir kısmını kazanmayı tercih ederdim.

Bardaki kazancım pek de matah bir şey değildi ama öyle har vurup harman savurduğum bir hayatım olmadığı için her ay kazandığım birkaç yüz avro ile geçinip gidiyordum. Ayrıca ihtiyacım olduğunda öğrenci kredisi alma seçeneğim de vardı.

Şapşallığımı dikkate alacak olursak garson olmak için doğmuş biri sayılmazdım ama iki yıllık bir tecrübeden sonra fena sayılmazdım.

Geriye kalan bir gıdım boş vaktimin çoğunu da Alex ile geçiriyordum. Birkaç gün boyunca bir araya gelemediğimiz zamanlarda da en azından kampüs içinde bir yerlerde buluşuyorduk. Bir hafta önce doğum günümü beraber kutlamıştık. En son ne zaman o kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bütün geceyi o bar senin bu bar benim gezerek geçirdik ve böylece uzun bir aradan sonra ilk kez rutininin dışına çıkmış oldum. Arada bir beni düşündürse de tekrar onunla birlikte olmak benim için hâlâ heyecan vericiydi. Sanki hiç ayrılmamış gibiydik.

Alex, taşındıktan iki hafta sonra yeni evine güzelce yerleşmişti bile. Yeni eğitim programına tamamen alışmıştı. Ne zaman derslerinden bahsetse ki iki dakikada bir bahsediyordu, gözleri parlıyor, tam da ona göre olduğunu söylüyordu. Berlin'i sevmeye de başlamıştı. Kendini dünyanın zirvesinde hissediyordu ve her ne kadar imkânsız gibi görünse de şehrin her yerini benden iyi biliyordu.

Kısacası Alex, mutluluktan havalarda uçuyordu. Bu da beni çok mutlu ediyordu.

Koskoca amfinin kalabalığını sanki onun küçük oturma odasında bir toplantı yapıyormuş gibi yarararak gelirken gözleri parladı Alex'in. Dersim yeni bitmişti.

Beni kapıların yanında yakalar yakalamaz, "Emely," dedi. "Dışarıda hava çok güzel. Duyduğuma göre, küçüklüğünde giydiği fi tari-

hinden kalma mayoyu hâlâ saklayan en iyi arkadaşım benimle yüzme havuzuna geliyormuş.” Topukları üzerinde ileri geri yaylandı.

İç çektim. “Birincisi benim mayom fı tarihinden kalma değil ve ikincisi de duyduğun söylenti doğru değil,” dedim. “Yarın sabaha kadar okumam gereken iki yüz sayfa var. Dolayısıyla, üzgünüm ama havuz gezini bensiz yapmak zorunda kalacaksınız.”

Alex, alt dudağını büzüp kaşlarını çatarken topukları üzerinde yaylanmayı bıraktı. “Hadi ama! Benimle gelirsin diye düşünüyordum.”

“Üzgünüm Alex,” dedim. “Fakat kaytarmam imkânsız. Şimdi söyle bakalım. Öğleden sonrası mahvettiğim için üzölmeli miyim yoksa birlikte gidebileceğin başka biri var mı?”

“Şey,” diye başladı söze. “Elyas da geliyor. Öğleden sonramı mahvetmiyorsun yani ama yine de gelememen kötü oldu. Üçümüz gitsek çok daha eğlenceli olurdu!”

Üçümüz mü? Gözlerim yuvalarından fırladı. Erkek kardeşinin de geleceğini bilseydim ona hiç düşünmeden hayır derdim.

Anlaşılan küçüklüklerinden beri ikisinin arası iyiydi ya da Alex öyleymiş gibi davrandı. Doğrusu bu beni aşar. İkisi küçüklükten beri iyi anlaşıyormuş işte. Neyse... Şu hayatta ille de her zaman her şeyi anlamak gerekmiyor.

“Bir dahaki sefere söz. Tamam mı Alex?” Böyle güzel bir günü kütüphanede heba edeceğime zerre kadar üzölmüyordum artık.

“Önemli değil,” dedi suratını asarak. “Peki, en azından bu gece bana ayırabileceğin azıcık da olsa zamanın var mı?”

“Kitabı zamanında bitirebilirsem uğramaya çalışırım ama söz vermiyorum.”

“Çok geç. Söz verdin bile,” dedi sırtarak. “Bu gece görüşürüz. Şimdi gitmem gerek. Sana iyi okumalar!” Ben daha cevap veremeden amfiden tüymüştü bile. Arkasından başımı sallayıp nasıl da her

an bu kadar hayat dolu olmayı başarabildiğine şaşakaldım. Kapıdan çıkıp kütüphaneye doğru ilerlerken yine iç geçirdim.

Kütüphaneye gidince her zaman oturduğum masaya yerleştim. Sonra da gözlerimi kapatıp kütüphanenin alışık olduğum rahatlatıcı havasını ciğerlerime çektim. Eski ahşabın, ben doğmadan önce yazılmış kitapların ve geçmiş çağların kokusunu alıyordum. Yüksek kemirli tavanı çevreleyen eski devasa duvarlar birer hayalet gibi görünüyordu. Etraftaki her şey bir bütün hâlinde gizemli bir hava yaratıyordu.

Buradayken kendimi evimde gibi hissediyordum. Her zaman olduğu gibi çok az insan vardı içeride. Etrafa şöyle bir göz atıp kitabımı masaya koyduktan sonra her satırını beynime kazımaya başladım. Okuduklarım çok karmaşıktı ama yine de iyi ilerleme kaydettim. İki saat sonra kütüphane kalabalıklaşmaya, gürültü miktarı da artmaya başladı. Birkaç kız yanımdaki masaya oturup Chris'in yatakta ne kadar iyi olduğu gibi şeylerden bahsetmeye başlayınca da pılımı pırtımı toplayıp ders çalışma seansıma yurt odasında devam etmek üzere yola koyuldum.

Oda dediğime bakmayın. Kutu gibi bir şeydi. Tuvaletle duş arasına sıkıştırılmış iki yataktan başka bir şey yoktu. Gerçekten. Her katta ortak bir mutfak ve oturma salonu da vardı.

Yurtta kalmanın bir sürü sıkıntısı vardı ama tek bir avantaj bu sıkıntıların tümünü geçersiz kılmaya yetiyordu: Ucuzdu.

İlk geldiğimde yurt hayatına alışmam epey zaman aldı ama odamı olabildiğince yaşanır bir hâle getirip oda arkadaşım Eva'yı daha yakından tanıyınca kendimi buraya daha ait hissettim. Bu küçücük odaya ev bile demeye başladım.

Yine de bu, benim komün hayatına ilk ve son atılışım olacaktı. Bu kadarı kesindi!

Odama, kapıya en az üç kere vurup içeriden inleme ya da başka hayvani sesler gelmediğinden emin olduktan sonra girmeyi öğren-

miştım. Bugün şanslı günümdü. Oda ilk defa boştu! Kitabımı çıkarıp kendimi yatağa attım. Kaldığım yerden okumaya devam ettim.

Birkaç kez benim için fazla karmaşık olduğunu düşünmeme rağmen on sekizinci yüzyıl Alman şiiriyle üç saat daha geçirdim. Hâlâ okumam gereken elli sayfa vardı ama daha fazla dayanamadım. Kelimeler boş bir binanın içinde bir hızlanıp bir kesilen rüzgâr gibi geziniyordu kafamın içinde. Dahası okuduklarımdan hiçbir şey anlamamaya başlamıştım. İç çekip kitabı bıraktıktan sonra sırtüstü uzanıp fena hâlde dinlenmeye ihtiyacı olan gözlerimi kapattım. Maalesef keyfım uzun sürmedi. Üç dakika sonra Eva odaya daldı. “Uyudun mu yoksa?”

Eva, sorduğu her aptalca soru için bir avro kazansaydı paralarını muhafaza etmek için bir depo kiralamak zorunda kalabilirdi. Uyu-
yor bile olsam kapıyı çarparak kapattığı için uyanırdım zaten.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Bu aptal kitap canımı çıkardı. Beyin ölümünün belirtileri neydi sahi?”

“Ben nereden bileyim.”

Bilsen şaşardım zaten...

Yatak sallanınca gözlerimi açtım. Yanımda oturmuş beyin öldüren kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Siyah saçlarını topuz yapmıştı.

“Vay canına. Bu kitabın başlığı bile beni aşar.”

“Bir de bana sor,” dedim. “İçindekilerin yanında başlık hafif kalır.”

Omzunu silkti. “Bunu kendine neden yaptığını asla anlayamayacağım.”

Bunu ona anlatmak için debelenmeyi bırakalı çok olmuştu. Eva, Biyoloji okuyordu. İkinci sınıftaydı ve benim Alman Edebiyatı okumama bir anlam veremiyordu. Ama kitaplar benim için dünyanın en değerli hazineleriydi. İnce bir sanat ve melodiyle bir araya getirilmiş sözlerin imgelere dönüşmesi. Küçük siyah sembollerle donatılmış beyaz boşluklar evreni büyütüyor, insanlara çevrelerinde olup biten her şeyi unutturarak onları büyülüyordu.

Edebiyat, beni gücüyle ele geçiren sihirli cazibelerin içine saklanmıştı.

Eva, gülümseyip etrafa bakındı. Yüzünde abartılı bir masumiyet vardı. “Şey... Emely...” dediği anda saatin tam olarak kaç olduğunu fark ettim.

“Oda sana lazım.” diyerek tamamladım cümlesini.

Bana umut dolu bir gülücük attı.

“Ne kadar süreyle?”

“Birkaç saat. Mümkünse.”

Of diye geçirdim içimden. Pekâlâ, Alex muhtemelen beni bekliyordu zaten. Bir süre daha ders çalışma çabası içine girmemin şu durumda bir manası yoktu.

“Benden yana sorun yok,” dedim yataktan kalkmaya çalışırken. “Ama çok uzun sürmesin. O kitabı bitirmem lazım.”

“Süpersin!” dedi Eva.

“Tabii, tabii, eminim öyleyimdir.” dedim gözlerimi devirerek. Eva ve Nicolas, bir buçuk yıldır çıkıyordu ve hâlâ güzel bir seks hayatlarının olması bir nevi korkutucuydu. O da bir yere kadar değil miydi sonuçta?

Fakat ben nereden bilebilirdim ki? Üç ilişkimin toplamı sekiz ay sürdü ve en son...

Her neyse. Bu konuyu deşmemek daha iyi.

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya daldım. Sonra da çantamı omzuma takıp “Nicolas’a selam.” diyerek odadan çıktım.

iPod’umun kulaklıklarını takıp alacakaranlıkta otobüs beklemek üzere durağa gittim. Otobüs, her zamanki gibi birkaç dakika geç geldi. Otobüse binip on dakika sonra Alex’in evinin yakınındaki durakta indim. Tam apartmanın giriş kapısındaki zile basacakken içeriden biri çıkıp kapıyı tuttu benim için. Kadına teşekkür edip içeri girdim. Merdivenlere bakınca yüzüm asıldı. O merdivenleri tekrar tırmanacağım için dehşete kapıldım.

Beş kahrolası kat. İçimden kusmak geldi. Kendi kendime mızıldanarak ağır adımlarla teker teker merdivenleri çıktım. Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi bana. Şu yaşlı insanların üst katlara çıkmak için kullandıkları zimbirtılara ne deniyordu? Asansör mü? Buraya koymaları gereken şey kesinlikle buydu. Gülüp form kazanmak için bir şeyler yapacağıma dair kendi kendime söz verdim ama kendimi herkesten daha iyi tanıdığım için “bir şeyler yapma” tanımının kaçak dövüş olduğunun da farkındaydım.

Nihayet son kata ulaştığımda zile basmadan önce birkaç dakika nefesimi toplamaya çalıştım. Elyas’ın kapıyı açması uzun sürmedi. Son birkaç ziyaretimde bana karşı nispeten normal davranışlar sergileyip gözüme görünmemeye çalışmışsa da onu görmek hâlâ çok da heyecan verici değildi.

“Selam.” dedim.

“Selam. Emely’di değil mi?” Göz kırpıp gülümsedi.

“Gerçekten çok komik,” diye mırıldandım. “İçeri girmeme izin verecek misin yoksa biraz daha komiklik mi yapacaksın?”

Güldü. Biraz saçını kaşıyıp beni içeri alıp almama konusunu düşünüyormuş gibi yaptı.

Ne sinir bozucu bir hödük!

“Madem çok ısrar ediyorsun gir bari.” Omzunu silkip içeri girmem için kenara çekildi.

Aferin.

Kapıyı kapatıp muhtemelen ben kapıyı çaldığımda ayrılmak zorunda kaldığı kanepeye döndü. Yüzüne bile bakmadan Alex’in odasına yöneldim.

“Hayırdır nereye?”

Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde kanepede oturuyordu.

“Alex’i görmeye.”

“Ha, anladım. Alex evde değil.”

Ters ters sırtına baktım. Kaş çatarken kullandığım kaslarıma kramp girmişti. Benimle dalga mı geçiyordu bu?

Ne olup bittiğini anlamak için Alex’in odasının kapısını açtığımda içerisinin zifiri karanlık olduğunu gördüm. Korkumun yersiz olmadığını anlamak için ışığı açtım.

Bu doğru olamazdı. *Seni gidi alçak...*

Boğazımdan hafif bir hırıltı çıkarken gözlerim kısıldı. Paldır küldür oturma odasına dönüp kanepenin karşısında dikildim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Elyas’ın sırtışı çok şey söylüyordu. Bana oynadığı oyun, kafamda netleştikçe kendimi daha da aptal hissettim.

“Çok komik doğrusu! Alex’in evde olmadığını kapıyı açtığında pekâlâ söyleyebilirdin!” Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“İçeri girmeye can atan sendin.” dedi masumu oynayarak. Tekrar homurdandım.

“Kendini bir şey sanıyorsun değil mi?” Belli ki bunu söylerken yüzümün aldığı şekli komik bulmuştu. Bu da beni iyice delirtti.

“Hadi ama,” dedi nihayet sesini yumuşatarak. “Birincisi, gerçekten komikti. İkincisi Alex, birkaç dakika içinde burada olur ve üçüncüsü orada aptal gibi dikilip duracağına kanepede oturup beklesen daha iyi olur.”

Onunla kanepede oturma fikrinden hiç ama hiç hoşlanmadım. Alex’i onun odasında beklemeyi düşündüm ama bu da beni huysuz küçük bir kız çocuğu gibi gösterirdi.

“Isırmam, korkma,” dedi Elyas.

Bundan pek de emin değildim doğrusu ama en kötü ne olabilirdi ki? Olsa olsa sinirimi bozardı ki bunu benden uzakken de yapabilirdi. Demek istediğim yirmi üç yaşına basmıştım ve katlanamam bile birinin yanında beş dakika oturabilmem gerekirdi. Geçmişte birtakım tatsızlıklar yaşanmış olsa da üstünden uzun zaman geçmişti. Ayrıca

televizyon açıktı. Böylece onunla *konusmak zorunda* kalmayacaktım.

Sonunda çekingenliğimin üstesinden gelip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kanepeye oturdum ama aklımı tamamen yitirmiş de değildim. Aramızda biraz mesafe bıraktım.

“Aferin sana,” dedi. “Gerçekten komikti ama.”

Yüksek sesle homurdandım. Evet. Lanet olsun, komik sayılırdı. Beni asıl sinir eden aptallık edip onun oyununa gelmemdi.

“Pekâlâ, belki biraz komik olabilir.” dedim.

Yayvan yayvan gülüp yüzü bana bakacak şekilde değiştirdi oturma pozisyonunu.

Hayır, olamaz. Nefret ettiğim bir şey varsa o da çene çalmaya mecbur bırakılmak. Özellikle de onunla. Televizyon seyredirken bir yandan da gözümün ucuyla beni izlediğini görebiliyordum. İzah edemediğim birtakım nedenlerden dolayı son derece rahatsız ediciydi.

Onun bir konu seçmesine fırsat vermeden, “Filmin konusu ne?” diye sordum telaşla.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Filmi izlemek için oturmamla kapının çalması bir oldu.”

“Kötü şans ha?” dedim ekrana bakmaya devam ederek.

Televizyon seyretme stratejim birkaç dakika boyunca işe yaradı ama kolunu sırt hizama gelecek şekilde kanepenin arkasına koyduğunu hissettiğimde işin rengi değişti. Aslında bana dokunmuyordu ama bu tavrı yine de kafamı karıştırdı.

Bu duruma kafa yordukça daha çok baskı hissetmeye başladım. Bu yüzden de bakalım bir şeye kalkışacak mı diye rahatlamış gibi yaparak arkama yaslandım. Biliyor musunuz kollarımı daha yeni indirmiştim ki rahat tavırlarla bana yaklaştı.

İnanılır gibi değil! Bana kur yapıyordu!

“Biliyor musun sen gerçekten güzel bir kızsın Emely.” dedi nefesini yüzüme üfleyerek.

Ciddi olamazsın. Kahkahaya boğulmamak için kendimi toplamam gerekecekti. Bundan daha iyisini beklerdim Elyas'tan.

Pekâlâ, dedim içimden. *Haydi oynayalım.* "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim fısıldayarak. Gözlerinin içine baktım uzun uzun.

"Hem de çok." diye fısıldadı elini bacağıma koyarak.

Bacağıma baktım. Bu kadarı benim için biraz fazlaydı. Elyas, öne eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ben de yüzümü yavaşça ona yaklaştırdım ama söyleyeceklerimi kulağına fısıldayabilmek için ağzından uzak durdum.

"Elyas."

"Efendim." dedi.

"Piyano çalıyorsun ve Tıp okuyorsun değil mi?" Nefesimi içime çekip bana çok acı veren bir çabayla sesime olabildiğince baştan çıkarıcı bir hava verdim.

"Evet." dedi tekrar elini bacağımın biraz daha yukarısına götürerek.

"Dolayısıyla parmakların senin için çok önemli değil mi?"

"Ne?" dedi tedirgin bir ses tonuyla.

"O parmaklardan birini kırmamı istemiyorsan o eli oradan hemen çek."

Elyas, kendini geri çekip fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. Sonunda aldığı nefesi verdi. "Bu kadar kolay olmasından şüphelenmeliydim zaten." dedi. Utanmış gibiydi.

Ateş püsküren gözlerle baktım ona ama pek umursuyormuş gibi değildi. Bana baştan çıkarıcı bir gülüş atıp bir kaşını kaldırdıktan sonra omzunu silkti. "Yine de denemeye değirdi."

"Elyas!" diye ciyakladım.

"Ne var?"

Öfkeyle baktım. *Elin hâlâ bacağımda.*

"Ha." dedi sırtıarak ve elini bacağımdan çekti. Kendini beğenmiş gülüşüyle boğulmasını diledim.

“Tanrım, gerçekten de karşı konulmaz olduğunu düşünüyorsun. Bana güzel olduğumu söyleyeceksin, ben de sana sıırıslıklam âşık olacağım öyle mi? Bu kadar basit yani?” Dik dik baktım yüzüne. “Bu, çok acınası bir şey Elyas. Senin gibi biri için bile.”

“Âşık olmaktan bahsedene kim?” dedi. “Biraz eğlensek fena olmazdı.”

İma ettiğı şeyle ilgili ne düşündüğümü söylemek yerine burnumdan soludum. “Elyas, dünyadaki tek erkek sen olsan, neyse unut gitsin.”

“Öyle mi?” Bir kaşını kaldırıp güldü. “Majestelerine daha önce öpüşüğümüzü hatırlatmak isterim. O zaman farklı olan neydi?”

“İsmimi hatırlamasan da *onu* hatırlıyorsun demek?” Birbirimizi tekrar gördüğümüzde beni tanımamasını hâlâ tuhaf buluyordum.

“Soruma cevap vermedin.” dedi soğukkanlı bir tavırla söylediklerimi duymazlıktan gelerek.

“Pekâlâ, ille de bir cevaba ihtiyacın varsa,” dedim. “Birincisi küçüktüm ve saftım. İkincisi çok pişmanım ve üçüncüsü yıllar geçti. Bu yüzden de hiçbir anlamı yok.” Bakışları kısa süreliğine donuklaştığında bile gülmeye devam ettiğini fark ettim. Gözlerindeki buzlar eriyene kadar beni sinir eden bir değişimdi bu.

“Söylediklerinin tek kelimesine bile inandığımı zannediyorsan yanılıyorsun,” dedi dalga geçer gibi gülerek. “Sadece şov yapıyorsun. İnan bana senin gibi birkaç kız tanıyorum.”

“Benim gibi birkaç kız mı tanlıyorsun? İşte şimdi merak ettim. Lütfetsen de faydalı bilgiler deryanla beni aydınlatsan.” Yüzüne bakıp cevap vermesini bekledim.

“Memnuniyetle.” dedi kendini toplayıp aklının içinden geçenlere dair kafa yormam için bana biraz zaman vermeden önce.

“Göründüğün kadar masum ya da özgüvenli biri değilsin. Kıvrak zekâlî olabilirsin ama sonuçta küçük çaresiz bir kızsın. Şu bilmiş çok

okuyan kızlardan biriymiş gibi davranıyorsun ama duymak istediğin tek şey ne kadar güzel olduğun.”

“Ayrıca,” diye devam etti. “Senin çok okumuşlukla kast ettiğin şey, birinci ciltten yirmi yediye kadar mıdır nedir giden *Harry Potter* serisiyle sınırlı.” Gülmek için bir an durdu. “Kalbinin derinliklerinde istediğin tek şey, sana duymak istediklerini söyleyecek biri. Sana sahip olmadığın özgüveni verecek ve kız arkadaşlarına hava atmanı sağlayacak biri.”

Şaşkına dönmüştüm. Boş konuşma becerisi umduğumdan çok daha iyiydi.

“Vay be Elyas,” dedim daha öncekilerden daha nefret dolu bir gülümsemeyle. “Psikolojime dair aydınlatıcı analizin için çok ama çok teşekkür ederim. Peki, sen benim senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Pekâlâ,” dedim onunki gibi kibirli bir iç çekişle. “İnsan doğasından zerre kadar anlamayan dallamanın tekisin.”

Bir kaşını kaldırdı ama gülüşünde bir tereddüt yoktu. Onun kafasının belden aşağı konulardan başka bir şeye basacağını ummuyordum. O yüzden ona saydığım lafların bir hecesini bile anlayıp anlamadığından şüpheliydim. Tam da düşündüğüm gibi hiçbir şey söylemedi.

Açılan bir kapı sesinin beni bu kadar rahatlattığını daha önce hiç hissetmemiştim. Alex, elinde alışveriş torbalarıyla içeri girdi. Beni Elyas’ın yanında otururken görünce şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi oldu. “Gelmişsin bile.” dedi.

“Evet, geldim. Yaşamının geri kalanına anne ve babanın tek çocuğu olarak devam etmek istemiyorsan senin odana gitmemiz hepimizin hayrına olur.” dedim Elyas’a bakmadan.

BÖLÜM 3

LUCA DA KİMİN NESİ?

Masamın üstünde tam bir kaos vardı. Kitaplar, yapışkanlı not kâğıtları, buruşturulup atılmış kâğıtlar, birtakım kablolar ve kordonlar masanın her yerine dağılmış vaziyetteydi. Dağınıklık yavaş yavaş küçük tepeciklerden büyük yığınlara dönüşme yolunda ilerliyordu. Masadaki tek boş yer, dizüstü bilgisayarımı koymak için elimin tersiyle eşyaları itelemek suretiyle açtığım boşluktu. Bu boşluğu karşıma alıp sandalyemde oturmuş bilgisayarda bir şeyler yazıyordum.

Masamın dağınıklığı, yatağımdaki rahatsızlık unsuruyla kıyaslandığında bir şey sayılmazdı. Bu unsur, bir buçuk metre boyunda, ayakları yatağın kenarından sarkmış, karın üstü yatan ve pazartesi günü teslim etmem gereken metin incelemesini sabote eden bir şeydi.

“Biliyor musun Emely?” dedi Alex. “Ağabeyimi şu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ama itiraf etmeliyim ki bazen hödüklük edebiliyor.”

İç çektim. Aynı anda iki şeye birden odaklanabilmek çok kolay bir şey değildi. O yüzden de en iyi arkadaşımı can kulağıyla dinlemiyordum ki bu da onu üzerdi.

“Mesele hödüklük edebilmesi değil. Mesele onun tam bir hödük olması.” diyerek düzelttim onu, bilgisayarımdan başımı kaldırmaksızın.

“Neden böyle davrandığına dair hiçbir fikrim yok. Aslında hiç böyle biri değil. En azından çoğu zaman. Benimleyken farklı. İster inan ister inanma ama bazen çok ama çok tatlı olabiliyor.”

İnanmamayı seçtim çünkü mantıklı tek seçeneğim buydu. Ayrıca Alex, bugün yanlışlıkla birkaç zehirli mantar yemiştir ve bu yüzden de halüsinasyon görüyor olabilirdi. Hiç belli olmazdı.

“Ailesi üzerinde iyi bir izlenim yaratmaya çalışıyor muhtemelen.” dedim. Bu konu hiç ama hiç sarmamıştı beni. Şimdi, nerede kalmıştım? Ah, evet. *Bu romanda yazarın ifade etmek istediği şey...* Ne demek istediğim üzerine uzun uzun düşünüp en sonunda yazarın kendisini aslında daha az salakça ifade edebileceği sonucuna vardım.

“Belki de siz birbirinizi biraz daha yakından tanımalısınız.” dedi Alex delinin teki olduğu için.

“Tabii tabii.” dedim. “Bu, son zamanlarda duyduğum en gerçekçi tespit. Hazır bu konuyla ilgilenirken sanırım internette Xavier Naidoo’nun Nena ile düet yapmasını isteyen bir imza kampanyası başlatacağım.” Bir şeyden iğrenmiş gibi yüzümü buruşturdum. Tahammül edemediğim bir şey varsa o da Xavier Naidoo idi. Xavier Naidoo’nun Nena ile düet yapması fikrinden bahsetmiyorum bile. Onları, *O Ses Almanya* programında eğitmen olarak izlemek bile yeterince kötüydü. Birlikte şarkı söylemeleri fıkri bile tüylerimin diken diken olmasına yetti. Bu fikir, en azından Alex’in dikkatini dağıttı. Böylece ben de tekrar daha önemli bir şeye odaklanabildim. Tam incelememdeki başka bir konuya dair harika bir fikir bulmuşken Alex tekrar konuşmaya başladı.

“Falan filan, falan filan,” dedi ya da en azından ben öyle duydum. Parlak fikrim aklımdan uçup gitmeden evvel onu satırlara dökme derdindeydim. “Hıhı...” dedim dinliyormuş gibi yaparak.

“Falan filan, falan filan.”

“Hıhı.”

“Falan filan, falan filan.”

“Hıhı.”

“Falan filan?” diye sordu çok daha yüksek bir sesle ki bu da onu duymazlıktan gelmemi son derece zorlaştırdı.

“Sen beni dinliyor musun?”

“Elbette dinliyorum.” dedim tüm dikkatimi bilgisayarıma verirken.

“Hayır dinlemiyorsun!”

Gözlerimi devirdim. Odada darbeli matkap çalışsa Alex’ten daha az zorlaştırırdı işimi.

“Anlaşmamızı hatırlıyo musun?” diye sordum. “Eğer bana geleksen sessiz bir şekilde yatakta oturacaktın!”

Alex, “Evet... Üzgünüm...” diye mırıldandı.

“Teşekkürler!” diye karşılık verip yeniden işime odaklanmaya çalıştım. Bu, uzun sürmedi çünkü Alex, çenesini üç dakikadan fazla kapalı tutamıyordu, yaklaşık bir saniyeliğine, kendi kendime sızlanıp onu camdan aşağıya attığımı hayal ettim. Evet o, benim en iyi arkadaşımdı ama bu, bazen onu öldürmek istemediğim anlamına gelmezdi.

“Biliyor musun aslında iyi bir şey. Başını sürekli duvara vurması çok da kötü bir şey değil.”

“Hıhı.” dedim ne dediğini tam olarak anlamadan ama bir sonraki cümlesiyle durum değişti.

“Başını duvara seninle birlikte vuruyor değil mi?”

“Ne biçim bir soru bu Alex?” diye söylendim.

“Tamam tamam. Sadece beni dinlediğinden emin olmak istedim,” dedi sert tepkime şaşırarak. Ona tekrar ilgi gösterdiğim için de mutlu görünüyordu aynı zamanda. Hiç vakit kaybetmeden bunu kendini açıklama fırsatına dönüştürdü. “Düşünüyorum da yani seni anlıyorum. Ağabeyim olmasa eminim ona çoktan kancayı takmış olurdum.” deyip sırtıttı.

“Aman al senin olsun.” dedim. “Eminim ikinizin özörlü de olsa güzel çocukları olurdu. Yine söylüyorum benim için zerre kadar endişelenmene gerek yok dediğimde bana inan!” Sustum. Derin bir nefes alıp metin incelememe döndüm.

Çok geçmeden bir sonraki “Falan filan, falan filan...” ile bölündüm yine. Alex, kıkırdamaya başlayınca başımı kaldırdım.

“Ne var?”

Bir şey mi kaçırmıştım?

“Yok bir şey,” dedi gülererek ki bu gerçekten bir şey kaçırdığının açık deliliydi. Söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. İçinde “tamamen teorik olarak” gibi bir şey geçen bir cümleydi ve benim bu cümleyi de duymadığım şüphesi sardı içimi. Ona bağarmaya başlamadan önce şakaklarımı ovup sakinleşmeye çalıştım.

“Belli ki çeneni kapatamayacaksın. Rica etsem de en azından konuyu değıştirsen nasıl olur? Benden arada bir ağabeyine bakmamı istemen bile yeterince fazla. Boş zamanımda da ondan bahsetmek zorunda kalmasam diyorum.”

Alex neden onun yanma taşınmıştı ki zaten? Berlin’de binlerce apartman dairesi vardı sonuçta. Diyelim ki birine bile yerleşemedi. Altında yaşayabileceğı bir sürü köprü de vardı.

Neyse ki ben iyi huylu bir kızdım. Yoksa ağabeyinin yanında beni ortaya atması arkadaşlığımızın sonu olurdu.

“Pekâlâ,” dedi ses tonunu yumuşatarak. Gözlerindeki tanıdık parıltıyı, hani şu kötü haber geliyor dedirten parıltıyı gördüğümde üst üste iki nefes bile alamamıştım.

“Hani şu Elyas’ın hoş arkadaşı var ya? Bizdeydi dün yine.” Alt dudağını ısırmasıyla olacaklar içime doğuverdi birdenbire.

“Alex,” diye homurdandım. “Lütfen çocuğa abayı yaktığını söyleme bana.”

Alex’in bütün ilişkileri birer faciadan ibaretti. Hepsi de acıklı

sonla biterdi. Başka insanların bulaşmak istemeyeceği abidik gubidik tiplere yıldırım hızıyla âşık olurdu. Bir çocuğa cilve yaptığında iri mavi gözleri yıldız gibi parlardı.

“Hayır. Onu hiç tanımıyorum. Sadece şirin bir çocuk olduğunu düşünüyorum.”

“Sana göre herkes şirin zaten. Artık biraz da karaktere mi odaklansan acaba?” Bu, ciddi bir öneriydi. Soru sormuyordum.

“Karaktere önem veriyorum ve bu çocuğun karakteri de şirin. İnan bana Emely. Hatalarımdan çok şey öğrendim. Bu çocuk farklı görünüyor.”

Tekrar homurdanıp yüzümü buruşturdum. Ben, bu cümleyi daha önce de defalarca duymuştum ondan. Daha doğrusu ne zaman biriyle tanışsa her seferinde aynen bu cümleyi kurmuştu.

“Sen bunu hep söylüyorsun.” diye sızlandım başlamak üzere olan acıklı sahneye kendimi hazırlayarak. Tipik Alex. Şehre geleli daha üç hafta bile olmamıştı ama “bekâr olmak berbat bir şey” sinyali veren antenleri potansiyel kurbanı çoktan seçmişti bile.

“Evet biliyorum,” gibi bir şeyler geveledi. “Ama bu kez doğru söylüyorum.”

“Bu kez ikna edici bir savım var,” dedim. “Onun Elyas’ın arkadaşı olduğu gerçeğine hiç kafa yordun mu? İkisinin de huyu suyu bir demek istiyorum yani.”

Gözlerini devirdi.

“Alex demek istediğim o değil,” dedim. “Bana bir iyilik yap ve lütfen bu kez balıklama atlama. Biraz daha dikkatli ol tamam mı?” Ona insanın içine işleyecek bir bakış attım ve bu kez tavsiyemi ciddiye almasını dilemekten öteye gidemedim.

“Evet evet,” dedi gergin bir şekilde iç çekerek. “Henüz ortada adı konmuş bir şey yok. Abartıyorsun. Sadece şirin bir çocuk olduğunu düşünüyorum dedim. Hepsini bu. Bir de diğerlerinden farklı olduğunu-

nu ki bu doğru. Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksınız. Bunu muhakkak ayarlamalıyız.”

Anlayacak mıydım gerçekten? Buğulu gözlerle bakan Alex, her koşulda ikna olmuşa benziyordu ama geçmişteki tecrübelerine bakınca benim hâlâ şüphelerim vardı. Maalesef Alex aklına bir şey koyduğunda onu vazgeçirmek çok zordu. O yüzden şimdilik ona boyun eğdim. Beklenmedik bir anda bilgisayarımdan gelen mesaj sesi düşüncelerimi dağıttı. Tanımadığım birinden gelen bir e-posta vardı.

Selam Emely,

Bir süredir gözüüm sende ama maalesef seninle yüz yüze konuşacak cesaretim yoktu. Bu yüzden de sana e-posta ile açılmak gibi bir yol buldum, kabul ediyorum acınası bir yol.

Sana, seni yakından tanımak istediğimi söylemek istiyorum.

Muhtemelen her gün bu tür e-postalar alıyorsundur. Hatta şu anda benim deli olduğumu bile düşünebilirsin. Yine de bana cevap vermeni ümit ediyorum.

Sevgiler,

Luca

Okuduğum her satır, alnımda yeni bir kırıskılığın oluşmasına sebep oldu. Son satıra geldiğimde eminim yüzüm doksan yaşında bir kadının gibi görünüyordu. Bu da neydi şimdi? Luca da kimin nesiydi?

Ekranı yukarı kaydırınca mesajın üniversite uzantılı e-posta adresime gönderildiğini gördüm. Birinci sınıf öğrencilerinin tamamına üniversite uzantılı e-posta adresi veriliyordu. Bu adresler de herkese açık oluyordu. Dolayısıyla herhangi bir öğrencinin e-posta adresine ulaşmak zor değildi. Maalesef bu da tam tersine benim için işleri zorlaştırıyordu. Göndericinin soyadı yoktu. Sadece Luca yazıyordu ve mesaj bir Gmail hesabından gönderilmişti. Gönderici herhangi biri olabilirdi.

Bu, esrarengiz olmanın ötesinde bir şeydi.

“Hey, sana bir şey sordum.” diye homurdandı Alex. Daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

“Özür dilerim,” deyip göz kırptım. “Tuhaf bir e-posta aldım. Ne sormuştun?”

“Tuhaf bir e-posta mı dedin sen?”

“Evet. Luca diye birinden. Beni yakından tanımak istiyormuş.” Omzumu silktim. “Muhtemelen benimle kafa bulmaya çalışan biri.”

Alex’in ilgisini çekmişti konu. Bir çırpıda yataktan kalkıp e-postayı okumak için arkama dikildi. Ben de mesajı bir kez daha okuma şansı buldum ama hâlâ ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Aman Tanrım! Bu çok hoş!” diye ciyakladı Alex. Ben de kaşlarımı çattım.

“Çok rica ederim üstüme gelme.” dedim.

“Nasıl cevap vereceksin?” diye sordu ellerini çırparak.

“Sence cevap vermeli miyim?”

“Tanrım, Emely!” Gözlerini devirdi. “Tabii ki de cevap vermen gerekiyor!”

“Sen iyi misin?” dedim ona öfkeyle bakarak. “Kim bilir ne tür bir sapık yazdı bu mesajı! Ben, Luca diye birini tanımıyorum. Kemik çerçeveli gözlükleri ve yağlı saçları olan bir bilgisayar manyağı olabilir mesela. Ya da bir seri katil!” Sinirlenmeye başlamıştım. “Düşünsene Alex. Nasıl bir insan böyle rastgele bir e-posta yazar ki? Sınıfta birbirimize elden not yollayan on üç yaşında çocuklar değiliz artık. Aman Tanrım!” diye bağırđım. “Bu mesajı yollayan belki de on üç yaşında biri! Kaç yaşında olduğundan bahsetmiyor!”

Alex kıkırdadı. Aklıma yeni bir teori geldi. “Ayrıca şu ‘Bir süredir gözüm sende’ ne demek oluyor?” Beni takip mi ediyor bu çocuk? Teleskopla izliyordur da bu beni!” Hafif bir paranoyayla pencereye koşup herhangi bir teleskopun merceğinden yansıyan bir ışık var mı

diye etrafı kolaçan ettim.

“Kafayı yeme istersen,” dedi Alex gülüp omzuma vurarak. “Her şeyin en kötüsünü düşünüyorsun. O e-posta, bir seri katilden gelmiş gibi görünmüyor.”

“Sen öyle san!” diye cevap verdim. “En cani seri katiller her zaman hiç de psikopat gibi görünmeyenlerden çıkar.”

“Evet, sen de tuhaf derecede kötümser bir insansın. Ya bu çocuk aslında hayallerinin erkeği ise? Luca, hiç de bir bilgisayar manyağı ismi gibi değil bence. Daha çok seksi bir İskoçyalı ya da ona benzer biri gibi...”

“Seksi bir İskoçyalı mı?” diye tekrarladım bir kaşımı kaldırarak. “Peki seksi bir İskoçyalı ise neden benimle yüz yüze konuşacak cesareti yok?” diye karşılık verip hadi bunu da açıkla da görelim der gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Alex, bir süre düşündü. “Çünkü o utangaç biri... Olabilir mi acaba?” Sesini hiçliğe dönüşene kadar yükseltti.

“Bunun için bu kadar kafa yormak yeter.” dedim seksi İskoçyalı seçeneğini devre dışı bırakarak.

“Ona cevap yazdığında sorman gereken şey tam da bu işte.” dedi. Alex’i uzun süre etkisiz hâle getirmek mümkün değildi.

İç çektim. O mesaja cevap yazma düşüncesi bile bedenimde na-hoş bir ürpermeye sebep oldu.

“Bakalım.” dedim sonunda. Kendimle baş başa kaldığımda düşünenecektim bu konuyu. Bu da Alex gidene kadar mümkün olmayacaktı ama gitmesini istemiyordum daha. “Kafeye gidip bir şeyler atıştırmak ister misin?”

“Bu, harika bir fikir.” dedi başını evet anlamında sallayarak. Ben de bilgisayarımı kapattım. Kafeye doğru yürüdük.

Alex, salata istedi ama tadını beğenmediğini söyleyip dört çeşit peynirli spagettimden tırtıkladı.

Tek çocuk olmama rağmen Alex bana paylaşmayı öğretmişti ama maalesef konu yemek olduğunda paylaşan hep ben oluyordum. Spagettimin üzerinde gezinen eline çatal batırmak fazla ileri gitmek olurdu ama insanın önce kendi menfaatini gözetmesi gerekiyordu.

Yemeğimizi yerken Alex, pek de hayra alamet olmayan hayranımdan başka bir şeyden bahsetmedi. Ben de ne olur ne olmaz diye ara ara omzumun üzerinden arkama bakmadan edemedim. Alex'te benim hiç de onaylamadığım bir iyimserlik vardı. Beni cevap yazmaya ikna etmek için debelenip durdu.

"Kaybedecek neyin var ki?" diye sordu. *Son onur kırıntım* olabilir mi acaba diye geçirdim aklımdan ama bu fikrimi kendime sakladım.

Otobüs durağına gidene kadar konu değişmedi.

"Bu gece takılmak ister misin?" diye sordu.

"Maalesef olmaz. Barda gece vardiyam var."

"Tüh!" dedi. "Pekâlâ. Barda fazla müşteri olmazsa bana mesaj gönder. Gelip sana eşlik ederim."

"Olur. İyi fikir. Sen de nihayet Nicolas ile tanışırsın bu sayede. Bu gece aynı vardiyadayız."

"Hani şu *aganigi naganigi* Nicolas'ı mı kast ediyorsun?" deyip sırtıttı.

"Ta kendisi." deyip güldüm ama o manzara gözümün önüne gelince gülümseme falan kalmadı yüzümde. İyy!

İğrenme hissi çok uzun sürmedi çünkü ani bir gürültü kafamdaki görüntüleri yok etti. Yaklaşan bir aracın motor sesiydi gelen. Derin ve gümbürtülü. Kükrer gibi ve muzur. Ne olduğu aşikâr olan bir araç. Tüylerim diken diken oldu. Yıldırım çarpmışa döndüm. Yavaşça kafamı gürültünün geldiği yöne çevirdim ve yanılmadığımı anladım. Gelen bir Mustang idi. Almanya'da çok az vardı bunlardan ama bu, sıradan bir Mustang değildi. 1960'lı yıllarda üretilen Shelby GT modeli bir Mustang idi. Gece karanlığı gibi siyahtı ve üzerinde uzun kaputun

önünden başlayıp ön camda ara verdikten sonra tavanın üzerinden devam ederek arabanın arkasına kadar giden geniş beyaz iki şerit vardı. Berlin sokaklarında böyle bir araba görmek, mucize gibi bir şeydi. Gözlerime inanamadım. Bu, tam da benim hayalimdeki arabaydı.

Hayallerimin arabası.

Neredeyse bayılacaktım.

Normalde araba delisi bir insan değildim ama bu, sadece bir araba değildi. Bu araba bugüne kadar var olmuş arabaların en güzeli, en nefes kesici olanıydı. Diğerleri onunla kıyaslanamazdı bile. Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir gün ben de gururla böyle bir Mustang'in sahip olacaktım. Belki hemen yarın değil, belki seneye değil ama bir gün mutlaka.

Bu özel anın tadını doya doya çıkarabilmek için her bir detayı kafama kazıdım. Sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. Araba yavaşlayıp bize doğru yöneldi. Sonra da birkaç metre ötemizde durdu. Gözlerim arabayı taradı. Büyülenmişim. Bana o kadar yakındı ki dokunabilmek için birkaç adım atmam yeterliydi.

Motoru düşük devirde çalışıyordu. Neredeyse kedi mırıltısı gibi çıkıyordu sesi. Âşık olduğumu hissettim. Motor aniden sustu. Sürücü tarafındaki kapı açılırken arabadan genç ve yakışıklı bir erkeğin çıkıp, "Selam. Ben Luca." demesi için dua ettim.

Bunun yerine sırtımdan bıçaklanmışa döndüm. Dünya bu kadar zalim olamazdı.

Uzun uzun sürücüye baktım. *Genç ve yakışıklı* tanımına uyuyordu da ben duamda kesinlikle pisliğin teki diye bir ibare kullanmamıştım!

Elyas Schwarz. *Tanrım! Galiba kusacağım!*

O hödük, benim rüyalarımı süsleyen arabayı kullanıyordu. Gözlerime inanamadım.

Ben aklımdan muhtemel cinayet senaryoları geçirirken o, yüzünde aptal bir gülümsemeyle yanımıza geldi. En eziyetli olanında

karar kıldım ama sonra maalesef buna fiziksel gücümün yetmeyeceğini fark ettim.

Ne kadar sinirlendiğimi anlatacak kelime bulamıyordum.

Belki de ona vurup onu bayıltmak yeterli olurdu. Bu da elindeki anahtarı kapıp arabayla ortadan kaybolmam için gerekli zamanı kazandırırdu bana.

Bir dakika! Ben Elyas'ı kıskanıyor muydum yoksa? Hayır! O kadar da değil artık! Bırak iğrenç arabasıyla mutlu mutlu yaşasın.

O iğrenç, eski... Nefes kesici... Göz alıcı... Hurda arabasıyla. Homurdanıp alt dudağımı ısırardım.

Ayrıca burada ne işi vardı ki?

Alex, "Elyas!" diye neşeyle seslendi.

Hain. En yakın arkadaşına bile güvenemeyecek miydim ben?

"Selam sevgili kız kardeşim," deyip Alex'e hafifçe sarıldı Elyas.

Postacı çantamı elime alıp bir güzel kafasına geçirsem...

Durum daha da kötüye gitti.

"Selam tatlım," dedi bana sanki beni öpecekmış gibi başını eğip öne doğru bir hamle yaparken.

Bir adım gerileyerek, "İyy!" dedim. Gel gör ki düşmanca bakışlarımdan hiç etkilenmişe benzemiyordu. Gülüp geri çekildi.

Belli ki Elyas, hayatımı cehenneme çevirmenin başka bir yolunu bulmuştu.

Geçen haftaki atışmamızdan sonra birbirimizi görmezden geliriz diye düşünmüştüm ama ne gezer. Görmezden gelme planıma tabii ki de sadık kalmaya devam ettim ama Elyas tam tersi bir taktik izliyordu. Beni delirtmeye çalışıyordu ve lanet olsun ki başarıyordu da.

Alex'in, ağabeyinin yeni taktiğini eğlenceli bulduğu her hâlden belliydi. Üstüne bir de kıkırdamaya başlayınca ona nasıl bir bakış attıysam anında susup boğazını temizledi. Elyas'a dönüp, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Güzel soru. Gerçekten de güzel soru. Hatta, “Bu kampüste ne işin var?” ya da “Bu gezegende ne işin var?” şeklinde de sorulabilecek bir soru.

“Sizi bir şeyler içmeye davet ederim diye düşündüm.” dedi katlanamadığım diğer hâlleri gibi katlanamadığım en çekici gülümsemeyle. Bununla içki içmek mi? Burnumdan soluyordum.

Verebileceğim en iğrenç ve en sert cevabı vermek için ağzımı açmak üzereyken Alex araya girip benim söyleyeceklerimden çok daha nazik bir dille durumu kurtardı.

“Maalesef Emely bize katılamaz. Ödevini bitirmesi gerekiyor. Sonra da barda çalışacak ama ben gelirim.”

Alex’e gülümsedim. Azıcık daha aşağılayıcı bir tepki verebilirdi ama yine de fena sayılmazdı.

“Ödev mi?” deyip bana baktı Elyas, alnını kırıştırarak kafası karışmış bir şekilde. Belli ki Tıp öğrencilerinin ödevle işi yoktu. “Hanımefendi izin verirlerse bu ödevin hangi ders için olduğunu sorabilir miyim?”

O an içimi keyifli bir sıcaklık sardı. Kendimle duyduğum gururdan kaynaklanıyordu sanırım. Ne kadar iyi hissettiğimi anlatamam.

Dudaklarımdan ağır ağır dökülen her bir hecenin tadını çıkara çıkara konuştum. “Alman Edebiyatı.” dedim gülerek. Benim ciddi bir entelektüel kapasite isteyen bir bölümde okuyabileceğim gerçeğiyle gözleri faltaşı gibi açıldı. Hele ben, “Aslında uzmanlık alanım.” diye ilave edince gözleri daha da büyüdü.

Elyas’ın dili tutulmazdı pek. O yüzden bu ânın tadını çıkardım. Zannettiğimden çabuk toparlanınca da hüsrana uğradım. Birkaç saniye sonra şeytani şeytani sırtıyordu yine.

“Alman şeysi,” dedi kasten. “Kimin aklına gelirdi ki?” Gözlerinden her saniye içime daha da işleyen lazer ışınları saçılıyormuş gibiydi. Sanki beni bir et parçası gibi ölçüp biçiyormuş hissine kapılınca gitme vaktimin geldiğini anladım. Yoksa onu gerçekten öldürmek zorunda

kalabilirdim. Hoş onu da beceremeyip daha da rezil olurdum ya neyse.

“Artık gitsem iyi olur,” dedim. Kutsal kitabım Harry Potter serisinin başına geçmem lazım yine. Birinci kitaptan yirmi yedincisine kadar hem de.” Tek kaşını kaldıran Elyas’a baktım.

“Harry Potter serisinin birinci kitabından yirmi yedincisine kadar mı?” dedi Alex.

“Ne demek istediğimi yakışıklı ağabeyin açıklar sana.” diye cevap verdim vedalaşmak için onu kendime doğru çekerken. Ağabeyinin cüretkâr teşebbüslerinden bahsetmiştim ona ama bazı ayrıntıları kendime saklamıştım.

Sarılmamız bitince, “Tamam tamam. Sinirlenme. Sonra görüşürüz belki,” dedi el sallayarak.

Mustang’e kaçamak bir bakış daha attım. Kaç modeldi acaba? Benim tahminime göre 1967 modeldi. Doğru tahmin edip etmediğimi bilmek isterdim ama hiçbir güç bunu Elyas’a sordurtamazdı bana.

İstemeye istemeye de olsa yüzümü başka tarafa çevirip kampüse doğru yürümeye başladım.

Yurda döner dönmez bardaki vardiyam başlamadan önce bitirmek üzere ödevimin başına geçtim. İşten geldikten sonra ödevime dokunmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Tepemde sürekli birileri dır dır etmeyince de epey ilerleme kaydettim.

Bir saat sonra ödevim nihayet bitmişti. O tuhaf e-posta aklıma geldiğinde bilgisayarımı kapatmak üzereydim. O e-postayı silmem gerekiyordu belki de ama bir kez daha okumadan edemedim.

Luca... Luca... Kim olabilirdi acaba? Luca adında birini kesinlikle tanııyordum. Çok rastlanan bir isim değildi. Luca adında biriyle tanışmış olsam muhakkak hatırlardım.

Kaybedecek neyin var ki? Alex’in sözleri kulaklarımda çınladı.

Derin bir nefes alıp hızlıca verdim çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Ya evde bilgisayarının başına oturmuş benden cevap bekliyorsa?

Dirseklerimi masaya ellerimi de yanaklarıma koydum. Cevap vermeli miydim? Alt tarafı bir e-postaydı. Ne olabilirdi ki? Cevabı, ona cevap yazmamı gerektirirse de yazışmaya devam etmek gibi bir mecburiyetim yoktu sonuçta. Bu durumda ona cevap yazmalı mıyım?

Aptalca gelse de aklımdan geçenı yazmaya karar verdim.

Merhaba Luca,

Doğruyu söylemek gerekirse mesajına cevap vermeyi düşünmüyordum. Yemin ederim neden yazdığımı bilmiyorum. Bir anlık deliliğime ver istersen.

Bilmem gereken psikopat eğilimlerin ya da başka türlü yatkınlıkların varsa bunlardan bahsetmenin en iyi zamanı şimdi.

Şimdi sana soracağım ilk soru seni nereden tanıdığım. Birlikte ders alıyor muyuz? Seni görsem tanır mıyım?

Teşekkürler,

Emely

Not: Adli sicil kaydı sana olan güvenimi pekiştirme konusunda epey işe yarardı.

Bir süre tereddüt ettikten sonra “Gönder” sekmesini tıkladım ve e-postam gitti. Sonra da zannettiğimden daha da umutsuz bir vaka olduğumu fark edip ellerimle yüzümü kapattım. Ama artık çok geçti. Gönderdiğim e-postayı geri alamazdım.

Kendi kendime söylenip bilgisayarı kapattıktan sonra masadan kalktım. İşe gitmek için hazırlanırken karmaşık duygular içindeydim.

Bana ne diyeceğini ya da cevap verip vermeyeceğini gece vardi-yamdan dönene kadar bilemeyecektim.

BÖLÜM 4

PARKTA BİR YÜRÜYÜŞ

Alex, büyük mutfağındaki fırının önünde sebzeleri küp küp keşip bir tavaya koyuyordu. İşinden başını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. “Luca denen çocuktan bir haber var mı? E-postana cevap verdi mi?”

Bacaklarımı aşağı sarkıtmış onun yanı başında mutfak tezgâhında oturdum. Tavadaki havuçlardan bir tane aldım. Alex, muhtemelen dünyanın en kötü aşçısıydı ama bu acı gerçek onun yemek yapmasına asla engel olmuyordu.

“Hey!” diye bağırды parmaklarıma vurmaya çalışırken ama ben parmaklarımı çoktan sağlama almıştım.

“Sebzeleri öldürünceye kadar tuz attıktan sonra yenilecek bir tarafları kalmayacak. Zavallı sebzelere iyilik yapıyorum.” Biraz daha havuç araklamaya çalışırken yalvaran gözlerle baktım ama yine öfkeli bakışlarının hedefi oldum.

“Pekâlâ. Doğramıyorum o zaman.” dedi bıçağı elinden bırakarak. Gözlerimi devirdim ama ellerimi de tekrar bacaklarımın üzerine koydum. Fark ettiğini belli etmek için başını sallayıp sebzelerine geri döndü.

Sorusuna geri dönüp, “Yazıyoruz.” dedim.

“Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı peki?”

“Hayır. Hiçbir fikrim yok.”

“En azından seni nereden tanıdığını dair bir fikrin var mı?”

“Tek bildiğim yirmi dört yaşında olduğu ve başka bir üniversiteye devam ettiği. Belli ki benim de tanıdığım bir arkadaşıyla takılıyor ara sıra. Başka türlü beni nereden birkaç kez görmüş olacak ki? Arkadaşı bizim okulda. İsmimi ve e-posta adresimi o öğrenmiş olmalı.” Omzumu silktim.

“Bütün bunları ne zamandır biliyorsun ve bana söylemiyorsun?” Bıçağını kesme tahtasına sapladı. Sabır bir erdem olabilir ama Alex’in erdemlerinden biri olmadığı kesindi. Bilgi saklamak, onun dünyasında ağır suç sayılırdı.

“Anlatacak çok şey yok,” dedim iç çekerek. “Onun hakkında çok az şey biliyorum.”

“Ama fena biri olmadığını düşünüyorsun değil mi?” diye sordu yüzünde komplocu bir gülüşle.

Ağzımda, kontrol edemeyeceğim şekilde bir gülümseme belirmeye kadar duraksadım ki aslında bu gülümsemeyi kendime saklamayı tercih ederdim. “Oldukça hoş birine benziyor diyelim.”

“Tamam. Umut vadediyor,” dedi. “Peki nelerden bahsediyorsunuz?”

“Aslında her şeyden,” dedim. “Yani daha çok genel konulardan bahsediyoruz ama ilgi alanlarımızdan, hobilerimizden, müzikten falan bahsettiğimiz de oluyor.”

“Sana fotoğraf gönderdi mi?”

“Şey...” diye söze başlayıp yere baktım. “Aslında pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz da ne demek?”

“Aslına bakarsan hayır.” Sesim tizleşmeye başlamıştı çünkü Alex olsa ne yapardı iyi biliyordum. İlk e-postasında ondan bir fotoğrafını göndermesini isterdi. O da bunu yapardı çünkü yapmadığı takdirde şiddete ya da Özel Harekât timinin operasyonuna maruz kalırdı. Artık Alex hangisini daha uygun görürse.

“Neden?” diye sordu Alex, düşündüklerimi birebir ima eden bir ses tonuyla.

“Bilmem,” dedim parkelere bakarak. “O yollamadı. Ben de istemedim.”

Alex, elindeki bıçağı öfkeyle tezgâha bırakıp ellerini kalçasına götürdükten sonra gözlerini bana dikti.

Tanrım. Gelecekteki çocuklarına şimdiden acıdım.

“Emely!” diye bağırdı. “O senin kim olduğunu biliyor ama sen onun kim olduğunu bilmiyorsun! Tabii ki sana bir fotoğrafını göndermesi gerek. Kaldır kıcını da hemen bir fotoğraf iste ondan!”

Haklı olduğunun farkındaydım ama...

İsteksizliğimi anlayınca derin bir nefes alıp beni tatlı sözlerle ikna etmeye çalıştı.

“Ya sonunda onunla tanıştığında Yves Glockenburg’a benzediğini görürsen?” deyip güldü. Bunu hiç de komik bulmadığım için ona bir tekme attım. Çok ağır bir tekme değil ama.

“Birincisi,” diye başladım söze. “Onun adı Sören Nordmann’dı, Yves Glockenburg değil. O ismi nereden uydurdun anlamadım. İkincisi abarttığın kadar kötü biri değildi o.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi gülerek. “Seni her hafta sonu Uzay Yolu toplantısına sürüklüyordu. O da yetmezmiş gibi seninle evlenip bir Vulkan düğünü yapma hayalleri kuruyordu!”

Düşününce Alex’in çok da haksız olmadığına kanaat getirdim.

“Pekâlâ. Kötü olduğu söylenebilir.” diye itiraf ettim Alex sırtırken.

“Emely, ben gayet ciddiylim. Senin yerinde olsam onunla yüz yüze görüşmeden önce muhakkak bir fotoğrafını isterdim.”

“Yüz yüze görüşmek mi?” diye sordum gözlerimi büyüterek.

“Lütfen yaa. Facebook ya da onun gibi bir şey üzerinden ‘Evet, kabul ediyorum.’ demeyeceksin herhâlde.”

“Bir dakika, bir dakika!” dedim ondan ziyade kendimi ikaz et-

meye çalışarak. “Şunun şurasında bir haftadır yazıyoruz. Onunla *buluşmak* aklımın ucundan bile geçmedi!” Buluşma fikri beni dehşete düşürdü.

“O zaman kaldır kıcını ve sana bir fotoğraf yollamasını sağla.” dedi bıçağı bana doğrultarak.

“Hı hı...” dedim belli belirsiz konuyu kapatmasını umut ederek. Onunla buluşmak? Hadi canım! Belki önümüzdeki beş yıl içinde bu konuyu gündeme getirebilirdik ama şu anda asla.

“Emely,” diyerek tepeden tırnağa süzdü beni Alex. “Kendine yine sinir krizi geçirtmeye niyetli değilsin inşallah.”

Sinir krizi tanımlamasından nefret ediyordum ve o da bunu gayet iyi biliyordu.

“Birincisi ben sinir krizi geçirmem.” dedim. Arada bir geçici güvensizliklerim olur.

Tamam. Lanet olsun. Doğru söylüyordu. Bazen sinir krizi geçiriyordum.

“İkincisi...”

“İkincisi mi?” diyerek sözümü kesti Alex.

“Demek istediğim...” Alt dudağımı ısırardım. “Bu çocuk zeki birine benziyor. Ayrıca kendini düzgün bir dille ve özgüvenle ifade ediyor ve mükemmel bir espri anlayışı var.”

“Sorun ne o zaman?” deyip alnını kırıştırdı Alex. “Takılıp durduğun salaklardan vazgeçip akıllı biriyle çıkmanın zamanı çoktan geldi.”

Onu konuşturmam lazım diye düşündüm. “Sen sanki bir sürü zeki çocukla çıktın.” diyerek anında gaza getirdim onu.

Alex, sebzeleri daha hızlı doğramaya başladı. “O başka.” dedi.

Ben ona bir fark olmadığını anlatmaya başlayamadan, arka taraftaki koridordan gelen bir ses dikkatimizi dağıttı. Birleri bir kapıyı açıp kapattı.

Öfkeyle burnumdan soludum. Elyas'ın benim varlığımdan habersiz olmasının sefasını sürmem belli ki sona erdi diye düşünürken korkumun yersiz olduğunu fark ettim çünkü ayak sesleri topuklu ayakkabı giymiş birine aitti.

Belki de Elyas farklı bir eğilimi olduğunu keşfetmişti. Kadın milleti buna minnettar olurdu. Minnettarlığını ilk ifade eden de ben olurdum.

Bunun sadece bir fanteziden ibaret olduğunu biliyordum. O yüzden de koridordan kimin geldiğini görmek için Alex'e eşlik ederek başımı eğdim. Oturma odasından geçip azimle kapıya yönelen kadını gördüğümde şaşkınlıktan fazlasını yaşadım.

Kadın, parıltılı bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Üzerindeki giysiler o kadar dardı ki inanılmaz derecede güzel vücudunun her santimini görebiliyordunuz. Uzun boyluydu. Benden en az bir baş boyu kadar uzundu ve mini eteğinin açıkta bıraktığı ipeksi pürüzsüzlükteki bacaklarını gördüğümde ağzım açık kaldı.

Kadın öyle güzeldi ki onun yanında kendimi ucube gibi hissettim. Bu canlıyı kim yaratmıştı? Porno tanrısı falan mı?

Yaratan her kimse büyük bir ihtimalle erkekti.

Vücudunun her detayını kafama kazıyarak kadını süzmeye devam ettim. Saçları dağınıktı. Topuzundan fışkıran sarı saç telleri vücudu hareket ettikçe ileri geri sallanıyordu. Bronz teni yanaklarında pembeleşiyordu ve yüzü gerçekten de ışık saçıyordu.

Elyas ile ne işi olduğunu anlamak için muazzam bir hayal gücünüzün olmasına gerek yoktu.

Yanımızdan geçerken gergin bir gülümsemeyle, "Merhaba." dedi ön koltuk güzeli. Kapıyı çekip çıktıktan sonra bile arkasından bakakaldım. Alex'e bakınca onun gözlerinin de fal taşı gibi açıldığını fark ettim. Aynı anda yutkunduk.

"Sinir krizi konusuna dönecek olursak." diye geveledim.

“O neydi öyle? Bir çeşit fotoşop projesi falan mı?” diye sordu Alex. “Umarım öyledir. Öbür türlüsünü bünyem kaldırmaz.”

Gördüğümüz afetin etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacımız vardı. Kendini ilk toparlayan Alex oldu. Sebzelerini doğramaya kaldığı yerden devam etti. Ben hâlâ tuhaf hissediyordum. Bu zamana kadar Elyas’ın kadınlar konusunda o kadar da seçici olmadığını düşünürdüm. Şimdi nasıl olup da onun ilgi alanına girdiğimi merak ediyordum doğrusu. Yanımızdan geçip giden kadınla uzaktan yakından alakam yoktu. Aynı türden olduğumuzdan bile şüpheliydim.

Kafamdaki sorunun cevabını alabileceğim geri zekâlı, odasından çıkıp iyice keyfimi kaçırdı. Nihayet oturma odasına girdiğinde ayak sesleri daha da güçlendi. Onun da saçları dağınıktı. Beni görünce bir an durdu. Mutfağa doğru ilerlerken sırttı.

Neyse ki şansım hâlâ yaver gidiyordu. Çıplak değildi. Kot pantolonunun kemeri açıktı sadece. Üstündeki siyah tişörtün üzerinde altmış dokuz sayısı vardı.

Hoş.

Çıplak ayakla salına salına yürüyüp karşımdaki tezgâha yaslandı. “Emely,” dedi sırtarak. “Keşke gelmeden önce randevu alsaydın. O zaman şu nahoş karşılaşmayı yaşamazdın.” Mutfaktaki saate göz attı. “Hadi yine iyisin. Enerjimi tekrar topladım. İstersen öbür randevularımdan önce seni araya sıkıştırabilirim.”

Homurdanıp delici bakışlar atarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Dikkat etsen iyi olur. Dizim her an bir şeylerin arasına girebilir.”

“Bu bir teklif mi?” dedi sırtarak. “Bana öğretebileceğin her yeni tekniğe açığım.”

“Nerede ve ne zaman istersen.” diye homurdandım. Doğrulup buzdolabından bir şişe su aldı. Sonra da tezgâhın üstüne oturdu. Önce su içişini izledim. Sonra da tişörtü merakımı celbetti.

“69 ne anlama geliyor?” diye sordum. “Yattığın kadınların sayısı mı? Sevişme pozisyonu mu? Yoksa IQ seviyen mi? Sonuncusu olduğuna bahse girerim.”

“Uzunluk desem nasıl olur?” diye cevap verdi.

“IQ’nu da yanına alıp duşa girsen nasıl olur?” diyerek dalga geçti Alex. “Sen ve aptal şakaların. Bir kere de yapmasan şaşarım.”

Elyas, çekip gitmek yerine biraz daha su içip sesini çıkarmadan gözlerini bana dikmeye devam etti.

Bana böyle baktığı zamanlarda o aptal kafasının içinden neler geçtiğini bazen gerçekten merak ediyordum. Belki de bilmemem daha iyiydi.

Elyas’ı görmezden gelmeye çalışarak ayaklarımı salladım. Etrafa bakındım. Sonunda da saate bakıp zannettiğimden çok daha geç olduğunu fark ettim. Zaten geciktirdiğim annemi arama işini bir hafta daha uzatmıştım ve artık bu öğleden sonra bu işi aradan çıkarmam gerekiyordu.

“Kusura bakma Alex. Artık gitmem lazım. Annem aramamı bekliyor,” dedim. “Ayrıca ortamdaki zekâ ortalaması son beş dakika içinde dibe vurduğuna göre burada olmaktansa annemle konuşmayı tercih ederim.”

Alex, ellerini kalçasına koyarak, “Peki bu sebzeleri kimin için doğruyorum ben o zaman?” diye çıkıştı.

“Açıkçası bunu ben de merak ediyorum.” dedim tezgâhtan aşağı atlayıp tökezledikten sonra neredeyse buzdolabına toslarken. Durum yeterince utanç verici değilmiş gibi karşı tezgâhtaki aptal da sinsi sinsi güldü.

“Bildiğim kadarıyla kapı o tarafta,” dedi eliyle işaret ederek. “Yoksa buzdolabında gizli bir asansör var da benim mi haberim yok?”

“Çok komik!” diye homurdandım kızarak. Keşke kalın kafasını fırına sokup içinde asansör var mı yok mu görse.

Üstümü başımı düzelttikten sonra gerçekten de gitme zamanının geldiğine karar verdim. Beni hâlâ izleyen hödüğü görmezden gelip Alex'e utanarak sarıldım. Onunla vedalaşıp kapının olduğu tarafa yöneldim bu kez.

Alex'in, "Elyas bari sen kalıp bir şeyler ye." dediğini duyunca dönüp onlara baktım.

Kafasını kaşıyıp, "Biliyor musun pek aç sayılmam aslında. Ayrıca duşa girmek üzereydim," deyip hızla çıktı mutfaktan Elyas.

Belli ki Alex'in yemeklerinden hoşlanmayan tek insan ben değildim. Beş kat aşağı inmek için evden çıkarken *sana afiyet olsun Alex* diye geçirdim içimden. Bu sıcak havada çok eğlenceli olmasa da merdivenlerden inmenin çıkmaktan daha kolay olduğu kesindi.

Yurda döndüğümde tutukluğumu aşip annemi aramayı başardım. Sürekli erteleyip durmam işleri daha da zorlaştırıyordu sonuçta. Bir an evvel aradan çıkarmak en iyisiydi.

Annem, annemdi işte. Nev-i şahsına münhasır bir insandı. Onunla anlaşmak kolay olmuyordu benim için. O da düzenli olarak benim iyi huyluluğumdan istifade ediyordu.

Onunla konuşarak geçirdiğim zamanın çoğunu, onu duymazlıktan gelip hiç araya girmeden çok önemli dediği şeyleri bir solukta anlatana kadar bekleyerek geçirirdim. *Önemli* göreceli bir kavramdı ve bu kavramı annemle çoktandır farklı algılıyorduk. Yine de yeterli sayıda "ha ha" ve "hı hı"larla durumu başarılı bir şekilde idare edip onu dinlediğime ikna etmeyi ve kasabanın bütün dedikodularına şaşırmış gibi yapmayı başardım.

Telefon konuşmalarımızı ertelemem ya da babamın evde tek başına olduğunu bildiğim zamanlarda evi aramam boşuna değildi

yani. Babamla konuşmak son derece keyifli ve karmaşık olmaktan bir o kadar da uzaktı. Okulun en stresli zamanlarında bile sadece sesini duymak bile beni yatıştırmaya yetiyordu.

Tabii ki annem Carla'yı seviyordum. Tam tersine onu çok ama çok seviyordum ama bıktırana kadar pes etmiyordu ve beni bazen öyle geriye ki bildiğin saçımı başımı yolasım geliyordu.

Bu akşam da yine durmaksızın saçma sapan şeylerden bahsetti. Yaklaşık bir saat sonra nihayet konuyu bana getirdi. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım ve kendimi soru yağmuruna hazırladım. Sadece benim cevaplarımı dinleyen biri, onun sorduğu soruların ne olduğunu kolayca anlayabilirdi.

"Evet, iyiyim."

"Evet, bugün burası da çok sıcak."

"Hı hı."

"Hayır anne."

"Gerçekten hayır anne."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır!"

"Anne sen delirdin mi? Profesörlerin hepsi elli yaşın üzerinde!"

"Hayır. Orada kesinlikle bana uygun biri yok."

"Evet, *tamamen* eminim!"

"Anne!" diyerek sözünü kestim. "Lütfen beni biriyle çıkmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeç!"

"Hayır, sorunlu olan *sensin*. Ben değilim!"

"Hayır, Alex'in de erkek arkadaşı yok."

"Evet, hâlâ hayatta."

"Anne! Yeter artık. Beni delirtiyorsun yine!"

"Afrikalı çocuklar için organize edilen çörek kermesinde kimin annesiyle karşılaştığın zerre kadar umurumda değil anne!"

“Evet... Biliyorum...”

“Okulda her şey yolunda anne.”

“Hayır para göndermenize gerek yok. Babam nasıl?”

“Anladım,” dedim gülerek. “Ona selam söyle.”

“Anne kızma ama koşuya çıkmam gerek.”

“Evet koşuya çıkmayı *ben* istiyorum.”

“O kadar da sıcak sayılmaz...”

“Hayır, tökezleyip düşmem.”

“Tamam o zaman. Kızma. Seni tekrar ararım.”

“Tamam... Hoşça kal.”

“Hayır, orada kesinlikle kimseyle tanışmayacağım!”

“Evet, biliyorum... Hoşça kal.”

Derin bir iç çekerek kapattım telefonu. Annem bir gün benim sonum olacaktı. Bundan emindim.

Telefon konuşmamızdan sonra uzunca bir süre yatağımda uzandım. Kendime gelip de koşuya çıkma fikri tekrar aklıma düştüğünde nedense yarına ertelemek için bin tane bahane uçtu kafamda. Ama hayır dedim kendimi oturmaya zorlayarak. İçinde bulunduğum içler acısı durumdan kurtulmak için nihayet bir şeyler yapmaktan artık kaçış yoktu. Bu sabah bugün koşuya çıkma niyetiyle uyanmıştım ve lanet olsun ki öyle de yapacaktım.

Kararlı bir şekilde kendimi yataktan kazıyıp giysi dolabına yürüdüm. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı topladım. iPod’umu alıp şortumun cebine koydum ve kendime koşuya çıkmayı bir kez daha düşünme fırsatı vermemek için odadan dışarı fırladım.

Havadaki nemi fark edince yine tereddüt ettim. Hava spor yapmak için fazla sıcaktı ama spor yapma aşkım kim bilir ne zaman bir daha depreşecekti. Zaten tam da bu yüzden ne olursa olsun bugün bunu yapmak istiyordum.

Koşuya yakındaki bir parkta başlamayı planladım ve parka vardı-

ğımda çoktan kan ter içinde kalmıştım. Bu, benim koşuya çıktığım ilk gündü. O yüzden de üzerimdeki rehaveti sağlam bir kararlılıkla bir kenara bırakıp iPod'umu açtım ve kulaklıkları taktım. Bob Marley'i seçtim çünkü koşma hızıma en uygun müzik reggae idi. Esneme hareketlerimi yaparken "Redemption Song" şarkısına hafifçe eşlik ettim. Zihnin sınırlamalarından kurtulmayı anlatan sözleri içinde bulunduğum duruma son derece uygundu. Derin bir nefes alıp hafif adımlarla koşmaya başladım.

Parkı boydan boya geçen çakıl taşlı bir patika vardı ve koştuğuma şahit olacak insan sayısı bana göre hâlâ fazla olmasına rağmen sıcak havanın bu sayıyı bir nebze de olsa azaltmasından memnundum. Etrafımdaki her şeyi unutup sadece ayaklarıma odaklanmaya çalıştım. İlerlemeye çalışırken *sadece ne yaptığını biliyormuşsun gibi davran*, dedim kendi kendime.

Söylemesi kolaydı tabii. Çok geçmeden bacaklarım sanki maratona koşmuşum gibi ağrımaya başladı. Maalesef saatim algımın gerçeğe hiçbir alakası olmadığını tescilledi çünkü koşmaya başlayalı daha yedi dakika olmuştu.

Sağ, sol, sağ, sol, diye geçirdim aklımdan dişlerimi sıkıp bacaklarımın bana itaat etmesini sağlamaya çalışarak. Bu kadar çabuk nefessiz kalacak kadar mı formsuzdum? *Hayır. Buna izin veremezdim!* İnatla yere bakmaya devam edip güçsüzlüğümün beni alt etmesini reddettim. En azından bedenime kimin patron olduğunu göstermeliydim. O gün bugündür!

Maalesef güçsüzlüğüm, koz olarak kullanacağı oyun kartını kolunun içine saklamıştı ve o kozu oynamaktan son derece memnundu. Çok geçmeden uyluk kemiklerimde feci bir ağrı hissettim. Kendime sövdüm ama hedefime ne kadar yaklaştığımı anlamak için başımı kaldırdığımda olduğum yerde donakaldım. Sahibi gelişigüzel bir şekilde bana doğru koşan turkuaz-yeşil bir çift göze bakıyordum.

Hadi canım! Buna inanamıyordum. Neden yollarımız kesişip duruyordu ki?

Dudakları oynuyordu ama dinlediğim müzik sayesinde muhteşem olduklarından emin olduğum kelimelerini anlamıyordum. Ses düşmesi kapalıyken Elyas çok daha tahammül edilebilir biriydi.

Bana el işaretleriyle kulaklığımı çıkarmamı söylemeye çalışırken inatla yürümeye devam ettim ama kulaklığın kordonuna hamle yapınca pes ettim.

“Dünya küçük.” dedi sırtarak.

“Evet. Ne kadar şaşırtıcı,” dedim nefes nefese. “Neyse... Sana iyi koşmalar.” dedikten sonra başka yöne doğru koşmaya başladım.

“Hey, bir dakika!” diye seslendi burnumun dibinde koşarken.

“Ne istiyorsun?” dedim gittikçe nefessiz kaldığımı hissederek. Belki de durmalıyım.

“Tek başıma koşmayı sevmiyorum.” dedi gülerek yanımda koşmaya devam ederken. Sanki gezintiye çıkmış gibi hiç zorlanmadan nefes alıyordu. Bunun beni ne kadar gıcık ettiğini belli edecek kadar bile takatim yoktu.

Soluklandım. “Tek başına koşmayı sevmiyorsun, tek başına uymayı sevmiyorsun. Allah aşkına, bütün bunların benimle ne alakası var?” diye söylendim acılar içinde olmama rağmen koşmaya devam etmeye çalışarak. Belli ki Elyas, bu çıkışıma komik buldu.

“Çok küçük ama çok da ters.” dedi yüzünde ukala bir gülümsemeyle.

Ahh. Onunla niye konuşuyordum ki? *Görmezden gel! Sadece görmezden gel! O yokmuş gibi davran ve bacaklarına odaklan.* Gel gör ki o bacakların fena hâlde merhamete ihtiyacı vardı ama o merhamet ancak hedefime ulaştığımda gösterecekti yüzünü. O yüzden de devam ettim. *Sağ, sol, sağ, sol.*

Birkaç dakika sonra dünyanın en etkili duasının bile bana yar-

dım edemeyeceği bir vaziyetteydim. Tamamen kesilmişti nefesim. Elyas'ın koşma hızı benim için çok fazlaydı. Başım dönmeye başladı ve ağzımda iğnelenmeler hissettim. Lanet olsun! Onun önünde güçsüz görünmek istemiyordum. Hiç kimsenin önünde güçsüz görünmek istemiyordum aslında ama onun önünde asla.

İçimdeki ses sadece *durma, durma, durma* diyordu ve ben attığım her adımda biraz daha zorlanıyordum.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu bana aniden.

“Ben... çok... iyiyim...” dedim zorlukla. *Durma... durma...*

“Yüzün kıpkırmızı oldu. Biraz mola versek iyi olacak sanırım.” dedi.

Kendini beğenmiş ukala. Sana bu zevki yaşatmayacağım.

“Gerek... yok...” dedim nefes nefese son gücümle.

“Emin misin?”

“Evet... artık... beni... sinir etmekten... vazgeç.” *Ben sana gösteririm*, diye geçirdim içimden kendime inanarak.

Durma... durma... durma...

“Emely?”

Biri bana sesleniyordu.

“Emely?”

Gözlerimi yavaşça açtım. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Neredeydim ben?

Ağrıdan gözlerimi tam açamıyordum. Etrafımdaki sis yavaş yavaş dağıldı. Yakınımdakiler gittikçe daha belirgin bir hâle geldi. Bir süre sonra gökyüzü olduğunu fark ettiğim açık mavi devasa bir sonsuzluk gördüm. Gözümü birkaç kez daha kırptırdıktan sonra nihayet tepemdeki ağaçları da fark ettim.

Ne olmuştu ki? Neden vücudumun her yeri ağrıyordu? Ne olup bittiğini hatırlamak için zorladım kendimi alnımı kırıştırarak. Sonra aniden her şey canlanıverdi.

Aahh, hayır!

Olamaz...

“Biraz daha iyi hissediyor musun şimdi?” diye sordu bir ses.

Başımı zorlukla çevirip sesin sahibini aradım. Korktuğum başıma gelmişti. Elyas, ayak ucumda dikilmiş endişeli bakışlarla beni izliyordu.

Hayır, bu doğru olamazdı. Olanları en başa döndürebileceğim geri sar düğmesi neredeydi?

Yerin dibine geçmiştim. Toprağın beni yutmasını diledim. Hemen şimdi, şuracıkta.

Bayılmışım. Koşmaya devam etmek için sarf ettiğim acınası çaba yüzünden bayılmışım. Bundan daha utanç verici bir şey olabilir miydi? Evet, olabilir. Elyas Schwarz’ın yanında bayılmak ve o da olmuştu işte. Ellerimle yüzümü kapatırken inlemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Bunu yaparsam bir şekilde bir anda ortadan kaybolacağımı düşündüm. Tabii ki işe yaramayarak hayal kırıklığına uğrattı beni bu girişimim.

Ölüm... Evet ya! Hemen şu anda ölmek hiç fena olmazdı.

Gel gör ki dilekler asla gerçekleşmediği için ölmedim. Elyas, bacaklarımı tutup beni hafifçe çevirdikten sonra ayaklarımı ağaca dayarken parmaklarımın arasından baktım.

Belki de onun ortadan kaybolmasını dilemeliydim. Tam da yeni dileğimin gerçekleşebileceğine dair bir umut kırıntısı beslerken Elyas, yanımda diz çöküp nabzımı kontrol etmek için bileğimi tuttu.

“Endişelenme Emely,” dedi. “Durumun o kadar da kötü değil.”

Onun için hava hoş tabii, diye geçirdim içimden. Yerde salak gibi yatan o değildi sonuçta.

“Sanırım sıcak çarptı seni. Böyle sıcak havalarda spor yapmaya alışık değilsen bunun olması normal. Sana bir yerlerden biraz sıvı ve şeker bulmamız lazım. Şimdi gidip içecek bir şeyler alacağım. Onu içince bomba gibi olacaksın.”

Onunla göz göze gelmemek için başımı başka tarafa çevirdim. Benden aldığı tek cevap belli belirsiz bir, “Hı hı...” oldu.

“Seni burada bir dakikalığına yalnız bırakırsam ayakların havada bir müddet daha yatacağına söz verir misin?”

Benimle dalga mı geçiyordu? O yokken ayağa fırlayıp araya bir iki alışveriş falan mı sıkıştıracağını zannediyordu? Hoş, şu anda yapmak istediğim tek şey ayağa kalkıp bu durumdan sonsuza dek kurtulmaktı. Ama bunu yapmayı aklımdan geçirecek kadar bile hâlim yoktu. O yüzden de onaylamak için başımı salladım. Bir yandan da ölme dileğimin belki de bir şekilde gerçekleşeceğini umuyordum.

“Güzel, yerinden kıpırdamayacağına inanıyorum. Hemen dönerim,” der demez fırladı.

Tanrım! Böyle bir şey, bir kere de başka birinin başına gelse ne olurdu sanki? Neden hep bana oluyordu böyle şeyler? Ve neden hep o etrafımdayken oluyordu? Kesin hayatımın geri kalanı boyunca dalga geçecekti benimle.

Elyas, bir şişe kolayla geri döndüğünde kendime acıyıp kaderime lanet okumakla meşguldüm. “Oturabilecek misin?”

Söylemesi kolay tabii. Gıcık herif.

Elyas’ın bana yardım etmesinden hiç de haz etmeyerek ellerimden güç alıp kalkmaya çalıştım. Oturma pozisyonuna geçer geçmez etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Başım her an patlayacakmış gibiydi. Elyas, kola şişesini bana uzattı. Ben de şişeyi alıp kolayı dikkatli bir şekilde yudumlamaya başladım.

“Kısa bir süre içerisinde kendine geleceksin. Göreceksin.” dedi.

Onun ağzından çıkan şeylere pek inanmamama rağmen bu kez

haklı olduğunu düşündüm. Çok iyi hissetmesem de kendime gelmeye başladım. On beş dakika sonra tekrar ayağa kalkabilecek gibi hissettim.

“Tam olarak ne yaptığını zannediyorsun sen?” diye sordu Elyas, ayağa kalkma çabamı görünce.

“Daha iyi hissediyorum. Eve gideceğim.” dedim zorlukla ayağa kalkıp hâlâ titreyen dizlerimin üzerinde dengede durmaya çalışarak. Tahmin ettiğimden daha fazla titriyorlardı.

Elyas, birden yanıma gelip, “Dur sana yardım edeyim.” dedi.

“İyiym ben.” diye geveledim elimle gitmesini işaret ederek ama hemen sonrasında sallanmaya başladım.

Bir kaşını kaldırıp, “Evet, görebiliyorum.” dedi.

Beni dengede tutmak için sormadan koluma girdi ve ben de bunu yapmasına izin vermezsem aptal durumuna düşeceğimi bildiğimden dişlerimi sıkıp dilimi ısırdım. Kendime çok öfkeliydim. Koşuya çıkma saçmalığı nereden aklıma gelmişti ki?

Elyas, birkaç metre yürüdükten sonra, “Belki de seni yurda bırakmalıyım. Arabam hemen şurada, birkaç metre ötede.” diyerek ileriye işaret etti.

Beni arabasıyla yurda bırakmaktan mı söz etti o?

Kafamda yine deli sorular.

Hayatım boyunca hayalini kurduğum bir arabaya binmek için öyle dar bir alanda Elyas’la yan yana oturmaya değer miydi?

Kendi başıma ayakta durabilmek için olanca gücümle çabalayarak tamam anlamında başımı salladım. Benim dik başlılığım yüzünden arabaya ulaşmamız doğal olarak uzun sürdü ama Elyas’la dip dibe olmaktan bin kat daha iyiydi.

Ben yalpalayınca, “Yardım etme teklifim hâlâ geçerli.” dedi.

“Rüyada görürsün,” diye mırıldandım. “Durumumdan yeterince faydalandın zaten.”

“Evet. En büyük hayalim gerçek oldu,” dedi gülerek. “Durumundan gerçekten faydalanmak isteseydim yapacağım ilk şey ağzına bir şey tıkmak olurdu.”

“Kimse seni benimle konuşmaya zorlamıyor.” dedim. Sonra da Mustang’in yanına gidene kadar ağzımı açmadım. Arabaya şöyle bir bakıp gördüğümü hafızama kazıdım.

“Arabamı beğendin mi?” dedi.

“Dürüst olmam gerekirse beğendim,” dedim. “Hoşuma gitmeyen tek şey senin araban olması.”

Yine sakince gülüp sinir etti beni. Ona ne kadar kaba davranırsam davranayım gülüyordu. Bir kez olsun bir şeyi de üstüne almaz mıydı bu?

Elini cebine sokup arabanın anahtarlarını çıkardı. Sonra da öne doğru uzattı anahtarları. “Kullanmak ister misin?”

Yüzüne bakakaldım. Ciddi ciddi arabasını kullanmama izin vermekten mi söz ediyordu bu? “Gerçekten mi?” diye sordum durum dikkate alındığında hiç de iyi bir fikir olmamasına rağmen sevinçten havalara uçmaya hazır bir vaziyette. Gerçekten uçacaktım çünkü bir sonraki nefesini alır almaz katıla katıla gülmeye başladı ve rüzgârda savrulan kum taneleri gibi bütün neşem kaçı.

“Hayatta olmaz,” dedi. “Bu arabayı benden başkası kullanamaz. Kusura bakma ufaklık.”

Ağzım açık kaldı. Az daha öldürecektim onu! Bir gün sınırlarımı gereğinden fazla zorlayacaktı. Ondan sonra sen sağ ben selamet! Sırtmaya devam ederek arabanın yolcu kapısını açtı. Ben de bindim. Hâlâ çok kızgındım.

Ama etrafıma bakınca sinirim yatıştı. Gördüklerim çok hoşuma gitti. *Hem de çok*. Hayalimdeki arabaya ilk kez binmek düşündüğümünden daha iyiydi. Kokusu yeterdi. Yeni araba kokusunu içime

çekip gülümsedim. Sürücü koltuğuna oturan Elyas bile bu mutlu anı bozamazdı. Bu, önemli bir gelişmeydi.

“Al,” dedi kola şişesini bana uzatarak. “Hâlâ çok sıvı alman gerek.”

Evet anlamında başımı salladım. Arabayı çalıştırmasını beklerken bayılmamın verdiği utancı bile bir süreliğine unuttum. Kontak anahtarını çevirdiğinde motor her sestten daha çok sevdiğim o sesi çıkararak çalışmaya başlayınca zevkten sarhoş oldum. Motorun hızlı devri beni sarstı ama olsun. Bu kimin umurundaydı ki? Bayıldım!

Keyfimi kaçırın tek şey, Elyas’ın arabayı deli gibi sürmesiydi. Belli ki hız sınırı denen şeyden haberi yoktu ve ani dönüşler yapmak yerine neden yumuşak dönüşler yapsındı ki? Dehşete kapılmak yerine sakın hissediyordum. Manyak gibi araba kullanmasına rağmen Elyas’ın güven veren bir hâli vardı ve ne yaptığını biliyor gibiydi. Kendimi neden emin ellerde hissettiğimi izah edemiyordum.

Yıldırım hızıyla araba sürmesinin bir dezavantajı vardı. O da seyahatimizin çok kısa sürmesiydi. Yine de o arabada geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmıştım.

Arabadan inince Elyas bana yukarı kadar eşlik etme konusunda ısrar etti. İtiraz ettim çünkü bu onunla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Ama ne dediysem dinletemedim. Dibimden ayrılmadı. Mustang’de yaptığım gezi sayesinde kendimi daha iyi hissediyordum ama bacaklarım hâlâ titriyordu. Bu durum, Elyas bana her yardım etmek istediğinde onu kendimden uzaklaştırmama engel olmadı.

Uzun bir mücadeleden sonra nihayet odama ulaştık. Eva, birlikte geldiğim kişiyi görünce çok şaşırdı. Elyas’a öyle odaklanmıştı ki benim ayakta duramadığımı fark etmedi bile.

Saçlarıyla oynayarak, “Selam,” dedi buğulu bir ses tonuyla. “Ben Eva. Sen kimsin?”

Gözlerimi devirip uzaklaştım onlardan. Son gücümü de tüketip ıslak bir bez gibi yatağa attım kendimi.

Eva'ya elini uzatıp, "Ben Elyas," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Eva."

"Asıl ben memnun oldum." dedi Eva.

Elyas, cazibeli bir şekilde güldü ona. Bakışlarından kendini beğenmişlik akıyordu. Üzülerek belirtmeliyim ki sonra da bana dönüp yatağımın kenarına geldi. "Bir şeye ihtiyacın var mı Emely?" diye sordu.

"Evet. Yalnız kalmak." diye söylendim.

Elyas, bir kaşını kaldırıp, "Teşekkür ederim Elyas. Hayatımı kurtardın. Sana olan borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum demeye ne dersin?"

Homurdanıp alt dudağımı ısırdım çünkü tüm hücrelerim ona teşekkür etmemek için direniyordu. Ama maalesef haklıydı. Nankörlük yapıyordum. Bu da bana hiç yakışmıyordu.

Ağzıma bin bir zorlukla, "Teşekkür ederim Elyas." dedirtmeyi başardım, bu üç aptal kelimeyi söylemenin benim için aslında ne kadar zor olduğunu ona belli etmemeye çalışarak. Karşılığında ukala ukala sırttı bana.

Şimdi lütfen kırmızı can simidini de alıp buradan toz ol David Hasselhof!

"Bir şey değil," dedi. "Yarın yine aynı saatte mi?"

"Çok komik!" diye söylendim. Kendimi hâlâ aptal gibi hissediyordum.

Eva araya girerek, "Neyin var Emely?" diye sordu. Hâlâ benim odaya bir erkekle gelmemin yarattığı şaşkınlık vardı yüzünde.

"Koşma işini biraz abarttı da." dedi Elyas.

Eva, muhtemelen yanlış anladığını düşünerek, "Koşmak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Elyas sırtarak. "Sanırım beni etkilemeye çalışıyordu."

Öfkeyle yüzüne baktım. Kafasına bir şey fırlatabilmeyi çok istedim ama elimin altında hiçbir şey yoktu.

On dakika boyunca abuk sabuk yorumlar yaparak bu aptal oyunu oynamaya devam etti. Sonra da gitti çok şükür. Eva, yıldırım çarpmış bir deli gibi yatağıma atlayıp yanıma oturmak için kapının kapanmasını zor bekledi.

“Elyas bu mu?” diye sordu. Gözleri kocaman açılmıştı.

“Evet.” dedim omzumu silkerek. Bunda bu kadar büyütülecek ne vardı ki?

“Hani şu asırlardır sana asılan Elyas?”

“Evet, maalesef o.” dedim yüzümü buruşturup yorganıma sarılarak.

“En azından acayip yakışıklı biri olduğundan bahsedebilirdin.”

“Bunun konumuzla ne alakası var?” dedim iç çekip Eva’nın biraz şekerleme yapmama izin vermesini umut ederek. Kendimi toplama-ya ihtiyacım vardı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

“Neye benzediğini görünce *her şeyle* alakası olduğunu düşünmeye başladım birden!”

“Benim için insanların kişiliklerinin dış görünüşlerinden çok daha önemli olduğunu şu ana dek anlamam gerekiyordu.” Esnedim. Göz kapaklarım biraz daha ağırlaşmıştı.

“Bana hiç de hödüğün tekiymiş gibi görünmedi.” dedi sesli düşünerek. Kızların çoğu gibi o da görür görmez Elyas’a vurulmuştu.

“Ne derler bilirsin: Seks yapmak istiyorsan gülümse.” diye söyledim.

Önce ne demek istediğimi anlamadan başını salladı. Sonra dank etti. Ben o sırada yorgun ve bitkin bir vaziyette çoktan rüyalar âlemine dalıyordum. Nihayet uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey *ne berbat bir gündü* oldu.

BÖLÜM 5

KUSURSUZ BAŞLANGIÇ

*S*evgili Emely,
Biliyor musun bütün gün belki cevap yazmışsındır diye beş dakikada bir bilgisayarın başına koşuyorum. Çok acınası bir durumdayım değil mi?

Bir de hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama sorularımın hiçbirine cevap bulamadım henüz. Mesela severek okuduğun kitapları ya da yazarları merak ediyorum.

Edebiyat Bölümü'nde okuyan biri boş zamanlarında neler okur? Eminim beni şaşırtacak bir cevabın vardır.

Sahi neden bir daha koşuya çıkmaman gerektiğini hatırlatmamı istedin benden? Bunu da çok merak ediyorum.

En kısa zamanda bekliyorum cevabını! (Aslına bakarsan beş dakika içinde bekliyorum. Bilgisayarın başına boşu boşuna koşmam böylece.)

Sevgiler,

Luca

Odamda bilgisayarımın başında otururken memnun bir şekilde iç geçirdim. Odada yalnız olduğum için ve beni kimse görmediği için şanslıydım çünkü durum gerçekten de utanç verici bir hâl alıyordu. Benim gibi yirmi üç yaşında bir kızın internetten bir erkek arkadaş bulmasından bahsetmiyorum sadece. Ondan her mesaj alışımda yüzümde beliren aptal gülümsemeden de bahsediyorum.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için mesajına hemen cevap verdim.

Selam Luca,

Aslında sorulması gereken soru neyin daha acınası olduğu. Senin her beş dakikada bir bilgisayarın başına koşman mı yoksa benim yüzümde aptal bir gülümsemeyle e-posta okumam mı? Bence ikimizin de acınası bir durumda olmadığımızı düşünelim gitsin.

Ben de burada oturmuş ya aklına başka sorular gelmezse diye endişeleniyorum. Senin soru kütüğü çekeceğini nasıl düşünebildim ki?

Daha önceki sorularınla kıyaslanınca son sorduğun soruyu cevaplamak çok kolay.

En sevdiğim yazarlar Chuck Palahniuk, Edgar Allan Poe ve Franz Kafka. Bu bilginin ışığında sevdiğim kitapları tahmin etmenin zor olmadığını düşünüyorum. Tabii bahsettiğim yazarları tanıman koşuluyla.

Sen ne tür kitaplar okumaktan hoşlanıyorsun?

Şu koşuya çıkma meselesine gelince...

Tanrım, keşke sormasaydın.

Şöyle izah edeyim. Sakarlık dağıtılırken benim payıma biraz fazlası düşmüş. Tahminimce meme sırasında beklerken tökezleyip kendimi ikinci kez sakarlık sırasında bulmuşum. Kısacası meme yok. Sadece sakarlık var.

Belki de bunu sorman iyi oldu. Böylece seni şimdiden uyarmış ol-

dum. İleride bir gün bir araya geldiğimizde iki de bir düşüp kolumu bacağıma kırarsam şaşırma. Bu, benim için çok normal bir şey.

Yurttaki revir çalışanlarının hepsini isimleriyle tanıyorum derken abartmıyordum. (Bunun gerçekten faydalı olduğu çıktı ortaya.)

Artık seni işin en başında uyarmadığımı söyleyemezsin.

Bugün Cumartesi. Bu akşam ne yapıyorsun?

Sevgiler,

Emely

Not: Seni iki de bir boşu boşuna bilgisayarının başına koşturduğum için kusura bakma!

Bir insanın, sadece iki haftadır tanıdığı ve yüz yüze hiç görmediği birinden hoşlanması mümkün müydü? Bu fikre alışmam zor olsa da galiba mümkündü. Çünkü Luca'dan hoşlanmaya başlamıştım.

Ayaklarım yerden kesilmemişti ama yazışmalarımız umduğumdan daha çok keyif veriyordu bana.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna dair kafa yorarken çalan telefonum beni daldığım düşüncelerden uzaklaştırdı. Masadan kalkıp yatağa koştum. Ekranda ALEX yazıyordu.

"Efendim?" dedim.

"Sana güzel bir haberim var bebeğim!"

"Haberlerde arabasıyla bodoslama kafeye daldığı söylenen sürücü Elyas mıymış?"

"Hayır," dedi gülerek. "Çok daha iyi bir haber aslında!"

Şimdi daha da heyecanlanmıştım. Elyas'ın ölmesinden daha iyi bir haber bulmak zordu.

"Bugün senin için tasarladığım bluzu nihayet giyme günü." dedi şarkı söyler gibi melodili bir şekilde.

Alex, sadece beş haftadır moda tasarımı eğitimi alıyordu ama ilk bluzunu tasarlamıştı bile. Bazen çok tatlı biri olabiliyordu. Daha

önce verdiği sözü tutarak tasarladığı ilk giysiyi bana ithaf etmişti. İtiraf etmeliyim ki bu sürprizi hoşuma gitmişti. Benim için biraz iddialı bir bluzdu ama yine de giyebileceğim tarzda bir şeydi.

“Hayırdır? Ne oluyor?” dedim şaşırarak çünkü normalde olması gerekenden çok daha fazla neşeliydi.

“Lütfen, hemen hayır deme. Önce bir dinle. Tamam mı?” dedi.

Cümlesine, “Lütfen, hemen hayır deme.” diye başlamasından nefret ediyordum. Bu, kırmızı alarm habercisiydi. O, benim yapmak istemeyeceğim bir şey önerecekti ama ben, evet demek zorunda kalacaktım çünkü evet diyene kadar başımın etini yiyecekti.

“Çıkar bakalım ağzındaki baklayı.” dedim iç çekerek.

“Tamam. Şimdi beni iyi dinle. Sana Sebastian’dan bahsetmiştim değil mi?”

“Sebastian da kim?”

“Hani şu Elyas’ın arkadaşı.” dedi sabırsızca.

Evet ya. Alex’in şu ana dek merhaba ve hoşça kal demekten öteye gitmediği ama ona ilgisi olan yakışıklı çocuk. Gel gör ki nasıl oluyor- sa bizim kız çocuğun “kişiliğine” âşık.

“Evet, hatırlıyorum. Adını unutmuşum.” dedim.

“Şeeey...” dedi uzatarak. “Bugün bir ara Elyas’la konuşurlarken kulak misafiri oldum. Bu gece bir kulübe gitmeyi planlıyorlarmış. Ben de onlarla gidip gidemeyeceğimi sordum. Yani sen de benimle gelersen... *Bu gece dans pisti bizden korksun!*”

Yaptığı şakaya gülmek için elimden geleni yaptım. Sonra da ona son derece kararlı bir “Hayır!” dedim.

“Emely-y-y,” diye sızlandı. “N’olur, n’olur, n’olur! Sana gerçekten ihtiyacım olmasa senden böyle bir şey istemezdim! Geceyi ağabeyimle dışarıda geçirmek istemediğinin tamamen farkındayım ama *lütfe*n gel! Orada kimseyi tanımıyor olacağım ve senin Sebastian hakkında ne düşüneceğin benim için gerçekten çok önemli. O yüzden lütfen

ama lütfen! Onunla sohbet etmek için mükemmel bir fırsat olur senin için.” Telefonda bile sanki diz çöküp yalvarıyormuş gibi geliyordu sesi. Kendini böyle acındırdığı zamanlardan hiç hoşlanmıyordum.

“Ahh, Alex!” diye söylendim.

“Lütfen ama lütfen! Sen olmazsan ben bir başıma ne yaparım orada?”

“Doğrudan vicdanıma yüklenmekle bel altı oynuyorsun,” diye sızlandım. “Senin çenen kuvvetli. Eminim tek başına da idare edebilirsin. Ayrıca önünde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacağın için benim sana pek bir faydam olmaz.”

“Hiç de öyle değil! Ne kadar yardımcı olacağını bilemezsin. Sadece yanımda olman bile benim için çok önemli!”

Burnumu tutup düşünür gibi yaptım.

“Emely,” diye başladı tekrar. “Tek başıma çıkamam onlarla. Tutulup kalırım. Sen benim iyi biriyle çıkmamı istemiyor musun zaten? Birlikte mutlu olacağım biriyle. *Lütfen!* Hem seni ağabeyimden korurum ben. Merak etme.”

Yüzümü ekşitip homurdandım.

“Bu, evet demek mi oluyor?” diye ciyakladı.

Nasıl olmuştu da onca yalvarma yakarma havası bir anda uçup gitmişti?

“Hayır. Evet demek falan değil. Sadece biraz düşünmem...”

“Sen, dünyanın en iyi insanısın Emely!” diyerek sözümü kesti. “Seni bir saat sonra kampüsün ana girişinden alıyoruz. Tamam mı?”

“Alex hiç...” diyerek karşı koymaya başladım.

“Sana güvenebileceğimi biliyordum. Bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacağım. Sen bir insanın hayal edebileceği en iyi arkadaşsın. Bunu biliyor muydun? Sana ne kadar minnettar olduğumu, bana ne büyük bir iyilik yaptığını anlatamam!” Ağzım açık beklememe rağmen nefes almadan konuşup tek laf dahi etmeme fırsat vermedi Alex.

Alex, evet diyecek kadar suçlu hissetmemi sağlamayı biliyordu. Bunu yaptığında ondan nefret ediyordum. Nihayet soluklanmak için durduğunda, "Alex, yemin ederim bana çok borçlandın!" dedim.

"Ne istersen yaparım Emely! Sadece söylemen yeterli! Çok ama çok, çok, çok teşekkür ederim. Sen harika bir insansın!"

Gözlerimi devirdim.

"Bir saat sonra görüşürüz," diyerek buluşma saatini hatırlattı bana. "Senin için tasarladığım bluzu giy!"

"Bakacağız."

"Hayır, 'Bakacağız.' değil. O bluzu kesinlikle giymeni istiyorum! Teşekkürler bebeğim. Birazdan görüşürüz!"

Öfkeyle, "Görüşürüz." deyip telefonu kapattım.

Nasıl oluyordu da her seferinde beni istemediğim şeyleri yapmaya ikna ediyordu bu kız? Ben ne demeye bunu tekrar tekrar yapmasına izin veriyordum? Kendime hep soruyordum bu soruyu ama cevabı bir türlü bulamıyordum. Bugün de farklı olmamıştı.

Elyas ile dışarıda bir gece. Lanet olsun! Kendimi şimdi mi öldürsem sonra mı? Bu, zor bir karardı.

Geçen hafta yaşadığım utanç verici bayılma olayından sonra iki kez karşılaşmıştım zaten onunla. O olayla ilgili sinir bozucu yorumlar yapmamıştı henüz ama bu bundan sonra da yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ayrıca ne diye bir gece kulübüne gidiyorlardı ki? Barların suyu mu çıkmıştı?

Kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı fark edince öfkeyle iç çektim. Bacaklarımı tıraş etmem gerektiğini hatırlayınca hazırlanmak için çok az vaktimin kaldığını fark ettim.

Söylene söylene banyoya gittim ve kırk beş dakika sonra nihayet banyodan çıktım—ben uzun uzun duş almayı sevenlerdenim. Sonra da üstüme giyecek bir şeyler bulabilmek için dolabıma göz attım.

Alex'in tasarladığı bluzu bulup askıdan çıkardım. Bu bluzu gerçekten giymek isteyip istemediğimi düşündüm.

İnce siyah bir kumaştan yapılmıştı bluz. Göğüs kısmının üstünde genişçe bir şerit vardı. Şeridin içinde de sıklığı ayarlamak için bir kordon vardı. Böylece askısız giyilebiliyordu. Bel kısmında da aynı şekilde bir şerit vardı ama içinde kordon yoktu çünkü bluzun bel kısmı benim ölçülerime göre yapılmıştı. Kumaşta belli belirsiz gri çiçek desenleri vardı. Çok güzeldi.

Kendime asla böyle bir şey almazdım aslında ama buna rağmen hoşuma gitti bu bluz. Üstümde bu bluzla dışarı çıktığımda bu konudaki fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi de merak ettim doğrusu. Bunu anlamanın bir tek yolu vardı. Bluzu giyip aynada kendime baktım.

Alex'in bana sürekli aldırtmaya çalıştığı giysilerin tersine üzerime yapışmaması hoşuma gitti. Önce aşağı kayar mı diye endişelendim ama kordonla şeridi büzüp gerekli ayarlamayı yapınca Alex'in deyimiyle "depreme dayanıklı" hâle geldi. Büyük göğüslü olmamanın da ara sıra böyle avantajları oluyordu işte. Göğüslerim 95 beden olsaydı bluzun üst kısmı muhtemelen böyle güzel durmazdı.

Aynadaki görüntümde hoşuma gitmeyen şey tenimin solukluğu oldu. Göğüs dekoltem, omuzlarım ve kollarım bir ton daha açık göründü gözüme. Böyle hayalet gibi görünmem çok normaldi. Havanın güzel olduğu zamanlarda bile zamanımın çoğunu kütüphanede geçiriyordum. Asla Karayiplerden kısa bir süre önce dönmüş gibi görünemeyeceğimi fark edeli çok olmuştu ama bu gece öyle görünebilmeyi çok isterdim. Bir de kendimi çıplakmış gibi hissetme meselesi vardı. Bu kadar açık giyinmeye alışık değildim.

Bluzun üstüne hiç değilse kısa bir hırka giymeye karar verdim. Alışkanlıktan kapüşonlu hırkama el attım önce ama sonra daha iyi bir fikir geldi aklıma. Kulübün kapısından içeri girebilmek için fedai ile yatmak zorunda kalmak istemedim. Bu yüzden de yakasında tek düğ-

mesi olan kısa siyah hırkayı seçtim. Bir de bluzun altına giymek için doğru pantolonu seçmeyip her şeyi mahvetme riski vardı. Dolaptan bluzla uyumlu koyu mavi kot pantolonumu çıkarıp üstüme geçirdim.

Saçlarımı salık bıraktım ve hiçbir zaman makyaj yapmadığım için bu sefer de makyaj yapma zahmetine girmedim. Farklı ayakkabılar giymek istesem de giyemezdim çünkü spor ayakkabılarımdan başka ayakkabım yoktu. Ayakkabılarımı giyer giymez Luca'dan mesaj gelmiş mi diye baktım. Maalesef mesaj yoktu. Beni almalarına az kaldığı için çantamı ve telefonumu alıp binadan çıktım.

İki dakika sonra hayallerimdeki Mustang önümde durdu. İç çektim.

Tanrım, alacakaranlıkta daha da güzel görünüyordu.

Alex, yolcu kapısını açıp bana sarıldı. "Bizimle gelmen müthiş." diye ciyakladı ben ona delici bakışlar atarken. Hiç de içimden gelecek gidiyor gibi görünmüyordum ama o yine de sırttı.

Alex, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Daracık bir kot ve boyundan bağlamalı bir üst giymişti. Uzun bukleli saçları omuzlarına dökülüyordu. Her an harekete geçmeye hazır bir melek gibi görünüyordu.

Hırkamı eleştirmesini bekledim ama ses etmedi.

"Vay canına, harika görünüyorsun," dedi beni süzerek. "Hırkan bu bluzla çok güzel olmuş."

İşte şimdi durumdan şüphelenmeye başlamıştım.

"Kardeşimle hemfikir olmaktan başka bir seçeneğim yok." diyerek araya girdi Elyas arkadan. Kapıyı açıp dışarı çıkmıştı. Eli çenesinde dirseği de arabanın üstündeydi. Tarçın rengi saçları artık çoğunlukla öyle olduğunu bildiğim gibi biraz dağınıktı ama inkâr edilemeyecek kadar güzel olan gözleri gece karanlığında bile parlıyordu. Vücudunu saran düğmeli siyah bir gömlek giymişti. Yaka düğmesi açıktı. Dürüst olmam gerekirse çok çekici görünüyordu.

Hödüğün teki olması ne kötüydü.

“Hırkanın yakıştığı konusunda mı?” diye üsteledim.

“Hayır,” dedi gülerek. “Muhteşem görüldüğün konusunda.”

Gözlerimi devirdim ama beni tepeden tırnağa süzdüğünü de fark ettim. Sonra yine o şeytani gülümseme belirdi yüzünde.

“Hırka, her nasılsa göğüslerini daha büyük göstermiş.” dedi.

Öküz! Ona doğru düşmanca bakarken içimden küfrettim.

“Alex, öne sen otur!” dedim tartışmaya mahal bırakmayarak.

Görünen o ki Alex’in bu konuyu tartışmak gibi bir niyeti vardı. “Arka taraf çok dar. Hem ben senden kısayım.” dedi.

“Tavalardan birinin dolabın arkasına düştüğü zamanı hatırlıyorsun değil mi? O tavayı düştüğü yerden almam için beni yerlerde süründürmüştün hani? O zaman beni soktuğun yerin darlığını dert ettiğini hiç hatırlamıyorum.”

Alex güldü. “Sen bilirsin. Yine bir yerini morartma diye söylemiştim.”

“Senin gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar mutluyum anlatamam.” dedim yanından geçip arka koltuğa otururken. Mustang tek kapılıydı. Arka koltuğa geçmek için ön koltuğun öne yatırılması gerekiyordu. Ve evet, arka taraf çok dardı. Ama her nedense çok hoştu. Elyas ile yan yana oturmaktan iyiydi. Alex, ön koltuğu tekrar kaldırıp oturdu.

“Pekâlâ, orada rahat mısın?” diye sordu Elyas arabaya binerken.

“Hem de çok.” dedim ters ters.

Başını sallayıp Alex’e doğru eğildi. iPod’unu almak için torpido gözünü karıştırdı el yordamıyla. Arabayı çalıştırıp hareket etmeden önce iPod’u arabanın müzik sistemine bağladı.

Damian Marley’in “It Was Written” şarkısının ilk melodisini duyunca şaşırdım. En sevdiğim şarkılardan biriydi bu.

Birkaç gün önce Elyas evde yokken Alex’i ziyaret etmiş, Elyas’ın oturma odasındaki müzik koleksiyonuna göz atmıştım. Bir sürü kla-

sikleşmiş CD ve uzunçalar vardı. Onun ilgisini çekeceğini aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim birkaç tane de albüm görmüştüm.

Benim müzik zevkim biraz karışıktı. Reggae müziği de severdim heavy metali de. Benimkiyle birebir aynı olmamakla beraber Elyas'ın da benzer bir müzik zevkinin olması beni şaşırtmıştı.

Şimdi de bu şarkı.

Şarkının keyfini sürmeyi kendime saklayıp arkama yaslandım. Elyas müziğin sesini açmıştı. O yüzden yol boyunca konuşmadık. Bir Mustang'in içinde, Berlin'in akşam karanlığı çökmüş sokaklarından geçmenin tadını çıkardım sadece. Müzik ve muhteşem bir araba... Ortam masalsıydı.

Gecenin masalsı kısmı, yarım saat sonra Elyas arabayı kulübe yakın yan sokaklardan birinde kaldırım kenarına park edince sona erdi. Onlarla içeri girmektense arabada kalmayı yeğlerdim ama Alex, arabadan inip koltuğu öne yatırdı. Ben de gönulsüzce onun yapmamı beklediği şeyi yaptım.

Arabadan inip yanına geçtiğim an, "O hırkayı nereden aldın hakikaten?" diye sordu Alex.

"Bir yerlerdeki bir mağazadan. Neden sordun ki?"

"Bir süredir ben de kendime böyle bir şey bakıyorum. Mağazanın yerini bana tarif etmelisin."

Biraz şaşıarak başımı tamam anlamında salladım.

"Sence böyle bir hırka bende güzel durur mu?" deyip bir adım geriye atarak beni süzdü.

"Tabii ki durur. Neden durmasın ki?" dedim.

"Ben pek emin değilim. Hırkanı üstümde deneyebilir miyim?"

Şüphelenmem gerekiyordu ama her zamanki iyi huyluluğumla omzumu silkip hırkayı çıkardım ve ona verdim.

Ondan sonra, her şey bir anda olup bitiverdi.

Hırkayı elinde yuvarlayıp, "Elyas!" diye bağırdı ve arabanın üzerin-

den ona fırlattı. Plan her neyse o da işin içindeydi çünkü hırkayı anında kapıp yıldırım hızıyla arka koltuğa fırlattı ve sonra da arabayı kilitledi.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki kılımı bile kıpırdatamadım. Sadece tam bir geri zekâlı gibi bakakaldım. Onlar birer beşlik çakıp gülmeye başlayınca kadar ne olup bittiğini anlayamadım.

“Canınız cehenneme!” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Emely, inan bana o hırka iğrençti. Şimdi çok daha iyi görünüyorsun.” dedi Alex hâlâ gülerken.

“İyi de ben seviyorum o hırkayı! Kendi tarzını bana dayatıp durmandan nefret ediyorum.”

“Bunun kimseye bir şey dayatmakla bir alakası yok. Yakın bir arkadaşın olarak senin öyle çirkin bir şeyle ortalıkta dolaşmanı engellemek benim görevim. Sen de o hırkayı kendi rızanla çıkarmayacaktın. Dolaşısıyla başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım yani.”

“Tabii tabii. Yapmak zorundaydın,” diye söylendim. “Arabanın anahtarlarını alabilir miyim lütfen?” dedim. Gülmeye başlayıp başlarını hayır anlamında salladılar.

“Hadi ama.” deyip tüydü Alex.

“Bence hırkasız daha iyi görünüyorsun.” dedi Elyas.

Yanından geçip Alex’e doğru yürürken, “Tabii ya bir hemfikir olma örneği daha.” diye homurdandım. Alex’e yetişince gizli planı yüzünden onu bir güzel itekledim. Yine güldü.

Kulüp, birkaç adım ötedeydi. Modern binalardan oluşan kare bir kompleksin içindeydi. Berlin’in her köşesinde peydahlanmaya başlayan şu yeni şık binalardandı. Geç bir saat olmamasına rağmen kapıda uzun bir kuyruk vardı. Sıraya girip beklemekten başka bir seçeneğimiz yoktu. Elyas bana bakıp duruyordu. Bu da beni sinir etmesinden başka bir işe yaramıyordu. Sanırım onun da yapmak istediği buydu zaten. Amacına ulaştığını göstermek isteyeceğim son kişi o olduğundan suratımı asıp başka tarafa baktım.

Kapıya ulaşip iri yarı fedainin yanından geçtikten sonra Elyas kenara çekilip bana yol verdi.

Kapıyı açıp, “Buyurun, Bayan Winter.” dedi gülümseyerek. Ben de yanından geçerken “Sen hangi yüzyılda yaşadığınızı zannediyorsun salak?” diyerek teşekkür ettim ona.

Kulüp iki katlıydı. Birinci katta, iki kenarında da uzun bar tezgâhlarının olduğu kocaman bir dans pisti vardı. Dans pistinin ortasında da her zamanki gibi kulaklığını yanağıyla omzunun arasında tutan DJ’in plaklarını çaldığı bir sahne vardı. DJ’ye, “*Oh ne âlâ. Ben bu berbat müziği dinlemek zorunda kalırken sen dışarıdan gelen gü-rültüyü engelle.*” demeyi hayal ettim.

İkinci kat balkon şeklindeydi. Orta kısmı açıktı. Böylece demir parmaklıkların üstünden aşağıda dans edenleri izleyebiliyordunuz.

Ana dans pistinin olduğu salona girince böyle yerlere niye gelmediğimi hatırladım. Beni rahatsız eden ne bangır bangır çalan müzik ne de birbirini ezen insanlardı. En azından ezilenlerden biri ben olmadığım sürece. Hatta sürekli yanıp sönen parlak ışıklar da kötü değildi. Beni sinir eden şey birbirine, “Seni burada görmek ne güzel.” deyip *yanak yanağa öpüşen* sahtekârlar sürüsüydü. Tuhaf ama eğleniyor gibi görünen birçok kızın aksine jokerle oynanmış bir poker partisi sonrasının yarattığı hisle ayrılırdım bu tür yerlerden.

Elyas önümüzden gidip yolu açtıktan sonra geri dönüp bize bir barı işaret etti. Biz de tamam anlamında başımızı salladık. Sonra Alex’in sanki beni o kalabalıkta kaybetmesin diye elime sımsıkı yapıştığını fark ettim. Bara ulaşana kadar kendi eksenini etrafında dönen insan yığınlarının arasından zar zor geçtik. Elyas, etrafa bakınıp bütün o itiş kakış içerisinde bile yerlerinde kalmaya çabalayan bir grup insana doğru yürüdü. Alex heyecandan elimi daha da sıktı. Onun bakışlarını takip edip orada dikilen çocuklardan hangisinin onunki olduğunu anlamaya çalıştım. Bir tanesinin erkek müzik grubu üye-

lerinden biri gibi görünen sarışın bir çocuk olduğunu fark edince hemen anladım tabii.

Onun dışında Elyas'ın diğer arkadaşları beni epey şaşırttı. Aslında nasıl tipler görmeyi umduğumu ben de bilemiyorum ama bunlar inanılmaz derecede normal görünen tiplerdi. Aralarında birkaç hanım evladı vardı ama Elyas gibi kendini beğenmiş ya da yapmacık görünmüyorlardı.

Grubun yanına gidince Elyas hepsiyle teker teker selamlaştı. Ben geride durup yapacak başka bir şey bulamadığım için ara ara omzumun üstünden arkama bakıyordum. Ağabeyi, beni şaşırtarak yanak yanağa öpüşmeden selamlaşma faslını bitirene kadar sırttı Alex. Erkeklerle el sıkışıp yanlarındaki üç kıza da hafifçe sarılmıştı. Bu insanlar Elyas'ı seviyor muydu? *İnanılır gibi değil*, diye geçirdim aklımdan.

“Sizi büyüleyici kız kardeşimle tanıştırayım.” dedi Elyas gülümseyip Alex'i işaret ederek. Müziğin sesi çok kısa bir süreliğine azaldığında Elyas'ın yanına gelmek üzereydik.

Alex hafifçe el sallayarak, “Merhaba.” dedi gruptakilere.

Sonra Elyas yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru bir adım atarak, “Yanındaki de muhteşem Emely,” dedi. “Arada bir gergin olabiliyor ama biz yine de seviyoruz onu.” Kolunu omzuma koyduğunda içimdeki öğürme hissini bastırıp kibarca ama herkesin gözüne soka soka elini omzumdan ittim.

“Selam.” dedim tanımadığım yüzlere.

İçlerinden biri, iyi yetiştirilmiş bir Alman genci gibi önce Alex'in sonra da benim elimi sıkarak, “Merhaba, ben Domenic.” dedi. Ona bakınca dikkatimi çeken ilk şey, sevecen kahverengi gözleri oldu. Çok zayıftı ama çekici bir çocuktü. Diğerlerinden daha küçük görünüyordu.

Onun yanındaki çocuk, “Jan.” dedi başını biraz tedirgince öne eğerek. Bütün bu tanışma faslını o da en az benim kadar tuhaf buluyormuş gibiydi.

Diğer çocukla el sıkıştım. Gülümseyerek, “Andy.” dedi. Siyahiydi. Çok uzun boylu ve kaslıydı. Beli benimkinin iki katı kalınlıktaydı. Oradaki varlığı ilk bakışta korkutucu gelse de sakın bir çocuk olduğunu anlamak için gözlerine bir kez bakmanız yeterliydi.

Andy, sarıldığı sarışın kızı, “Kız arkadaşım Sophie.” diyerek tanıttı bize. Dikkat çekici yüz hatları ve dolgun ateş kırmızısı dudakları vardı. Önce hoş birine benziyor diye düşündüm ama Alex’e sıcak bir merhaba deyip bana da sahte bir gülücük atınca bu fikrimi tekrar gözden geçirmem gerekti.

Evet. Anladığım kadarıyla bilinmeyen nedenlerden dolayı Sophie Hanım belli ki varlığıma tahammül edemiyordu. Çok da umurumda değildi doğrusu. Bu gecedен sonra muhtemelen onunla bir daha karşılaşmayacağımızı biliyordum.

Diğer kızlarla tanışma faslı pek de iyi gitti sayılmaz. Yvonne ve Jessica beni başarılarıyla selamladı. Ben de aynı duygusuzlukla karşılık verdim onlara. Jessica’nın omuz hizasında saçları ve burnunun üstünde bir çıkıntı vardı. Yvonne da sarışın ve genişçe kalçalı bir kızdı.

Kendi kendime, *pekâlâ, bu havalı tanışma faslından sonra bakalım Elyas’ın arkadaşlarından daha ne numaralar bekleyebiliriz,* diye düşündüm. Mavi gözlü, kıvrırcık sarı saçlı Sebastian’a döndüğümüzde Alex’in topukları üzerinde yaylandığını fark ettim.

“Selam Alex.” dedi gözlerinde kuşkulu bir parıltıyla.

Alex’in ağzından tuhaf bir, “Selam.” çıktı.

Alex ve tuhaflık? Bu iki kelimeyi bir arada kullanabileceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onca yıllık arkadaşlığımızdan sonra bunu yapmak garibime gitti. Alex, kesinlikle sürprizlerle dolu bir kızdı.

Alex, beni dirseğiyle dürterken, “Sen Sebastian olmalısın.” dedim.

“Evet. Ta kendisiyim. Tanıştığımıza memnun oldum Emely.” dedi gülümseyip elini uzatarak.

Kızların tersine erkekler gayet hoş çocuklara benziyorlardı.

Elyas, onu duyabilmem için bana doğru eğilip, “Ne içersin?” diye sordu.

Homurdandım. Neden beni rahat bırakmıyordu ki?

“Kendim alabilirim.” dedim.

“Alabileceğinden eminim,” dedi. “Becerikliliğine gölge düşürmeye çalışmıyordum. Sadece ne içmek istediğini sordum.”

Gözlerimi devirdim ve ona boyun eğerek iç çektim. “Kola.” dedim. Onunla tartışmamın bir anlamı yoktu. Sırıtip başını tamam anlamında salladı ve bara yöneldi. Arkasından öfkeyle bakarken yine kahverengi gözlü çocuğu fark ettim. Göz göze geldik. Bana gülümseyip eliyle yanına çağırırdı.

“Sen Domenic’tin değil mi?” dedim.

Başını evet anlamında sallayıp bir şeyler söyledi ama müziğin sesinden hiçbir şey anlamadım. “Pardon?”

Bana doğru eğilip, “Kız kardeşime aldırma.” dedi.

“Kız kardeşin?”

“Sophie. Elyas’ın etrafındaki kızlara hep böyle davranır. Üstüne alınma.”

“O zaman ona rahat olmasını söyleyebilirsin. Elyas’ın arkadaşı olmak yapacağım en son şey olur. Ben buraya Alex ile geldim.”

Domenic, bir şey söylemek için bana doğru eğildiğinde biri kolumdan çekiştirdi. Dönünce gözleri heyecandan parlayan Alex’i gördüm. “Hadi dans edelim.” dedi yalvaran gözlerle.

İç çektim. Bir dans edebilen insanlar vardı, bir de benim gibi nöbet geçirirmişçesine tuhaf hareketler yapan insanlar. Dans etmeye ne kadar hevesli olduğumu gözlerimden anlayınca en büyük kozunu oynadı.

O çok tatlı gülümsemesiyle, “N’olur.” dedi.

Tanrım, bazen gerçekten de zavallının teki oluyordu. Sonra elinde içeceklerle bize doğru yaklaşan Elyas’ı gördüm ve birdenbire nedense dans etmek daha iyi bir seçenekmiş gibi geldi bana. Parma-

ğımla Alex'e beklemesini işaret edip Domenic'e döndüm. Ne dediğimi duyabilmek için bana doğru eğildi.

"Gidip Alex'le dans etmem lazım. Elyas'a kolamı senin yanına bırakmasını söyler misin?"

"Tabii ki." dedi.

"Kolamın içine şüphe uyandıran herhangi bir şey atarsa lütfen bana söyle olur mu?"

Domenic gülüp tamam anlamında başını salladı. Alex, sabırsızca elime yapışp beni dans pistindeki kalabalığın içine sürükledi.

Elyas'ın arkadaşlarından yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz durup kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. "Evet? Söyle bakalım. Sebastian hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oldukça hoş bir çocuğa benziyor." diye bağırdım müziğin gürültüsünü bastırmak için. Gözleri parladı. Cevabımdan memnun kalınca kendimize dans edecek kadar bir alan bulana kadar peşinden sürükledi beni. Alex, ben pes edip kendimi olabildiğince aptal durumuna düşürene kadar ellerimden tutup sağa sola çekiştirerek dans etmeye başladı.

O, dans etmeyi gerçekten de beceren insanlardandı. Onun yanında dans etmek maalesef beni daha da komik bir duruma düşürmüştü. Etrafımızda en az beş yüz kişi dönüp duruyordu. Hepsi de kendi havasındaydı. Yine de keşke dans etmeyi becerebilseydim diye geçirdim içimden. Esnek olmamam ya da ritim duygumun olmaması değildi sorun. Dans ederken iyi görünmediğim hissini bir türlü yenemememdi.

Bir süre sonra en azından ilk defa tamamen nefret ettiğim bir şarkı olmayan Sean Paul'ün "Get Busy" şarkısı çalmaya başladı. Alex arkamdaydı. Vücudunu kalçama sürüp beni öne doğru eğilmeye ve kalçamı kıvrarak onunla aşağı doğru alçalmaya zorluyordu. Çiftleşen hayvanlar gibi dans etmek benim tarzım değildi ama Alex çok

eğlendiği için ben de ona uyum sağladım. En azından kıvırmalarım yamulup kendimize gülmeye başlayana kadar.

“Susadın mı?” diye bağırdı müziğin sesini bastırmak için.

Evet anlamında başımı salladım. Boğazım kurumuştı.

“Güzel. Buradan bir yere ayrılma. Birazdan geliyorum.”

“Birazdan görüşürüz.” dedim ona, kalabalığın içinde gözden kayboluşunu izlerken. Şimdi tek istediğim birilerine takılmadan sağ salim geri dönmesiydi.

Konuştuğumuz gibi yerimden ayrılmamıştım ama etrafa bakınıyordum. Pistte tek başıma kalmak beni huzursuz etti. Ben de Alex’i geri döndüğünde görebileceğim şekilde duvar kenarında dikilebileceğim bir yer bulmaya karar verdim.

Gözüme kestirdiğim yere doğru yürürken şaşırıp kaldım. Elyas tam da benim gözüme kestirdiğim yerde duvara yaslanmıştı ve belli ki Alex ile beni en başından beri izliyordu. Kendimi dans pistine atışımın beni utançtan öldürdüğünü hissettim bir an ama renk vermedim. Elyas’tan birkaç adım ötede Alex’i bekleyebileceğim bir yer buldum. Aramızdaki mesafe nasıl hissettiğimi gizleyemeyecek kadar az olsa da Elyas yanıma geldi. Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturarak ona gereken cevabı verdim. “Ne tesadüf?” dedim.

“Ya öyle.” dedi gülümseyip bana gözlerini devirmekten başka bir seçenek bırakmayarak. Bir süre ikimiz de sustuk ama bu benim rahatlamamı sağlamadı çünkü göğüs dekoltemle gereğinden fazla ilgileniyormuş gibi bir hâli vardı. Gözlerini dikmiş köprücük kemiğine bakıyordu.

“Dansımızı beğendin mi?” diye sordum bizi izlediğini bildiğimi ima ederek. Ahh, bu hödük neden böyle bakıp duruyordu?

“Beğendiğimi söyleyebilirim,” dedi. “Senin üzerinde daha az giysisi olsaydı mükemmel olurdu.”

Soru sorduğuma pişman olarak homurdandım. Elyas, açıklayamayacağım nedenlerden dolayı benimle dalga geçmekten çok keyif alıyordu.

“Benimle dans eder misin?” diye sordu o her zamanki baştan çıkarıcı gülümsemesiyle.

“Hayır.” dedim.

“Neden? Bir şey mi oldu?” dedi. Bana doğru bir adım atıp ellerini kalçama koyarken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Dansımızı hemen şimdi arabama gidip yapalım desem ne dersin?” diye fısıldadı kulağıma. Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Sonunda seni utandırmayı başardım galiba.” dedi nefesini yüzüme doğru verirken.

Boğazımı temizledim. “Lütfen ama,” dedim ellerini kalçamdan uzaklaştırırken. “Arabanda dans etme konusuna gelince...” dedim teklifine dönerek. “Öyle görünüyor ki o işi tek başına yapacaksın.” Ona sırtımı dönmeden önce kötü kötü baktım.

Arkamdan pis pis sırtıttığını hissedebiliyordum ve bu da beni deli ediyordu.

Tanrım, bazen bu çocuğun tek derdinin bana kontrolümü kaybettirmek olduğunu düşünüyordum. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Aslında bu konuda yanılıp yanılmadığımı da bilmiyordum. Oysa geçmişte bana yaptıklarına karşılık ona işkence etmek için bir sürü gerekçesi olan bendim. Kim bilir? Belki de kendine olan saygısını kaybetmemek için, bir kez daha başarabileceğini görmek için böyle davranmaya ihtiyacı vardı. Eğer niyeti gerçekten de buyrsa kaybeden taraf o olacaktı.

Tam bir salak. Zaten yeterince pislik yapmamış mıydı? Şu anda tam da aklımdan geçen ve beni bunalıma sokan onca berbat hatırayı yeniden yaşayamazdım. *Cehennemin dibine kadar yolun var Elyas!* Alex'i aramak için yaslandığım duvardan doğruldum. Elyas'ın, gece-

mi daha fazla mahvetmesine izin vermeyecektim.

Alex'i kalabalığın içinde bulmam uzun sürmedi. Yanına gittim. "İşte buradasın." dedi bana bir bardak uzatarak.

Birlikte bara dönüp etrafı seyrederken önemsiz konulardan bahsettik uzunca bir süre. Sohbetin bir aşamasında kolayı bırakıp votka kolaya geçiş yaptım. Biraz çakır keyif olursam geceyi daha rahat atlatırım diye düşünmüştüm.

Bir içki daha almak için beklerken bir ara Domenic'i gördüm. Sohbet etmeye başladık. Alex, hâlâ yanımdaydı ama sohbete dâhil olmuyordu.

Domenic, beni tamamen görmezden gelen kız kardeşi Sophie'den oldukça farklıydı. Benimle konuşmaktan keyif alıyordu. Başka şeylerin yanı sıra onun yirmi yaşında olduğunu, futbol oynadığını ve aile işletmesinde babasıyla birlikte çalıştığını öğrendim. Sorularıma cevap verirken bir taraftan da benimle flört etmeye çalışıyordu. Elyas gibi sıkboğaz eden bir tip olmadığı için bu durum ilk başta beni rahatsız etmedi. Sohbetimiz koyulaştıkça yüzüne taktığı masumiyet maskesine rağmen niyetini iyice belli etmeye başladı. Aynı zamanda *ismi lazım değil ama diğer bazı tiplerin* tersine hayır cevabını kabul edecek birine benziyordu. Bu iyiydi işte. Benden alacağı cevap "hayır" olacaktı çünkü. Ondan tehlike sinyali almadım. Sadece yatağa atabileceği bir kız arıyordu.

Domenic ile yaptığımız sohbetin en güzel yanı Elyas'ı kızdırmasıydı. O da bara gelip bize katılmıştı ve Domenic'e bakışlarından neredeyse bizi kıskandığını söyleyebilirdim. Büyük bir ihtimalle ondan başka herkesin benimle bir şansının olabileceği fikri gururunu incitmişti.

Bir yandan da Elyas ve Domenic'in aslında birbirlerinden pek de hoşlanmadıkları izlenimine kapılmıştım. Birbirlerine bakışlarında bir çeşit gerginlik seziliyordu. Araları limoni miydi yoksa hangimizin daha büyük türünden bir çeşit horoz dövüşü mü yapıyorlardı bilemedim.

Bir aşamada Elyas, duruma daha fazla dayanamamış olmalı ki ortadan kaybolup bir saat kadar ortalıkta görünmedi. Nereye tüydüğüünü merak edip Domenic ile sohbetimize ara verdiğimiz bir esnada kalabalığın içinde ona bakındım. Önce hiçbir yerde göremedim onu ama sonra yakaladım. Bizden çok uzakta değildi ama kapak güzellerine taş çıkaracak kadar güzel, esmer bir kızla sohbet etmekten oldukça memnun görünüyordu.

Iyy, diye söylendim alçak sesle. Bu çocuğun aklından *başka bir şey* geçmez miydi?

Başımı sallayıp yanımda duran Alex'e döndüm. Hâlâ Sebastian ile sohbet ediyordu. Planım işe yaramıştı. Domenic ile yaptığımız sohbe Sebastian'ı da dâhil etmeyi başarmıştım. Böylece Alex'i de çaktırmadan sohbetin içine katıp bu çocuğa olan hayranlığının aslını astarını öğrenme şansını elde etmiştim.

İçkimi karıştırıp bardağın kenarına çarpan buzları seyretmenin keyfini çıkarıyordum. Bardakta oluşturduğum içki girdabına dalgın dalgın bakarken aklıma gelen muziplikle gülümsedim. Biraz tereddüt edip aklıma gelen fikri birkaç kez gözden geçirdim ama sonra harekete geçmeye karar verdim. "Domenic, bana birkaç dakika müsaade eder misin?"

"Geri döneceğine söz verirsen tabii?"

Başımı tamam anlamında sallayıp arkama döndüm ve Elyas'ın yanına gittim.

Ayık olsam kendimde bunu yapacak cesareti asla bulamazdım ama alkolün de işe yaradığı *bazı durumlar* olmalıydı değil mi?

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle hedefime ulaşıp Elyas'ın yanında durdum. Esmer güzeliyle sohbe öylesine dalmıştı ki beni fark etmedi önce. Bu, iyi bir şeydi çünkü yapacağım şey için gereken cesareti toplama fırsatı vermişti bana.

"Hayatım! Demek buradasın." dedim en sonunda yüksek sesle. Şaşırarak bana döndüğünde kollarımı sıkıca doladım ona. Ona do-

kunmak... Tarif edecek kelime bulamıyorum. Yemin ederim bunu neden yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu işin geri dönüşü de yoktu artık. Başlamıştım bir kere! Ayak parmaklarımın ucunda yükselip yanağına kocaman ıslak bir öpücük kondurdum.

Kendime not: Yurda gidince ağız çalkalama suyuyla bolca gargara yapmayı unutma.

Elyas, alnını kırıstırıp sanki beni ölü bir kurbağayı öperken görmüş gibi baktı yüzüme. Akli dengemin yerinde olup olmadığından şüphe ettiği belliydi. Ona kocaman gülüp yüzünün şekilden şekile girişini izledim. Sonra ne yapmaya çalıştığımı yavaş yavaş anlamaya başladı ama tepki veremedi.

Esmer güzeli gerildi. Gözlerini Elyas'a çevirdi. Henüz jetonu düşmemişti. Demek ki esmer güzeli salağın tekiydi. Tanrım her şeyi hep ben mi yapmak zorundaydım? Büyük silahımı çekmem gerekcekti. İç çekip güç topladım. Elyas'ın elini tutup karnımın üzerine koydum ve gülümsedim. "Oğlumuzu hissedebiliyor musun?" diye ciyakladım. "Küçük Elyas ilk kez tekme attı!"

Esmer güzeli, son derece yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde arkasına dönmeden önce kocaman açılmış gözleriyle birkaç saniye boyunca bana bakakaldı. Kız, kalabalığa karışana kadar arkasından bakan Elyas'ın ağzı açık kalmıştı.

Yavaşça bana dönüp, "Sen... Sen ver ya sen... Sen tam bir sürtüksün!"

Ellerimi belime koydum. "Sen ne demek istiyorsun? Çocuğumuza tek başıma mı büyüteceğim yani?"

Elyas, aynen bir balığa dönüşmüştü. Ağzı açılıp kapanıyor ama sesi çıkmıyordu.

Güldüm. Paha biçilmez bir manzaraydı bu. Müthiş bir mutluluk hissi doldu içime. "Pekâlâ," dedim. "Elveda tatlım." El sallayıp onu orada sap gibi bırakarak bara doğru yürüdüm.

Şüphesiz ki bu, hayatımın en başarılı şovu olmuştu ama keyfimi

yerine getirmesine rağmen zaferimin tadını çıkaramadım. Bunun sebebi zonklayan şakaklarımdı. Alkol, doğrudan beynime gidip etkisini göstermeye başlamıştı. Beynimi oyan bir ağrıya sebep olmuştu ve kimsenin kimseyi duymadığı bu ortamdaki gürültü de dikkate alınırsa dayanılmaz bir ağrıydı. Gel gör ki Sebastian'ı daha yakından tanıma şansı bulan Alex'in akşamını mahvetmek istemiyordum.

Birkaç saat sonra kadınlar tuvaletine gittiğimizde Alex, "Başın nasıl?" diye sordu.

"Biri başımın üstüne çıkmış da matkapla beynimi oyuyormuş gibi. Eminim onu da aağabeyin tutmuştur bana bunu yapsın diye."

Alex, üzümlü kolumu okşadı. "O kadar mı kötü? Daha fazla kalmak istemezsen söyle lütfen. Elyas'a söylerim bizi eve bırakır."

"Hayır bunu istemiyorum. Saat daha iki. Seni şimdi Sebastian'dan ayırırsam yarın bütün gün sızlanmalarını çekemem."

Duygulu bir yüz ifadesiyle, "Sebastian," dedi. "Müthiş biri! Eski-den ne yapıyormuş biliyor musun?"

"Sus!" dedim onu bölerek. "Yarın anlatabilir misin lütfen? Bugün daha fazla bilgi kaldırarak durumda değil başım. Hem de hiçbir bilgiyi."

Acıyan bir gülümsemeyle, "Tabii haklısın," dedi. "Özür dilerim. Sorun değil Emely. Kısa bir süre sonra Sebastian ile tekrar görüşeceğim. Sen iyi görünmüyorsunuz. Sanırım eve gitsek iyi olur."

"Hayır, sen kal," dedim. "Domenic beni yurda bırakmayı teklif etmişti. Yarın erken kalkması gerekiyormuş. O da gitmek istiyor."

Alex, Domenic'in beni yurda bırakması fikrinden hoşlanmışa benzemiyordu. "O çocuğu beğendin mi sen?" diye sordu. "Bilmiyorum ama... Bana biraz tuhaf biri gibi geldi."

"Nasıl tuhaf?" diye sordum.

"Bilmem. Anlatması zor." Aynaya dönüp rujunu tazeledi. "Her nedense bana hoş biriymiş gibi gelmedi."

"Gerçekten mi? Bence gerçekten de hoş bir çocuk."

“Hepsi hoştur zaten,” diye ekledi Alex, rujunu el çantasına koyarken. İtiraz etmedim.

Bana bakıp iç çekti. “Baş ağrın için üzgünüm.”

“Kendim ettim kendim buldum. Ben ne demeye içki içiyorum ki?”

“Evet, gerçekten de öyle,” diye söylendi Alex. “Bilmiyorum Emely. O çocuğun seni yurda bırakması fikri hoşuma gitmedi.”

“Öyle biri değil o. Ayrıca beni yurda onun bırakması hepimiz için en pratik çözüm.”

“Sen öyle diyorsan,” diyerek iç çekti. “Ama yurda varır varmaz bana mesaj atacaksın. Anlaştık mı?”

“Olmuş bil,” dedim ona sarılıp vedalaşırken. “Size iyi eğlenceler!”

“İnşallah bir an önce toparlarsın.”

“Güzel bir uyku çektikten sonra toparlarım,” dedim tuvaletten çıkıp Domenic’in yanına giderken.

Domenic bardaydı. Beni yurda bırakma teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum.

“Elbette geçerli.” dedi. Bunu sormama sevinmiş gibi bir hâli vardı. Birkaç arkadaşıyla vedalaşırken vestiyerin önünde bekledim onu.

Beklerken biri omzumu dürttü ama döndüğümde kimse yoktu. *Lütfen dünyanın en eski numarasına kanmış olmayayım.*

Göz ucuyla sağ tarafıma bakmamla Elyas Schwarz’ın sırttan suratını görmem bir oldu.

“Gerçekten de bana veda etmeden mi gidecektin?”

Homurdandım. “Doğrusunu söylemem gerekirse *evet*, öyle yapmayı planlıyordum ve öyle yapmayı başaracağım konusunda da gayet umutluydum.”

Ellerini cebine koyup omuz silkmeden önce gülümseyip her zamanki gibi ne anlam vereceğimi bilemediğim tipik bakışını attı bana. “Seni yurda Parlak Çocuk bırakıyor demek?”

Kollarımı kavuşturdum. “Bir itirazın mı vardı?”

“Neden olsun ki?” deyip omzunu silkti. “Seni önceden uyarma ihtiyacı duydum sadece.”

“Beni önceden uyarmak mı?” diye tekrar ettim. Bu sefer ne tür bir numara çevirmeye çalışıyordu acaba?

“Kendi kendine fark edemeyecek kadar saf olabilirsin,” diyerek devam etti. “Ama o çocuğun tek derdi seni yatağa atmak.”

Kahkaha atmaya başlayana kadar ona baktım. Beni yatağa atmak isteyen biri hakkında uyarmak *Elyas*’a mı kalmıştı? Bundan daha komik bir şey olamazdı!

Söylediği şeyin komikliğini belli ki o da fark etmişti çünkü homurdanıp kollarını kavuşturdu. Öyle çok güldüm ki karnıma ağrılar girdi. Bu çok muhteşem şaka için onu tebrik etmek amacıyla koluna vurdum.

Gözlerimden gelen yaşı silerek, “Elyas, bazen fazla oluyorsun.” demeyi zar zor başardım yeni bir gülme krizine girmeden önce. Kendimi durduramıyordum. Ben gülmeye devam ettikçe Elyas’ın içine daha da oturuyormuş gibiydi söylediklerim.

“Komik olan ne?” diye sordu Domenic yanımıza gelince.

Kahkahalarımın arasında, “Elyas!” dedim. “Bir sonraki partin için palyaço mu arıyorsun? Elyas’ı tut!” Beynimin zonklaması bile eğlenmeme engel olamamıştı.

Domenic, neden bahsettiğimi anlamamıştı tabii ki ama Elyas’a bu kadarı yetmişti. Arkasını dönüp kalabalığa karıştı. Dayanamayıp arkasından seslendim. “Tavsiye için teşekkürler!” Cevap vermedi.

“Neler oluyor?” dedi Domenic bir Elyas’a bir de bana bakarak. Domenic’e her şeyi anlatmak için can atıyordum aslında ama anlatmamaya karar verdim. Aralarındaki horoz dövüşünü yeniden alevlendirmek yapmak istediğim son şeydi.

“Kendi aramızda bir şaka sadece.” dedim Domenic’e.

Bu, onda merak uyandırdı ama belli ki fazla deşmemesi gereken bir şey olduğunu hissetti.

“Pekâlâ, her şey tamamsa gidelim mi?” diye sordu. Başımı evet

anlamında sallayıp onunla dışarı çıktım. Elyas'la yaşadıklarım keyfimi yerine getirmişti getirmesine de kahkahalarım baş ağrısı konusunda bir işe yaramamıştı. Hatta ağrı daha beter olmuştu. Ne de olsa şu hayatta her şeyin bir bedeli vardı ama bu keyif her şeye değerdi doğrusu.

Yine de yarım saatlik yolculuğumuz boyunca çok konuşmadım. Domenic de bunu anlayışla karşıladı.

Yurdun önüne geldiğimizde telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası uzattı bana. Dağılan mürekkep yazıyı kargacık burgacık yapmıştı ama sayıları okuyabiliyordum. "İçinden gelirse beni ara. Kahve içmek ya da başka bir şey yapmak için buluşabiliriz." Gülmseyip kâğıdı kot pantolonumun cebine sıkıştırdı.

"Bu aralar finallerle boğuşuyorum ama denerim."

"Bu cevap beklediğimden daha iyi," dedi bana göz kırparak. "Aramanı dört gözle bekliyorum."

"Görüştürüz," dedim. "Yurda bıraktığın için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi. Ben kapıyı açıp inerken o da hâlâ gülümsüyordu. Yurdun önündeki kocaman bahçeyi sürünerek geçip odama çıkan merdivenleri zar zor tırmanırken neden o kadar içecek kadar aptal olduğumu milyonuncu kez sordum kendime. Durumumun tek iyi sonucu bana bir daha içki önerildiğinde "Ağzıma hâlâ içki koymuyorum. En az on yıl daha koyabileceğimi de sanmıyorum." diyeceğim konusundaki kararlılığımı.

Kapıyı açıp sessizce odaya girdim. Tam da düşündüğüm gibi Eva çoktan uyumuştı. Onu uyandırmamak iyi fikirdi. Banyoya gidip aynanın karşısında şakaklarımı ovdum. Tek istediğim kendimi bir an önce yatağa atmaktı. İstemeye istemeye dişlerimi fırçaladım. Üzerimdekileri çıkarıp hızlıca duş aldım. Üzerime bir tişört geçirip banyodan çıktım. Sonra da ışığı kapatıp yatağa girdim. Telefonumu komodinin üstüne koyup gözlerimi kapatmadan önce söz verdiğim gibi Alex'e mesaj attım.

Bir şey çalıyordu. Yarı uyur yarı uyanık yatakta dönüp söylendim. Uykuya dalalı daha beş dakika bile olmamıştır diye geçiriyordum aklımdan ama saatime göz atınca hiç de öyle olmadığını fark ettim. Saatim 05.43'ü gösteriyordu. Komodinin üstüne koyduğum telefonumun ışığı zil sesiyle eş zamanlı yanıp sönüyor, bir taraftan da ahşap zemin üzerinde acımasızca titreşip duruyordu. Sabahın bu saatinde beni kim arıyor olabilirdi ki?

Gözlerimi ovuşturup yatakta doğruldum. Tıpkı uzaktan kumanda ile yönetilen bir robot gibi komodinin üzerindeki telefonu el yordamıyla bulup aramaya cevap vermek için yeşil tuşa bastım.

“Evet?” dedim yarı uykulu bir ses tonuyla.

Telefonun diğer ucundan, “Selam.” diyen bir ses geldi. Beynimin içindeki yağmur ormanında bir süre dolandıktan sonra sesin sahibi-ni tanıdım. *Tanrım bu bir kâbus mu?*

İç çekip kendimi yatağa attım ve yüzümü yastığa gömdüm. “Sen benim numaramı nereden buldun?” diye söylendim.

“Ticari sır.”

Ona numaramı kim vermişti? Tek bir ihtimal vardı. Bu cüretkârlığı sadece bir kişi gösterebilirdi. İşte şimdi Alex’in başı benimle fena hâlde dertteydi. Hem de en beterinden...

“Tanrım, Elyas,” diye söylendim. “Ne istiyorsun?”

“Sadece sana iyi geceler dilemek istedim hayatım.” dedi yapmacık bir samimiyetle. Yüzündeki şeytani gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

“İyi geceler.” diye homurdanıp telefonu kapattım.

Hödük.

Yorganı üzerime çekip tekrar uyumaya çalıştım. Telefonun yarrattığı heyecana rağmen çok uzun sürmedi uykuya dalmam.

BÖLÜM 6

AŞK MEKTUPLARI

Selam Emely,

Cevabımı geciktirdiğim için özür dilerim. Dün gece geç saatlere kadar arkadaşlarla dışarıydık. Sabaha karşı yatabildim.

Senin gecen güzel geçti mi? Umarım bana sadık kalmışsındır! ;)

İtirafetmeye çok ama çok utanıyorum ama sevdiğin yazarlarla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Edgar Allan Poe şair değil mi? Chuck Palahniuk da sanki bir bulaşıcı hastalık adımımış gibi geliyor bana. Umarım öyle değildir. Franz Kafka'ya gelince onunla ilgili anılarımın çoğu kötü. Lisedeiken onun kısa hikâyelerinden birkaç tanesini okumam gerekmişti. Okuduğu bir cümleinin sonuna geldiğinde bir önceki cümlede ne dediğini unutuyor insan. Yazdıklarını anlamaktan bahsetmiyorum bile. O zaman yaşadığım bu zihin açıcı tecrübeden sonra insanların neden öyle şeyler okuduğu benim için hâlâ bir muamma.

Şu anda bana gülüyorsun değil mi? Aslında haksız sayılmazsın.

Hoş bir kız olman ve güzel bir müzik zevkinin olması yetmezmiş gibi bir de üstün zekânın önünde saygıyla eğilmem gerekiyor.

Benden sakladığın başka şeyler de var mı? Belki de bir köşede gizli gizli kuantum fiziği çalışıyorsundur veya hapşırırken gözlerini açık tutmayı başaran tek insansındır.

Bu söylediklerimden bir tanesi bile doğruysa bu bilgiyi şimdilik belki de kendine saklamalısın ya da istersen sevdiğin yazarlardan bana biraz daha bahsedebilirsin.

“Uyarı”na gelince:

İddia ettiğin sakarlık Berlin Devlet Opera ve Balesi’nde balerin olduğunu gizlemek için bir bahane mi yoksa gerçekten sakar bir insan mısın?

Benim tuhaf biri olduğumu düşünme ama eğer öyleysen bu çok hoş. Beni revir çalışanlarıyla tanıştıracacağın günü dört gözle bekliyorum! (Umarım bunu yanlış anlamazsın.)

Ayrıca şunu da yazmışsın:

“Sakarlık dağıtılırken benim payıma biraz fazlası düşmüş. Tahminimce meme sırasında beklerken tökezleyip kendimi ikinci kez sakarlık sırasında bulmuşum. Kısacası meme yok. Sadece sakarlık var.”

Kendinle dalga geçecek kadar alçak gönüllü olma eğiliminin başından beri farkındayım. Açıkçası hoşuma da gidiyor ama her şaka da bir gerçek payı vardır derler.

Gerçekten de yeterince yuvarlak hatlı olmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun Emely!

Alışlagelmiş türden bir güzelliğinin olmadığı doğru ama “alışlagelmiş” dediğin şey nedir ki? Ayrıca neden herkes gibi olmak isteyesin? Sende çok daha iyisi var.

Seni sadece birkaç kez gördüm ve yazışmalarımız birbirimizi yakından tanıyabilmemiz için küçük bir ihtimal olsa da yeterli değil ama sana bir konuda garanti verebilirim. O da sende çok özel, çok hassas ve çok kadınsı bir şeylerin olduğu.

Her neyse. Sanırım benden yeni bir soru bekliyorsun. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. İşte sorum. Kendini bu soruya cevap vermek zorunda hissetme sakın ama umarım cevap verirsin.

Emely, hayatın boyunca kaç kez gerçekten âşık oldun?

Senden en kısa zamanda haber almak dileğiyle...

Sevgiler,

Luca

Vay canına. Bu Luca arıcılıkla falan uğraşıyor olsa gerek diye düşündüm çünkü yazdığı her kelimedenden bal damlıyordu. Her şeyi abartmıştı ve üslubu biraz fazla samimiydi ama her neyse! İltifatları işe yarıyordu.

Her mesajı ondan biraz daha fazla hoşlanmamı sağlıyordu. Tuhaf olan, nasıl bir tipi olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen ondan hoşlanmamdı ama bu çok da kötü bir şey değildi. Birini gerçekten tanımanın en iyi yolu, onun nasıl görüldüğünü bir tarafa bırakmak değil miydi zaten?

İç çektim. Öyleydi belki. Ama belki de onun iyi ama çirkin biri olduğunu keşfetmeyi öteliyordum bu şekilde.

Selam Luca,

Vay canına. Mesajını okuduktan sonra bu kez sadece aptal aptal gülmekle kalmayıp utanıyorum. Beni utandırmayı planladıysan tebrikler. Başardın!

Geçen gece iyi eğlenmişe benziyorsun. Buna sevindim. Benim gecem de beklediğimden iyi geçti. Olmasaydı daha mutlu olacağım tek şey, dayanılmaz baş ağrısı oldu. Ama sorun değil, daha iyi hissetmeye başladım bile.

Benim sadakatimden şüphe etmene de gerek yok. Yurda sadece bir telefon numarasıyla döndüm. Bunun dışında itiraf edeceğim bir şey yok.

Sevdiğim yazarlarla ilgili yorumların beni güldürdü. Seni küçük gördüğümden falan değil, komik tanımlamaların yüzünden güldüm. O yüzden endişelenme.

Benimle ilgili daha çok şey mi bilmek istiyorsun? Pekâlâ, bunu sen istedin...

O zaman Edgar Allan Poe ile başlayalım. Söylemem gerekirse kendisi benim için yazma tanrısı olur. Haklısın, diğer şeylerin yanı sıra şiir de yazmıştır. Şiir okumayı seviyorum ama şiir okumakla şiiri anlamak apayrı şeyler. Ben, bu tespitin en iyi örneğiyim. Yirmi dokuz minik öğrencinin olduğu bir sınıfla, bir şiiri herkes aynı şekilde yorumlarken tamamen farklı bir yorum yapıp utanç içinde sandalyesine oturan tek bir öğrenci düşün. Şimdi tahmin et bakalım, o öğrenci kim?

Dolayısıyla ben onun şiirlerinden ziyade kısa hikâyelerini seviyorum. Onun hüznü ve romantik hikâyelerini sana tarif etmem mümkün değil. Senin okuyup görmen lazım.

Sanki oradaymışsın gibi gömülebilirsin o hikâyelerin içine.

Chuck Palaniuk'a gelince o konuda yanılmışsın. İsminin tuhaflığına rağmen bulaşıcı bir hastalık değil o, çağdaş bir yazardır. Onun eserleriyle ilgili hislerimi delisiyim diyerek ifade edebilirim. Dövüş Kulübü filmini hatırlıyor musun? Onun aynı adlı romanından uyarlanmış ve sevdiğim bir filmidir.

Kafka'nın cümlelerinin uzunluğuna gelecek olursak seninle aynı fikirde olduğumu söylemek durumundayım. Onun eserlerini sadece iyi vakit geçirmek için okurum. Eserlerindeki yalınlığı, nesnelere taktığı adları ve alaycılığını seviyorum.

Kaç kez gerçekten âşık oldum?

Dürüst olmam gerekirse bu, cevaplanması zor bir soru ama deneyeceğim.

Öncelikle çok çabuk ya da sık sık âşık olmadığımı söylemekle başlayayım. (En yakın arkadaşımın tam tersine ama bu konuyu başka bir zamana bırakayım.)

Sevmenin ve âşık olmanın başka başka şeyler olduğunu öğrendim. Ne kadar sıklıkla âşık olduğumu sormuş olsaydın yirmi üç yıllık hayatımda üç kez âşık olduğumu söyledim sana.

Ama sen kaç kez gerçekten âşık olduğumu soruyorsun.

Aştan bahsediyorsun. Sevmekten değil. Kulağa üzücü gelebilir ama bu konuda düşündükçe hayatım boyunca sadece bir kez âşık olduğum gerçeği netleşiyor. Âşık olduğum kişi odaya girdiğinde dizlerimin titremesini ya da göz göze gelince kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasını sadece bir kez yaşadım.

Genelde olduğu gibi bütün bunları bana karşı aynı şeyleri hissetmeyen biri için yaşadım.

Biliyorsun olur böyle şeyler.

Bu dediğim uzun bir zaman önceydi. O zamanlar asla mümkün olmayacağını düşünmüş olsam da üstesinden geleli çok oldu.

Peki, sence böyle bir şey insanın başına sadece bir kez mi gelir? Aynı şeyi tekrar yaşayacağıma dair minicik de olsa bir umut ışığı görüyorum arada bir ama kendimi bu rüyadan uyandıracak ve olmayacak bir şey için zamanımı heba etmeyecek kadar gerçekçi biriyim.

Kaç kez gerçekten âşık olduğunu sen bana söyleyecek misin?

Sevgiler,

Emely

Mesajı gönderip bir süre ekrana baktım. Bazı şeyler yazınca daha net görünür gözünüze bazen. Yaşadıklarınızı kendinize sakladığınızda onları örtbas etmek, değiştirmek ya da yarattığı hisleri bastırmak kolay ama onları açık açık ifade ettiğinizde odanın orta yerinde öylece inkâr edemeyeceğiniz bir şekilde durmuş kahkahalarla gülüp kabul etmeyi reddettiğiniz şeyi yüzünüze haykıran gerçeği keşfediyorsunuz. Siyah harfler eriyip ekranın beyazlığıyla bütünleşirken düşüncelere daldım.

Ani bir gürültü irkilerek diğer dünyadan kopmama sebep oldu. *Eva*. Gözlerimi kırptıştırıp yukarı bakarak içinde bulunduğum zamana geri döndüm.

“Ne ara geldin?” dedim ona bakmak için arkama dönerek. Kapı-

yı tıpkı açarken yaptığı gibi yine gürültüyle kapattı. Ayakkabılarını çıkarıp bir köşeye fırlattı. “Tanrım,” diye söylendi. “Ayaklarım beni öldürüyor.” Soruma cevap vermeden yatağına yöneldi ve iç çekerek kendini yatağa bıraktı.

“Bence topuklu ayakkabıyı icat eden pislik ayağına bir çift topuklu ayakkabı geçirip sırf eğlence olsun diye tam bir gününü şehirde dolaşarak geçirmek zorunda kalmalı.”

“Günlük işleri halletmek için dışarı çıktığın zamanlarda niye topuklu ayakkabı giyiyorsun ki? Spor ayakkabı denen bir şey var sonuçta.”

“Evet ama topuklu ayakkabılar bacaklarımı güzel, uzun ve ince gösteriyor.”

Gözlerimi devirip çenemi tuttum.

“Senden ne haber?” diye sordu bir süre bekledikten sonra. “Yine o üşütük çocuğa mı yazdın?”

Lanet olsun. Ekrandaki mesajı görmüş. Beni yakaladığında ondan nefret ediyorum.

“Belki de yazmışımdır.” diye geveledim.

“Tanrım, Emely,” dedi. “Bu iş gittikçe komik bir hâl alıyor. Neye benzediğine dair en ufak bir fikrin yok. Yatakta nasıl olduğuna dair bir fikrin de yok. Bu, nasıl bir gelecek?”

En kötüsü de Eva’nın kurduğu her cümlede gerçekten de ciddiydi.

“Eva, tatlım,” dedim gülerek. “Anlamıyorsun.”

“Hayır. Hayır, gerçekten anlamıyorum,” diyerek cevap verdi. Sonraki birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. Eva, “Sahi,” dedi sessizliği bozarak. “Dün gece telefonun mu çaldı?”

O nahoş durum tekrar aklıma geldiğinde başımı hayır anlamında sallamak üzereydim. Evet, aslına bakılacak olursa Elyas denen dallama en münasebetsiz zamanda arayıp uykuğumun içine etmişti.

“Olabilir.” diye mırııldandım geçen geceden beri komodinin üzerinde duran telefonuma bakarak. Cevaplanan aramalara girip dallamanın

telefon numarasını buldum. “Cevaplama” diye kaydettim gaddarca. Böylece onun telefonunu açma hatasını bir daha yapmayacaktım.

Sonra yapmam gereken başka bir şeyi hatırladım. Odadaki telefona yapışp numarayı çevirdim ve o pislik cevap verene kadar çalma sesini dinledim.

“Evet?”

“Alexandra Schwarz. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. Belli ki hazırlıksız yakalanmıştı.

“Elyas’a telefon numaramı vermişsin! Bu yaptığın güven zedeleyici bir şey!” diye hırladım. Telefonun diğer ucundan gelen tek ses kıkırdama sesiydi.

“Ha, o mu?” dedi. “Özür dilerim ama bana şantaj yaptı.”

“Çok komik.”

“Hayır, gerçekten şantaj yaptı,” dedi. “Sebastian’a *Şirinler* baskılı külotumdan bahsetmekle tehdit etti beni. Başka seçeneğim yoktu.”

Bir süre sessizlik oldu. “Senin *Şirinler* baskılı külotun mu var?” dedim sonunda.

“Şey...” dedi. “Şey... Olabilir.”

Kaçınılmaz olarak Alex’in *Şirinler* baskılı külot giymiş hâli kafamda canlandı. Hangi şirin acaba diye geçirdim aklımdan. *Suratsız Şirin* olabilir miydi?

“Ne yapabilirdim ki?” diye devam etti Alex.

“Herhangi bir şey! Ona numaramı vermenin dışında herhangi bir şey!”

“Emely,” diye yalvardı. “Gerçekten çok üzgünüm. Biraz telaşlıyım. O yüzden düşünemedim. Yaptığım yanlıştı. Özür dilerim.”

Homurdandım.

“Gerçekten,” dedi yalvararak. Onu öyle hemen affetmeyi planlamıştım ama sonra bir of çekip konuyu değiştirdim. “Pekâlâ, Sebastian’la işlerin nasıl gittiğini anlat bana.”

Alex'in ruh hâli metronomun üç dörtlük hızında düzeliverdi. "Harikaydı!" dedi. "Gecenin geri kalanı boyunca konuştuk. Emely, Sebastian tam da görüldüğü kadar iyi bir insan! Rahat biri ama sıkıcı değil. Çok olgun. Daha öncesinde çıkma gafletinde bulunduğum o ergenlikten yeni kurtulmuş tipler gibi değil." Derin bir nefes aldı. "Tam bir erkek ama hani şu *duyguları* olanından. Ayrıca komik biri. Öyle zevzek komiklerden değil. Zeki komiklerden. Sürekli güldürdü beni. Hangi bölümde okuduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordum.

"Psikoloji!"

"Psikoloji mi?" diye tekrarladım.

"Evet, bu harika bir şey değil mi?"

Duruma göre değişirdi. "Sanırım öyle," dedim. "Belki de takipçi insan tipleri üzerinde çalışıyordur. Eğer öyleyse doğru denegi bulunduğunu söyleyebiliriz." Kendi şakama kendim güldüm.

"Ha, ha," dedi Alex. "Gülmekten öleceğim."

"Daha önce de bunu yapacağına söz vermiştin."

"Bugün şakalarla dolusun," İç çekti. "Her neyse... Yaşı Elyas'ın yaşına yakın. Yirmi dört yaşında ve en önemlisi de kız arkadaşı yok!"

"Harika birine benziyor."

"Gerçekten müthiş biri." dedi heyecanla.

"Öyleyse? Tekrar görüşmek için sözleştiniz mi?"

"İşte onu yapmayı unuttuk maalesef," diye mırıldandı. "Ben sormaya çekindim. O da biraz utangaç birine benziyor ya da benden hoşlanmadı."

"Hemen somurtma Alex. Kör bir insan bile onun senden hoşlandığını anlayabilir. İnan bana. O da senin gibi çekinmiştir. Bir dahaki görüşmenizde telefon numaranı isteyeceğinden eminim. Hatta adım gibi eminim."

"Sen ne ara böyle iyimser bir insan oldun?" diye sordu.

“Konu benimle ilgili olmadığında genellikle iyimserimdir.”

“Sen ve iyimser olmak?” Güldü. “Sen tam bir kötümserisin. Hem de sadece kendin söz konusu olduğunda değil.”

“Ben kötümser *değilim*,” diyerek düzelttim onu. “Gerçekçiyim.”

“İkisi aynı şey değil mi?” dedi. Öyle olup olmadığına karar veremedim.

Alex’in Sebastian ile geçirdiği geceyle ilgili her şeyi anlattığını zanneden biri yanılırdı. Sadece yüzeysel şeylerden bahsetmişti. Önümüzdeki yarım saat boyunca *detaya girmek* denen şeyi tecrübe etmek zorundaydım. Benim için eziyetli oldu. Konuştukları her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatıp onun ağzının aldığı her şekli analiz etti. İlk başta ona şirin âşık gözüyle baksam da konuşma bir süre sonra beni yormaya başladı. Ayrıca *muhteşem* kelimesinin sözlük anlamını öğrenmesi gerekiyordu. Her Sebastian dediğinde bu kelimeyi de muhakkak kullanıyordu.

Bilgisayarımdan gelen mesaj alındı bildirisi tünelin sonundaki ışık gibi kurtardı beni. Mesajlarıma bakma hevesiyle arı sokmuş gibi fırladım yataktan. Sonra donakalıp kaşlarımı çattım. Göz ucuyla Eva’ya baktım. Neyse ki çoktan uykuya dalmıştı da benim ani coşkumu fark etmemişti. Tuttuğum nefesi verdim. *Çok şükür beni izlemiyordu*. Dürüst olmam gerekirse hâlâ utanıyordum. O yüzden de sanki mesaj bildirimini hiç duymamış gibi masama doğru olabildiğince telaşsız ilerledim. Bilgisayar koltuğunu döndürüp oturdum. Sonra koltuğu bilgisayara doğru döndürdüm ve Luca’dan bir mesaj geldiğini gördüm. *Şükürler olsun* diye geçirdim aklımdan çünkü “Penisinizi Bugün Büyütün” başlıklı bir spam alsaydım kendimi çok daha aptal hissedecektim.

“Alex, seni daha sonra tekrar arayayım. E-posta geldi.” dedim. Tabii ki onu atlatma girişimim öyle acınasıydı ki başarısız bir girişim olmaya mahkûmdu.

“Luca’dan mı?” diye sordu. “Bana da oku, bana da oku!”
Homurdanıp yenilgiyi kabullendim.

Sevgili Emely,

Seni utandırdığım için özür dilerim. Asla böyle bir niyetim yoktu ama itiraf etmeliyim ki seni o hâlde görmek hoşuma giderdi!

Sanırım tavsiyene uyup Edgar Allan Poe’nun hikâyelerini okumalıyım. Senin onu okuma hevesin beni de meraklandırdı.

Yanlış anlama ama şiir yorumlamanla ilgili yazdıkların beni güldürdü. Yazdıkların şiiri herkesten farklı yorumlayan tek çocuk olmana dair çok şey söylüyor. Ayrıca senin yorumunun yanlış olduğu ne malum? Belki de diğer çocuklar yanıliyordu ve şiiri anlayan tek çocuk sendin.

Sen bu teoriyi muhtemelen inandırıcı bulmayacaksın ama aslında öyle olduğu ortaya çıksa ben hiç şaşırmam.

Eleştirel düşüncenin ve yorumların dayanaksız olduğunun ortaya çıktığını düşünmüşümdür hep. Meşhur olmuş şairlerin çoğu uzun zaman önce ölmüş insanlar. Onlara sormamız mümkün değilken neyi niye yazdıklarını nereden bilebiliriz ki? Ayrıca bütün o yorumları yapan insanları özel kılan şey ne? Şairleri tanıyorlar mıymış? Tahminimce hayır ve bir eseri anlamanın en iyi yolu yazarını tanımaktır.

Dövüş Kulübü’nü tabii ki biliyorum. En sevdiğim filmlerden biridir ama dürüst olmam gerekirse bir romandan uyarlandığını bilmiyordum. Gördüğün gibi hâlâ senden öğreneceğim şeyler var.

Gerçekten âşık olma konusuna gelince...

Öncelikle bahsettiğin çocuk sana karşılık vermediyse geri zekâ-lının tekiymiş.

Bana gelince... Şahsen ben sevgi ve aşk arasında bir fark göremedim. Sadece iki kez âşık oldum.

Senin yaşadığınla hemen hemen aynı şeyi yaşadım sanırım. İlk aşkım karşılıksızdı. İkinci aşkımla yaşadığım sekiz aylık bir beraberlikten sonra en yakın arkadaşım (artık arkadaşım değil) takıldığını öğrendim.

Tüm bunlar birkaç yıl önce oldu ve o zamandan bu yana bir daha âşık olmadım.

Birden fazla kez âşık olunup olunamayacağına dair soruna gelecek olursak gördüğün gibi ben iki kez âşık oldum. Belki de çok şanslıydım ya da en azından her şey yolunda gitseydi çok şanslı olacaktım. Yolunda gitmedikleri için bu iki yaşanmışlıktan feragat edebilirdim. Yine de o aşkları yaşayıp aşkın ne demek olabileceğini öğrendiğim için memnunum.

Üçüncü kez âşık olma ihtimali nedir? Aslında bu konudaki umudumu uzun bir süre önce kaybettim ama seni tahmin yürütecek kadar iyi tanımasam da bir süredir birlikte olmayı hayal edebileceğim ilk kadınsın.

Pekâlâ. Artık benim bir tür seri katil olduğumu düşündüğünden oldukça eminim.

Umarım seni korkutup kendimden tamamen uzaklaştırmamışımıdır.

Sevgiler,

Luca

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Alex de söyleyecek bir şey bulamamıştı. “Aman Tanrım!” diye ciyakladı sonunda. “Emely onunla muhakkak buluşuyorsun. Bugün! Sen ayarlamazsan ben ayarlayacağım!”

Ona cevap veremedim çünkü Luca’nın sözleriyle büyülenmiş bir vaziyette ekrana sırtıyordum hâlâ.

“Beni duydun mu?”

“Evet, evet.”

“Senin, ‘Evet, evet.’ demen onunla on yıl içinde bulaşacağın anlamına geliyor.” açıklaması yaptı.

“Bu doğru değil.” dedim. Aslında bu bir yalan sayılmazdı çünkü “Evet, evet.” demem onunla *beş* yıl içinde buluşacağım anlamına geliyordu.

“Sana karşı aynı şeyleri hissetmediğini söylediğin çocuk kimdi? Hani şu ilk dönemki TA embesili değil inşallah?”

Gözlerimi devirdim. Hayır, kesinlikle ilk dönemki TA embesilini kast etmemiştim. O beni bir iki kez süzüp kafamı karıştırmıştı o kadar. İlla bir şey denecekse yaşadığım şey çocukluk aşkı diye tanımlanabilecek bir şeyin en yalın hâliydi. Alex’in onu kast ettiğimi aklımdan geçirmiş olmasına bile kızdım. Benim aşk hayatımdan tamamen bihaber olduğunu bir kez daha ispatlamıştı. Ben ona ne diyeceğimi düşünürken konuyu değiştirdi.

“Aşağı inerken çöpü de alır mısın?” diye bağırdı birden. Bunu bana söylemediğini ispatlayan şey Elyas’ın arkadan gelen sesi oldu.

“Tamam, tamam.” diye sızlandı Elyas.

“Tanrım,” diyerek iç çekti Alex telefon konuşmamıza dönerek. “Her şeyi ne kadar da büyütüyor.”

“Nereye gidiyor?” diye sordum boş bulunup.

“Ely-y-as! Emely nereye gittiğini soruyor!” diye bağırdı civardaki binalarda yaşayanların bile duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ahizeyi kulağımdan otuz santim uzaklaştırmak zorunda kaldım.

“Alex!” diye tısladım. “Sen kafayı mı yedin?”

“Ne var?” dedi sanki dünyanın en normal sorusunu soruyormuş gibi. “Sen sordun?”

Sol elimi alnıma koydum. *Off, bu kız tam bir geri zekâlı!* Olmasa şaşardım diyeceğim şey yüzünden onu daha fazla azarlamaya fırsat bulamadım. “Emely nereye gittiğini mi soruyor?” dediğini duydum Elyas’ın.

Ahizeyi kafama vurmaya başladım ve birtakım hışırtılar duyunca panikledim. “Alex, yalvarırım telefonu ona verme! Her ne olursa olsun verme! Duyuyor musun? Sakın yapma! Lütfen!”

“Çok geç tatlım.” dedi Elyas.

Tavana bakıp inledim.

“Demek nereye gittiğimi soruyorsun?” dedi.

“Hayır. Aslına bakarsan zerre kadar ilgilenmiyorum. Lütfen aradan çık.”

“Sırf meraktan ölmeni engellemek için söyleyeyim hayatım. Sadece süt almaya gidiyordum. Senin için bir mahsuru var mı?”

Kendini beğenmiş aptal dallama.

“İstersen gidip bir inek al. Umurumda değil.” dedim.

“Aslında onu da düşündüm ama pek pratik değil.” Pişmiş kelle gibi sırtıttığını hayal edebiliyordum. “Başın nasıl tatlım?”

“Birdenbire daha beter oldu nedense.”

Güldü. Yumuşak ve kibar bir gülüştü. Nedense olması gerekenden daha iyi geliyordu kulağa.

“Biliyorsun seninle oynadığımız bu küçük oyunları seviyorum.” diye devam etti.

Alnımı kırıştırdım. “Ne oyunu?”

“Yapma ama. Sen de biliyorsun.” dedi sonraki kelimeleri şarkı söyler gibi söyleyerek.

“Sen zor kadını oynuyorsun, ben de sadece bir tek şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Gerçekle uzaktan yakından alakan yok senin, değil mi?” diye sordum. “Ve gerçekten de aklında tek bir şey *olmadığını* düşünüyorsan kesinlikle gerçeklikten uzak bir hayat sürüyorsun.”

“İşe yarıyor ama,” dedi. “Sen bana çarpıldın.”

“Ben sana çarpılmadım. Ben seni *çarpmak* istiyorum. Mesela kafanı bir mengeneye sıkıştırıp duvara vurmak istiyorum ki belki o

zaman susarsın.” diye bağırdım. İçimden geçen kötülüğün yüzüme vurduğundan emindim.

“Gördün mü? İşte bu da oynadığımız küçük oyunlardan biri,” dedi. “Dün Domenic’le işler nasıl gitti bu arada? Eğlendiniz mi bari?”

“Kıskandın mı?” diyerek tatlı tatlı nefes aldım.

“Yo, hiç de kıskanmadım. Aranızda bir şey olmadığını biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Birincisi, biliyorum çünkü sen beni aldatmazsın ve ikincisi de seni aradığımda sesin uykuyla geliyordu.”

“*Bu yüzden mi* aradın sen beni?” diye sordum.

“Olabilir.” dedi yavaşça.

“Biliyor musun? Sözlüklerde resim olsaydı senin resmini *dalla-*
ma kelimesinin yanına koyarlardı.”

“Vay canına,” diyerek güldü. “Neredeyse bana katlanamadığını düşüneneceğim.”

“Söyleyeceğim tek şey, bu konudaki hislerine güvenmen.” diyerek cevap verdim, sağ göz kapağım seğirmeye başladığında.

“Göreceğiz,” dedi gülerek. “Ha, bu arada, bir dahaki aramanda Alex’i bahane etmene gerek yok. Seninle telefonda konuşmayı seviyorum.”

Ağzımdan bir araba dolusu küfür savurmaya hazır olmama rağmen susmayı başardım. Bir hışırtı duydum. Telefonu Alex almıştı. “Tekrar benim.”

“Bunun için sana *çok* teşekkür ederim.” dedim kızgın kızgın ama nihayet Elyas’tan kurtulduğuma sevinmişim.

“Telefonu elimden aldı. Ben masumum!”

“Eminim öyledir,” dedim. “Sen hep masumsun zaten.”

“Yapma ya!” diye söylendi birdenbire ama bana söylenmemişti.

“Az önce çöpü almadan çıktı.”

Çöpü almadan çıkması, onunla ev paylaşmanın en az sinir bozucu tarafı olmalıydı.

Yatağıma sırtüstü uzandım. Alex ile biraz daha konuştuk. Bir gece önceden ve o gece neler olduğundan bahsettik. Vücut yapan Andy'nin her birimizden en az üç kat daha iri olduğu için başlangıçta korkutucu görünse de çok hoş bir çocuk olduğuna karar verdik. Andy bir göstergeyse Elyas arkadaş seçimi konusunda gayet iyiydi ve bu benim itiraf etmekten nefret ettiğim bir şeydi.

Yaklaşık yarım saat sonra Alex ile vedalaştık. Yataktan kalktım. Açlıktan karnım gurulduyordu. Eva çoktan uykuya dalmış horluyordu. Ben de bizim kattaki ortak mutfığa gittim.

Mutfakta bir sürü şey eksikti ve kesinlikle mutfağın elden geçirilmesi gerekiyordu. Bir kahve makinesi, küçük bir fırın ve aşınmış dolapların dışında beş tane küçük yemek masası vardı. Yurtta kalanların odalarında yiyecek bulundurmaları yasak olduğu için atıştırma malıkların mutfakta muhafaza edilmesi gerekiyordu.

Kattaki ikinci ortak alan, kocaman bir oturma odasıydı. Birbirine uymayan farklı renk ve tarzda birkaç kanepenin farklı yerlerine serpiştirilmişti. Kanepelerin çoğu bit pazarından alınmış gibi duruyordu. Odanın bir kenarında bel hizasındaki bir dolabın üzerinde geniş ekran bir televizyon ve DVD oynatıcısı vardı. Play Station gibi çalınmamışlardı henüz.

Yurt sakinleri, ortak odaları nadiren kullanıyor ya da birlikte bir şeyler yapıyorlardı. Alman üniversiteleri çok fazla tanışma etkinliği düzenlemediği ve katlarda oyun akşamları yapılmadığı için herkes kendi havasındaydı. Yeni arkadaşlar edinip kendileri için önemli olduğunu düşündükleri insanlarla tanışanlar da vardı elbette. Diğer bazıları da birbirleriyle koridorlarda karşılaştıkça selamlaşıyor ve birlikte oturup çay kahve içiyorlardı ama sonra kendi odalarına çekiliyorlardı. Ben de kısa süreli birkaç arkadaşlık kurmaktan öteye gidememiştim.

Mutfağa girip kahve makinesinin başındaki sarışın kıza gülüm-sedikten sonra Eva ile atıştırmalıklarımızı koyduğumuz dolabı ka-rıştırdım. Bulabildiğim tek şey tüketim tarihi sekiz gün önce sona ermiş hazır çorba oldu. İç çekip paketin içine bir baktım. Hâlâ *iyi* görünüyordu. Bir tencere bulup suyla doldurduktan sonra suyun kaynamasını bekledim. Sonra da kaynayan suya paketi döküp bir iki baharat ekleyerek bir süre karıştırdım.

Belli belirsiz bitki, baharat ve katkı maddesi kokan bulamaç hazır olunca bir kâseye boşaltıp tencereyi köhne bulaşık makinesine yer-leştirdikten sonra çekmecedan bir kaşık alıp çorbamı odaya götür-düm. Lezzetli kelimesinin yanından bile geçemeyeceği bir tadı vardı ama en azından boş midemi doldurdu.

Kâseyi bir kenara koyup masamın üzerindeki dosyaları ve kâğıt-ları amaçsızca gözden geçirmeye başladım. Telefonum çalana kadar böyle birkaç saat geçirdim. Alex'in annesi Alena idi arayan. Muh-temelen sesini duymayı umduğun en son kişi olduğu için de iki kat mutlu oldum beni aramasına. Onunla konuşmak her zaman çok ke-yifliydi. Annemle yaptığımız konuşmaların tam tersine ona birkaç şey söyleme fırsatı bulabiliyordum.

Her zamanki gibi sohbete dalıp zamanı unuttuk. Konuşmayı bitirip telefonu kapatmayı ancak beşinci vedalaşmamızda başara-bildik. Vakit geç olmuştu ve sabah da erken kalkacaktım. Banyoya gidip yatmak için hazırlandım.

Ama yorganın altına girer girmez uykum kaçtı. Luca'nın son me-sajı beni rahat bırakmıyordu.

"Aslında bu konudaki umudumu uzun bir süre önce kaybettim ama seni tahmin yürütecek kadar iyi tanımasam da bir süredir bir-likte olmayı hayal edebileceğim ilk kadınsın."

Neden böyle bir şey yazmıştı ki? Benim böyle bir yoruma kendi-mi kaptıracağımı nasıl düşünmezdi?

Söylediklerinde ciddi miydi? Yoksa kelimelerini hiç düşünmeden öylesine mi yazmıştı?

Bir konuda haklıydı. Birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyorduk ama bu, ondan hoşlanmama engel olmamıştı. Başlangıçta yazdıkları yabancı birinin mesajlarından ibaretti benim için. O yüzden de ciddiye alamazdım. O zamanlar Luca benim için koca bir kara delik ya da nefes alan canlı bir insandan ziyade bir *kavram*dı. Ama zamanla kendimi mesajları yazan adamın nasıl biri olduğunu hayal ederken bulmaya, onu bir insan olarak görmeye başladım.

Luca benim için gerçek bir insana dönüşmüştü ama yazışmalarımızı ne kadar ciddiye almam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu çünkü o benim için hâlâ bir yabancıydı. Dedikleri gibi kâğıdın yüzü kızarmaz o yüzden de herkes her şeyi yazabilir. Yazdığı mesajlar gerçek olabileceği gibi tamamen uydurma da olabilirdi.

Diyelim ki yazdıkları gerçektir. O zaman ne olacaktı? Luca'nın hayatımdaki yeri ne olabilirdi? Potansiyel bir erkek arkadaş mı? Ya da işler platonik bir arkadaşlığa doğru mu gidiyordu? Diğer bir deyişle ben romantik bir ilişkiye hazır mıyım? Yani benim açımdan her şey yolunda giderken bunu tehlikeye atmak istemiyordum.

"Şahsen ben sevgi ve aşk arasında bir fark göremedim. Sadece iki kez âşık oldum."

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Kıyaslayabileceği bir şey yokken yaşadığı aşkın gerçek olduğunu nereden biliyordu? Belki de hiç âşık olmamıştı da bunun farkında değildi. Ya da yaşadığı şeyin aşktan başka bir şey olamayacağını zannetmişti.

Ama sonra âşık olduğumu anlamak için önceki tecrübelerime ihtiyacım olmadığını hatırlayınca bu tez devre dışı kaldı. Âşık olduğumu hislerim anlatmıştı bana. Başka ilişkilerimle kıyaslama yapmam gerekmemişti. Âşık olduğumu biliyordum sadece.

Ya yanıldıysam ve benim aşk dediğim şeyin ötesinde bir şey var-

sa? Eğer öyle bir şey varsa o zaman onu hiç yaşamamak için dua etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Cehennemi *bir kez* yaşamak yetmişti bana ve oraya asla geri dönmek istemediğimden adım gibi emindim. Aşkın dipsiz karanlığını yaşamış biri olarak saman alevi kadar kısa süren zevk ve keyif için değip değmediğini sorguladım.

Luca ile her ne yaşayacaksak benim acelem yoktu. Aslına bakılırsa bu konuya kafa yormam bile fazla aceleci bir yaklaşımdı.

Sırtüstü uzanıp kollarımı iki yana açtım ve iç çektim. Ben şimdi bu çocuğa nasıl bir cevap yazacaktım? Elbette itiraf etmesine rağmen onun seri katil olduğunu düşünmediğimi yazacaktım ama yine de ona ne düşündüğümle ilgili çok fazla açık vermemem gerektiği hissine kapılmıştım. Belki de durumu abartma yoluna gidip, “Tatlım! Dügün davetiyelerini hazırla. Geliyorum!” gibi bir şeyler yazmalıydım.

Hayır, bu pek de doğru bir yaklaşım olmazdı. Ellerimi karnımın üzerine koyup nihayet aklıma hoşuma giden bir fikir gelene kadar biraz daha düşündüm. “Merak etme Luca. Senin seri katil olduğunu düşünmüyorum. Ancak benimle *buluştuktan sonra* bile aşkla ilgili görüşlerinde hâlâ ısrar edersen ben de bu konudaki fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutarım.”

Bu fikri onayladığım anlamında başımı sallayıp yan döndüm ve gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 7

ÜÇÜNCÜ BACAK

Alex, ağzına bir parça ekmek tıktırıp sanki ayakkabı köselesi yiyormuş gibi çiğnedi. “Tanrım, onu görmeyeli tamı tamına bir hafta oldu.”

“Sadece beş gün geçti Alex,” dedim iç çekerek. “Eminim hafta sonu Elyas’la birlikte ortaya çıkar.” Kahvemi yudumlarken fincanımın kenarından ona baktım. *Tanrım, kahve içmeyi seviyorum* diye geçirdim aklımdan. Hayır, *sevmek* kelimesi hafif kalırdı. Kahveye bağımlıydım.

Alex’in evinde yemek masasına oturmuş mükellef bir kahvaltı ediyorduk. Alex, okulu asmaya karar vermişti. Benim ilk dersim de birde başlıyordu. Birlikte vakit geçiriyorduk.

“Sebastian’ın bir daha ne zaman geleceğini neden Elyas’a sormuyorsun?”

“Sen delirdin mi?” dedi bana dik dik bakarak. “Onunla ilgilendiğimi anlayabilir!”

“Ve bu da hiç doğru olmazdı. Haklısın.” dedim.

“Yine de,” diye geveledi Alex. “Ya Sebastian benden hiç ama hiç haz etmiyorsa? O zaman ağabeyinin en yakın arkadaşına sırılsıklam âşık olmuş aptal kız durumuna düşmem mi?”

İşte şimdi ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

“Ona âşık olduğunu biliyordum.” dedim. Bana baktı. Belli ki alternatif bir açıklama bulmaya çalışıyordu ama bunun için çok geç kaldığının da farkındaydı.

Söyleyecek bir şey bulamayınca burnunu kırıştırdı sadece. “Ne var? Birazcık âşık olmuş olamaz mıyım yani?”

“O zaman neden ağabeyine sormuyorsun? Koşa koşa gidip Sebastian’a söyleyecek hâli yok herhâlde.”

“Haklısın,” dedi iç çekip içtiği portakal suyuna bakarak. “Onu geçtim de Elyas’ın Sebastian’a olan ilgime ne diyeceğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Sorun çıkartmayacak bence,” diye cevap verdim ekmeğime vişne marmeladı sürerken. “Ayrıca,” diyerek devam ettim bıçağımı ona doğrultarak. “O, benim hayatımın içine etme kararı almadan önce senden izin almamıştı.”

“Bu doğru,” diyerek başını salladı. Bunu karşı argüman olarak not etti kafasına. “Yine de senin için söylemesi kolay.” Kıskanç gözlerle bana baktı. “En azından sanal âşığın sana yazıyor.”

Gülümseyip Luca’nın son mesajını hatırladım. Maalesef bu mutluluğum çok uzun sürmedi.

“Fotoğrafını istedin mi bari?”

“Şey,” dedim suratımda aptal bir gülümsemeyle. “Hayır desem?”

“Emely,” diyerek söylenmeye başladı bıçağını tabağına bırakarak. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diyerek iç çektim ekmeğimden ısırık almadan masaya bırakarak. “O kadar da kolay değil. Ayrıca nasıl görüldüğü benim için önemli değil. En azından iğrenç derecede çirkin değilse.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ben çok ciddiyim! Hem hayallerimdeki insan gibi yazıp hem de onun gibi görünmesini beklememin gerçekçi olmadığını ben de

farkındayım. Ben onun kişiliği ile ilgileniyorum ve nasıl bir kişiliği olduğunu zaten bildiğim için de fotoğrafını görme ihtiyacı duymuyorum. Tamam mı?”

Evet, tabii ya. Bir süre sonra bu yalana ben bile inanmayacağım.

“Emely, standartlarını düşürmeye başladın yine!” deyip yan yan baktı bana.

“Alex, gerçekçi olalım,” dedim. “Aynaya baktığımda Angelina Jolie’yi görmüyorsam oturup Brad Pitt gibi birini beklememin bir manası yok.”

“Sen kafayı yemişsin kızım,” dedi başını sallayarak. “Beynin böyle saçmalıkları nereden bulup çıkarıyor merak ediyorum?” Sandalyesine yaslanıp derin bir nefes aldı. “Birincisi,” diyerek devam etti. “Aynada Angelina Jolie’yi görsen arkada ağlayıp zırlayan bilmem kaç tane de çocuk görmen gerekiyor. İkincisi,” dedi gülerek. “Brad Pitt de kimmiş? Johnny Depp ondan bin kat daha seksi.”

“Bu çok faydalı öğüt için sana minnettarım.” dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Ama yine de haklı olduğu bir konu vardı. Johnny Depp daha seksiydi.

“Takma kafana.” dedi hâlâ gülerken.

“O değil de gerçekten aklıma takılan bir şey var Alex. Son zamanlarda neler oluyor anlamıyorum. Ben bir şekilde değiştim mi? Liseden bu yana geçen onca yıldan sonra neden durduk yere birden fazla erkek benimle aynı anda ilgilenmeye başladı sence?”

“Çok basit. Çünkü bunun zamanı çoktan geldi de geçiyor bile,” diyerek cevap verdi Alex. Hararetli konuşmama devam ederek onu duymazlıktan geldim.

“Yani, tamam Luca beni çok az tanıyor. Ağabeyin desen sadece seks yapmak istiyor ve bunun peşinde koşuyor ve Domenic de benimle ilgileniyor gibi. Ne oluyor gerçekten? Benim kaçırdığım bir şey mi var?” diyerek iki elimi havaya kaldırdım. “İşler böyle gitmeye de-

vam ederse birilerinin beni sevebileceğine inanmaya başlayabilirim.”

Alex güldü. “Tanrı korusun!” dedi kinayeli bir şekilde. “Domenic ile tekrar konuştun mu?”

“Hayır. Sürekli erteleyip duruyorum.”

“Onunla tekrar konuşman gerektiğini de nereden çıkardın şimdi?”

“Ondan pek hoşlanmadığını biliyorum ama nezaketten de olsa ona en azından bir mesaj atmam ya da başka bir şey yapmam lazım.”

Alex, ekmeğinden kalan son parçayı da ağzına götürdü. “Nezaketten de olsa mı? Nezaket dediğin şey saçmalığın daniskası ve bu konuda zahmete girmene hiç gerek yok. Benden söylemesi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun bilmiyorum.”

Elindeki ekmek kırıntılarını tabağa silkeledi. “Bunda bilinmeyecek ne var ki? Basitçe açıklayayım. Ondan bir şey beklemiyorsun. Bu yüzden de onunla iletişim kurma zahmetine girmene gerek yok.” Ben gözlerimi devirip sandalyeme gömülürken omzunu silketti.

“O kadar da basit değil Alex. Beni yurda bıraktı. En azından bir kez de olsa onunla görüşmemem hata olabilir.”

“Bak kızım,” dedi. “Sana yakın davrandı çünkü seninle sevişmek istiyordu!”

“Bunu bilemezsin.”

“Pardon?” deyip güldü. “Bir erkekte anlayabileceğim bir şey varsa o da aklında tek bir şeyin olup olmadığıdır. Ayrıca öyle bir erkek, alnında “Seks yapmam lazım!” yazan en iyi arkadaşına göz koyuyorsa yaratıcılığını kullanmama çok da gerek yok aslında.”

Ağzım açık kaldı. “Alex!”

“Ne var?” dedi omzunu silkerek. “Doğruyu söylüyorum. Acilen seks yapmaya ihtiyacın var ve inan bana erkekler bunu beş kilometre öteden hissedebilir.” Böyle şeyler söylemesi beni şaşırttı. Yanaklarımı şişirip pufladım. Arkadaşlar insana kendini *daha iyi* hissettirmez miydi? Alex bunun neresini anlamıyordu?

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedim. “Acilen seks yapmaya ihtiyacı olan son insan benimdir herhâlde. Aslına bakarsan benim hayatımda her şey muhteşem gidiyor.”

Alex bana baktı. “Sen, bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum!” dedim gözlerimi başka tarafa çevirerek. Öyle yapınca saati gördüm. “Bu kadar geç olduğunu neden söylemedin bana?”

Alex de saate baktı. “Geç mi? Derse yetişmek için dolu dolu yirmi beş dakikan var.”

“Otobüsüm beş dakika önce geçmeseydi yirmi beş dakikada derse yetişirdim.”

“Hay aksi. Bu, hiç iyi olmadı.”

Bütün yolu koşarak gitsem derse yetişebilirdim. Sonra bir daha koşmayacağım konusunda ettiğim yemini hatırladım! Ayrıca üstümü değiştirme şansım olmayacağı için sınıfa kan ter içinde girecektim. O da kampüse sağ salım varmayı başarırsam tabii.

Gel gör ki dersi kaçırmak gibi bir seçeneğim yoktu çünkü bu ders özellikle çok önemliydi ve ders notlarını benimle paylaşacak birini bulana kadar yirmi ayrı insanın peşinden koşmak istemiyordum.

“Elyas bırakabilir seni.” dedi Alex.

Homurdandım. “Vay, harika fikir!”

“Pekâlâ, daha iyi bir fikrin var mı? Yürüyerek gidersen derse yetişemezsin. Sana ödünç verebileceğim bir bisikletim de yok. Taksiye binsen çok para.”

“Elyas burada mı ki? Hayret, nasıl oldu da beni delirtmek için ortaya çıkmadı?”

“Ona kahvaltı planımızdan bahsetmedim. Görünen o ki o da anlamamış.” dedi omuz silkerek.

Masaya bakıp homurdandım. Her bir hücrem bu fikre karşı çıkıyor-

du ama başka bir seçeneğim de yoktu. Ne kadar kızgın olduğumu anlatacak kelime bulamıyordum. Emin olduğum bir şey varsa o da evrende bir yerlerde birilerinin beni alt etmeyi kafasına koymuş olduğuydu.

İçimden lanetler okuyarak sandalyemi geriye doğru ittim ve ayağa kalktım.

“Sanırım kendimi aşağılama pahasına da olsa gidip ona kendim soracağım.” dedim. Tanrım, bu hâle nasıl düşürmüştüm kendimi? Onca insan varken ondan yardım istemek zorunda kalmak. O kadarla kalsa yine iyi. Bir de onunla vakit geçirmek zorunda kalacaktım.

Ayağımı sürüyerek yürüdüm koridorda. Sürünerek attığım her adımda kendime olan saygımın birazını daha kaybettim.

Kapısını çaldım ve içeriden, “Evet?” diye seslenişini duydum.

Derin bir nefes alıp içeri girdim. Elyas, eline bir kitap almış siyah bir koltukta oturuyordu. Beni görünce kitabı arkasına sakladı. Üzerinde gömlek yoktu. Pantolonunu yataktan yeni kalkıp üzerine geçirmiş olmalıydı çünkü düğmesi ve fermuarı açıktı. Üst gövdesi... Nasıl desem... Atletik görünüyordu. Bir adım ötesi cinsel tacize girerdi. Gerçekten. Hemen başka tarafa baktım.

“E-Emely,” diye kekeledi.

“Ne saklıyorsun sen?” diye sordum.

“O mu? Önemli bir şey değil.”

“*Harry Potter* mı?” dedim.

“Onun gibi bir şey,” dedi boğazını temizleyerek. Sonra biraz daha özgüvenli bir ses tonuyla, “Beni yanlış anlama ama,” dedi. “Seni görmek tabii ki güzel de doğrusunu söylemem gerekirse biraz şaşırdım. Benden ne istiyorsun?” Bana şu çekici gülümsemelerinden birini gösterip cevap vermemi bekledi.

“Şu anın tadını çıkar çünkü böyle bir şeyi bir daha yaşamayacaksın,” dedim kapının pervazına dayanıp gözlerine bakmadan homurdanarak. “Senden bir iyilik istemek durumundayım.”

Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı. “Gerçekten mi?” dedi. “Dile benden ne dilerse hayatım.”

Onu hemen oracıkta vurup öldürmeyi çok isterdim ama oyalanacak zamanım yoktu. *Bunu yapabilirim*, dedim kendi kendime ve o korkunç cümleyi kurdum. “Benikampüsebırakırmısınotobüsükaçırdımda.”

“Ha? Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım.”

Homurdandım. “Ben, şey, beni kampüse bırakıp bırakamayacağımı soracaktım. Saat birde dersim var ve otobüsü kaçırdım. Lüt-fen...” diye ekledim yarım ağızla.

Ayağa kalkıp yanıma gelmeden önce yüzünde bir gülümseme belirdi. Aramızda birkaç santimetre kalana kadar yaklaştı bana. Öyle olunca mecburen yüzüne bakmak zorunda kaldım. Refleks olarak kollarımı göğsümde kavuşturuverdim.

“Olur, tabii,” dedi alçak sesle gözlerimin içine bakarak. “Duş almam için bana bir beş dakika ver. Sonra da seni kampüse bırakırım.”

Dudaklarımı ısırdım. “Duşunu daha sonra alsan olmaz mı?”

“Dersinin saat birde olduğunu söylemedin mi?”

O, arkasındaki duvar saatine bakarken başımı evet anlamında salladım. “Şu anda bire çeyrek var,” dedi. “Ben beş dakika içinde hazır olurum. Sen de bir beş dakika sonra okulda olursun. Merak etme. Zamanında yetiştiririm seni.”

“Tamam, teşekkürler,” diye mırıldandım. Bakışları yavaş yavaş neredeyse daha fazla dayanamayacağım kadar odaklandı bana. Orada durduğum her an kendimi biraz daha huzursuz ve biraz daha korumasız hissediyordum. Yine de gözlerimi ondan ayırmadım çünkü ona güvensizliğini hissettirecek en küçük bir hareketim ölümcül bir hata olabilirdi.

“Söylemek istediğin başka bir şey daha mı var?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Yo, neden?”

“Peki o zaman. Geçmeme izin verir misin?” Bir kaşını kaldırıp eliyle işaret etti. “Yoksa bana katılmak mı istiyorsun?” Yine güldü. “Eğer öyleyse seni derse yetiştirmek için elimizi biraz çabuk tutmamız gerek.”

Ne dediğini fark edince gözlerim büyüdü. Ne kadar aptalım. Onun yolunu kapatmıştım ve yoldan çekilmek gibi bir hamlem de olmamıştı. Bir adım geri çekildim şaşkınlık içinde. O lanet gülümsemesi gittikçe arttığı için de utancımı bir şekilde saklamam gerekti.

“Teşekkürler. Ben düşümü çoktan aldım.” dedim şirret bir ses tonuyla topuklarımın üzerinde dönüp Alex’in beni beklediği yemek masasına giderken.

“Ne dedi? Bırakıyor mu seni?”

“Evet.” dedim öfkeyle sandalyeye çökerken.

“Bu, iyi oldu değil mi?”

“Bakış açısına göre değişir.”

Alex güldü. “Yapma ama. O kadar da kötü bir şey değil bu.”

“Sırf tedbir almak adına bana şu biber gazlarından birini ödünç verebilir misin?” dedim kendimi onun turkuaz yeşil gözlerine biber gazı sıkarken hayal ederek.

“Hadi! Seni okula bırakması ince bir davranış.”

“Sanırım öyle.” diye mırıldandım.

“Ayrıca parkta koşarken bayıldıığında da seni orada öylece bırakabilirdi.”

Ona dik dik baktım. “Sana anlattı mı?”

“Evet, dün anlattı,” dedi kıkırdarak. “Sana birlikte koşuya çıkmayı önerecektim ama bana bunun pek de iyi bir fikir olmayacağını söyledi. Ben de bana her şeyi anlatıncaya kadar başının etini yedim.”

“Harika,” dedim yanaklarım kızarıırken. “Arkamdan benimle dalga geçmeyen bir sen kalmıştın. Sen hiç ‘dayanışma’ diye bir şey duydun mu?”

“Seninle dalga geçmiyorduk,” dedi. “Biraz güldük o kadar. Sen de

kabul etmelisin ki olay biraz komik. Yemin ederim sana gülmedik,” dedi. Ben de “Tabii tabii,” dedim huysuz huysuz. Aralarında geçen konuşmayı çok net hayal edebiliyordum da buna neden bu kadar üzülyordum ki? Parkta bayılmamın tek sorumlusu bendim. Ayrıca Elyas’ın yerinde ben olsam olanları Alex’e anlatmak için bir dakika bile beklemezdim. Yani Elyas boşboğazlık etmemişti.

Harika! Şimdi de Elyas’ın bir konuda iyi olduğunu mu düşünüyordum yani? Benim açımdan durum gittikçe vahimleşiyordu!

Duştan çıkıp giyinmiş Elyas yanımızda belirdiğinde Alex kahveni yeni tazelemişti.

“Gidelim mi?” dedi bana gülümseyerek. Ben de kapıya yöneldim. Elyas’ın saçları camdan gelen ışıqla parlıyordu. Üstündeki tişört de hâlâ ıslak olan vücudunu her zamankinden daha sıkı sarıyordu.

Vücudunu her zamankinden daha sıkı sarıyordu mu? İyy! Kendime sinir olup gözlerimi devirdim. Gerçekten de ‘fena hâlde’ seks yapmaya ihtiyacım olabilir miydi acaba?

Bana kapıyı açtı ama bu gereksiz bir davranış olduğu için ona teşekkür etmedim. Doğrudan dışarı çıktım.

“Bir şey değil.” dedi arkamdan ama ben telaşla merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştım bile. Maalesef önden gitme lüksüm çok uzun sürmedi. Bana çabucak yetişip yanımda yürümeye başladı.

Beş kat aşağı inmenin sonsuza kadar sürecekmış gibi geldiğini zaten biliyordum ama bugün sanki giriş katına *asla* ulaşamayacımız gibi hissettim.

Elyas, apartmanın giriş kapısını açmaya fırsat bulamadan kapıyı iterek açtım ve kendimi dışarı attım. Arabasını nereye park ettiğine dair en ufak bir fikrim olmadığı için de anında salak durumuna düşmeyi başardım. Yanlış tarafa dönmekle kalmayıp, sıkı durun geliyor, üstüne bir de tökezlemek suretiyle onu acayıp eğlendirdim.

Kıpkırmızı yanaklarımla arkasından kös kös diğer tarafa doğru

yürüdüm. Bugün arabasını hayran hayran seyredecek vaktim yoktu. Ben daha emniyet kemerimi bağlamadan Elyas motoru çalıştırmıştı bile. Ahh, bu sesi ne çok seviyordum. Her seferinde daha da artıyordu sevgim.

Elyas, tam da beklediğim gibi gazı kökleyince derse geç kalma korkum anında yok oldu.

Bu da yol boyunca her yüz metrede bir kırmızı ışıktaki durmak zorunda kalıncaya kadar sürdü.

Kırmızı ışıklardan birinde beklerken Elyas, “Özür dilerim.” dedi ellerini bacaklarının üstüne bırakarak. O esnada ben de beyin gücümle kırmızı ışığı yeşile döndürmeye çalışıyordum ve tabii ki de beyhude bir çabaydı bu.

“Sanırım bu kez *senin* bile yapabileceğin bir şey yok.” dedim ona.

“Ne kadar da nazıksın.” dedi bana kinayeli bir gülümsemeyle.

Derse zamanında yetişeceğim düşüncesini bir kenara bıraktım ve arkama yaslanıp gözümün önünden kayıp giden şehri seyrettim. Elyas’ın ağzını aramak için mükemmel bir fırsat yakaladığımı düşündüm.

“Söyle bakalım,” dedim sanki havadan sudan bahseder gibi. “Şu Sebastian denen çocuk hakkında ne düşünüyorsun?”

Elyas, bir an bana baktı. “Bunu neden soruyorsun?”

“Bir sebebi yok,” dedim omuz silkerek. “Hoş birine benziyor. Ben de nasıl olup da *senin* arkadaşın olduğunu merak ettim doğal olarak.”

Şüpheli bakışları geri dönmeden önce bana sahte bir şekilde gülümsedi. “Evet, hoş bir çocuktur.”

“Biraz daha detay verebilir misin?”

“Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?” Alnını kırıştırdı.

“Sanırım her şeyi,” dedim. “Mesela *senin* gibi onun da asıl ilgi alanının spermelerini dünyanın her yerine saçmak olup olmadığını bilmek istiyorum. Ya da kadınları gerçekten ciddiye alıp almadığını.

Gerçi senin, bununla ne demek istediğimi anlamayacağından adım gibi eminim.” Işık yeşile dönüp tekrar yola koyulmadan önce Elyas bana esrarengiz bir şekilde baktı.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Güldüm. “Bu, senin için sorun olur muydu?”

“Yo, benim için sorun olmazdı,” dedi gülerek. “Ama ondan hoşlanman Alex’e, seni sırtından bıçaklamayı düşündürtebilir.”

Lanet olsun. Alex’in adının geçmesini hiç beklemiyordum. Bütün bunları nereden biliyordu bu? Aptalı oynamaya karar verdim.

“Neden sırtımdan bıçaklasın ki beni?”

“Pekâlâ,” diyerek iç çekti. “Belki de Sebastian her merhaba dediğinde kendini onun kollarına attığı içindir.”

Elyas, Alex’in Sebastian’dan hoşlandığını biliyorsa bu duruma karşı çıkmıyor demekti.

“Hımm,” dedim. “Bu, işleri daha da karmaşık hâle getiriyor.”

“Hadi ama. Sanki sana haftalar önce söylememiş gibi davranmayı kes. Kadınlar, özellikle de Alex, sürekli böyle şeyler hakkında konuşurlar.”

“Öyle mi?” dedim.

“Tecrübe konuşuyor.” dedi sırtarak. Belli ki kadınlar hakkında çok şey bildiğini düşünüyordu. Gözlerimi devirdim.

“Bana bunları soruyorsun çünkü Alex benden bilgi almanı istedi değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Doğrusunu söylemem gerekirse onun için endişeleniyorum. Erkekler konusunda çok saf. Ayrıca Sebastian iyi bir izlenim yaratsa bile onun senin arkadaşın olması hiç hoşuma gitmiyor.”

“Senin derdin *bu* mu?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Ama yaşlı ve kaba Elyas sana şu anda gayet iyi davranıyor değil mi?”

“Çünkü kibarlığın yanından bile geçmeyen son yorumunun üzerinden beş dakikadan fazla bir zaman geçti de ondan.” dedim. Her zamanki kendini beğenmişliğiyle gülüp yola baktı. Her zamanki aptal cevaplarından birine hazırladım kendimi ama öyle olmadı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra da ilk konumuza döndürdü lafı.

“Sebastian’a gelecek olursak rahatlayabilirsin. O, iyi bir insan ve hayır, tek derdi spermlerini dünyanın her yerine saçmak değil. Memnun oldun mu?”

Omzumu silktim. Elyas’ın değerlendirmesine itibar etmeli miyim acaba diye düşündüm. Sonuçta söz konusu olan onun kız kardeşiydi. O yüzden de samimi olduğuna karar verdim.

Yolun geri kalanı boyunca konuşmadık. Kampüse biri on geç vardiğimizde elimi kapıya attım.

“Lütfen, bir saniye bekle,” dedi beni durdurarak. “Neden sürekli benden kaçma telaşındasın?”

“Sanırım bu sorunun cevabını gayet iyi biliyorsun. Ayrıca dersim on dakika önce başladı ve ben sınıfa geç girdiğimde sanki şarkı söyleyecekmişim gibi herkesin bana bakmasından nefret ediyorum.”

“İyi de derse zaten geç gireceksin. Bir dakika daha geç kalsan ne deyişecek?”

İç çekip arkama yaslandım ve neden arabada kalmam gerektiğini merak ettim. “Ne diyeceksen çabuk söyle o zaman.”

Doğru kelimeleri seçmek istiyormuş gibi biraz durdu. “Bu akşam işin var mı?” dedi en sonunda.

“Anlamadım?”

“Bu akşam işin var mı?” diye tekrarladı.

Elyas, bana çıkma mı teklif ediyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Çalışıyorum.” dedim kısa keserek.

“Peki yarın?”

“Pekâlâ, ne oluyor?”

“Sadece konuşmak istiyorum o kadar. Başka bir niyetim yok.” dedi. Bu sözlerin Elyas Schwarz’ın ağzından çıktığını kendi kulaklarımla duymasam onun söylediğine inanacağımı hiç sanmıyorum.

“Bence birbirimizi yeterince görüyoruz,” diyerek cevap verdim arabanın kapısını açarken. Arabadan inince ona döndüm. “Kusura bakma, seninle konuşmak güzeldi ama artık gitmem lazım. Okula bıraktığın için teşekkürler.” dedikten sonra arabanın kapısını kapatıp dersin olduğu salona doğru koştum.

Sadece konuşmak istiyorum o kadar. Başka bir niyetim yok. Öfkeyle burnumdan soludum. Ne kadar aptal!

Koşarken bir taraftan da başımı sallıyordum. Birkaç dakika sonra salona vardığımda nefesim tamamen kesilmişti. Salonun kapısını açınca tabii ki de herkes bana baktı. Ben de oturacak bir yer bulmak için koridorda yürürken yere baktım. Bir yer bulur bulmaz da olabildiğince fazla eğilerek oturdum ve herkes dikkatini tekrar küçük kürsünün önünde ileri yapısalcılık hakkında konuşan profesöre verinceye kadar da dik oturacak cesareti kendimde bulamadım. İleri yapısalcılık, edebiyat yorumlama amacıyla 1960’larda geliştirilmiş bir sistemdi ve kulağa karmaşık geldiği kadar karmaşık bir şey olduğu belliydi.

Bu dersten sonra iki dersim daha olduğu için yarım saatliğine de olsa çalışmak için kütüphaneye gittim.

Üçüncü dersten sonra da helak olmuş bir vaziyette yurdun yolunu tuttum. Luca’dan mesaj gelmesi için tuttuğum dilek gerçekleşmemişti. Ben de işe gitmeden önceki zamanımı düş almak için kullandım. Sıcak suyun altında rahatlamamanın tadını çıkardım. Sonra da iş kıyafetlerimi giydim. İşe gitmek için çoktan çıkmam gerekiyordu ama gitmeden önce Luca’dan mesaj gelmiş mi diye e-postamı bir kez daha kontrol etme isteğine karşı koyamadım. Yine hayal kırıklığına uğradım ve işe yürürken yol boyunca kendime bunun kötü bir

anlama gelmediğini söyleyip durdum. Şüphesiz Luca'nın bütün gün bilgisayarın karşısında oturup benim mesajlarıma cevap vermekten başka işleri de vardı. Yine de içime kurt düştü. Geçen geceden bu yana ondan haber almamıştım. Luca için bu uzun bir süre sayılırdı. Sonra da içime kurt düştüğü için kendime kızdım. Ergenler gibi davranıyordum. Hatta daha da kötü hâldeydim! Bu yüzden de Purple Haze'nin kapısından içeri girmeden önce bu konuyu tamamen çıkardım aklımdan.

Çalıştığım bar, Berlin'in merkezine yakın bir yerdeydi. Köşe başındaki bir binanın bodrum katındaydı. Zamanla benim ikinci evim olmuştu. İçeride tavandan sarkan birkaç pervane vardı. Koyu renkli ahşaptan yapılmış sandalye ve masalar sadeydi. Çalışma alanlarımdan biri olan bar tezgâhı da aynı koyu ahşaptan yapılmıştı ve gördüğüm en uzun tezgâhlardan biriydi. Tezgâhın arkasında aklınıza gelebilecek her türden içkinin olduğu tavana kadar sıralanmış raflar vardı. Mekânın bir köşesinde şu anda kimsenin kullanmadığı bir birlardo masası duruyordu. Hafta ortası olduğu için içerisi çok tenhaydı. Birkaç masada oturan ergenler dışında kimse yoktu.

İş yerinde üniforma giymiyorduk. O yüzden de Eva'nın erkek arkadaşısı Nicolas'a merhaba deyip işe koyulmadan önce belime uzun siyah bir önlük bağladım. Nicolas, işletme müdürüydü. Patronla konuşup bana bu işi o ayarlamıştı. Çok ama çok uzun boylu, ince ve koyu renk saçlı bir çocuktü. Eva ile birlikteliğinin gerektirdiği fiziksel performansı bildiğim için neden bu kadar ince olduğunu merak etmeme gerek yoktu.

Nicolas, mutfak ve barla ilgileniyordu. Ben de masalara bakıyor, yerleri temizliyordum. Purple Haze, daha çok kokteyl servis eden bir bardı ama meze, salata ve sandviç gibi hafif yiyeceklerden oluşan bir menüsü de mevcuttu ve bu yiyecekleri birinin hazırlaması gerekiyordu. Bu gece o işi Nicolas üstlenmişti. Tenha bir akşam olduğu

için masalara tek başıma bakma konusunda sorun yaşamıyordum. Tek sıkıntı zamanın geçmek bilmemesiydi. Her zamanki işleri çabucak yaptığım için aylıklık edip mutfaktan ya da barın arkasından ara sıra yanıma uğrayan Nicolas'la laflıyordum. Hatta bir ara Alex'i arayıp bana eşlik edip edemeyeceğini sormayı bile geçirdim aklımdan. Sonra bu fıkirden vazgeçtim çünkü Alex ile günde bir kez görüşmek bile çok görüşmek demekti.

Saat on olduğunda tezgâhın arkasında dikilip bira bardağı yıkamaktan ayaklarım ağrımaya başlamıştı. Nicolas, bilmem kaçınıcı kez mutfığa gidip ortadan kaybolmuştu ve hoparlörlerden Orishas grubunun Latin Amerika melodileri yankılanıyordu. Gecenin büyük bir kısmında Elyas'la yaptığımız konuşmayı aklımdan çıkarmayı başarmıştım ama şimdi de kafam Luca'ya takılmıştı. Ben isteyken mesaj yollayıp yollamadığını merak ettim. Ahh, ne kadar da acınası bir durumdaydım!

“Selam tatlım.”

Çok tanıdık bir ses irkilmeme sebep oldu. Başımı kaldırıp bakınca, “Kısa bir süre önce kapsamı genişletilen taciz yasasından haberin var mı senin?” diye hırladım.

“Pardon? Hoş geldin öpücüğü yok mu?” dedi Elyas karşımdaki bar taburesine oturarak.

“Senin burada ne işin var?”

“Buralardan geçiyordum ve altıncı hissini aniden bana o kapıdan içeri girmemi söyledi.” dedi giriş kapısını göstererek. Bu tesadüfi karşılaşmadan son derece memnun görünüyordu.

“Altıncı hissini mi?” diye söylendim. “Üçüncü bacağın olmasın o?”

Güldü. Çalıştığım yeri nereden bildiğini düşündüm kendi kendime. Tabii ki *Alex*, en yakın arkadaşım ama yakında ölü arkadaşım olacak o canavar.

“Ne istiyorsun Elyas?” dedim sabırsızca. “Çalışıyorum.”

“Hımm,” dedi içecek menüsüne bakarak. “Kolaya ne dersin? Malum, araba kullanacağım.”

Tanrım, boğazını sıkamak istiyordum. Ondan kurtulmanın *muhakkak* bir yolu olmalıydı.

“Sana kola verirsem buradan çekip gidecek misin?”

“Belki giderim.”

“‘Belki’ de ne demek oluyor?”

Güldü. “‘Belki’ demek kolamı bitirinceye kadar buradayım demek. Bu arada bana servis yapmazsan mesain bitene kadar kalırım.”

“Üçüncü bir seçenek var mı?” diyerek kaşlarını çattım. Pişmiş kelle gibi sırtarak başını hayır anlamında salladı. “Peki o hâlde,” diye söylenip kolasını doldurduğum bardağı tezgâha vurarak önüne bıraktım.

“Teşekkür ederim hayatım,” dedi. Yeni arkadaşım sayesinde bana öncekinden iki kat daha eğlenceli gelen bulaşık yıkama işime döndüm. Bir taraftan da söyleniyordum.

“Burası hoş bir yer,” dedi etrafa bakınarak. “Müziği de beğendim.”

“Senin adına sevindim.”

“Tek sıkıntı yaptığın işin ideal bir iş olmaması. Ellerini sürekli pis bulaşık suyuna batırıp çıkarman parmakların için kötü değil mi?”

“Senin durumunun *aksine* ben geçinebilmek için annemle babamın eline bakmıyorum. Kendi paramı kendim kazanmak zorundayım.”

“Babam bana para vermiyor.”

“Ingo sana para vermiyorsa kim veriyor o zaman? Ya geziyorsun ya da okuldasin. Senin *çalışmak* zorunda olduğuna dair tek bir şey duymadım ben.”

“Doğru söylüyorsun. *İşe gitmiyorum* ben,” dedi gülerek. “Evde çalışıyorum.”

“Evde mi?” diye tekrarladım. “Ne yani, eşcinsellerle sohbet hatında falan mı çalışıyorsun?” Onu kışkırtmaya çalışıyordum ama söylediğimi komik buldu. Harika. Onu homofobik olmakla da suçlayamayacaktım galiba. Birçok erkek, bu söylediğime onun kadar özgüvenli bir tepki vermezdi. Ama belki de eşcinseldi? Hımm, ilginç bir teoriydi ama gerisini getiremedim çünkü Elyas, derin düşüncelerimi böldü.

“İlk söylediğine evet, ikinci söylediğine hayır diyorum. Eminim çok para kazandıran bir iş olurdu.” Sırttı.

“Peki o işi yapmıyorsan hangi işi yaptığını iddia ediyorsun?”

Öne doğru eğildi. “Piyano çaldığımı biliyorsun. Oldukça da iyiyim. Bir sürü beste yapıyorum. Reklamlar ve radyo istasyonları için müzik yapıyorum. Bazen de film ya da televizyon programı yapımcılarına sattığım daha uzun parçalar besteliyorum. Son zamanlarda daha çok kısa müzikler yaparak sağlıyorum geçimimi.”

Bir kaşımı kaldırıp ona daha yakından baktım. Yüzündeki ifadeyi uzun uzun inceledim ama beni işlettiğine dair bir emare göremedim.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. “Doğruyu söylüyorum. Meşhur bir piyanist değilim ama bir yıldır müzik yaparak geçimimi sağlayacak kadar iyiyim.”

Bu haberi sindirmeye çalışarak ona baktım. Beklenmedik bir bilgi. Aklımın alması zor oldu.

“Benim bilebileceğim bir müzik var mı? Alman Telekom’un melodisi gibi mesela.”

Gülümseyip arkasına yaslandı. “*Karayip Korsanları*’nın müziğine ne dersin?”

Gözlerim yuvalarından fırladı. O filmi çok seviyordum. Müziklerinden birini o yazmış olamazdı. Olabilir miydi? Kafamın içinde filmin müziği çalmaya başladı.

Elyas, bir kahkaha patlattı. “Hayır, hayır, bu şakaydı.”

Yüz ifadem dondu. Kendi kendime lanet okumaya başladım içimden. Nasıl oluyordu da her seferinde kanıyordum?

“İnsanların benim yaptığım müziği hatırlayacağını sanmıyorum,” diyerek devam etti. “Bir yerlerde kulağına çalınmış olabilir ama aklında kaldığını sanmıyorum. Eğer istersen bir ara sana yaptığım müziklerin bazılarını çalarım.”

“Bakarız,” dedim bulaşık yıkama işime dönerken.

Bir süre sonra müşterilerden biri hesabı istedi. Bozuk para cüzdanını alıp müşterinin yanına gittim. Sonra da bardakları çalkalamaya devam ettim.

Elyas orada değilmiş gibi yapıyordum. Yani dışarıdan bakılınca öyle görünüyordu çünkü yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Orada öylece oturup bana bakarak ne elde etmeyi umduğunu anlamıyordum. Her karşılaşmamızda işler daha da kötüye gidiyordu. Oynadığı oyunların benim için hiç de hoş şeyler olmadığının farkında mıydı acaba? Ama tam da bunun için oynuyordu o oyunları, beni canımdan bezdirmek için yaptığı büyük planın minik bir parçasıydı belki de.

“Bütün gece ben yokmuşum gibi mi davranacaksın?” dedi uzun süre ikimiz de bir şey söylemeyince.

“*Rica etsem* kolanı içer misin?” dedim. Kolasını neredeyse hiç içmediği için sinirlenmişim.

“Ah,” dedi sırtarak. “Aslına bakarsan hiç susamamışım.”

Kendini beğenmişliğine ağzım açık kaldı. Gözlerimden fışkıran karanlık bakışlara boğdum onu. Dudaklarındaki hafif gülümseme bira bardaklarını öfkeli öfkeli çalkalamaya geri döndürdü beni.

“Yine mi görmezden geliyorsun beni?”

“Planım bu.” dedim. Bar o kadar sessizdi ki iç çekişini duyabildim.

“Gerçekten anlamıyorum. Beni neden bu kadar küçümsüyorsun?”

Sanki biri sırtımdan aşağı bir kova dolusu buzlu su boşaltmış gibi başımı kaldırıp ona baktım. “Anlamadım, ne yapıyorum?”

“Beni neden bu kadar küçümsüyorsun?” diye tekrarladı sorusunu. Yüz ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalıştım.

Bu çocuk *şimdi* neyin peşindeydi? Önce beni kahve içmeye davet etmeler, sonra da bu.

“Elyas,” diyerek başladım konuşmaya. “Tepemin tasını attırmak için kafanda kurduğun yeni plan her ne ise bilmeni isterim ki seninle yatmamı sağlamak için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin *hiçbir* şey yok.”

Başını yana eğip suratını astı. “Yok mu?”

“Yok!”

İç çekti. “Bu, çok kötü ama önemli değil. Beni neden bu kadar küçümsediğini yine de öğrenmek istiyorum.”

“Mesaim iki saat sonra bitiyor. Sebeplerimin tamamını sıralamaya kalksam korkarım bu süre yeterli olmaz.”

“O zaman bana bir özet geç.” dedi.

Homurdandım. “Neden öğrenmek istiyorsun ki?”

“Çünkü beni küçük görmen için bir sebep bulamıyorum.”

“Sebep bulamıyor musun?” dedim.

Başını evet anlamında salladı.

“Pekâlâ,” dedim en sonunda. “Sana ana sebepleri sıralayayım öyleyse. Sen duygusuz, kibirli ve derinlikten yoksun bir dallamasın.” Tüm bunların yanı sıra *vaktiyle* olanlar için de ondan nefret ediyordum ama bundan bahsetmedim çünkü beni kinci olmakla suçlayacaktı ki bu doğrudu.

“Gördüğüm kadarıyla insanları yanlış tanıyan tek kişi ben değilim burada.”

“Tarifime neden uymadığını düşündüğünü duymayı heyecanla bekliyorum.”

“Pekâlâ, kibirli ile başlayalım o zaman. Evet, biraz kibirli olabiliyim. En azından sana karşı. Ama sen hiç beni başkalarına karşı kibirli davranırken gördün mü?”

Bu konu üzerinde düşündüm. Haklıydı. Başka insanlara öyle davrandığı bir zamanı hatırlamıyordum. “Görmedim, tamam,” dedim. “Peki bana neden öyle davranıyorsun?”

“Pekâlâ,” dedi gülerek. “Birincisi seni kızdırmayı seviyorum. Nedenini bilmiyorum ama seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor.”

Delici bakışlarımı anlamaya çalışarak biraz durup devam etmeden önce güldü. “İkincisi, sen bana nasıl davrandığını düşündün mü hiç? Sen de bana en az benim sana davrandığım kadar kibirli davranıyorsun. Hatta daha da fazla.”

Burnumdan soludum. Bütün her şeyi başlatan o değil miydi sanki? “Peki ya üçüncüsü?”

Bir süre yüzümü inceledi. “Aslında üçüncü bir açıklamam da var ama sana söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“Kendimce bazı nedenlerim var,” dedi. “Ama ne kadar kıskırtırsan kıskırt sana söylemeyeceğim.” Benden ne saklıyordu? “İkinci söylediğine gelince neden benim duygusuz olduğumu düşünüyorsun?”

“Elyas,” dedim gülerek. “Bunu lisedeyken bizzat yaşadım. Ayrıca, senin, aşkın ne olduğunu bile bildiğini sanmıyorum.”

“Belki de hava atacağım uzun ömürlü bir ilişkim olmadı ama bu beni neden duygusuz bir insan yapsın ki? Son birkaç yılda birçok kadınla beraber olduğum doğru ama bu, hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşamayı planladığım anlamına gelmez. Sadece uzun bir süredir âşık olmadım o kadar. Peki ama neden tekrar âşık oluncaya kadar eğlenmek yerine hiçbir şey yapmadan zaman öldüreyim ki? Seks yapmayı seviyorum. Bunun nesi yanlış? Senin aksini düşündüğünden eminim ama kimseyi de incitmiyorum. Kimseyi gelecek

vaatleriyle kandırmıyorum. Görüştüğüm kadınlar nasıl bir şeyin içinde olduklarını biliyorlar. Bunu en baştan söylüyorum onlara.”

Bu söylediklerine istediğim sertlikte bir cevap bulamadım. Söyledikleri mantıklıydı ve bu ona karşı daha anlayışlı olmamı sağlama-yacaktı ama eğer dediği gibi işin başında herkes neyin ne olduğunu biliyorsa onun aşk kaçamaklarını aşığalamak benim için artık eskisi kadar kolay olmayacaktı.

“Ayrıca unuttuğun bir şey var Emely,” diyerek devam etti. “O da benim ailemi sevmem. Aşk deyince senin aklına gelen ilk şey olmasa da bu da bir tür aşk. Bana göre insanlar aşkı iki insan arasındaki cinsel çekime indirgiyorlar. Ama bir insanın arkadaşlarına ya da ailesine karşı hissettiği şey de aşktır. Tek fark onlarla yatmak istemesidir ki normal olarak öyle olması gerekir.” Gülümsedi.

Bunu kabul etmek bana acı verse de Elyas haklıydı. Onun ağzından böyle mantıklı şeyler duymak beni gıcık etmişti.

“Ve tüm bu söylediklerim seni hâlâ ikna edemediyse,” dedi gözlerimin içine bakıp gülümsemeye devam ederek. “Sana şu soruyu sormama izin ver: Sence soğuk ve kalpsiz biri olsam Alex ile onu öldürmeden bu kadar uzun bir süre yaşayabilir miydim?”

Iyy, bu ya en kötü ya da en iyi savunmaydı.

“Görüyorsun ya?” dedi sırtarak. “Diğer tespitine gelince söyleyebileceğim tek şey derinlikten yoksun bir insan olmadığımıdır. İnsanları görünüşleriyle ya da giysileriyle yargılamam. Sadece onlarla yatmak isteyip istemeyeceğime göre yargılarım.”

Susup bardakları çalkaladığım lavabodaki suya baktı.

“Pekâlâ? Ne düşünüyorsun?” diye sordu sonra sessizliğini bozarak.

Derin bir nefes aldım. “Dürüst olmam gerekirse son söylediklerin hariç diğerlerini oldukça makul buldum. Tabii bu, söylediklerine sorgusuz sualsiz inandığım anlamına gelmiyor. Söylediklerinde samimi olsan bile... Bilmiyorum,” deyip omzumu silktim. “Nedense

sana hâlâ katlanamıyorum.”

Bana bakıp iç çekti. “Tatlım, sen tuhaf bir insansın.”

Bulaşık çalkalama işime geri dönmeden önce homurdanıp ters ters baktım ona. Lise yıllarındaki duygusuzluğu hakkında söylediklerimi atlaması ya da göz ardı etmesi dikkat çekiciydi. Bunun için iyi bir mazereti olduğundan şüpheliydim ve sahte de olsa gözyaşları içinde özür dilemesi için mükemmel bir fırsat doğmuştu tam da şu anda. Elyas’dan hoşlanmıyor olabilirdim ama onun zeki bir insan olduğundan şüphem yoktu. Sonuçta Tıp Fakültesi’nde okuyordu. Geçmişte aramızda yaşananları aşmış olma gösterisi onun açısındandı. Bu fırsatı kaçırmamasına hayret ettim.

Ben başka başka işlerle ilgilenirken Elyas inatla kolasını yudumlayıp oturmaya devam etti. Maalesef, “Önlüğünün altında ne var?” gibi sorulardan kurtulamadım. Ona önlük zannettiği şeyin aslında önlük olmadığını, geçirdiğim cinsiyet değişikliği operasyonundan sonra kullanmak zorunda olduğum bir bandaj olduğunu söylemem istediğim etkiyi yaratmadı. Tam tersine çok eğlenip küçük oyunlarına devam etme cesareti buldu.

Birkaç kez kontrolümü kaybetmenin eşiğine gelmedim değil. Hâlâ hayatta olmasını güçlü irademe borçluydu. Bir kez limon fırlattım ona. Tamamen çaresizlikten. Limon gerçekten de hedefe isabet edince güldüm ama yine istediğim etkiyi yaratamayınca sinir oldum.

Mesaimin bitmesine yarım saat vardı daha. Hâlâ takılan iki müşteri dışında kimse kalmamıştı barda. Öyle olunca Nicolas ile erken kapatamadık. Elyas, sonuncu ve en sinir bozucu müşterimizdi.

Ben tezgâhı silerken Elyas etrafa bakındı ve tam beş dakika boyunca sessiz kalmayı başardı. O sessizliği ne kadar hoş bulduğumu anlatamam. Ama her şeyin olduğu gibi bunun da bir sonu vardı.

“Benimle bilardo oynamak ister misin?”

“Unuttun galiba ben çalışıyorum.”

Saate baktı. “Çok sürmeyecek ama. Ayrıca yapacak başka bir işin varmış gibi görünmüyor. Son kırk beş dakika içinde tezgâhı üçüncü silişin bu.”

Donakaldım. “Sen benim ne yaptığının kaydını mı tutuyorsun?”

“Evet, kafamda birkaç liste var. Mesela üç kez tualete gittin. Görünen o ki seni geriyorum.”

Söylenip ahşap tezgâhı daha da bastırarak sildim. “Tualete belki de kusmak için gidebileceğim geldi mi aklına?”

Güldü. “Yo, gelmedi. Ama haklısın. Neredeyse unuttuyordum. Yakında baba olacağım ben.”

Sadece güldüm.

“Evet, ne diyorsun?” diye sordu. “Bir tur oynayalım mı?”

“Bilmiyorum. Burada hâlâ iki müşteri var.”

“Sana ihtiyaçları olursa ara veririz. Bence sıkıntı olmaz.”

Ciddi ciddi oynamayı düşünmemi sağlamıştı. Bunun en iyi tarafı da bılardo oynarken konuşmaya fırsat bulamayacak olmasıydı. Aslında anne ve babaların çocukları meşgul etme stratejisiydi bu ve Elyas’ı susturmak için de bundan daha iyi bir strateji düşünemiyordum. Eve gitmek gibi bir niyeti olmadığı belliydi. Neden içinde bulunduğum bu feci durumdan faydalanmayayım ki diye düşündüm.

“Pekâlâ, oynayalım,” dedim sonunda, yüzünde muzip bir gülümseme belirmesine sebep olarak. Ellerimi önlüğe sildim. Benim yapacağımdan çok daha rahat hareketlerle tabureden aşağı atlayıp bılardo masasının başına geçti.

Masanın yanındaki tepsiden topları alıp yeşil çuhanın üzerinde üçgen şeklinde dizdim. Elyas’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dallama. Topları doğru dizip dizmediğimi kontrol etmek için izlemediğinden emindim.

“İddiaya girelim mi?” dedi.

Doğrudum. “Aklından bile geçirme Elyas. Seks için oynamıyorum.”

Yılışık yılışık sırtıttı. “Hadi ama. Asla böyle bir şey için iddiaya girmezdim.”

“Aklında ne vardı o zaman?”

Bu işten kârlı çıkmamın bir yolu var mıdır acaba diye düşündüm. Nicolas sayesinde oldukça iyiydim bılardoda. Son iki yıldır sakın günlerde bana saatlerce ders vermişti. Elyas’ın ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ama onu yenme ihtimalim çok da düşük olamazdı.

Nesine oynayacağımıza karar verirken birbirimize bakıyorduk. Sonra ikimiz de aynı anda söyledik nesine oynamak istediğimizi.

“Öpücüğüne!”

“Mustang’i kullanmama!”

Birbirimize şüpheyle baktık.

Sonra yine aynı anda, “Olmaz!” dedik ikimiz de.

Öpücük mü böğ! Öpücük için can attığını yüzünden okuyabiliyordum. Bu çocuk gerçekten de sorunluydu. Öte yandan ellerimi Mustang’in direksiyonuna koymama ramak kalmıştı. Kaybetmediğim takdirde tabii ki bu da hesaba kattığım bir şeydi. Kaybettiğim takdirde nasıl bir fedakârlık yapacağımı düşündüm ve oldukça büyük bir fedakârlık olduğunda karar kıldım. Benim için çok ama çok büyük bir fedakârlık olurdu gerçekten.

Peki ama ya kazanırsam?

Hayatımda ilk kez bir Mustang kullanacaktım. Hem de tam da istediğim modelini kullanacaktım.

Bir öpücük.

Mustang’i kullanmak.

Belki de kısacık bir öpücük.

Mustang’i kullanmak.

Dilimizi değdirmekten bahsetmemiştii değil mi?

Karar vermek çok zordu benim için. O yüzden olaya stratejik yaklaştım. Benim avantajım Elyas’ın her konuda olduğu gibi bılardo

oynama becerisi konusunda da kendine fazla güvenmesiydi. Bilardo oynamayı biraz becerse bile harika oynadığını düşünürdü o. Onun dezavantajı da benim ne kadar iyi oynadığımı bilmemesiydi.

Yüzüne baktığımda onun da aynı şekilde strateji yaptığını anlayabiliyordum ama yüzünde aniden bir gülümseme belirdi.

“Evet, Emely. Var mısın?”

Elyas’ın beni dolduruşa getirmesine izin vermeyi planlamamıştım ama yılışık yılışık sırtışı bana başka bir seçenek bırakmadı. Başımı evet anlamında salladım.

“O zaman kendini hayatının öpücüğüne hazırlasan iyi olur.” dedi elimi sıkarak.

“Göreceğiz.” dedim ben de onun elini sıkarken. Benim aklımdan zorum mu vardı acaba? Emin değildim ama bu belirsizliği kendime sakladım.

BÖLÜM 8

KAYBETTİN!

Aman Tanrım! Bütün vücudum titriyordu. Endişelenmem için hiçbir sebep yoktu aslında ama yine de buzlu suya dalmışım gibi hissediyordum.

Olmak üzereydi.

Ve evet, bunu istiyordum.

Elyas, gözlerini kapattı. O da en az benim kadar korkmuş gibi görünüyordu. Milim milim yaklaştım ona. Yaklaştıkça da nefesim hızlandı.

Elyas'ın iç çektiğini duydum ama umursamadım. Bu anın tadını tek başıma çıkarmak istiyordum.

Derin bir nefes daha ve sonra her şey bitecekti.

Yapabilirsin Emely, dedim kendime.

Bir sürtünme sesiyle anahtar kantağın sokup çevirdim. Motorun devri arttıkça vücudumun her zerresi sarsıldı. Neredeyse zevkten delirecektim.

“Aman Tanrım!” diye çılgılık attım. Gözlerimi kapatıp arkaya yasladım başımı. Kazanmıştım! Ben, Emely Winter, Elyas Schwarz'ı bal gibi de yenmiştim işte! Şimdi şu anda Mustang'in sürücü koltuğuna oturmuş altımda motorun gürlemesini hissederken bile inanamıyordum bunun gerçek olduğuna.

“Gerçekten de kazandım!” deyiverdim hiç düşünmeden. Elyas, yenilgisini pek de kahramanca karşılamıyordu.

“Evet, farkındayım. Ben de oradaydım. Her otuz saniyede bir hatırlatmana gerek yok.”

Güldüm. Ne yaparsa yapsın keyfimi kaçıramazdı. Nasıl kaçırabilirdi ki? Biraz sonra bu muhteşem arabayı kullanacaktım ve daha da önemlisi onu öpmek zorunda kalmamıştım. Bugün kesinlikle uzun zamandır yaşadığım en güzel günlerden biriydi benim için. Bu güzel günü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermezdim.

Onunla oynarken birkaç kez panik atak geçirmiştım. Ara ara da böyle bir işin içine girdiğime pişman olmuştum çünkü Elyas acayip iyi oynamıştı. İkimiz için de çok sinir bozucu ve gergin bir oyun olmuştu.

Sonlara doğru, ikimizin de bir tane renkli topu kalmıştı. Vuruşuma hazırlanırken çok büyük bir baskı altındaydım ve her zamanki gibi şansım buhar olup uçtuverdiği için top, cebi sıyırmıştı.

Elyas’ın son iki vuruşu için şartlar mükemmel görüldüğünden kendimi zihinsel olarak çöküşe hazırladım. Öpücükle aramda bir tane renkli top ve bir de sekiz numaralı top vardı. Kurtulmam için bir mucize gerekiyordu.

Ve beklediğim mucize gerçekleşti. Elyas birden gerildi. Daha önce yaptığı vuruşlardaki gibi güvenli görünmüyordu. Yüzündeki aldatıcı sakinliği daha oyunun başlarında fark etmişim ama soğukkanlılığını korumuştı. Son vuruşunu yaptığında o sakinlikten eser kalmamıştı.

Her şey yavaş çekim filmlerdeki gibi oldu. Elyas, bilardo topuna vurdu. Top masanın karşı tarafına yuvarlanıp kenara çarparak hedefi iskaladı ve sekiz numaralı topa vurup onu doğrudan deliğe gönderdi.

Bu vuruş, Elyas’ın sonu olmuştu.

Kazandığımı algılamam birkaç saniye sürdü. Sonra sevinçten halalara uçarak Elyas'ın Mustang'inin yanına gittim. İşte o sevinç, şimdi motoru çalıştırmamla beraber ikiye katlanmıştı. Direksiyonda oturmak bambaşka bir duyguydu. Yolcu koltuğunda oturmakla kıyaslanamazdı bile. Deri kaplı direksiyonu ellerimle okşarken ayağımın altındaki pedalları hissettim. Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım.

Ben coşkumu frenlemeye çalışırken Elyas da kelimenin tam anlamıyla sinir krizi geçiriyordu. İddiadan vazgeçmeyi her şeyden daha çok istiyordu. Tavırları, bahse girmesinden daha çok şaşırtıyordu insanı. Muhtemelen benim kazanabileceğimi, kendisinin yenilebileceğini aklından bile geçirmemişti. *Ne kötü.*

Doğrulup derin bir nefes daha aldım. Elyas bağırduğunda debriyaya basmak üzereydim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Araba kullanıyorum?" dedim alnımı kırıştırarak.

"Bu arabanın nasıl kullanılacağına dair en ufak bir fikrin yok!" diye kekeledi. Beti benzi atmıştı.

İç çektim. "Vitesi takıp gaza basmayacak mıyım?"

"Tabii ki öyle yapacaksın ama arabanın buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorsun. Bu arabanın motoru üç yüz beygir gücünde. Senin mutfakta kullandığın o mikserden iki yüz doksan beş beygir gücü daha fazla yani!" Korkudan sesi titriyordu. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Nasıl bir eğlenceyi kaçırdığımı daha yeni anlıyordum.

"Sakin ol Elyas. Dikkatli kullanacağım. Tamam mı?"

Hiçbir şey söylemedi. Ben de debriyaya basıp arabayı birinci vitese aldım. Elyas yüzünü ellerine gömdü. "Tanrım, yalvarırım araba kullanması koşmasından iyi olsun." diye dua etti.

Dikkatlice gaz pedalına basıp diğer ayağımı yavaşça debriyajdan çekerken heyecanımı bastırmaya çalıştım. Araba ilerlemeye başladı... Aman Tanrım bu, inanılmaz bir histi. Hayal edemeyeceğim kadar muhteşemdi.

İlk birkaç metre büyük bir dikkatle ilerledim. Arabaya alışmak istiyordum. Elyas haklıydı. Gaz pedalı çok hassastı. O yüzden de çok temkinli bastım pedala. Motorun gücünü hissetmek için pedala çok da basmaya gerek yoktu. Bir süre pedalla oynayıp etkisini dikkatlice denedim. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra artık arabanın neye nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordum.

“Pekâlâ, bu kadar eğlence yeter. Bırak da *ben* kullanayım artık,” dedi Elyas emir verir gibi. Hâlâ gergindi.

“Olmaz,” diyerek kahkaha attım. “Daha yeni başladık.”

“Yok ya, öpücük ne kadar sürecekti o zaman?”

Haklıydı ama öpücüklerle arabaları kıyaslamak elmalarla armutları kıyaslamak gibi bir şeydi. İşin doğrusu Elyas, bahse girmekle hata yapmıştı. Şimdi de sonucuna katlanmak zorundaydı.

“Dayanılmaz derecede çekici biri olduğunu düşünmüyor musun sen?” dedim. “Bu durumda öpücüğün en az üç saat süreceğinden emin olabiliriz.” Güldüm.

“Yola bak!” diye söylendi.

Arabayı kullandıkça kendime olan güvenim arttı. Mustang’in gücüyle ilgili farkındalığım da arttı tabii. Yavaş yavaş gerginliğimin yerini büyülenme hissi aldı. Bu araba ulaşım aracı olmaktan öte bir şeydi. Hayır, direksiyonda seks yapmak gibi bir şeydi.

Gecenin içinde şimşek gibi ilerleyerek Berlin sokaklarında uçtuk. Yaşadığım her şeyi en ince ayrıntısıyla hafızama kazımak istiyordum. Bu zevki bir daha tadıp tadamayacağımı bilmiyordum.

Kırmızı ışıktaki her duruşumuzda motoru bağırtmadan edemedim. Üç yüz beygir gücü! Diğer sürücülerin dikkatini çekiyordum. Direksiyonda bir kadın gördüklerine şaşıyorlardı.

Araba kullanma keyfimin yanı sıra lastikleri gıcırdatarak dönüş yaptığım zamanlarda yüreği ağzına gelen Elyas’la da eğleniyordum. İtiraf etmek istemesem de bu sefer önceki araba maceralarımızda

olduğundan daha iyi görünüyordu. Neredeyse tek kelime etmedi. Endişeli ve güvensiz görünüyordu.

Onun nasıl bir dallama olduğunu bir an olsun aklımdan çıkaramadım ama şu an çok farklıydı. Yüzündeki mükemmellik maskesini çıkarmıştı ve kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek şekilde *insana* dönüşmüştü. İddiayı yerine getirmek onun için çok ama çok zor olsa da vazgeçemediği için hakkını vermeliydim. O kazansaydı durum farklı olur muydu diye düşünmeden edemedim. Normalde insanlar sözümde duracağıma inanır ama onu öpmeyi *başarabilir* miydim acaba? Elbette sözümde durup ruhen olmasa da görev icabı yapmam gerekeni yapar en azından onu öpmeye çalışırdım ama muhtemelen dudaklarımı öyle bir sıkardım ki tekrar eski hâllerine dönmeleri iki haftamı alırdı.

Sonsuza dek kullanabilirdim bu arabayı. Sonlara doğru Elyas koltuk kenarlarına tutunmayı bile bırakmıştı. Burnunu kaşımak için yapmıştı bunu ama olsun. Sinirleri haddinden fazla gerilmişti. Sözüünü tutmuştu ve ödeştığımız için bunu yüzüne vurmak istemedim. Kırk dakikalık bir şehir turundan sonra istemeyerek Mustang'i kampüsün önüne park ettiğimde Elyas'ın derin bir oh çektiğini duydum.

"Tanrım, inanılmaz bir şeydi bu." dedim yine heyecanla.

"Bin kere söylemene gerek yok." dedi.

Bu arabayı kullanmanın, seks yapmaktan daha iyi olduğunu söylemeyi geçirdim aklımdan önce ama sonra Elyas'ın yanında "seks" kelimesini kullanmaktan kaçınmamın daha iyi olacağını düşündüm. Mustang'i, onu ilk defa gördüğüm yere park ettiğimi fark ederek arkama yaslandım. Derin bir nefes aldım. Oldukça tanıdık ve özel bir koku geldi burnuma. Bana arabayı hatırlatan bir koku değildi. Burnuma gelen taze ve tatlı bir tart kokusuydu. Adını koyamadığım başka şeylerin de kokusu karışmıştı bu kokuya. Öyle hoş bir kokuydu ki usanmadan bütün gün o kokuyu içime çekerek oturabilirdim burada.

Öyle sıradan bir koku da değildi. Hem de hiç değildi. Yine de bana çok tanıdık ve huzur verici geldi. Tarif edemeyeceğim bir duyguyu hatırlattı bana. Sonra burnuma gelen kokunun arabadan gelmediğini fark ettim. Koku Elyas'dan geliyordu. Aptal gibi görünmeme sebep olmayacak olsa hangi parfümü ya da tıraş losyonunu kullandığını sorardım. Gelecekteki erkek arkadaşına, artık o her kimse, doğum gününde bundan bir şişe hediye edecektim. İstese de istemese de.

Kaslarım gevşedikçe adrenalini seviyem de yavaş yavaş düşmeye başladı. Elyas da kendine gelmeye başlamıştı.

“İyi bir galip şimdi ne yapardı biliyor musun?” deyip pis pis sırtarak sessizliği bozdu.

“Seni öpeceğimi sanıyorsan hiç heveslenme,” dedim. “Sanırım bu beni kötü bir galip yapıyor değil mi? Ama bana öyle geliyor ki şu zavallı hâlinle o öpücükten sağ çıkamazdın sen.”

“Sen ne zamandan beri benim ne hâlde olduğumla ilgileniyorsun?”

“İlgileniyorum çünkü arabada bir ceset bırakıp polis sorgusuna maruz kalmak istemem.”

“Ben yine de riski göze alırdım.”

“Hiç şansın yok Elyas. Senin sağlığın benim için her şeyden daha önemli.”

Derin bir nefes verip arabadan inmek için kapıyı açtı. *Anahtar hâlâ kontakta* diye geçirdim aklımdan. Tek yapmam gereken arabayı çalıştırıp gazlamakta.

Fakat kafamdaki suç işleme planı o kadar acemiceydi ki ben bir sonraki aşamaya karar verinceye kadar Elyas çoktan kapımı açıp elini bana uzatmıştı.

Bu, benim kaç yaşında olduğumu zannediordu acaba? Seksen falan mı? Emniyet kemerimi çıkarırken sessizce söylenip arabayla vedalaştım ve elini tutmadan indim aşağı. Elini tutmayışına bir iç çekerek karşılık verdi ama hiç de şaşırmış görünmüyordu.

İlle de bana yardım etmek istiyorsa Alex'in sinir bozucu derecede yüksek apartmanına bir asansör yaptırabilirdi!

"İtiraf etmeliyim ki bir kadına göre oldukça iyi kullandın arabayı."

Sanırım bunun ondan duyabileceğim en iyi iltifat olduğunu düşünerek söyledi bunu bana. "Sen de bir erkeğe göre," diyerek başladım söze kaşlarımı kaldırarak. "Yol boyunca yanımda panik içinde otururken oldukça acınası bir hâldeydin."

Omzunu silkmeden önce ağzının bir kenarını büktü. "Her neyse," dedi. "Arabamın direksiyonunda benden başka birinin oturmasına ilk kez izin veriyorum. O yüzden paniğimi mazur görmem lazım."

Bana inansa da inanmasa da yaşadığı paniği anlıyordum. Onun yerinde ben de olsam aynı şeyi hissederdim.

"Ben sandığın kadar duygusuz biri değilim." diyerek devam etti.

Doğru söylüyordu. Söz konusu olan dört tekerlekli metal nesnelere gerçekten de duygusuz biri değildi.

"Pekâlâ..." diye bir şeyler geveledim ağzımda.

"Bir öpücük alabilir miyim o zaman?" diye sordu.

"Hayır."

"Yanağımdan da mı olmaz?"

"Hayır."

"Ben seni yanağından öpsem olmaz mı?"

"Olmaz."

İç çekti. "En azından elimi karnına koyup minik Elyas'ın tekme atıp atmadığına baksam?"

Bu söylediğine gülünürdü sadece. "Piç kurusu," dedim. "Bebeği değil seni kast ediyorum ve cevabım tabii ki hayır."

"O gece yaptığın gerçekten de tam bir eşek şakasıydı. Farkındasın değil mi?" dedi.

"Aman canım, onun yerine yine aynı mükemmellikte başka bir kız buluvermişsindir nasıl olsa." dedim. O gece dergi kapağından

fırlamış gibi görünen kızlarla doluydu kulüp.

“Bulmadım,” dedi. “Dürüst olmam gerekirse her şeye sil baştan başlamak istemedi canım.”

Canım, kıyamam ben sana.

“Vah, vah, çok üzıldüm,” dedim. “Görünüşe göre atlatmışsın ama.”

“İdare ediyorum.” dedi gülerek turkuaz yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi başka tarafa çevirdim. “Gitmem lazım. Geç oldu.” dedim.

“Ben de bunu söylemenden korkuyordum.” dedi elini arabasının tavan çizgisinde gezdirirken.

“Mustang’i kullanmama izin verdiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil dersem doğruyu söylemiş olmam.” dedi. Aramızda kısa bir sessizlik oldu.

“Tamam o zaman,” dedim sonunda. “İyi geceler.”

“İyi geceler güzelim.”

Alnımı kırıştırdım. Bana az önce “güzelim” mi dedi? Bu çocuk hangi hapı almıştı acaba? Kesinlikle yasal olmayan ya da reçete ile satılardan olmalıydı. Hani şu halüsinasyon gösteren türden olanlardan.

Başımı sallayıp arkamı döndüm ve kampüse doğru yürümeye başladım. Çimenlik alanın yarısını geçtiğimde motorun çalışma sesini duydum. Niye o kadar oyalanmıştı ki?

Dönüp birkaç saniye arkama baktıktan sonra yoluma devam ettim. Arabaya binip gitmeden önce çalılıklara işemişti muhtemelen... Geri zekâlı...

Odama vardığımda saat gecenin bir buçuğuydu. Eva, çoktan uyumuştı. Ayakkabılarımı çıkardım ve henüz uyuyamayacak kadar yorgun olduğum için de dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma oturdum. Nihayet!

Sevgili Emely,

*Sana bir gün sonra cevap verdiğim için özür dilerim. İnanmayacak-
caksın ama dün bir kitapçıya girip Edgar Allan Poe kitapları aldım.
Hangi kitabını almam gerektiği konusunda bir fikrim olmadığı için
beş ciltlik bir set aldım.*

*Ne diyebilirim ki? Sabah ilk işim de okumaya başlamak oldu ve
biraz önceye kadar da elimden bırakamadım.*

*Tam senin söylediğin gibi çıktı. Kitabı okuyor gibi değil de sanki
hikâyenin bir parçasıymış gibi hissediyor insan.*

*Bir insan nasıl olur da duyguları, diğer insanları ve çevresini bu
kadar güzel ve etkili tasvir eder? İçeriği bir yana kullandığı dil bile
başlı başına mükemmel.*

*Hikâyelerin içinde kayboldum. Okumaya biraz daha devam etme-
den önce okuduğum hikâyelere uzunca bir süre kafa yormam lazım.*

*Tavsiyen için sana minnettarım. Onun yazdıklarına neden bu
kadar tutkun olduğunu sanırım şimdi daha iyi anlıyorum. Şu anda,
en sevdiğin Poe hikâyesini öğrenmek için canımı veririm.*

*Şu ana kadar okuduklarımın tamamını beğendim. Özellikle de
“Ligeia”yı çok sevdim.*

*Aptalca olduğunu düşünebilirsin ama o hikâyeyi okurken seni
düşündüm. Böyle güzel hikâyelerden hoşlanıyorsa kim bilir nasıl bir
insandır diye.*

Hayal ettiğimden daha büyüleyici olduğunu zannediyorum.

*Yarın sana daha uzun yazacağıma söz veriyorum ama şimdi git-
mem lazım. Bir arkadaşıma uğrayacağım.*

İyi geceler!

Sevgilerimle ve en kısa zamanda görüşmek ümidiyle,

Luca

Kelimeleri, beni hipnotize etmişti. Çoğu zaman birilerine bir şeyleri izah etmek için bir sürü zaman ve enerji harcarsınız ama sonunda karşınızdaki yine de hiçbir şey anlamaz. Bu kez farklıydı. Bu kez hani şu bir anlığına da olsa kendinizi kuş gibi hafif hissedip her şeyi tüm kalbinizle *anladığınız* nadir anlar vardır ya? İşte o anlardan biriydi yaşadığım.

Sevgili Luca,

Kitapçıya gitme zahmetine girip onca cildi almış olmandan ne kadar etkilendiğimi sana anlatamam. Sebebini bilmiyorum ama sen gerçekten de benim iç dünyamla ilgileniyor gibisin. Bu, erkeklerde sık rastlanan bir durum değil. (Ayrıca benimle dalga geçmeye çalışan bir kadın olduğunu da ciddi ciddi düşünmüyor değilim... Peki, biraz ciddi diyelim.)

Poe'nin tüm hikâyeleri içinde "Ligeia"yı özel bulmuş olmana inanmadım. O, benim en sevdiğim hikâye. Hikâyeden büyülendiğini düşünüyorsan ben de aynen öyle hissettiğimi söylemeliyim. Diğer hikâyeler, o hikâyenin yanından bile geçemez. Yirminci kez okuduğumda bile aynı şeyleri yaşıyor bana.

Senin de beğenmene söyleyecek şey bulamıyorum. Sen beni geçekten de şaşkınlık içinde bırakmaya başladın dostum.

Sevdiğim diğer Poe hikâyelerinin hangileri olduğunu söylemeyeceğim sana. Bunun yerine hayal gücünü hangi hikâyenin ele geçirdiğini heyecanla bekleyeceğim. Bakalım başka hangi ortak noktalarımız var?

Mesajının sonunda "İyi geceler!" yazmışsın. Biliyor musun? "İyi" kelimesi hafif kalır. Mükemmel bir gece oldu benim için.

Uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey gerçek oldu. Şu anda bile bunun olduğuna inanmakta zorlanıyorum. 1967 model Mustang Shelby GT kullandım!

Sende de bu arabadan bir tane olma olasılığı var mı? Neyse, şansımı çok zorlamayayım. Şimdiden bir sürü ortak noktamızın olduğunu gördük zaten. BMW ya da başka bir külüstür kullansan da olur.

(Ama ne olur bana BMW kullandığını söyleme!)

Sevgili Luca, ben de sana iyi geceler ve tatlı rüyalar diliyorum. Özellikle de tatlı rüyalar!

Şimdi yatacağım. Umarım uyuyabilirim. O arabayı kullanmak beni o kadar çok heyecanlandırdı ki bütün gece tavanı seyretmekten korkuyorum.

En kısa zamanda konuşmak üzere...

Emely

Bilgisayarımı yüzümde bir gülümsemeyle kapatıp banyoya gittim. Dişlerimi fırçalayıp sutyenimi çıkardım ve üzerime uzun bir tişört geçirdim. Bacaklarım çıplaktı ama ayaklarımda çoraplarla yorganın altına kıvrıldım.

Telefonum çaldığında araba kullanma maceramı ve Luca'dan gelen mesajı kafamda tekrar tekrar yaşıyordum. Eva hemen homurdandı ama tam olarak uykusu bölünmeden komodinin üzerindeki telefonu almayı başardım. Ekranda *Cevap Verme* yazıyordu. Yüzümü buruşturdum. Yine de nedendir bilmem ama aldığım kararı bozup telefona cevap verdim.

İç çekip, "Ne var?" dedim.

"Neden hâlâ uyanıksın?" dedi Elyas'ın hoş sesi kulağıma.

"Bilmek ister miydin?"

"Söyle bana."

"İmkânsız," dedim yatağa uzanıp yorganın altına tekrar girerken.

"Ne istiyorsun Elyas?"

“Özel bir şey değil. Yatakta çıplak yatıyordum ve nedense seni düşünmeden edemedim.” dedi. Pis pis güldüğünü duyabiliyordum. Aynı espri anlayışına sahip olmadığımızın bir ispatı daha.

Ben sesimi çıkarmayınca, “Hayır!” diye bağırdı aniden. “Lütfen kapatma.” Parmağım aramayı bitirme tuşunun üzerindeydi. “Şaka yapıyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Ne istediğini söylemek için beş saniyen var.”

“Neden aradığımı bilmiyorum...”

“Dört, üç, iki,” diyerek geri sayıma başladım.

“Tamam,” dedi iç çekerek. “Sesini duymak ve sana tatlı rüyalar dilemek için aradım sadece.”

Bunları söyleyen o olmasaydı ne tatlı olurdu ama o söylüyordu işte.

“Pekâlâ, Elyas, yeni yaklaşımını öncekinden çok daha fazla beğeniyorum,” dedim. “Ama kendimi tekrarlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Bu taktiğin de işe yaramayacak.”

“Belki de yeni bir yaklaşım ya da öyle bir şey değildir yaptığım.”

“Ve belki de *şu anda yaptığın şey* tam da bu yeni yaklaşımının bir parçasıdır,” dedim. Sessizce güldü.

“Belki de değildir,” deyip durdu, son kelimelerinin bizi bir süre daha oyalamasını sağlayarak. “Sana iyi geceler diliyorum sevgili Emely. Tatlı rüyalar.” diye fısıldadı sonra.

“İyi geceler.” deyip kapattım telefonu.

Şu Elyas Schwarz gittikçe *daha da tuhaflaşıyordu*. Onu nihayet aklımdan tamamen silene kadar kırıksık alnımla bu fıkre takıldım. Sonra da kıvrılıp yorganı üzerime çektim.

Bana kendimi ısınmış ve kuş gibi hafif hissettirecek ve asla başımı ağrıtmayacak tek şeyi düşünmeye karar verdim, yani *Mustang*'i.

BÖLÜM 9

ÇİLEKLİ MARGARİTA

*R*ahat tavırlarla Mustang'ine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve güldü. Onun iki üç metre uzağında ayakta duruyordum. Neden ondan asırlar önce kurtulmadığımı düşünürken gergin vücudum titriyordu.

“Buraya gel,” diye talimat verdi, hâlâ gülüyordu ama ben başımı hayır anlamında salladım.

İç çekip Mustang'e yaslanmayı bıraktı. Yavaşça bana yaklaşmaya başladı. Bakışlarından iyi niyetli olmadığı anlaşılıyordu. O bana yaklaştıkça ben bir adım geri atıyordum ama her seferinde bana doğru daha büyük bir adım atarak aradaki mesafeyi azaltıyordu.

“Sen kaybetmeyi hazmedemeyenlerden misin Emely?” dedi geri adım atarken tökezleyip başımı salladığımda parlayan gözleriyle bana bakarak.

“Ben kaybetmedim!”

“Tabii ki de kaybettin. Bunu ikimiz de biliyoruz tatlım.”

Hayır demek için başımı salladım yine. Kaybetmediğimden adım gibi emindim. Elyas neden bana bunun tersini söylüyordu? Bana doğru bir adım daha atıp ellerini kalçama koydu. Kalbim ağzımda atıyordu ama bacaklarım hissizleşmişti. O, vücutlarımızı birbirine iyice yaklaştırırken ben yerimden kıpırdayacak gücü bulamıyordum kendimde.

*Tüylerim diken diken olmuştu. Yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştı-
rıp elleriyle kalçamı sıktı. Titreyen dudaklarımı sıktım ama ne oldu-
ğunu anlamadan ağzını ağzımda hissettim. Beni öpmeye başladı...*

Ani bir çarpma sesiyle uyandım. Yatakta doğrudum.

“Özür dilerim, uyuduğunu fark etmemişim.” dedi Eva. Sadece bir rüya gördüğümü anlayıncaya kadar salak salak etrafa bakındım.

İçimdeki rahatlamayı anlatacak kelime bulamıyordum.

Rüyamda gördüğüm şeyin aslında olmadığını idrak ettikçe daha kolay nefes almaya başladım. Yüzümü ovuşturdum. Bitkindim.

O dallama şimdi de rüyalarımda mı dehşete düşürmeye başla-
mıştı beni? Şu bilinçaltı bazen ne kadar da sevimsiz ve zapt edilemez
olabiliyordu.

“Kâbus mu gördün?”

“Evet,” dedim, Eva oturmuş bilgisayarını açarken. Saatin öğleden
sonra 5.51 olduğunu görünce iç çektim. Bu öğleden sonra çarşıya
gidip kitap almayı planlıyordum. Özellikle bugünü seçmiştim çünkü
çarşamba günleri Alex’in benden daha çok dersi vardı. Bu küçük
gezintimi bir sır olarak saklamak daha kolay olacaktı. Alex, tam bir
alışveriş manyağıydı. Benim için alışveriş veba gibi kaçtığım bir şey-
di. Alex beni de peşinden sürükleyerek saatlerce dükkân gezmeye
bayılırdı. Sürekli konuşup dururdu.

Bu tür gezmelerden sıkılmışımdı. En son onunla alışverişe gitmek
zorunda kaldığımda daha fazla dayanamayıp müşteri hizmetleri ser-
visine gitmiş, “Lütfen Alex Schwarz’ın acilen giriş kapısına gelmesi,
gelmediği takdirde annesinin eve yalnız döneceğini anons edebilir
misiniz?” demiştim. Beş dakika sonra kıpkırmızı bir suratla ortaya
çıktığında benim kahkahalarım azıcık da olsa eşlik etmemişti. Yine
de değerdi doğrusu.

Bazı insanlarda bolca bulunan alışveriş geni bende yoktu. Kıyafet
alışverişlerimin akışı her zaman belliydi. Soru: Neye ihtiyacım var?

Cevap: Pantolona! Dükkânlardan birine gir, istenen pantolonu bul, tezgâhtarları def et ve uygun bedende olanı satın alıp eve git. Kitap ya da CD alırken bu akış başkaydı ama. O tür mağazalarda hiç sıkılmadan saatlerce kalabilirdim.

Yorganı üstümden atıp sürüne sürüne banyoya gittim. Belki de geç kalmamışımdır.

Soğuk su mucizeler yaratabiliyordu. Yavaş yavaş kendime gelip kâbusun etkisinden kurtuldum. Odaya dönüp çantamı aldım ve Eva'ya hoşça kal deyip odadan çıktım.

On dakika gecikmeyle gelen ve tuhaf bir şekilde sağa sola yalpalayarak ilerleyen bir otobüsün içinde buldum kendim. Doğrudan şehir merkezine gittim. Biraz dolandıktan sonra nihayet küçük kitapçıyı buldum. Kısa bir süre sonra da almak istediğim romanı elimde tutuyordum. Yeni çıkan kitaplara göz attım. Yeni çıkan *Harry Potter* kitabına düşmanca baktım. Bana Elyas'ı hatırlattı.

İkinci hedefim yan sokaklardan birindeki küçük bir plakçıydı. En sevdiğim mağazaydı bu. Eşeleyerek değerli mücevherler bulduğum bir yerdi. O mağazaya doğru yürürken hiçbirisi bir dakikadan fazla dikkatimi çekmemesine rağmen diğer mağazaların vitrinlere baktım.

Sadece bir iç çamaşırı mağazasının önünden geçerken durdum. Mağazanın devasa vitrininde duran komik vücut ölçülü bir mankenin üzerindeki siyah dantel kumaştan yapılmış sutyen ve külotu hayran hayran baktım. Öyle göz kamaştıracak türden değillerdi. Dekoratif dokunuşları ölçülüydü. Hafif şeffaf narin bir kumaştan yapılmış sade bir takımdı. Hoşuma gitti. Anneanne sutyeni ve külotu denecek türden olmasalar da her gün giydiğim iç çamaşırları aklıma gelince biraz hüznlendim. Mankenin yanındaki fiyat etiketine bakınca şaşkınlıktan donakaldım. Yüz yirmi Avro mu? Büyük bir ihtimalle evde denediğimde benim üzerimde berbat göründüklerini fark edecektim.

Ama sutyenin üzerindeki desenler çok zarifti. O narin kumaşın te-

nimde yaratacağı hoş dokunuşu sadece bakarak bile anlayabiliyordum.

Kendimi şekerleme dükkânının vitrinine burnunu yapıştıran küçük bir çocuk gibi hissetmeye başladım. Fakat içeri girip girmeme konusunda yaşadığım ikilem kafamda bir soru işareti oluşturdu. Güzel iç çamaşırlarını ne yapacaktım ki? Benden başka kimse görmeyecekti sonuçta.

Bu soruyu karar verme sürecimin dışında tutmaya çalıştım ama kafamın içinde Luca dolaşmaya başladı. Aramızda bir şey olup olmayacağı nereden belliydi ki? Ama ya *olursa*? E-postayla yazıştığım ve belki de bir gün erkek arkadaşım olacak biri için güzel iç çamaşırları almayı düşünmek aptalca olsa da bunun gerçekleşme ihtimali, bu siyah iç çamaşırlarını almaktan yana olmamı söylüyordu bana.

Elbette önümüzdeki bir yıl içinde iç çamaşırlarımı görme zevkini yaşaması gibi bir şey söz konusu olmayacaktı. O süreyi bana yazdıklarının beni aptal yerine koymak için oynadığı karmaşık bir oyun olup olmadığından emin olmak için kullanabilirdim. Ama bu çamaşırları şimdiden alırsam da lazım olduklarında elimin altında olurlardı. Kumaştan yapılmış bir şeyin bozulacak hâli yoktu ya.

Yirmi dört yaşında olduğu hâlde internetten yazıştığı bir kız arkadaşı oldu için Luca'nın da bu yaşta bu durumda olmaktan benim kadar utanıp utanmadığını merak ettim. Şu ana dek bende öyle bir izlenim yaratmadı ama bunu ona sormam gerektiğini yazdım bir kenara.

Bu çamaşırları almalı mıyım almamalı mıyım? Yüz yirmi Avro çok paraydı. Öte yandan ben asla parasını çar çur eden biri değildim.

Sanki kafasındaki şeytani kırmızı boynuzlarla Alex omuzuma tünemiş de bana, "*Neden hâlâ düşünüyorsun? O seksi çamaşırları al gitsin! Kitapları ve CD'leri giyemezsin. Neyi bekliyorsun? Sören Nordmann'ın geri dönmesini falan mı?*" diye fısıldıyormuş gibi hissettim.

Şeytan Alex'in Sören'i bile getireceği korkusuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Titredim. Alex'i tanırıysam bunu yapardı. Anında ma-

ğazaya girdim. Niyetim alacağım çamaşırı seçmek ve ödemeyi yapıp mağazadan çıkmaktı. Tezgâhtar kadının bana çamaşırları denettirme çabasına rağmen düşündüğüm gibi yapmayı başardım.

Bir keresinde buna benzer bir mağazada tezgâhtarlardan birinin beni çamaşır denemeye ikna etmesine izin vermiştim.

Bir keresindeyi özellikle vurgulamak istiyorum. Deneme odasında sutyenimi çıkarmışken birinin perdenin üzerinden başını uzatıp, “Oldu mu?” diye sormasıyla sonuçlandı o hikâye.

Bu, hiç ama hiç komik değildi.

O zamandan beri deneme odalarına girmiyorum.

Mağazadan elimde son derece pahalı iç çamaşırlarıyla çıkıp dolaşmaya devam ettim. Plakçada uzunçalarlarla ve piyasadan kalkmış CD’lerle dolu rafları taradım uzun uzun. Reggae ve metal karışımı bir tarzları olan Skindred grubunun CD’lerinden birine takıldı gözüm. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Güzel olabileceğini düşünüp satın aldım CD’yi.

Dışarı çıktığımda hava kararmaya başlamıştı. Berlin sokakları birer birer titrek ışıklar saçmaya başlıyordu. Elimde alışveriş poşeti, otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Arkamdan birinin adımı seslendiğini duyunca ürktüm.

Seslenenin *Domenic* olduğunu anında fark edip *tüh, onu aramam lazımdı* diye düşündüm.

Arkama döndüğümde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru son birkaç adımı koşarak attığını gördüm. “Seninle burada karşılaşmak harika.” dedi. Ben de kibarca evet anlamında başımı salladım. Bir taraftan da *Tanrım ne olur neden aramadığımı sormasın* diye dua ediyordum içimden.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiym teşekkürler. Sen nasılsın?”

“Çok iyiym. Seni görünce daha iyi oldum,” dedi göz kırparak.

“Alışveriş mi yapıyordun?” diye sordu.

Elimdeki poşete baktım. “Evet ama öylesine. Sen?”

“Jan ile buluşmaya gelmiştim ama biraz önce arayıp buluşmayı iptal etti.”

Jan, kulüpte tanıştığımız utangaç çocuktu. “Üzıldüm.” dedim.

“Sorun değil,” diyerek cevap verdi. “Şimdi ne yapmayı düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Şey... Aklımda özel bir şey yok.” diye kekeleydim.

“O zaman benimle bir şeyler içmeye ne dersin?” Ben kendime iyi bir bahane bulmaya çalışırken o bana umutla bakıyordu. Bahane falan bulamadım.

“Elbette. Neden olmasın?” dedim, içimden *hay aksi* diye geçirirken.

Hakkında iyi şeyler duyduğunu söylediği Dusk Bar’a gitmeyi önerdi. Beş dakika sonra bardaydık. Domenic’e hakkını vermem gerekiyordu. Bar, masalarında *Günün Taco’su* yazan küçük ilanların olduğu Meksika tarzı rustik bir bardı. Köşedeki dört kişilik küçük yuvarlak masaya oturduk. Garson, artık gaz lambası olarak kullanılan küçük bir Jack Daniel’s şişesini yaktı. Biz de içki menüsünü inceledik dikkatle. Telefonumun titreşmesiyle ara verdim incelememe.

“Bana bir saniye izin verir misin?” dedim ekranda Alex isminin yanıp söndüğünü görünce. Domenic tabii anlamında başını salladı. Ben de telefona cevap verdim.

“Selam.”

“Emely, bana yardım etmen lazım.” diye fısıldadı telefona Alex.

“Ne için?” dedim. Niye fısıldayarak konuşuyordu ki bu kız?

“Sebastian ve Elyas dışarı çıkmak istiyorlar. Beni de çağırdılar.”

“Bu, iyi bir şey değil mi?” diyerek alnımı kırıştırdım. Bu kız, asırlardır Sebastian’la tekrar görüşmeyi ne kadar çok istediğini anlata anlata başımın etini yemiyor muydu?

“Böyle düşünmene sevindim. On dakika sonra alıyoruz seni.”

“Anlamadım?”

“Sen de geliyorsun tabii ki!”

Domenic ile karşılaştığım için acayip mutlu hissettim kendimi.

“Keşke gelebilseydim,” diye başladım söze harika mazeretimi sunmak için sabırsızlanarak. “Ama ben Domenic ile birlikte bardayım şu anda.”

“*Kiminle* bir bardasın?”

“Domenic,” diye tekrar ettim gözlerimi devirerek. “Hani şu El-yas’ın kulüpten arkadaşı olan.”

“Ben Domenic’i gayet iyi hatırlıyorum da sen ne demeye barda takılıyorsun onunla?”

“Tesadüfen karşılaştık,” dedim Domenic’in önünde kendisinden bahsettiğim için kendimi gittikçe daha da aptal durumuna soktuğumu hissederek.

“Neredesiniz siz?”

“Dusk Bar’dayız. Oldukça hoş bir mekân.”

“Bir dakika bekle de sorayım.” dedi Alex.

“Neyi soracaksın? Alex?”

Alex, beni dinlemiyordu ve muhtemelen telefonu göğsüne kapatmıştı çünkü tek duyduğum birtakım hışırtılar ve boğuk seslerdi. Alex, o ikisiyle buraya gelmeyi düşünüyorsa bu fıkirden bir an evvel vazgeçmesi onun için iyi olurdu!

Alex, nihayet tekrar telefona dönene kadar biraz daha hışırtı dinledim. “Tamam, sana iyi eğlenceler o zaman!” dedi sanki şarkı söylüyormuş gibi.

“Teşekkürler... S-sana da.” diye kekeledim alnımı kırıştırarak.

“Tamam! Yarın görüşürüz. Hoşça kal!”

Telefonu çantaya koyarken kafam hâlâ karışık. Sanırım bazen işler sandığınızdan daha kolay halloluyordu. Benim için sorun yoktu.

“Kusura bakma. Arayan Alex’ti.” dedim Domenic’e.

“Sorun değil,” dedi. “Umarım benim yüzümden önemli bir şeyden mahrum kalmamışsındır.”

“Endişelenme,” dedim. “Aslına bakarsan akşamı Elyas ile geçirmek zorunda kalmaktan kurtardın beni. Sana teşekkür etmem gerek.”

“Öyle ise rica ederim. Ne zaman istersen ondan kurtulma bahanesi olarak beni kullanabilirsin.”

“Bunu bir kenara yazacağım,” diyerek cevap verdim. “Onunla *işim* olmaz.”

“Farkındayım!” diyerek güldü, başımızı tekrar içki menüsüne gömerken. Ben çilekli margarita içmeye karar verdim. Garson içkilerimizi getirdiğinde havadan sudan konuşuyorduk.

Domenic, kulüpte karşılaştığımız akşamki gibi hoş sohbetti. Ona derslerimden ve bölümümden bahsettim. Edebiyattan pek anlamadığını itiraf etse de anlattıklarım ile ilgilenmiş görünüyordu. Belki de rol yapıyordu ama hiç belli etmiyordu.

Dışardan bakıldığında Domenic, hoş ve cana yakın birine benziyordu ama adını koyamadığım bir his, ona tam anlamıyla güvenmemi engelliyordu. Tıpkı eksikliği bilinçaltınızı rahatsız eden küçük bir detayı bulmak için bir tabloyu incelemeniz gibi bir şeydi bu his. Aradığınız küçük bir detaydı ama tablonun bütünlüğünü bozuyordu. Tuhaf bir fırça darbesi, uyumsuz bir renk ya da yanlış tarafa düşürülmüş bir gölge, kısacası doğru görünmeyen bir şey ama Domenic’te beni neyin rahatsız ettiğini bulamadım. Sezgilerimin kapalı olup olmadığını merak ettim.

Sonra konu, babasının şirketinden uzun uzun bahseden Domenic’e geldi. Bir gün babasının işini devralmak üzere yetiştirilen genç bir yönetici olarak çalışıyordu o şirkette.

“Ne iş yapan bir şirket sizinkisi?”

“Elektrikli aletler üretiyoruz. Ev aletleri değil ama. Endüstriyel aletler.”

“Sen üretim bandından ziyade ofiste çalışıyorsun galiba.” Çilekli margaritamdan bir yudum alıp tuzlanmış bardak ağzının üzerinden ona baktım.

“Aynen öyle,” dedi gülerek.

Şirkette yaptığı işler ilgimi çekti. O da yaptıklarını detaylı bir şekilde anlattı bana. Finanstan ve bütçelerden bahsederken ve kurnaz taktiklerle övünürken tam bir iş adamı izlenimi yaratıyordu. Kendini beğenmiş biri gibi görünüyordu ama bu belki de kendi şirketini işleten bir ailede büyümesinin sonucuydu. Hoş, kendini övmeye alışık gösterişli tiplerle işim olmazdı benim. Ayrıca açgözlülük de bana hitap etmiyordu. Bir şarkıda da dediği gibi *hayattaki en iyi şeyler bedavaydı*.

Müzikten konuşmaya başlayınca daha keyifli hissettim ama malesef sohbeti koyulaştırma şansını bulamadık. Domenic, birdenbire beni dinlemeyi bırakıp arkamdaki bir şeye bakmaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordum arkama bakarak.

“Onlara hangi barda olduğumuzu söylemiştin değil mi?” diye sordu.

“Selam çocuklar! Nasılsınız?” diye seslendi Alex, hoplaya zıplaya masamıza gelerek. Yalnız değildi. Ben de öyle olmasını beklemiyordum zaten.

Alex, yanımıza otururken sırtıttı. *Neden bizimle oturmuyorsun* diye söylendim içimden onu bakışlarımla hançerlerken.

“Selam,” dedi Sebastian. Yanımıza gelmelerinden ne kadar hoşnutsuz olduğumu fark edip etmediğini yüzünden anlayamadım. Alex’in yanındaki sandalyeye oturdu.

Ay ne kötü. Beş kişi, dört sandalye. Sanırım zavallının biri ayakta kalacak.

Ama Elyas, yan masalardan birinden boş bir sandalye çekti. Bana gülerek sandalyeyi yanıma koyup oturdu.

Dudakları neredeyse yanağıma değecek kadar tehlikeli bir şekil-

de eğilerek, “Hayatım?” dedi. Sandalyemi yere sürterek çekip ondan uzaklaştırdım. Bunu bir daha yaparsan hadım edileceksin tehdidi savuran bir bakış attım ona ama o kadar yüzsüzdü ki hiç umursamadı. Gözlerinde mutlu bir pırıltı vardı. Bense Domenic ile onun arasında sıkışmıştım.

Penisini masaya koyup Domenic’inkiyle kıyaslamadığı kalmıştı bir tek. Kolunu sandalyemin arkasına koyarken pis pis sırtınca sabrım tükendi.

“Şimdi de üzerime işeyip burası benim bölgem mi diyeceksin?” dedim gözlerimi kısıp kolunu sandalyemden indirirken.

Elyas güldü. “Yo, aslına bakarsan böyle bir niyetim yoktu.” Kolu sandelyemde değildi artık.

“Evet, Domenic,” dedim Elyas’a sırtımı dönerek. “Nerede kalmıştık?”

Müzikten bahsederken mecburen bölünmüştü sohbetimiz. Biz de kaldığımız yerden devam ettik. Sanırım Domenic ile konuşurken gayet güvenli ve neşeli görünüyordum ama içimde bambaşka şeyler oluyordu. Bu durum içimi daraltmıştı. Gergindim ve masanın altında Elyas’ın bacağı bacağıma değdikçe sinir oluyordum. Bunu kasten yapıp yapmadığından emin olamıyordum çünkü bacaklarını herkesin yaptığı gibi ara ara hareket ettiriyordu. O yüzden de suçlamamı kendime sakladım.

Bu arada Alex ve Sebastian, başlarda biraz çekingen davranşalar da zaman ilerledikçe rahatlamaya başladılar. Elyas, çoğunlukla Domenic ile yaptığımız sohbeti dinliyordu ama çok şükür sohbete katılmıyordu.

“Sen bir müzik grubunda mı çalışıyorsun?” dedim.

“Evet. Bateristim.”

“Ne tür müzik yapıyorsunuz?”

“Genellikle punk ve elektronik müziğin de etkilerini taşıyan rock

müzik çalıyoruz,” dedi. “Ama öyle çok da matah bir şey değil. Bugüne kadar sadece iki yerde çıktık. Onun dışında sadece prova odasında çalıyoruz.”

“Bana sorarsan iki konser, garajda çalışan grupların çoğunu aşan bir şey,” dedim.

“Aslında üçüncüsünü yapmayı planlıyoruz,” dedi umut verici bir gülümsemeyle. “Ama gününü belirlemedik daha.”

“Belli olunca bana da haber ver. Gelmek isterim.”

Rock müziği hep severdim. Her ne kadar asıl amacım Elyas’ı sinir etmek olsa da konsere gitmeyi gerçekten istiyordum.

“Elbette haber veririm sana. Biraz daha zamanı var ama.” dedi göz kırparak.

“Konser sonunda bagetleri bana atacağını biliyorsun değil mi?”

Gülüp evet anlamında başını salladı. “O bagetleri senden başka isteyenin olacağını sanmıyorum.”

“Konser sonrasında peşinizden koşan kadın hayranlarınız yüzümü tırnak izi içinde bıraktığında konuşalım bunu istersen.” diyerek espri yaptıktan sonra bana ne oluyor diye düşündüm. Benden bunun gibi birkaç iltifat daha duysa kesinlikle ondan hoşlandığımı düşünecekti.

“Bu konuda endişelenmene gerek yok,” deyip kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ayağa kalktı. “Birazdan dönerim.” dedi arkasına dönüp tuvalete doğru giderken. Neler olduğunu soran gözlerle bana bakıp duran Alex, Sebastian ile derin bir sohbete dalmıştı. O yüzden de masanın benim olduğum tarafı bir anda sessizliğe büründü.

“Sen bundan etkilendin mi?” diye sordu Elyas, sessizliği bozarak.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neyden etkilendim mi?”

“Müzik grubunda çalmasından mesela?” dedi, Domenic’i taklit ederek.

“Senin de söylediğin gibi kız arkadaşlarıma hava atabileceğim bir

erkek arkadaş arıyorum ben.” dedim birkaç hafta önce bana söylediği şeyi yüzüne vurarak.

Güldü. “Bu konudaki fikrimi değiştirdiğimi itiraf ediyorum.”

“Tebrikler.” diyerek konuyu kapattım.

Domenic döndükten sonra masada yapılan farklı sohbetler, yavaş yavaş tek bir sohbete döndü. Sebastian, gerçekten de hoş bir çocuktü. Akli başında ve mütevazı hâli sohbet edilmesi kolay bir insan yapıyordu onu. Hoş ve zeki biriydi ama kendini beğenmiş değildi. Kısacası Sebastian türünün son örneklerindendi.

Alex ile aralarının nasıl olduğunu gözlemlediğimde ikisini birbirlerine kaçamak bakışlar atarken yakaladım. O kadar şirin görünüyorlardı ki kendimi sık sık aptal aptal sırttırırken buldum.

Elyas ve Domenic, çoğunlukla birbirlerini görmezden geliyorlardı. Bu da kulüpteyken şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı. Aralarındaki sorunun kaynağının ne olduğunu bilmiyordum ama benimle bir alakası olmadığı kesindi. Uzun zaman önce bir tatsızlık yaşamış olmalıydılar. Bu konu bende merak uyandırır da onlardan birine soracak kadar cesur değildim.

Beni maalesef görmezden gelmeyen Elyas, leziz çilekli margaritaman tadını çıkarmamı engellemeyi başardı. Ne zaman içkimden bir yudum alsam ağzıma dikiyordu gözlerini. Yüzüne baktığınızda aklından dudaklarımı yaladığımı geçirdiğini anlayabiliyordunuz. Bana sadece bakmıyor *gözleriyle yiyordu* beni. Ben de içkimi yudumlamayı bıraktım. Onu durdurmak neden benim görevim oluyorsa artık?

Sebastian, psikoloji eğitiminden bahsediyordu. İlgiyle dinledim ama sonra bir hışırta duydum.

“Alışveriş mi yaptın?” dedi Elyas, sandalyemin yanına koyduğum alışveriş poşetini kaldırarak. Poşeti elinden almak için bir hamle yaptım ama benden hızlıydı. Poşetin içine bakmasını istemediğimi

anlayınca gözlerinden merak fışkırdı. Yüzünde de arsız bir gülümseme belirdi. Lanet olası poşeti elinden almak için bir hamle daha yaptım. Elyas, uzun kollu olma avantajını sonuna kadar kullanıp poşete ulaşmamı engelledi. Ona bu kadar yakın olmak son derece rahatsız ediciydi ama o epey eğleniyordu.

Ayağa kalkıp ellerimi kalçama koydum. “Lütfen o poşeti bana ver Elyas.”

Bir süre düşünüp, “Hayır,” dedi. Sırtını bana dönüp poşetin içine baktı. İçinde ne olduğunu anlamamış olacak ki elini sokup karıştırdı.

Mücadeleyi kaybetmişim. Derin bir nefes aldım ve iç çamaşırlarını çıkarıp masaya koyacağı anı bekledim. Bu, benim *En Utanç Verici On Anım* listesine girecekti ve on sene sonra anlatıldığında gülünecek türden bir anı da olmayacaktı. Yaptığı şey gerçekten de çok kabaydı.

Poşetin içinde ne olduğunu anlar anlamaz omzunun üzerinden bana bakıp bir kaşını kaldırdı. *Bir an evvel bitir bu işkenceyi pislik herif*, diye geçirdim içimden onunla bir daha tek kelime bile konuşmayacağıma yemin ederek.

Elyas, yavaş çekim bir filmdeymiş gibi hareket ederek poşetin içinden bir şey alıp yavaşça çıkardı. İçimden keşke yer yarılsa da dibine girsem diyerek gözlerimi kapattım. Birkaç saniye boyunca titredim.

“Bütün bu yaygarayı bir kitap ve bir CD için mi yapıyorsun?”

Gözlerimi açtım. Bana baştan çıkarıcı bir gülüş attı elindeki CD’ye bakmadan önce. “Bu grubu biliyorum ben. Bu CD’den ben de aldım,” dedi CD’yi kitap ve iç çamaşırıyla birlikte poşete koyarken. “Emely, hayatım,” dedi. “Bu kadar iyi bir müzik zevkin olduğunu bilmiyordum.”

Gözlerine bakmadan poşeti kaptım elinden. Nihayet bana vermeden önce poşeti bir kez daha geri çekti pis pis sırtarak. Poşeti alırken de parmaklarımı okşadı. Pislik. Homurdanıp elimi çektim ve

poşeti masanın altına koyabilmek için buruşturdum. Başka bir salak daha aynı şeyi yapmasın diye ayak bileklerimin arasına sıkıştırıp aksamın geri kalanını ayaklarımı açmadan geçirdim.

Elyas, lütfedip beni en kötüsüne maruz bırakmamıştı ama aldığı şeyleri karıştırmasına hâlâ çok kızgındım. Yaptığı küçük gösteriden sonra baştan çıkarıcı bakışları daha da yoğunlaştı. Bu da daha iyi hissetmemi sağlamadı tabii ki. Onu görmezden gelip devasa bir silgiyle silerek hayatımdan çıkardığımı hayal ettim. Daha önce de ona karşı soğuktum ama artık tamamen buz gibiydim. Buna rağmen bana daha çok yaklaştığını fark ettim. Bu, beni deli ediyordu. Masanın etrafında zaten sıkış tepiş oturduğumuz için kenara kayamadım. Onun sıcak nefesini tenimde hissederken yapabildiğim tek şey kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturmak oldu.

“Seni şu iç çamaşırlarıyla görme fikrinin beni bir daha uyutmayacağını farkındasındır umarım.” diye fısıldadı kulağıma.

Söyledikleri sanki ensemde aşağı buzlu sular akıyormuş gibi bir his yarattı bende. Kulaklarımın kızardığını hissettim. Ona bu şekilde tepki verdiğim için kızgındım. Elyas da bunun farkında olduğu için daha da kızgındım.

“*Umarım sen de poşetlerimi yine karıştırırsan gözlerini bir daha açabilecek kadar hayatta kalamayacağını farkındasındır.*”

Turkuaz yeşil gözleri parlayarak güldü bana oturduğu yerde tekrar doğrulurken.

Tanrım ondan o kadar çok nefret ediyordum ki.

Onu beynimden silme çabam işe yaramıyordu. Elyas, kurşun kalemle çizilmiş bir şey gibi değildi. Tükenmez kalemle çizilmiş ve hayatımın içine işlemişti. Yarım saat sonra hâlâ tuhaf hissediyordum kendimi. O yüzden de geceyi bitirip yurda dönmeye karar verdim. Alex üzüldü ama beni kararımdan vazgeçiremeyeceğini anlayınca pes etti. “Peki, sana iyi geceler o zaman,” dedi “Giderken dikkatli ol.”

Tabii ki Elyas beni yurda bırakmayı teklif etti ama aklımdan bile geçir-mese iyi olurdu. Dünya yıkılsa bu gece onunla baş başa kalmazdım.

Domenic de beni yurda bırakmayı teklif etti ama onun teklifini de reddettim. Otobüsle giderdim ben.

Elyas dışında herkesle vedalaştıktan sonra otobüs durağına git-mek üzere yola koyuldum.

Yurda gitmem sadece on beş dakika sürdü ve odama girer gir-mez yaptığım ilk iş iç çamaşırlarını giysi dolabımın en uzak köşesine tikiştirmek oldu. Sonra duşta biraz oyalandım. Banyodan çıkmamın sebebi, Eva'nın banyonun kapısını çalıp duş almak istediğini söyle-mesiydi. "Nihayet!" dedi Eva, bense onun önünden çekilip yatağa attım kendimi.

Bardaki olay, kafamın içinde dolanıp duruyordu. Tanrım, o po-şeti bir anlığına bile olsa gözümün önünden ayıracak kadar geri zekâlı olmayı nasıl başardım? Hiç anlamıyordum. Ne olacağını tah-min etmem gerekirdi. Benimkisi tam bir salaklıktı. *Seni şu iç çama-şırlarıyla görme fikrinin beni bir daha uyutmayacağını farkında-sındır umarım.*

Her geçen gün daha da hödükleşiyordu. Beni delirtmekten asla vazgeçmeyecek miydi bu? Off!

Bunu yapmakla ne elde ediyordu ki? Benden ne istiyordu? Tarif ettiği güzellikle alakam yoktu. Ayrıca, her zaman peşinde koştuğu tiplerle de uzaktan yakından alakam yoktu.

Derdi neydi bunun? Benden nefret mi ediyordu? Ya da şu ara başka bir seçeneği mi yoktu?

Bu sorulara cevabım yoktu. Oturup bunlara kafa yorduğum için de üzgündüm. Kafamı boşaltmak için yeni aldığım CD'yi çıkarıp CD çalara koydum. Kulaklıklarımı taktım ve... Müzik harikaydı! Ayrıca kendi başıma yapmayı beceremediğim şeyi yapmamı da sağlamıştı. Elyas'ı zihnimin uzak köşelerine gönderiyordu. Albümü iki kez din-

ledikten sonra daha çok rahatladım. Kulaklıklarımı çıkarıp yorganın altına girdim ve uyku âlemine geçiş yaptım.

Gel gör ki rüya âlemine tam olarak dalamadan telefonumdan gelen titreşimle irkildim. Karanlıkta el yordamıyla telefonu aradım ve sonunda komodinin üzerinden aldım. *Cevap Verme'*den mesaj gelmişti.

Sana hiç seni her gece ne kadar özlediğimi söylemiş miydim?

Lütfen Elyas, gidip soğuk bir duş al diye geçirdim içimden.

*Cevap Verme'*den bir mesaj daha: *Tatlı rüyalar, meleğim.*

İç çekip telefonu yerine bıraktım. Yavaş yavaş uykuya dalmadan önce son kez gözlerimi kapattım. *Meleğim...*

Dallama.

BÖLÜM 10

BUZLARI ERİTMEK

Profesör, Fransız edebiyat tarihini anlatırken salona göz gezdirdim. Sıradan bir salondur. Orta büyüklükteydi ve arkalara doğru git-tikçe sıralar basamaklı olarak yükseliyordu. Ben ortalardaydım. Derse odaklanmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Kendimi sık sık hayal kurarken ya da not defterime bir şey-ler karalarken buluyordum. Bu hâlimin sebebi, Luca'nın en son gön-derdiği mesajdı. Ona nasıl cevap vereceğimi düşünmem gerekiyordu.

Sevgili Emely,

Hayır, maalesef dünyayı gezip görmüşlüğüme yok. Birkaç yıl önce yurt dışında yaşadım ama eğlenmekten ziyade eğitim amaçlıydı ziya-retim. Seninle ortak noktalarımızdan biri de dünyayı gezme arzumuz. Senin durumunun tersine beni bundan alıkoyan parasızlık değil. Ben aynı zamanda birlikte seyahat edeceğim doğru insanı arıyorum.

Daha önce arkadaşlarımla seyahat etmişliğim oldu. Almanya'da ve komşu ülkelerde bir sürü yeri gezdik. Bu seyahatlerin sadece iki tanesi gerçekten seyahat diyebileceğim türdendi. Diğerlerini gezinti olarak adlandırmak en doğrusu olur. Hatta belki de gezmeye gitmek bile denebilir. Bu gezilere dair güzel anılarım olsa da –nasıl söyle-

sem– şöyle diyeyim, arkadaşlarımla eğlendik ve belki de başımızın belaya girdiği zamanlar da oldu ama zaten arkadaşlarla da böyle şeyler yaşanmaz mı? Bunları nerede yaşadığının bir önemi yoktur. Doğal güzelliklerin ve havanın dışında, ne su altında kalmış bir kum ocağının yanında ne de Adriyatik Denizi üzerinde plaj voleybolu oynamışsın fark etmiyor.

Eskiden bunlar benim tam da yapmayı istediğim şeylerdi. Ama son birkaç gezimde bunların artık bana yetmediğini gördüm. Yani başımda sevdiğim birinin daha olmasını istiyordum. Yeni maceralarımı paylaşabileceğim biri. Mesele şu ki dünyayı tek başıma görmek istemiyorum. Benim dünyam olmuş bir kadına göstermek istiyorum dünyayı.

Eminim bu sana basmakalıp geliyordur ama ben öyle hissediyorum ve ne demek istediğimi anlayabileceğini umut ediyorum. Bu tür düşünceler muhtemelen sana tuhaf gelmiştir.

Dürüst ol: Bana acıyor musun şimdi? Seni korkuttum mu? (İkinci seçeneğin imkânsıza yakın olduğundan şüphe etmeme ne dersin?)

Harika bir gün geçirmeni diliyorum.

Görüşmek üzere,

Luca

Luca şeker gibi bir çocuktü. Çok tatlıydı.

Onu anlamayacağım korkusunun bir dayanağı yoktu. Yaptığım seyahatler bir elin beş parmağını geçmezdi ve Almanya dışına sadece bir kez çıkmıştım. Hollanda'ya yaptığım gezi mesafenin yakınlığı dikkate alındığında yurt dışı gezisi sayılmaz. Okyanus aşırı bir ülkeye gitmekle aynı şey değil.

Luca'nın söyledikleri üzerinde düşündüm: Sevdiğim biriyle seyahate çıkmak nasıl bir şey olurdu?

İç çekip biraz daha düşündüm. Neden beni korkutmuş olabileceğini düşünmüştü ki? Beni endişelendiren tek şey, bu mesajı gerçekten de bir *erkeğin* yazıp yazmadığıydı çünkü yazılanlar, daha çok bir kadından beklenebilecek şeyler gibi geliyordu kulağa.

Belki de Alex haklıydı. Onunla yüz yüze bir görüşme ayarlamalıydım. Altı haftadan uzun bir süredir yazışıyoruz. Görüşmeyi erteleedikçe hayal kırıklığı ihtimalini arttırıyordum. Luca, yağlı saçlı bir bilgisayar manyağı olmasa bile tıpkı yazışmalarımızda olduğu gibi yüz yüze geldiğimizde de birbirimiz için uygun olduğumuzu düşününüp düşünmeyeceğimizi kim bilebilirdi ki?

Bunun hiçbir garantisi yoktu.

Sabun köpüğünden yapılmış bir dünya gibi gerçek dışı olsa bile yazışmalarımız yine de çok güzeldi. Yüz yüze görüşmek bunu değiştirecekti. Bir kez buluştuktan sonra teori aşaması sona erecek ve geriye bir tek uygulama aşaması kalacaktı.

Kalemimin ucu kâğıt üzerinde tuğladan örülmüş bir duvar çizmeye devam ederken omuzlarım düştü. Luca da böyle hissediyor muydu acaba? Buluşma konusunu o da gündeme getirmemişti. Bunun binlerce sebebi olabilirdi ve bu sebeplerin çoğunu gözden geçirmiştim kafamın içinde. Luca, bir nedenden dolayı benimle yüz yüze görüşmeye ikna edememişti kendini. Onun yerine mesaj yazmıştı bana. Diğer bir deyişle Luca, utangaçtı. Peki neden kendine güveni yoktu? Etkili yazabilen, zeki ve çekici biriydi. İyi bir espri anlayışı vardı ve sonuna kadar arkasında durduğu özgün fikirlere sahipti. Onunla ilgili değerlendirme yapamadığım tek şey dış görünüşüydü. Dış görünüşünü beğenmeyeceğimden mi korkuyordu?

Ciddi ciddi değerlendirdiğim diğer bir teori de Luca'nın eşcinsel olduğu ve bunu gizlediği idi. Yazdığı hemen hemen her şey normal bir erkeğin yazacağı türden şeylerdi. Onun eşcinsel olması, acınası

ve başarısız ilişkiler zincirime çok uyardı aslında. İlişki tarihimde eşcinsel erkekler kategorisinden biriyle çıkmışlığım yoktu henüz.

Salonun arka kapısı açıldı. İçeri sessizce giren biri ortadaki kordondan aşağı doğru yürümeye başladı. Başımı çevirmedim. Bana göre tüm gözlerin aynı anda üzerime çevrilmesinden daha tuhaf bir şey yoktu. Arkamdaki sıradan gelen “pardon”lara ve “affedersiniz”lere rağmen de arkama dönmedim. Onun yerine Luca’ya odaklanmaya devam ettim. Onunla yüz yüze gelme fikri bile kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden oldu.

Kurduğum hayaller zannettiğimden çok daha çabuk bölündü. Arkamdaki birinin nefesini saçlarımda hissettim. Ben daha ne olup bittiğini anlamadan fısıltıyla, “Böö!” dedi biri.

İrkilip döndüğümde arka çaprazımda oturan Elyas’ı gördüm. Gözlerinin içi parlayarak gülümsüyordu bana.

Dik dik baktım ona. Bunu hak etmek için ne yaptım acaba?

Elyas öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine, ellerini de çenesine koydu. Başını yana eğmişti. O yüzden de biyolojik silah gibi görünen gözlerinin görüş alanındaydım.

“Burada ne işin var?” diye söylendim tekrar önüme dönerek.

“Seni dersteyken ziyaret etmek istedim.”

“Kendi derslerin ne olacak?”

“Aslında kendi dersime gitmeyi planlıyordum ama derse gitsem seni çok özleyecektim.” dedi iç çekerek.

Omzumun üzerinden ters ters baktım ona. Bu tepkimin karşılığı yine cazibeli bir gülümseme oldu. Dallama!

Tekrar önüme döndüm. “Şeker gibisin Elyas.” diye homurdandım.

“Tatlı mıyım yani?” dedi, bunu duyduğuna hem sevinip hem de şaşırarak.

“Hayır, yapışkansın.” diyerek kapattım konuyu. Ders dinlerken bile rahat yok muydu bana?

Profesörün anlattıklarına odaklanmaya çalışırken Elyas'ın parmağını omzumda hissettim. Yıldırım çarpmış gibi döndüm arkama.

“Saçını düzelttim.” dedi.

“Omzumda çingiraklı yılan bile olsa bu sana bana dokunma hakkı vermez!” diyerek söylendim bir yandan da bana eliyle sakın ol işareti yapışını gözümün ucuyla fark ederek.

Kürsünün üstündeki saat bana dersin bitmesine hâlâ yirmi dakika olduğunu söylüyordu. Yirmi dakika. Ya da yakıcı nefesini ensemde hissedeceğim 1200 korkunç saniye.

Vay be, gerçekten de çok eğlenceli olacak.

Neden beni rahat bırakamıyordu? Ona gönderdiğim her sinyal, Elyas gibi birinin bile anlayabileceği kadar hoşnutsuzluğumu dile getiriyordu. Ama sanki bu sinyallerin hiçbirini, onu ilgilendirmiyordu.

Bin yüz on iki. Bin yüz on bir. Bin yüz on. Bin yüz dokuz.

Elyas ağzını açmıyordu ama varlığı bile o kadar dikkat dağıtıcıydı ki dersten hiçbir şey anlamıyordum. Ders sonuna kadar bacağıma sallamaya ve dişlerimi sıkmaya devam ettim.

Profesör daha dersi bitirmeden eşyalarımı çabucak toplayıp çantama koydum. Çantayı omzuma takıp ayağa kalktım ve oturduğum sıradan çıkışa doğru yürüdüm. Elyas'ın da arkamdan geldiğini biliyordum. Ortadaki koridorda karşılaştık. Kapıya giden merdivenleri çıkarken dibimde yürüdü. Keyfi yerindeydi. Gözlerimi devirdim.

Önce davranıp kapıya üşüşen diğer öğrencileri geçememiştim. O yüzden de yavaş ilerliyorduk. Herkes kendini kapıdan koridora attığında kalabalık yavaş yavaş dağıldı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Elyas, hâlinden memnun bir şekilde.

O hemen arkamdan gelirken binanın hemen hemen boş olan doğu kanadına döndüm hızla. “Ben yurda gidiyorum,” dedim. “Senin ne yapacağın umurumda değil.”

Bana havalı bir gülüş attı. “O zaman senin odana mı yoksa benim odama mı gideceğimiz konusu kendiliğinden çözülüyor.”

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Ellerimi yumruk yapıp arkama döndüm ve onun önünde durdum. Boyum onun göğüs hizasındaydı. “Senin derdin ne?” diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Bir adım gerileyip gözlerini kırptırdı. “Sen ne diyorsun?”

“Anlamıyorum!” diye bağırdım bir yandan da delirmiş gibi el kol hareketleri yaparken. “Neden hayatının her bir dakikasını beni yatağa atmaya çalışarak geçiriyorsun? Bunun benim için ne kadar korkunç bir şey olduğunu biliyor musun sen?”

Ben masumum bana saldırma der gibi iki elini havaya kaldırdı. “Senin odana gidelim derken şaka yapıyordum sadece.”

“Öyle mi? Belki de şaka yapıyordun ama yüzüme bir bak da benim ne kadar ciddi olduğumu gör. *Beni rahatsız etmek için dersime bile geldin!* Senin derdin ne?” Gözlerini kocaman açıp bana baktı uzun uzun. Bir şeyler söyleme çabasıyla ağzını üç defa açıp kapattı hiçbir şey diyemeden. “Hâlâ anlamadıysan söyleyeyim. Senin kollarına atlamayacağım!” diyerek devam ettim. “Ne şimdi ne de başka bir zaman. Beni rahat bırakman için daha ne yapmam lazım? Neden vazgeçmiyorsun? Yapman gereken tek şey kampüste bir kez turlamak. En az on kızın telefon numarasını almazsan ne olayım. *Neden hâlâ beni taciz ediyorsun?* Neden beni rahat bırakmıyorsun?” Öfkeden durumu tamamen kavrayamıyordum.

“Ben senin tipin bile değilim!” diye bağırdım. Başını yana yatırdı. “Senin derdin ne?” deyip ellerimi kalçama koydum. “Sana bir şey soruyorum: Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

Elini saçlarında gezdirip ağzını balık gibi açıp kapattı. Etrafa bakınıp, “B-bilmiyorum,” diye kekeleydi. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Zor insanlardan hoşlanıyor olabilir miyim?” diye ekledi.

Başımı salladım. “Sana bunu soranda kabahat zaten.” diye söy-

lendikten sonra onu koridorda bırakıp gittim.

İlk başta arkamdan gelen ayak sesini duymadım. Nihayet ondan kurtulduğumu düşündüm ama ben kapıyı açana kadar dibimde bitti yine.

Bahçeyi koşarak geçerken yere bakıyordum sadece. Onun bir anda buhar olup uçmasını diledim ama sorunlar asla bu şekilde çözülmüyordu. Aynı durum bu sorun için de geçerliydi. Tek istediğim kendimi bir an evvel odama atıp kapıyı suratına çarpabilmektir. Malesef suratına kapı çarpma fikrine o kadar odaklanmışım ki etrafıma dikkat etmiyordum.

“Dikkat et!” diye seslendi Elyas. Başımı kaldırdığım an bir şeyin gürültüsüyle yandan bana çarptığını hissettim. Çarpmanın etkisiyle tökezledim. Göz açıp kapayınca kadar sanki avucumun içini matkapla delmişler gibi bir acı hissederek yerde buldum kendimi. Dizlerim de zonkluyordu ama avucumun içindeki yanma dizlerimin ağrısını bastırıyordu.

Elyas, dizlerinin üstüne oturup omuzlarımı tuttu. “Yaralandın mı?”

Başımı kaldırmaya çalışmadan önce kocaman açılmış gözlerinin içine baktım. *Ne oldu?*

“Bir yerin acıyor mu?”

“İyiyim ben.” diye mırıldanıp etrafıma bakınırken ön tekerleği yamulmuş bir bisikletin üzerindeki şok içinde bana bakan çocuğu fark ettim.

Başımı tekrar yere koyup inledim. Tanrı aşkına, böyle şeyler neden hep benim başıma geliyordu ki?

Çocuğun bisikletten indiğini ve bisikleti bir yere dayadığını duydum. “Aman Tanrım,” dedi. “Çok özür dilerim hanımefendi. Size zarar vermek–birden önüme atladınız. Çok özür dilerim!”

Elyas, çocuğa sert bir bakış attı. “Şu anda bunları söyleyerek ona yardımcı olmuyorsun.”

“A-ama...” diye kekeledi bisikletli çocuk. “Frene basmaya bile fırsat bulamadım. Tamamen bir kazaydı.”

“Sorun yok,” diyerek araya girdim. “Benim hatamdı.”

Gittikçe daha fazla sayıda insan başımıza toplanıp bana aval aval bakmaya başladığı için daha çok utanınca ayağa kalkmaya çalıştım. Elyas, elleriyle sırtımdan destek verip oturur vaziyete gelmeme yardım etti. Ellerinden kurtulmak için omuzlarımı silkip bir sürü cam kırığı batmış elimi inceledim. Yere yapışmam yetmiyormuş gibi çok özel yeteneğim sayesinde tuz buz olmuş bir soda şişesinin üzerine iniş yapmayı da başarmıştım.

“Bir bakayım,” dedi Elyas elimi nazıkçe eline alarak. “Kesikler çok derin görünmüyor ama iyice bir temizlemek lazım.” Başımı andadım anlamında salladım yaraya gözlerimi kısarak bakarken.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu bisikletli çocuk.

“Bir dahaki sefere yön değiştirip yanından geç.” dedi Elyas.

Elyas’a dik dik baktım. “Kabalığı bırak. Benim hatamdı. Aslına bakarsan *senin* yüzünden oldu!”

“Benim yüzümden mi?”

“Evet! Dersime gelmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı.”

“Kimse sana benden kaçmanı söylemedi. Ayrıca benim derse gelmem bisikletlerle kavga etmen için gerekçe olamaz.”

Dizlerimin üstünde oturup sonra da ayağa kalkmak için çekeceğim acıya dayanmaya zorladım kendimi çünkü Elyas’ı öldürebilirdim. Ayağa kalkmama yardım etmeye çalışınca, “Kendim kalkabilirim.” diye homurdanıp ittim onu.

En sonunda dizlerim hâlâ titrese de ayaklarımın üzerinde durmayı başarıp derin bir nefes aldım.

“Ne kadar üzgün olduğumu size anlatamam hanımefendi,” dedi bisikletli çocuk. “Yapabileceğim bir şey varsa memnuniyetle yaparım.”

“İşe bana hanımefendi demeyi keserek başlayabilirsin. Ben *o ka-*

dar da yaşlı değilim,” dedim. “Durumum o kadar kötü değil. Gerçekten endişelenme. İyi olacağım. Senin en ufak bir payın yok. Aslına bakarsan sağıma soluma bakmadan önüne atladığım için benim senden özür dilemem gerek. Böyle bir şey yaptığım için üzgünüm. Neyse ki bir motosikletin ya da başka bir aracın önüne atlamadım.”

“A-ama...” diye kekeledi.

Ben, “Gerçekten.” deyince rahat bir nefes alıp sustu.

“Bisikletini alıp yayılanmanın zamanı geldi. Arkada çarpmayı başaramadığın birkaç kadın daha var. Bisikleti çok hızlı sürüyordun. Acele edersen onları da yakalayıp onlara çarpabilirsin.”

“Elyas!” diye bağırdım. Yüzümdeki öfke her şeyi anlatıyordu. Nasıl olduysa ilk defa çenesini kapalı tutmayı başarıp bisikletli çocuğun benden yirmi kere daha özür diledikten sonra bisikletini de alıp gitmesine izin verdi.

“Bence sen de yola koyulmalısın.” dedim Elyas’a.

“İki seçeneğin var Emely,” dedi. “Ya odana gelip yararı temizlememe ve sarmama izin verirsin ya da seni doktora götürürüm orada yaparlar. Sen karar ver.”

Peşimde Elyas, burnumdan soluyarak odaya geldim. Eva, ortalıkta görünmüyordu. Oda boştu. Avucumun içindeki camları kendi kendime çıkarmayı tercih ederdim ama Elyas’ın bunun *tam bir saçmalık* olacağı tespitinin hakkını vermek zorundaydım. Doktora gidip bütün bir öğleden sonrayı sıra bekleyerek geçirmek istemediğim için onu odama çıkarmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

Elyas, “Otur,” dedi yatağımı göstererek.

Kendimi çok iyi hissetmiyordum. O yüzden dediğini yaptım. Tanrım, dışarıda tek başına hayatta kalamayan küçük bir kız çocuğu gibiydim. Elyas yanımdayken böyle hissetmek zorunda kalmam ne acı bir şeydi.

İç çekip yaralı avucumu ona uzattım. Yaraya baktıkça daha çok

acıyormuş gibi geldi. O yüzden başka tarafa baktım.

“Odada bandaj ve ispiroto var mı?”

“Banyo dolabında var.” dedim yarım ağızla. Banyoya gidip dolabı karıştırdı ve geri dönerek malzemeleri güzelce yatağa yaydı.

“Tıp dünyasıyla alakası olmayan insanlara göre Eva ve sen oldukça hazırlıklısınız.” dedi.

“Sürekli yere yapışıp duruyorum. Aslında bunların çoğunu babandan aldım. Onunla ne zaman görüşsem bana böyle bir sürü sıhhi malzeme veriyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Elyas gülerek. Bunu çok eğlenceli bulmasam da başımı evet anlamında salladım.

“Emely, sen gerçekten de bu kadar sakar olabilir misin?” diye sordu gülmemek için kendini zor tutarak.

Cevap vermek yerine ayaklarıma baktım. Gülüp bir kâseye su doldurmak için tekrar banyoya girdi. İhtiyacı olan şeyleri tamamlayınca önümde diz çöküp kibarca elimi tuttu.

“Kıpırdama...” dedi, ben kendimi geri çekince.

Islak bir bezle yaranın etrafını nazikçe temizledi. Sonra da cımbızı alıp cam parçalarını yavaşça tek tek ayıklamaya başladı. Hoş bir manzara olmamasına rağmen nedense başka bir tarafa bakamıyordum. Bir süre sonra, “İyi misin?” diye sordu. Ben de mırıldanır gibi evet diyerek onu izlemeye devam ettim. İtiraf etme konusunda isteksizlikten daha fazlasını hissediyordum ama bana karşı çok ilgiliydi ve beni incitmemek için elinden geleni yapan bir hasta bakıcı gibi davranıyordu. Beni rahatsız eden tek şey, ona gereğinden fazla yakın olmamdı. Başımı birkaç santim daha eğsem saçları burnuma değecekti. Yaralı elimi vücudumdan olabildiğince uzak tutuyordum ama kollarımın izin verdiği kadar olabiliyordu bu. Açıkçası kollarım yeterince uzun değildi.

“Evet,” dedi Elyas nihayet. “En zorunu atlattın,” Bezi tekrar suya

batırıp yaranın üzerini hafifçe temizledi. Tüm cam parçalarını çıkardığından emin olmak için yarayı bir kez daha dikkatlice kontrol etti. “İyi görünüyor.” dedi yaptığı işten memnun bir yüz ifadesiyle. İtiraf etmek zorunda olduğum için ne kadar sinir olsam da ben de yaranın iyi görüldüğünü düşünüyordum.

“Şimdi elini hareket ettirmeye çalış.” dedi. Talimata uydum ve elimi çok sıkmadan bir yumruk yaptım. Canım yandı ama her şey yolunda görünüyordu.

“Çok iyi,” dedi gazlı bezi paketinden çıkarıp ispiroya batırırken. “Bu biraz canını yakacak,” diye ikaz etti beni. O, yarayı temizlerken başımı tamam anlamında salladım ama dişlerimi sıkamak zorunda kaldım çünkü *biraz* kelimesi, hissettiğim acının yanında hafif kalmıştı.

Yarayı temizlemeyi bitirdiğinde merhem uygulamadan önce, bir kez daha elimi kontrol etti. Daha sonra da iki kat gazlı bezle elimi sardı.

“Gece boyunca böyle kalsın. Yarın sabah kalkınca sargı bezini yenilersin. Yara kızarır ya da iltihaplanırsa ya da bir sıcaklık hissedersen enfeksiyon kapmışsın demektir. O zaman bir doktora görünmen gerek. Anlaşıldı mı?”

Tamam anlamında başımı sallayıp merhem sayesinde acısı hafifleyen bandajlı elime baktım.

“Şimdi de pantolonunu çıkarman lazım.” diyerek devam etti sözüne.

Gözlerimi kırıştırdım. Ne diyorsun sen?

Yüz ifademini ne anlama geldiğini anlaması uzun sürmedi. “*Di-zin* yüzünden. Buraya gelirken fena hâlde topallıyordun.” dedi.

“Sana iki kelime söyleyeceğim Elyas: Unut bunu!”

“Benim tatlı sevgilim biraz utangaç olabilir mi acaba?” diyerek dalga geçti kazadan beri bastırıldığı gülümseme yüzünde tekrar belirirken.

“*Tatlı sevgilin* hiçbir koşulda senin karşında külotuyla oturmayacak!”

“Anladım. Utangaçsın,” dedi sırtarak. “Bu hâllerini şirin bulduğumu itiraf etmeliyim ama bu tavrın bana bacağına muayene etmem konusunda yardımcı olmuyor. Hiç değilse pantolonunun paçasını sıyırmama izin ver.” dedi.

Homurdandım ama kalın kotu tek elle sıyırmak beni gerçekten zorlayacağı için razı oldum. Neyse ki o sabah bacaklarımı tıraş etmiştim.

Dikkatli bir şekilde ayakkabımı çıkarıp ayağımı bacağının üst kısmına yerleştirdi. Parmaklarıyla pantolon paçamı kavrayıp yavaş ama çok yavaş bir şekilde yukarıya doğru kıvrışını izlemek için gözlerimi kısıtım. Bu bende hoşuma gitmeyen tuhaf bir his yarattı. Çıplak bacağıma bakışında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Tıp Fakültesi’nde insan bacağı konusunu daha işlememiş miydi bunlar yoksa gözü mü açtı?

Aklımdan *yasa dışı bacak kaçakçılığı* geçti. Yoksa organ kaçakçılığını mı düşünüyordum? Böyle şeyler geçiyordu aklımdan işte. *Ne olur ne olmaz, gözümü üzerinden ayırmayayım.*

İç çektim. Tanrım, benim neyim vardı? Sadece pantolon paçamı sıırıyordu. Donumu indirmiyordu ya!

Elyas, pantolonumun paçasını dizimin üstüne kadar sıyırıp ellerini yaranın her iki tarafında gezdirerek dikkatle inceledi yarayı. Ellerin cildime dokunmasının yarattığı pek de hoş olmayan his yüzünden dikkatim yaradan başka şeye yöneldi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Şüphesiz kaza şokundan böyle olmuştu. Yüzde yüz ondan böyle olmuştu. Hayır, yüzde bin!

Lanet olsun, bu aptal his yüzünden kendimden nefret ediyordum.

O pisliğin teki, o pisliğin teki, o pisliğin teki diye tekrarladım içimden.

“Büyük ama sadece bir sıyrık,” teşhisini koydu bana bakarak. “Neden delirmiş gibi bakıyorsun?” Kaşlarını çatı.

Delirmiş gibi mi görünüyordum? Yüzümdeki tüm kaslar gerildiğine göre sanırım öyle görünüyordum.

“Sen yakınımıdayken böyle oluyorum ben.” diye homurdandım. Güldü. “Sana yakın olmayı seviyorum.”

“Evet, biliyorum. Maalesef.” dedim. Buna da güldü.

“Her neyse,” diyerek devam etti. “Burada nur topu gibi bir morluğun da olmuş. Eminim acıyordur.”

“Acımıyor.”

“Canı kıymetlilerden değilsin demek?”

“Hayır, ayrıca tırnağım kırıldığında da ağlamıyorum. Bittiyse paçamı aşağı indirebilir miyim?”

Bir kaşını kaldırdı. “Evet, karşımda böyle *yarı çıplak* oturmak senin için feci bir şey olsa gerek.”

“Sadece beşte birim açıkta ve evet, çok feci bir şey. İşin bitti mi artık?”

“Hayır, henüz değil,” dedi. “Bu yarayı temizlemem lazım. Ayrıca sana doktorluk yapmamın nesi bu kadar feci?”

Aptal sorularından sıkılmıştım.

“Hadi ama Elyas, gerçekçi olalım. Önce beni bir bisikletin önüne atıyorsun, sonra da yardım meleğine dönüşüyorsun.”

Güldü. “Şimdi de seni *bisikletin önüne atan* benim öyle mi?”

“Evet, dolaylı bir şekilde.” dedim. Hâlâ gülümseyerek başını salladıktan sonra yarayı temizlemeye başladı. O, yarayı alkolle temizleyip merhem sürerken yutkundum.

Ben tam nihayet bitti diye düşünürken parmak uçlarının kaval kemiğimin üzerinde gezindiğini fark ettim. Parmakları yaranın olduğu yerde gezinmiyordu. Yine o tuhaf duyguyu hissettim.

“İşin bitti mi?” dedim.

“Evet,” dedi hafifçe iç çekerek. Sonra da “Maalesef.” diye ekledi. *Maalesefmiş*. Kızımın kenarı. Ama yine de çok şükür işimiz bitmişti.

“Bir ara bana bacağının üst kısmını da göstermelisin çünkü alt kısmını çok beğendim.”

“Rüyanda görürsün,” diye homurdandım. O anda Eva kapıyı hızla açarak içeri girdi. Elyas’ı önümde diz çökmüş bacağını tutarken görünce donakaldı. Bizi yanlış anlamış gibi görünüyordu çünkü, “Ben bir şey görmedim!” diye bağırıp topuklarının üzerinde dönerek yıldırım hızıyla çıktı odadan.

Elyas ile birbirimize bakmadan önce kapıya baktık.

“Onu buraya çağırır mısın?” dedim kaşlarımı çatıp başımı sallayarak.

Ayağa kalkmaya çalışırken iç çekip tamam anlamında başını salladı. Elini kapı koluna koyduğunda durup bana döndü.

“Önceki konumuza geri dönecek olursak,” diye başladı söze, parmaklarını metal kapı kolunda gezdirirken. “Sen *tam* da benim tipimsin.” Yüzünde şımarık bir gülümsemeyle tek kelime etmeden çıktı odadan. Ağzım açık bakakaldım arkasından.

BÖLÜM 11

KÂBUS

“Merhaba baba.” dedim telefona.

“Em-Em!” dedi. “Nasılsın?”

“İyiym teşekkürler. Sen nasılsın?”

“Sadece seni özlüyorum. Onun dışında burada her şey yolunda.”

Gülümsedim. Sesini duymak çok güzeldi. “Ben de seni özlüyorum baba.”

“Üniversitedesin ve en güzel yıllarını geçiriyorsun. Yaşlı babanı özlememen lazım.”

“Özlüyorum ama ve bu konuda senin yapabileceğin bir şey yok.”

“Aynı dik kafalı Emely,” dedi sesli gülerek. “Aramanın özel bir sebebi var mı? Aklına bir şey mi takıldı?”

“Yo, sadece nasıl olduğunu sormak istedim. Neden sordun? Seni rahatsız mı ettim yoksa?”

“Sen beni asla rahatsız etmezsin Emely. Mesele şu ki annen her zamanki gibi yine benden habersiz plan yapmış. Beni oyuna getirip televizyon karşısında geçireceğim huzurlu geceden mahrum etti beni. Gördüğüm kadarıyla beni bir partiye sürüklüyor bu gece.”

“Kıyamam sana,” dedim iç çekerek. “Bu sefer nasıl bir partiye gidiyorsunuz?”

“En ufak bir fikrim yok. Anneni bilirsin. Her yerde benim daha önce hiç duymadığım tanıdıkları var.”

Evet, annemi gerçekten de tanıyordum ve babama hayrandım çünkü ne olursa olsun muazzam sabırla annemi idare etmenin bir yolunu buluyordu.

“Sana geçmiş olsun o zaman,” dedim. “Ne zaman çıkmanız lazım?”

“Aslında yirmi dakika önce çıkmamız lazımdı ama Carla yarım saat önce, “On dakikaya hazır olurum.” deyip banyoya kapandı. O zamandan beri kendisinden haber alamıyorum. Hah, geldi şimdi.”

“Peki o zaman. Ben seni tutmayayım,” dedim. “Kısa süreliğine de olsa seninle konuşmak güzeldi baba. Anneme selam söyle.”

Babamın, “Emely selam söylüyor.” dediğini duydum.

“Onu çok öpüyorum!” diye seslendi annem arkadan.

“Annemi duydun mu?” diye sordu bana.

“Her zamanki gibi gayet net duydum.” dedim gülerek.

“Bu akşam için bir planın var mı?”

“Yok. Eva geceyi başka bir yerde geçirecek. Sanırım ben de bunu fırsata dönüştürüp odada ders çalışacağım.”

“Bir gün kulaklarından kitap ayracı çıkmaya başlayacak tatlım.”

Güldüm. “Bunun için endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum baba.”

“Bazen çok da emin olamıyorum bundan,” dedi iç çekerek. “Ders çalışmak, elbette önemli. İyi notlar ve sağlam bir derece, gelecekte senin için faydalı olacaktır şüphesiz ama bütün bunlardan daha önemli bir şey var. Adına *hayat* diyorlar. O yüzden lütfen bana bir iyilik yap ve bunu sakın unutma tamam mı?”

“Abartıyorsun baba. Ben sadece üst üste dizilmiş kitapların arkasında oturmuyorum. İnan bana.”

“İnşallah öyledir. Aksi takdirde bir sürü güzel şeyi kaçırıyorsun demektir.”

“Karsten!” diye seslendi annem.

“Tamam, tamam. Geliyorum.” diyerek cevap verdi babam. “Söylediklerimi düşün tamam mı? İyi geceler Em-Em.”

“Düşüneceğim. Ayrıca teşekkürler. Arabayı dikkatli kullan. Size iyi eğlenceler.”

“Asıl *sana* iyi eğlenceler tatlı kızım.”

Telefonu kapatıp tekrar şarj cihazına bağladım. Babam sanki kendim için hiç boş zaman ayırmıyormuşum gibi davranıyordu. Bu, hiç de doğru değildi. Aslında Elyas’ın beni kızdırmak için ne kadar çok fırsat yakaladığına bakılacak olursa haddinden fazla boş zamanım olduğu söylenebilirdi.

Elyas’ı aklımdan çıkarıp kitabımı elime aldım ve tekrar okumaya başladım. Kapı çalındığında yirmi sayfa okumuştum daha. Kapıyı kimin çaldığını biliyordum çünkü bir tek Alex, kapıyı böyle ısrarlı çalardı. “Alex, beni aramak yerine seni buralara kadar getirtecek kadar önemli olan şey ne?” dedim kapıyı açarak. Onunla iki saat önce konuştuğumda *bomba* bir haberden bahsetmişti ama bana ne olduğunu söylememişti.

Şarkı söyler gibi “Sebastian!” deyip ellerindeki alışveriş poşetleriyle beni kenara iterek odaya girdi.

“Onunla mı görüştün?” diye sordum o yatağıma atlayıp poşetlerini sağa sola saçarak anında odayı doldururken.

“E-vet!” dedi yatakta zıplayarak. “Geçen gece o geldi!”

“Anlat hadi,” dedim yanına otururken.

“Elyas ile terasta bira içiyorlardı. Yarım saat boyunca eveleyip geveledikten ve hatta delirdikten sonra ben de yukarı çıkıp onlara katıldım.” Yüzündeki gülümseme cesaretinin işe yaradığını söylüyordu.

“Ve?”

“Sebastian beni görünce gülümsedi.”

“Gördün mü? Senden hoşlandığını söylemiştim sana. Sonra ne oldu?”

“Başta tipik sıkıcı erkek konularıyla ilgili geyik yaptılar.” Gözlerini devirdi. “Onlarla oturarak salaklık ettiğimi düşünüp içeri girmek istedim. Ama sonra...” diye devam etti gözleri parlayarak. “Elyas, bir anda size iyi geceler deyip yatmaya gitti.”

“Tanrım, umarım korunmuşsunuzdur.” diye sızlandım çünkü gecenin geri kalanında neler olduğunu gözümde canlandırmak için hayal gücüne ihtiyacım yoktu.

“Lütfen ama!” dedi Alex. “Sadece *konuştuk* Emely. Senin neyin var?”

Alnımı kırıştırdım. “Konuştunuz mu?”

“Evet, tamı tamına iki saat boyunca konuştuk,” dedi sesinin tonunu yumuşatarak. “O harika biri,” deyip iç çekti. “Onda insana huzur veren bir şey var. Emely, sanırım ben âşık oldum.”

Bu, tam olarak yeni bir haber sayılmazdı ama yine de şaşırmış gibi yaptım.

“Gerçekten mi?”

Gözleri parladı. Başını evet anlamında salladı. Öyle mutlu görünüyordu ki bu anı hiçbir şey bozamazdı.

Belki de Sebastian, Alex için yeni bir başlangıçtı, Alex’in dallamalarla çıkma devrinin sonu demekti.

“Sence o ne hissediyor?” diye sordum.

Alex, eteğini çekiştirdi. “Sanırım o da benden hoşlanıyor. En azından bu akşam sinemaya gitmeyi teklif etti.” Alışveriş poşetlerinin sebebi şimdi anlaşıldı; Alex, cam gibi şeffaf bir kızdı. Her neyse, uzun zamandır kurduğu Sebastian’la çıkma hayali nihayet gerçek olmuştu. Onun adına mutlu hissettim.

“Hangi filme gideceksiniz?”

“Film kimin umurunda? Aptal bir filmle kim ilgilenir ki?”

Ben, “Sanırım sen ilgilenmiyorsun,” diyerek cevap verince yüzü yeni bir gülümsemeyle aydınlandı. Alışveriş poşetlerine bakıp beni de peşinden sürüklediğine şükrederek, “Ve şimdi de mükemmel giysiyi bulmuşsun.” dedim.

“Fena hâlde yardımına ihtiyaç duymam haricinde öyle. Hangisini giyeceğimi bilmiyorum.” Daha cümlesini bitirmeden poşetlerin içindekileri yatağımın üzerine yaymaya başladı. Vicdan azabıyla baktım kitabıma. Ona yakın bir zamanda tekrar kavuşacağıma dair şüphelerim vardı.

Alex, üstündekini başından sıyrıp çıkararak ışık hızıyla yeni bir tanesini giydi. İç çekip duvara yaslandım ve zerre kadar moda bilgim olmamasına rağmen en azından ona yardımcı olmaya *çalıştım*.

Bana on saatmiş gibi gelen bölük pörçük geçirdiğimiz iki saatten ve bilmem kaç tane kıyafet değişiminden sonra Alex, nihayet memnun olduğu bir kombin oluşturmayı başardı. O, hâlâ enerji doluydu ama ben, şu zaman kadar bütün bu iş bitmemiş olsaydı kesin sinir krizi geçirirdim.

“Film kaçta başlıyor?” diye sordum.

“On otuzda,” dedi sanki daha dünya kadar zamanı varmış gibi.

Saatime baktım. “Saatin dokuz buçuk olduğunun farkındasın değil mi?” Rahatlığı beni şaşırttı çünkü önemli etkinliklerin iki saat öncesinde banyoyu kendine ayırırdı. Hazırlanmak onun için her zaman bir seremoniydi.

“Ne dedin sen?” diye bağırды yataktan fırlayarak. “Tanrım!” De-lirmiş gibi çantasını kapıp giysileri tekrar poşetlere tıktı. Ben de ona yardım ettim.

“Acele edersen otobüse yetişebilirsin. Beş dakika sonra bir otobüs var.”

“Bunu yapabilirim! Bunu yapmak zorundayım!” Telaşla yanığmdan öpüp bütün poşetleri aldı. “Destegin için teşekkürler. Bu iyiliğine en kısa zamanda karşılık vereceğim.” diye söz vererek kapıya koştu.

“Bir şey değil. Hem sana hem de Sebastian’a bol şans diliyorum.”

“Her türlü desteğe ihtiyacım var.” dedi bana el sallayıp gözden

kaybolurken. Odayı ele geçiren sessizlik sıcak bir duş gibi sardı beni. Bir oh çekip yatağa attım kendimi. Bazı yönlerden Alex'i anlayabileceğimi sanmıyordum. Giyim konusunda fikir alacağı son kişi bendim muhtemelen. Modadan zerre kadar anlamıyordum. İnsanlar ortalıkta çıplak dolaşmamak için bir şeyler giyerdi. Bunu neden bu kadar abartıyorlardı ki? Ben de herkes gibi giymek için güzel şeyler seçmeyi seviyordum ama "Bunun içinde göğüslerim dik duruyor mu?" ve "Bu ayakkabıların rengi rujuma uyuyor mu?" gibi sorular benim hiç sormadığım ya da sormayacağım türden sorulardı.

Çok daha önemli şeyler vardı hayatta. Moda peşinde koşup bunu kendilerini diğerlerine beğendirmek için değil de tamamen kendileri için yaptıklarını söyleyen insanlar ikiye bölünmüştü. Dünyadaki son insan olsaydınız lanet olası ayakkabılarınızın renginin rujunuza uyup uymadığı umurunuzda olmazdı! Ve kadınların erkekleri memnun etmek için her şeyi yapmaları ne acınası bir durumdu. Gerçi Alex, "Erkekler ne istediğini bilmez. O yüzden istedikleri şeyin sen olduğunu onlara söylemek zorundasın." dediğinde pek de haksız sayılmazdı.

Bunun dışında bana göre herkes nasıl istiyorsa öyle giyinmeliydi. Asıl mesele sizi olduğunuz gibi kabul edecek birini bulmanızdı. Öyle birini bulamazsam bekâr kalacaktım.

Luca'nın benim giyim tarzımla bir derdi varmış gibi görünmüyordu. Elyas'ın da bir derdi yoktu.

Lanet olsun. Yine aynı ismi andım.

Aklıma geldiği hızda aklımdan çıkarmak istedim o ismi. Son zamanlarda o dallamayı çok fazla düşünür olmuştum. Daha kontrollü olma alıştırmaları yapmalıyım. Kitabım bana bu konuda yardımcı olabilirdi. Yüzükoyun uzanıp işe başladım. On dokuzuncu yüzyılda Theodor Storm tarafından yazılmış *The Dykemaster* isimli kısa hikâyeydi okuduğum. Ailesinin trajik sonunu gören Hollandalı bir

hendek ustasına bakan bir adamla ilgiliydi konusu. Sonrasında da köyün okul müdürünün hendek ustasının hayaletini beyaz bir atın iskeletini sürerken gördüğü zamanları anlatıyordu. Yorgunluktan helak olup gözlerimi kapatıncaya kadar okumayı başardığım için kendimle gurur duyuyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda artık iyileşmiş olan avucum yüzümün yanında duruyordu. Bisiklet kazasından sonra Elyas ile her karşılaştığımda yaramı kontrol etmek istemişti. Bunun beni heyecanlandırdığını söyleyemezdim. Aksine son derece rahatsız ediciydi. Yine de yaramın durumuyla gerçekten ilgilendiği inkâr edilemezdi.

Bu vakte kadar çoktan unutulması gerekirdi.

Neden umursamıştı acaba?

Derin bir nefes aldım.

Ha, bu arada sen tam da benim tipimsin.

Hayır, onun tipi falan değildim ben! Kapak güzellerine benzer bir hâlim mi vardı? Gerçekten yani. Ama bana bakışları... Ahh. Yüzümü yastığa gömdüm. İsminin aklımdan geçmesine engel olamıyordum. Elyas, Elyas, Elyas. Bu, hiç de hayra alamet değildi.

Mantığım bana tek bir saniyeyi bile onu düşünerek geçirmemin ölümcül bir hata olduğunu söylüyordu ama düşüncelerimin fişini çekemiyordum. Delirmek üzereydim.

Elyas, benimle tehlikeli bir oyun oynuyordu. Bu oyuna *ikinci* kez gelecek kadar aptal olmayı nasıl başarmıştım? Birlikte liseye giderken saftım ve daha iyisini bilmiyordum. Bu kez hiçbir mazeretim yoktu. Aptallıktan başka bir şey değildi yaptığım.

Telefonum çaldı. Saate baktım. Gece yarısını biraz geçmişti. Alnımı kırıştırıp kalktım ve telefonu şarjdan aldım. Ekranda tanımadığım bir numara vardı. Neustadt'ın alan kodunu tanıdım. Alex ile beraber büyüdüğümüz kasaba. Mideme kramp girdi.

"Efendim?" dedim.

“Bayan Emely Winter ile mi görüşüyorum?” dedi tanımadığım bir kadın sesi. Ses tonu çok ciddiye. Boğazım yandı.

“Evet.” dedim.

“İyi akşamlar Bayan Winter. Bu saatte aradığım için özür dile-
rim. Benim adım Anna Schmidt. Neustadt Şehir Hastanesi’nden
arıyorum.”

Hastane.

Annem. Babam.

Zaman durdu. Düşüncelerim geride mükemmel bir boşluk bı-
rakarak yok oldu. Gözlerimi boşluğa diktim elim telefonu sıkarken.

“Bayan Winter, annenizle babanız bir trafik kazası geçirdi.”

Boğazım düğümlendi.

“An-annemle babama ne oldu?” diye kekeledim sanki başka biri-
ne ait gibi gelen bir sesle.

“Babanız iyi olacak,” dedi kadın. “Sağ bacağı ve üç kaburga ke-
miği kırık.”

Tamam, babam iyileşecekti. Hoş, bunu bilmek beni teselli etmi-
yordu. Kadının cümlesinde imalı bir *ama* vardı. Bunu fark ettiğim
an titremeye başladım.

“Peki... Carla?” diye sordum.

Kadın derin bir nefes aldı. “Anneniz şu anda ameliyatta. Acile
geldiğinde birkaç iç organı zedelenmişti. Şu anda durumuna dair
ayrıntılı bilgi veremiyorum ama bir gelişme olur olmaz arayacağım
sizi.”

Tüm vücudumu ağır metal zincirlerle sarmışlar da nefes alamı-
yormuşum gibi hissettim.

“Babamla... Konuşabilir miyim?”

“Hâlâ şokta. Dinlenmesi için sakinleştirici ile uyutuluyor Bayan
Winter. Uyumadan önce sizi aramamı rica etti.” Bu sözleri, bana
bundan başka söyleyebileceği bir şey olmadığını ima eder gibiydi.

“Annem... Durumu çok mu kötü?” diye sordum.

“Bunu söylemek zor çünkü cerrah ile henüz görüşmedim. Size yanlış bilgi vermek istemem. Ameliyathanedeki doktorların annenizi kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarını bilmenizi isterim.”

Yutkundum ama boğazımdaki kuruluk geçmedi. Boşluk hissi her yanıma sarmaya başladığında kafamda binlerce soru dolaşıyordu. Uyuşmuştum ama aynı zamanda bana bir şey çarpmış gibi hissediyordum. Çarpma sesi kulağımda yankılanıyordu. Yavaşça masaya oturdum.

“Teşekkürler.” dedim telefonu kapatırken.

Fena hâlde yanıliyormuş gibi hissettim. Hastaneden aranmamıştım *gerçekte*. Kadının bana söylediklerini idrak edemedim. Kelimeler, kafamın içinde fırladık gibi dönüyor ama anlam ifade etmeyi başaramıyorlardı.

Annemle babam kaza geçirmiş olamazdı. Onlarla kısa bir süre önce konuşmuştum.

Babamla konuşurken annemin arkadan merhaba deyişi hâlâ kulaklarımdaydı. Sesini en son o zaman duymuştum.

Annem.

Onunla konuşmayı kaç kez ertelemiştim ve onu ne kadar sevdiğini kaç kez söylememiştim?

Trafik kazası. İç organlarda hasar tanımı, kulağımda yankılandı ama yabancı dilde söylenen bir şey gibi geliyordu bana. Düşünceğim her şeyi örten kalın bir sis perdesiyle kaplanmıştı.

Yine de idrak ettiğim bir şey vardı. O da Neustadt’a gitmek zorunda olduğumdu. Eve gitmem gerekiyordu. Hem de *hemen*.

İçimdeki bir şey duruma el koydu. Sanki otomatiğe bağlanmışım ve şimdi kontrol ondaydı. Ne yaptığımı bilmeden bilgisayarımın başına geçtim. Trenlerin kalkış saatlerine baktım. Titreyen parmaklarım yanlış tuşlara basıyordu. Sabrım tükendi. Neden bir arabam yoktu ki? Tren seferlerini bulup ihtiyacım olan tren saatlerinin üzerine tıkladığımda

sayfanın yüklenmesi sonsuza dek sürdü. Sayfa nihayet yüklendiğinde nefesim kesilmişti. Bir sonraki tren, sabah 5.38’de hareket ediyordu.

İstasyona gitmek için ne kadar zamanımın olduğunu bilmiyordum ama yola çıkmak için beş saat daha bekleyemeyeceğimden hayatımda hiç olmadığı kadar emindim. Annemi görmem lazımdı. O, orada yaralı bir hâlde yatarken benim onun yanında olmamam karnıma kramplar girmesine sebep oldu. Onu *muhabakkak* görmeliydim. Başka bir seçeneğim yoktu.

Nicolas, diye geçirdim aklımdan aniden. Onun arabası vardı. Normalde kimseden beni gecenin bir vakti yüz kilometre ötedeki bir yere götürmesini istemezdim ama bu, sıradan bir durum değildi. Nicolas’ın birkaç hafta önce telefonunu kaybettiği ve ev telefonunun numarasını bilmediğim aklıma geldiğinde onun telefon numarasını bulmaya çalışıyordum.

Ama Eva onunla birlikteydi!

Titreyerek kayıtlı numaralardan Eva’nın adını bulup arama tuşuna bastım ve telefonu açmasını bekledim ama sesli mesaj servisine bağlandım.

“Eva, ben Emely... Annemle... Babam... Kaza geçirmişler. Mesajımı alır almaz beni arar mısın?”

Telefonu kapattım.

Şimdi ne yapmalıyım? Parmaklarımı saçlarımda gezdirip ellerimi enseme koydum. Kendimi çok ama çok güçsüz hissediyordum ama *bir şey* yapma güdüm güçsüzlüğümü bastırıyordu.

Alex! Evet ya. Alex’i aramalıyım. Arabası yoktu ama belki de yanıma gelirdi ve... Buraya geldikten sonra ne yapabileceğimize dair bir fikrim yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Telefonuma cevap vermesini beklerken odada dört döndüm ama Alex’in sesi yerine “Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.” diyen tiz sesi duyunca telefonu kapattım.

“Telefonunu kapatmak için bula bula bugünü mü buldun?” dedim telefonumu yatağa fırlatarak. Sonra da Alex’in sinemaya gideceğini hatırladım. Belki de eve varmıştı ama telefonunu açmayı unutmuştu. Telaşla ev telefonundan aradım onu ama aptal telesekreteri duyduğum an kalbim sıkıştı.

“Alex... Benim... Beni araman gerek... Annemle babam kaza geçirmiş... Bu mesajı alır almaz ara beni lütfen.” dedim kekeleyerek. Telefonu yine düşürdüm.

Alex’in kısa bir süre sonra evde olacağına ikna etmeye çalıştım kendimi ama bu da yeterli değildi.

Tanrım... Annem! Bütün bunlar gerçek olamazdı.

Ben onsuz ne yapardım?

Hayır, bunu aklımdan bile geçirmemeliydim. Bir saniyeliğine bile olsa kafamda böyle saçma fikirlerin dolaşmasına izin veremezdim ama düşünceler beynimize doluşmak için asla izin almıyordu.

Orada oturdukça batıyordum. İçinde annemle babamın olduğu arabanın enkazı geliyordu gözümün önüne. Annemle babam kan kaybederek öylece uzanıyorlardı orada ve ben onların yanında olmıyordum.

Böyle bir şeyin nasıl olduğunu aklım almıyordu. Babam benim tanıdığım en dikkatli sürücüydü. Asla hız yapmazdı. Asla!

Annemi, bembeyaz steril bir odada tepesinde yeşiller giymiş ve onun hayatını kurtarmaya çalışan bir sürü doktorla ameliyat masasında yatarken hayal ettim.

Neler olup bittiğini bilmemek, bir canavar gibi içimi kemiriyordu ve öylece yerde oturup karanlık düşüncelere hapsolmuşken o canavar yiyip bitiriyordu beni. Her yerim uyuşmuştu. Kıpırdayamıyordum. Sanki her nefesimle beni bir an evvel ezip öldürmek için duvarları üzerime üzerime gelen bu küçük odada kapana kısılmıştım.

Her saniyeyi telefonun çalacağı ve bir hemşirenin annem için ya-

pabilecekleri bir şey kalmadığını, annemi sonsuza dek kaybettiğimi söyleyeceği korkusuyla geçirdim.

Nasıl olduysa bir anlığına kapının çaldığını fark edecek kadar uzaklaştım bu korkudan.

Aklıma *Alex* geldi hemen. Eve gidip mesajı dinlemiş ve hemen buraya gelmiş olmalıydı. Bir elimi yere bir elimi de duvara dayayarak zorlukla ayağa kalktım. Dizlerimde derman kalmamıştı ama yine de kapıya koştum. *Alex*'i kapıda durmuş beni beklerken hayal edebiliyordum. Beni kollarına alışını şimdiden hissedebiliyordum. Ama kapıyı açtığımda bütün hayallerim yıkıldı. Gelen *Alex* değildi.

“Elyas... Kö-kötü bir zamanda geldin.” diye kekeledim, kapıyı kapatmaya çalışırken ama Elyas, kapıyı iterek açtı.

Gözlerimin içine bakarak, “Emely,” dedi. “Buraya seni kızdırma-ya gelmedim. *Alex*’e bıraktığın mesajı duydum. *Alex* evde olmadığı için de ben geldim. Ne olduğunu anlat bana.”

“Bil-bilmiyorum.” dedim başımı sallayarak.

“Sen yaprak gibi titriyorsun... Betin benzin atmış.”

“Ben... Belki de... Ne...”

“Önce bir oturalım,” dedi Elyas, dengemi sağlayabilmem için bileğimden tutarak. Beni yatağa doğru götürüp dikkatlice yatağın kenarına oturttu. Sonra da önümde çömeldi. “Pekâlâ, anlat bakalım. Ne oldu Emely? Annenle baban kaza mı geçirmiş?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Hastaneden mi aradılar? Nasıl öğrendin?”

Otomatiğe bağlamış gibi tekrar başımı salladım evet anlamında.

“Ne dediler?”

“Bir kaza oldu dediler,” diye cevap verdim. “Ama bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Babam asla hız yapmaz. Asla.”

Elyas, bana baktı. Sonra da gülümsemeye çalıştı. “Baban benim gibi değil demek?”

Evet, babam onun tam tersiydi.

“Tamam, şimdi sana ne söylediklerini anlat bana.”

“Babam... Bacağı kırılmış ama annem...” susup başımı salladım.

“Annene ne olmuş?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” deyip omzumu silktim gözlerime yaşlar dolarken.

“Ameliyatta... Çünkü iç organlarında hasar olduğunu söylediler... Daha fazlasını onlar da bilmiyordu.” Hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım. “İç organlarda hasar olması kötü bir şey, değil mi Elyas?”

Gözlerimin içine bakmadan önce yere baktı. “Duruma göre değişir.”

“O, ameliyattan sağ çıkamayacak, değil mi?” daha fazla titremeye başladım. Elyas ellerimi tuttu.

“Hemen aklına böyle şeyler getirme,” dedi. “İç organlardaki hasar ciddi bile olsa öleceği anlamına gelmez.”

Ölmek. Ölmek kelimesini kullanmıştı. Etraftaki her şey gözyaşlarının içinde eridi.

“Ne tür hasarlar olduğunu bilmiyoruz,” dedi yumuşak bir ses tonuyla elimi okşayarak. “Ve Carla’da sendeki inadin yarısı bile varsa bunu atlatacaktır.”

Nedenini bilmiyorum ama bir anda çöktüm. Tek bir gözyaşı sele döndü. Ellerimi onun ellerinden çekip yüzümü kapattım.

“Emely-Bemely.” diye fısıldadı kulağıma Elyas.

Annem. Eve son gidişimi hatırladım. Vedalaşırken bana nasıl sarıldığını. O görüntü içimi acıttı. Elyas, ellerini başıma götürüp saçımı okşadı. Beni nazıkçe kendine çekmeye çalıştığında kendimi geri çektim.

“Kes şunu.” dedim ellerim yüzümde ağlarken.

“Emely.” dedi her zamankinden daha samimi bir ses tonuyla. “Benim aptal bir dallama olduğumu bir anlığına da olsa unut olur mu?”

Başımı hayır anlamında salladım. Bana dokunmasını istemiyordum. Beni teselli etmesini istemiyordum.

Tekrar denedi ama ben yine kendimi geri çektiğimde bu kez beni bırakmadı. Ona direnemedim. Ellerini dikkatle sırtıma koyup beni kendine doğru çekti. Bu, çok yanılttı. Hem de çok yanılttı ama hiçbir şey yapamadım. Hâlâ ellerimle kapattığım yüzümü omzuna yasladım. “Her şey düzelecek.” diye fısıldadı saçlarıma doğru. Sessizce ağladım. Bana daha sıkı sarıldı.

Sinirlerim harap olmuştu. Umutsuz mücadelemden vazgeçip kendimi onun kollarına bıraktım. Muhtemelen bana kimin sarıldığını unuttuğum içindi ya da belki de bana sarılan kişi yüzündendi.

Yavaş hatta ritmik hareketlerle sırtımı ovmaya başladı. Kendimi güvende hissetmeye başladım.

Uzunca bir süre sonra ağlamam geçti ve daha dik oturdum. Elyas, ellerimi yüzümden çekip başparmaklarıyla yanaklarımdaki göz yaşlarını sildi.

“Annenle baban Neustadt Şehir Hastanesi’nde mi?” diye sordu nazik bir ses tonuyla.

Başımı evet anlamında salladım.

“Bir saniye bekleyebilir misin?” dedi. Onun ellerini kenara itip geri kalan yaşları kendim sildim. Elyas, ayağa kalkıp cep telefonunu cebinden çıkardı. Birini aradı. Bir taraftan da gözünü benden ayırmıyordu.

“Ingo?” dedi en sonunda.

Elyas ve Alex’in babası! Ben bunu niye düşünememiştim? Ingo, Neustadt Hastanesi’nde çalışıyordu. Belki de neler olup bittiğine dair daha fazla bilgiye sahipti.

“Benim, Elyas. Bu saatte uyandırdığım için özür dilerim ama çok önemli bir şey için arıyorum.” Yere bakıp olanları anlattı. Her kelimesi bir bıçak gibi saplanıyordu kalbime. *Karsten, Carla, trafik kazası* kelimeleri sürekli kafamın içinde dolaşıyordu. Bir kâbus görüyordum ve uyanamıyordum bu kâbustan. Asla da uyanamayacaktım. Orası kesindi. Gerçekti yaşadıklarım.

Elyas, birkaç dakika sonra tekrar önümde çömelince irkildim. Daha önce yaptığı gibi ellerimi ellerine aldı. “Babam hemen hastaneye gidiyor. Bir şeyler öğrenince bizi arayacak.”

Başımı salladım çünkü ne diyeceğime dair bir fikrim yoktu ama bütün ümidim Ingo’daydı. Ona her zaman güvenebilirdiniz. Anne-me yardım etmek için seferber olacağını düşünmeliydim. Alex ve ben ayrılmaz ikiliydik. O yüzden anne ve babalarımız da birbirini tanıyordu. Arkadaş olmuşlardı.

“Senin de,” diyerek devam etti Elyas. “Birkaç parça eşya toplanman lazım.”

Bunu neden söylediğini anlamadığım için alnımı kırıştırdım.

“Seni Neustadt’a götürüyorum.” dedi.

BÖLÜM 12

BİLİNMEZE YOLCULUK

Elyas, sözünü tuttu. Teklifini reddetmek istediysem de bir an evvel eve gitmek zorunda olmak, her şeyden ağır bastı. Gittik, gittik, gittik ama yolculuk bitmek bilmedi.

Hastaneye yetişmek için otobanda inanılmaz bir hızla ilerlemek korkutucu bir şeydi ama tuhaf bir şekilde güveniyordum Elyas'a.

Ellerim kucacağında, boş gözlerle karanlık geceye bakıyordum. Çok uzun bir süre o şekilde oturdum. Camın ötesindeki karanlık en az kafamdaki can sıkıcı his kadar boş görünüyordu.

Bir ara Elyas'a müzik açmasını söyledim çünkü yıkıcı sessizliğe daha fazla dayanamıyordum. Dikkatimi dağıtacak bir gürültüye ihtiyacım vardı. Ingo'dan hâlâ telefon bekliyorduk. Elyas, babasının henüz bilgi alamadığını, bir şey öğrendiğinde muhakkak arayacağını söyleyerek teselli etmeye çalıştı beni. Teselli olmuş gibi yaptım ama söylediklerinin hiçbir etkisi olmadı. Elyas, kendi endişesini saklamak için çok çaba sarf ediyordu ama ben onun söylediği kadar emin olmadığını görüyordum. Kısa bir süre sonra kötü bir haber paylaşmak zorunda kalabileceğin biriyle bir arabada baş başa olmak hiç de kolay olmasa gerekti.

Geceler bu kadar karanlık mı olurdu hep? Siyahlık üzerimizden akıp gidiyordu ve biz, kat ettiğimiz her yüz metrede bir o siyahlığın içinde biraz daha kayboluyorduk.

Telefonum üç kez çalmıştı bile. Elyas babasını aradığında annesi de uyanmıştı. Beni ilk arayan Alena olmuştu. Endişe içindeydi. Onu görmesem de elinde bir fincan kahveyle oturma odasında oturmuş telefonunun çalmasını beklediğini biliyordum. Kötü habere ne kadar üzülse de önceliği hâlâ beni teselli etmekti.

Minnettarlığımı şimdilik ifade edemiyordum ama bunu daha sonra telafi edecektim.

İkinci arayan Alex oldu. Mesajımı dinler dinlemez aramıştı beni. Alex'in söyleyecek söz bulamadığı nadir zamanlardan biriydi. Onun aralıksız konuşmasını hiç bu kadar istememiştim.

Birkaç dakika sonra da Eva aradı. Onca gece dururken telefonunu bu gece kapattığı için kendini çok kötü hissediyordu. Aklının annemle bende olduğunu söyledi.

Üçüyle de doğru düzgün konuşamadım. Ağzım tıpkı bir kasetçalar gibi öğrenebildiğim azıcık şeyi tekrarlayıp duruyordu. Onların ne söylediklerini hatırlamıyordum bile. Kısa bir süre sonra Neustadt için otobandan çıkış tabelalarını görmeye başladık. Ellerim daha çok kenetlendi. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Benim için tam bir işkenceydi. Ingo'dan iyi ya da kötü bir haber alamadık.

Elyas bana baktı. Muhtemelen bir şeyler söyleyip sessizliği bozmamı istiyordu ama yapamadım.

Sonra beklediğimiz şey oldu. Uzun zamandır duymak için beklediğim ses. Elyas'ın telefonu çalıyordu. Kalbim önce duracak gibi oldu, sonra da her zamankinden iki kat daha hızlı atmaya başladı. Belki de ne olduğunu bilmemek bilmekten daha iyiydi.

Elyas'a baktım. Telefonu açtığı zamanki gibi ifadesizdi yüzü. Benim tersime o, kendini toparlamayı başarmıştı. Boğazını temizleyip cevap verdi.

“Evet?”

Sessizlik.

“Hı hı...”

“Hımm.”

“Güzel.”

Her kelimesini dikkatle dinliyor minicik de olsa bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Küçücük bir göz seğirmesi bile güzel habere işaret edebilirdi. Ama hiçbir şey anlayamadım.

“Hayır, birkaç dakika sonra orada olacağız.”

“Tamam, teşekkürler.”

“Hoşça kal.”

Elyas telefonu kapattı. *Annem ölmüş olamaz* diye tekrarlayıp durdum içimden Elyas konuşmaya başlayınca kadar. “Annen ameliyattan sağ salım çıkmış. Durumuyla ilgili çok iyimser konuşuyor Ingo.”

Uzun uzun baktım ona. “O... O... İyi olacak değil mi?” diye sordum delirmiş gibi.

“Her şey yolunda görünüyor. Atlatacak.” dedi Elyas gülerek. Beni dünyanın en mutlu ve en afallamış insanı yapmıştı. Derin derin nefes aldım ve rahatlama hissiyle ellerimi yüzüme kapattım. Annemi görebilecektim. Onu kaybetmemiştim.

Elyas, elini sırtıma koyup onu tamamen doğru anladığımı teyit etti.

“Ingo seni ana girişte bekliyor.” dedi bir süre sonra. Önüme bakınca hastanenin park yerinin içinden geçtiğimizi fark ettim. Ingo, Elyas’ın söylediği gibi ana girişin önünde beni bekliyordu. Benimle bu kadar alakadar olan onca insanı hak etmek için ne yapmıştım? Onlara sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Araba yavaşlayıp durdu. Ingo, koşup kapımı açtı. Elimden tutup arabadan inmeme yardımcı oldu. “Şokta olmalısın canım,” dedi ellerini nazikçe yanaklarıma koyarken. “Şu anda tek istediğin şey anneni görmek değil mi?” dedi yanaklarımı bırakıp gözlerime bakarken. Başımı evet anlamında salladım. Yapabildiğim tek şey bu oldu.

Ben hastaneye bakarken Ingo, Elyas ile konuşmak için arabanın

kapısından içeri doğru eğildi. İçeride beni ne bekliyordu acaba? Annemi ne hâlde bulacaktım? Yaraları ne kadar ciddiye? O yaraları görebilecek miydim?

Ingo'nun Elyas'a, "Onu getirdiğin için teşekkürler," dediğini duydum. "Annen evde bekliyor seni. Arayıp güzel haberi verdim ona. Eski yatağını hazırladı senin için. Berlin'e dönmeden önce biraz uyusan iyi olur." Ingo oğluna gülümseyip kapıyı kapattı ve arabanın tavanına vurdu. Sonra elini sırtıma koyup bana eşlik etti. Motor sesini duyunca arkama döndüm. Elyas, çoktan yola koyulmuştu.

"Elyas..." deyip elimi ağzıma koydum. "Ona teşekkür etmedim."

Ingo, omzumdan tutup içeri soktu beni. "Bunun için üzülme. Anlayışla karşılayacaktır. Daha sonra teşekkür etme fırsatın olur nasıl olsa."

Teşekkür etmeden arabadan inmeme doğru değildi. Teşekkür etmem de yetmezdi aslında. Ama asansöre ulaştığımızda kafamda başka bir şey vardı. Düşünebildiğim tek şey annemle babamdı.

Yoğun bakım ünitesine girmeden önce bir hemşire bana yeşil bir ameliyat önlüğü ve yeşil galoşlar giydirdi. Çıplak duvarlar, steril zemin ve dezenfektan kokusu midemi bulandırdı. Burası girmek zorunda olmayan hiç kimsenin girmedığı bir yerdi.

Ingo, koridorun ortasına gelince odalardan birinin kapısını açtı.

Derin bir nefes alıp arkasından gittim. Sonra onu gördüm. Annemi.

Kalp monitörünün insanın içine işleyen ritmik sesi odada yankılanırken uzun uzun anneme baktım. Monitörün sesi hipnotize ediciydi. Annemin vücudunun her yerinden tüpler sarkıyordu. Bazıları bir alete bağlıydı. Bazıları küçük damarlara bağlanmıştı. Bazıları da serum torbalarına bağlıydı. Kolları vücudunun iki yanında uzanıyordu. Gözleri kapalıydı. Yüzü süt gibi bembeyazdı.

Yavaşça yatağa yaklaşp sanki biraz sıksam paramparça olacakmış gibi itinayla tuttum elini. Çok narin görünüyordu. Görüntüsü

kızgın bir demir gibi gözlerimi dağladı.

“Carla, inanılmaz derecede şanslı biri.” dedi Ingo, yatağın ayak ucunda dururken. Gözlerimi annemden ayırmadan dinledim onu.

“Karşı yönden gelen bir sürücü şeridinden çıkıp annenle babanın arabasının yolcu tarafına çarpmış. Annen içeride sıkışmış. İtfaiye ekibi demir makasıyla gelene kadar tıbbi yardım ekibi müdahale edememiş annene. Anneni çıkarmak için arabanın belli yerlerini parçalamak zorunda kalmışlar.”

Gözüme dolan yaşı sildim.

“Metal bir parça vücudunun üst kısmını delmiş ama mucizevi bir şekilde hayati organlara değmemiş. Çok kan kaybetmiş annen. Vücudu şokta.”

Annemin zorlukla toparlanmış yüzünü inceledim.

“Durumu bir süre çok kötü görünüyormuş,” diye devam etti Ingo. “Çünkü tıbbi yardım ekibi uzun süre ulaşamamış ona ama onu araçtan çıkardıktan sonra hemen müdahale etmişler. Ameliyat iyi geçmiş. Şu ana dek herhangi bir komplikasyon da olmadı. Tekrar ayağa kalkması biraz zaman alacak ama iyileşince yine eski Carla olacak.” dedi gülerek. Dünyadaki hiçbir kelime annemin hayatını kurtarmak için seferber olmuş insanlara minnettarlığımı ifade etmeye yetmezdi.

“Ne... Ne diyeceğimi bilemiyorum.” dedim kekeleyerek.

“Bir şey söylemene gerek yok Emely.” dedi Ingo.

Hayır, bu o kadar da kolay değildi. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordum ama boğazım düğümlenmişti ve ağzımdan doğru kelimeler çıkmıyordu bir türlü. Onun yerine babam geldi aklıma. “Babamın durumu nasıl?”

“Neyse ki arabanın sürücü tarafı nispeten daha az etkilenmiş çarpışmadan. Fakat kaza yüksek hızda gerçekleşmiş. Sağ bacağı iki yerden kırık. Birkaç kaburga kemiği de kırılmış. Hayati tehlikesi olmamış hiç ama şoka girdiği için sakinleştirici verildi. Gözetim altın-

da tutulabilsin diye bu geceyi yoğun bakımda geçiriyor. Sabah hasta odasına çıkaracaklar.”

“Onu görebilir miyim?”

“Uyusa daha iyi olur, canım. O, iyi. Sanırım şu anda annenin sana daha çok ihtiyacı var ama yine de istersen gidip babanın durumunu kontrol edebilirim.”

“Evet, lütfen.”

“Sorun değil,” dedi gülerek. “Hemşire ile görüşeyim de geceyi burada geçirmen için gereken ayarlamaları yapalım.” Annemin elini bırakıp Ingo’ya koştum. Ağlarken sınıksız sarıldım ona. “Yanımda olduğunuz için minnettarım.” dedim. *Siz* derken bütün Schwarz ailesini kast ediyordum ki buna ailenin genellikle hiç var olmamış olmasını dilediğim üyesi de dâhildi.

Ingo, beni bir sandalyeye oturttu ve gülerek bana doğru eğildi. “Emely, sen de ailemizin bir parçasısın ve bu, hep böyle olacak,” dedikten sonra alnımdan öptü beni. “Eminim artık annenle baş başa kalmak istiyorsundur,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun karşısındaki odada olacağım. Tamam mı?”

Başımı tamam anlamında salladım.

“Bir saat sonra tekrar uğrarım.” dedi kapıya yönelmeden önce omzuma dokunarak.

“Teşekkürler Ingo.” diye seslendim arkasından.

O, kapıyı kapatınca sandalyemi annemin yatağına biraz daha yaklaştırdım. Elini tutup “Anne...” diye fısıldadım. Perişan hâldeydi annem ama sanki şekerleme yapıyormuş gibi huzurlu görünüyordu. Neler yaşadığını hayal etmeye çalışıp nazikçe yanağını okşadım.

Oturup ona baktım. Sinirlerim harap olmuştu. Önce kötü haberin şoku, sonra saatlerce süren belirsizlik ve korku ile umut arasında gidip gelmeler ve şimdi de nispeten her şeyin yolunda olduğunu bilerek annemin hasta yatağının kenarında oturmak.

Kafam kalın bir keçeyle sarılmış gibiydi ve bu keçenin içine işleyen her şey belirsizdi. Ama içimdeki kaos durulmayacaktı.

Sırt ağrısından ölüyordum. Kapalı göz kapaklarımdan gözlerimin içine sızan bir parlaklık gördüm. Bir şey neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir şekilde başımı okşuyordu. Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda sadece beyazlık gördüm: Annemin yatak çarşafı... Başımı onun yatağına koyup uyuyakalmıştım. Ellerimi yüzüme götürüp gözlerimi ovuşturunca başımı okşayanın kim olduğunun yavaş yavaş farkına vardım. Başımı kaldırıncı kendimi annemin kahverengi gözlerine bakarken buldum. Annem uyanmıştı.

“Anne!” Gözlerim yaşlarla dolarken onun elini tuttum. “Nasıl hissediyorsun?” Hâlâ bir gece önceki gibi perişan görünüyordu.

“Gayet iyiyim...” diye fısıldadı bin bir zorlukla. “Burada kullandıkları ağrı kesiciler fena değil.”

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken gözlerim parladı. Burnumu çekip gözyaşlarımı sildim. “Babam iyi. Onun için endişelenmene gerek yok.” dedim.

“Biliyorum,” diyerek cevap verdi. “On dakika önce Ingo uğradı.”

Yapabildiğim tek şey ona bakıp gülümsemekti. Hayattaydı ve benimleydi.

Tekrar ayağa kalkması zaman alacak olsa bile iyileşecekti. Önemli olan da buydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Annem bir savaşıydı ve iyileşecekti.

Elini sıktım. “Çok korktum.”

“Senin evlendiğini görmeden önce...” dedi fısıltıyla. “Nalları dikeceğimi düşünmedin değil mi?”

Bir gözyaşı damlası daha yanaklarımdan süzülüp dudaklarıma değdi.

“Seninle baş etmek imkânsız anne.” Dedim, onu kollarıma almak için kendimi oturduğum yerden kaldırırken. Elini kaldırıp sırtıma koyarken hafif bir “Ah!” dedi.

“Tanrım, özür dilerim.” dedim doğrulurken ama önemi yok gibisinden bir şeyler yaptı eliyle.

“O kadar kötü değil.”

Yine da daha fazla sarılmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Ingo içeri girerken yerime oturdum.

Ingo kaç saattir ayaktaydı acaba? Gözaltı torbalarına bakılacak olursa saatlerdir ayakta olmalıydı.

Yatağın yanına geldi. “Vedalaşmak istedim,” dedi. “Birkaç saat uyuyup tekrar geleceğim.”

“*Birkaç* saat değil, ne kadar uykuya ihtiyacın varsa o kadar uyu!” dedim.

Güldü. “Bu, bir emir mi?”

“Evet.” diyerek teyit ettim.

“Bu durumda emre itaat etmem lazım.”

“İtaat etmezsen sonucu çok ağır olur!” dedim. Ayağımı hareket ettirince bir şeye çarptı. Bu, seyahat çantamdı.

Ben bu çantayı bagajdan aldığımı hatırlamıyordum. Ingo ile doğrudan hastaneye girmiştim. Yani hâlâ Elyas’ın arabasının bagajında olması gerekiyordu. Buraya nasıl gelmişti?

Buna bir cevap bulmak için etrafa bakınırken yatağın kenarındaki komodinin üstünde bir buket çiçek gördüm. “Gizli bir hayranın mı var?” diye sordum anneme göz kırparak.

“Onları Elyas bıraktı,” dedi Ingo. “Bu sabah Berlin’e dönmeden önce uğradı.”

Elyas buraya mı uğramıştı?

Geçen gece benim için yaptığı onca şeyden sonra bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu. Çiçek getirmeyi bile unutmamıştı. Hastane

ziyaretlerinde Almanların *çok* önemseydiği bir şeydi bu. Bu çiçekler öyle benzinciden beş Avroya alınan ucuz çiçeklere de benzemiyordu.

Elyas, sürprizlerle doluydu. Orası kesindi. Yardımı için ona teşekkür etmiş olmayı isterdim ama uğradığında beni uyandırmamıştı.

Ingo bir süre beni izleyip güldü. Belli ki kafamın karışıklığı yüzünden okunuyordu. “Evet, inanması zor ama oğlumun iyi tarafları ara ara ortaya çıkıyor.”

“Öyle görünüyor.” dedim. Bir gün önce olsa buna asla inanmazdım.

“İstersen gidip babanı görebilirsin,” dedi Ingo. “Onu hasta odasına çıkardılar. Seni görmeyi çok istiyor.”

Anneme baktım. Onu bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyordum ama bir taraftan da babamı görmek için can atıyordum.

“Hadi git.” dedi annem güçlkle.

“Emin misin?”

“Git dedim.”

Ayağa kalkıp yavaşından öptüm. “Hemen dönerim.” dedim. Başını salladı.

Kapıdan çıkarken Ingo beni durdurdu. “Babanın hangi odada olduğunu sormayacak mısın?” dedi.

“Ay, evet,” dedim yüzüm kızararak. “Bu işime yarayabilir.”

“Bir kat aşağıda. Elli altı numaralı oda.”

“Teşekkürler! Eve gidince Alena’yı benim için öp lütfen.” dedim ikisine de el sallayıp koridora çıkmadan önce. Asansöre binip bir kat aşağı indim. Odayı bulup kapıyı çaldım.

“Girin,” dedi babam içeriden. Güldüm. Ben içeri girince, “Tatlım!” dedi gözleri parlayarak.

“Baba!” dedim kendimi yatağa atıp ona sımsıkı sarılırken. Ben ona sarılırken dikkatli olmaya çalıştım ama o bana sarılırken birkaç kez acıyla inledi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum doğrulunca.

“Aman...” dedi annem gibi elini önemli bir şey yok anlamında sallayarak. “Sıkıntıdan patlıyorum. O da yetmezmiş gibi beni bu yatağa zincirlediler.” Alçıya alınan bacağına gösterip suratını astı.

“Niyetin şikâyet etmekse bu konuda umduğumdan iyisin.” dedim bir kaşımı kaldırarak.

“Boş ver,” dedi. “Senden önce Ingo uğradı. Annenin yaralarının son durumu hakkında bilgilendirdi beni. Geceyi annenin başında geçirdiğini söyledi.”

“Hâlâ çok hâlsiz ve belli ettiğinden daha çok acı çekiyor sanki. Tekrar sağlığına kavuşması zaman alacak ama *evlenme* konusunda başımın etini yiyecek kadar iyi.”

Babam gülüp başını salladı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

İç çektim. “Evet.”

“O zaman iyileşme ihtimali epey yüksek diyebilirim.”

Evet anlamında başımı salladım sadece. Elini tutup yatağının kenarına oturdum.

“Yorgun görünüyorsun Emely,” dedi. “Belki de eve gidip biraz uyumalısın.”

“Baba, benim için hiçbir şey sizden daha önemli olamaz,” diyerek cevap verdim. “Eve gitmek aklımdan bile geçmez.”

“Sen hep böyle iflah olmaz bir inatçıydın. Her zaman da öyle olacaksın.” diyerek iç çekti. “Şu kötü genlerin yüzünden.”

“Öyle galiba.” dedim.

“Bil bakalım erken saatlerde kim uğradı?”

Başımı bilmiyorum anlamında salladım.

“Ingo’nun oğlu Elyas.”

“Seni ziyarete mi geldi?”

“Evet. Ben de şaşırdım. İki kez bakmam gerekti. Onu, ne kadar oldu, dört ya da beş senedir görmüyordum. Kötü haberi aldığı anda şok geçirdiğini söyledi bana.”

“Yok canım... Abartmış.” dedim yarım ağızla.

“Bana pek de öyle gelmedi. Emely, sana bütün bunları yaşattığımız için özür dilerim.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun...”

Ona tekrar sarıldım. Her yanıma bir sıcaklık sardı. İkisi de hayatta olduğu için çok ama çok mutluydum.

BÖLÜM 13

NEUSTADT

Eski odamda yatağıma uzanıp etrafıma bakındım. Her şey bıraktığım gibiydi. Aynı masa, aynı iki kapılı giysi dolabı, aynı koyu kırmızı çekyat. Çocukluğumun yarısı ve ilk gençlik yıllarım boyunca hem iyi hem de kötü anılarıma şahit olan bu dört duvar arasında çok zaman geçirmiştım. Şimdi hepsi çok eskilerde kalmıştı benim için. Odam artık bugününün bir parçası olmaktan çok geçmişimin bir parçasıydı.

Eve geleli üç hafta olmuştu. *Stadt* kelimesi şehir anlamına gelse de Neustadt tek bir trafik ışığı olan bir kasaba daha doğrusu bir köydü. Beş bin nüfusu ve raflarındaki ürünlerin son kullanma tarihleri bir yıl önce dolmuş bir bakkalı vardı.

Bu ortama tekrar uyum sağlamak benim için şaşırtıcı biçimde zor olmuştu. Gerçi tekrar uyum sağlamak isteyip istemediğimden çok da emin değildim. Üniversiteye başlamadan önce insanların sadece burada değil dünyanın her yerinde yaşadığı gerçeğini biliyordum. Başka bir yerde yaşamak istediğimi hep biliyordum. Çocukluğumda bile bu benim için çok netti. On dokuz yaşında da istediğim şeyi yapmıştım.

Evde olduğum süre boyunca Berlin'deki hayatımı özlemiştim ama burada anne ve babama destek olmaktan memnundum. Do-

ğuştan hemşire olduğum söylenemezdi, sonuçta sık sık tıbbi yardıma ihtiyacı olan biriydim ben ama elimden geleni yapıyordum.

Babam, kazadan beş gün sonra hastaneden taburcu olmuştu. Yanında olup onunla ilgilenmeseydim güçten kuvvetten düşecekti. Kendine bakmaya alışık değildi. Hele ayağı alçıdayken hiç yapamazdı bunu. Zahmetli bir hasta olabilirdi ama aynı zamanda kibar ve sevimliydi. Ona bakmaktan keyif alıyordum.

Annem, bir hafta öncesine kadar hastanede idi. İki hafta boyunca her gün ziyaret etmiştim onu. Bu ziyaretler de gerekliydi çünkü kazadan üç gün sonra hastane çalışanları onu orada tutmakta zorlanmaya başladılar. Onu hastaneden kaçmamaya ikna etmek saatlerimi almıştı.

Onun deyimiyle nihayet “hapisten çıktığında” Ingo ona kendini yormamasını söyledi ama annem bunu anlamayı reddetti. (*Evli değil ve bekâr* tanımları da onun yabancı olduğu şeylerdi.) Evdeki ilk gününde onunla hararetli bir elektrikli süpürge kavgasına tutuştuk. Bir insanın metal bir boruya sadece tırnaklarıyla bu kadar sıkı yapışabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi ama annem bu konudaki fikrimi netleştirdi.

O olaydan sonraki günlerde, annem yapacak bir iş bulamadan her şeyi halletmiş olayım diye sabahtan akşama kadar ev işlerini yetiştirmek için debelenip durdum. Kim ne derse desin yatıp dinlenmiyordu. Bir ara Ingo’ya, kendine ya da çevresine zarar vermesin diye hastaları bağladıkları kayışlardan olup olmadığını bile sordum. Şaka yaptığımı zannedip güldü ama ben çok ciddiydim!

Tüm zorluklara rağmen anne ve babamla zaman geçirebildiğim için hâlime şükrediyordum. Kaza bana aslında ne kadar az zamanımız olduğunu göstermişti.

Annemi ev işlerinden uzak tutmaya, babamı da alçılı ayağıyla ceviz kabuğu gibi sallanan bir kayıkla balığa çıkamayacağına ikna etmeye

çalışmak dışındaki zamanlarda ders çalışıyordum. Ben evdeyim diye okulda derslere ara verilmemişti ve ben her geçen gün derslerimin biraz daha gerisinde kalıyordum. Alex, idare binasına gidip benim için izin almıştı. Bana izin için gerekli evrakı ve ders notlarını yolluyordu. Şu anda annem ve babam benim için okuldan daha önemliydi.

Her gün boş kaldığım birkaç dakikayı üç beş blok ötede oturan Alena ve Ingo'yu ziyaret ederek geçiriyordum.

Alex ile de yüz yüze yapamadığımız konuşmaları telafi etmek için günde en az iki kez telefonda konuşuyorduk. Ne kadar sık konuştuğumuz dikkate alındığında her konuşmamızda bana vereceği bir sürü haberinin olmasına hayret ediyordum. En öncelikli konusu elbette Sebastian'dı.

İkisi son üç haftadır düzenli olarak çıkıyorlardı ama aralarında merhaba ve hoşça kal sarılmalarından başka dikkate değer romantik bir şey yaşanmamıştı henüz. Başka bir deyişle Alex, hayatının en kötü krizini yaşıyordu. Bu durum benim hayatımı da zorlaştırıyordu. Aslına bakarsanız işkencenin sınırlarında yaşıyordu beni.

Yine de Alex'in benimle ilgilenmediğinden şikâyet edemezdim ama şu malum ağabeyi için aynı şey söylenemezdi. Sesi sedası çıkmıyordu.

Bu yüzden kendimi şanslı hissetmem gerekirdi ama ben endişeleniyordum. Geçmişte yaşananları düşününce benimle yakından ilgilenmesini tuhaf buluyordum. Sanırım Elyas Schwarz gibi biri bile gerekeni yapıp düzgün biri olabiliyordu ama bu, bana onun gerçekte nasıl biri olduğuna dair bir fikir verdi mi?

Onunla ilgili temel düşüncelerim değişmemişti ama bu düşüncelerimle örtüşmeyen davranışlarına şahit olmuştum. Elyas, benimle tesadüfen karşılaşp yardım etmek zorunda kalmamıştı. Hayır öyle olmamıştı. Mesajı duyup kendi isteğiyle gelmişti yanıma. Hemen arabasına atlayıp gelmiş olmalıydı. Neden Alex'i bekleyip sorunu çözmeyi ona bırakmamıştı? Zaman ilerledikçe kafamdaki soru

işaretleri artıyordu. O günkü davranışıyla ilgili muhtemel üç açıklama bulmuştum. Birincisi: Elyas benden hoşlanıyordu. Bu konuya hislerimi devre dışı bırakıp mantığımla yaklaşmama rağmen böyle olabileceğine işaret eden birkaç şey vardı.

İkincisi: Bu olay, benim onun hakkında iyi şeyler düşünmemi sağlayacak bir fırsat yaratmıştı onun için. Belki de böylece beni yatağa atma amacına bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Üçüncü ve en kuvvetli ihtimal: O, aslında düzgün bir insandı ve ben tipik bir kadın gibi her şeyi gereğinden fazla irdeliyordum.

Gözlerimi devirip iç çektim.

Benim için yaptıklarını ayrı tutsam bile *benim* ona karşı sergilediğim tavırda bir sorun vardı. Bu da kafamı karıştırmıştı. Kaza esnasında yaşadığım duygu patlaması benim için sıra dışı bir şeydi. İnsanların beni üzgün görmesinden hoşlanmıyordum. Bu benim törpüleyemeyeceğim bir huydu. İşte asıl izah edemediğim de onun bana sarılmasına izin vermiş olmamdı.

Muhtemelen şokta olduğum için izin vermiştim bana sarılmasına. En azından öyle olmasını umdum.

Bir de o günden beri sesi soluğu çıkmıyordu. Son birkaç ay boyunca en beklenmedik ve en istenmedik anlarda ortaya çıkmadığı tek bir gün olmamıştı neredeyse. Ama şimdi çıt yoktu.

Onu özlediğimden değil.

Öff! Bu çok aptalcaydı ama onu *gerçekten* özledim. Şimdi de benimle neden iletişime geçmediğini deli gibi merak ediyordum. Muhtemelen ben şehir dışındayken görüşmemizin bir manası yok diye düşünüyordu çünkü aramızdaki mesafe onun nihai amacına ulaşmasına engel oluyordu.

En son kazadan dört gün sonra ona geç kalmış bir teşekkür mesajı gönderdiğimde iletişim kurmuştuk.

Merhaba Elyas,

Uzun zamandır sana bunu nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum:

Orijinal ve yeterli olmasa da "Teşekkür ederim" demek aklıma gelen en iyi yöntem.

Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır.

Teşekkür ederim, Elyas. Çok ama çok teşekkür ederim.

Görüşmek üzere...

Emely

On dakika sonra cevap gelmişti:

Sorun değil! Annenin bir an evvel iyileşmesi için dua ediyorum. Ama hayatım, kendini bana borçlu hissediyorsan bu borcu istediğin zaman bana bir iyilik yaparak ödeyebilirsin. Mesela bir öpücükle, ne dersin? Bence bu uygun bir ödeme şekli olurdu.

Her neyse, seni tekrar evde görmeyi dört gözle bekliyorum (Berlin'de yani). Alex, sabahtan akşama kadar Sebastian aşağı Sebastian yukarı diye başımın etini yiyor ve ben artık buna bir gün daha dayanamayacağım. (Evet, bu bir yardım çağrısıydı!)

Umarım iyisindir.

Görüşmek üzere...

E.

Bu mesajı yazarken yüzünde beliren o aptal gülümsemeyi hayal edebiliyordum. Sadece bir telefon mesajı olmasına rağmen beni kızdırmıştı. "Dallama." dedim alçak sesle.

Bu mesajlaşmadan sonra haber alamadım ondan. Olaya ne taraftan bakarsan bak esrarengizdi.

Buna karşın başka biri de üç haftadır benden doğru düzgün haber alamıyordu. Üzerinde durulması çok daha mantıklı olan malum şahıs: Luca.

İsmi aklımdan geçtiği an gülümsemeden edemedim. Yorgani üstünden atıp yataktan çıktım ve dizüstü bilgisayarımın başına geçtim.

Luca'ya kazadan ayrıntılı bir şekilde bahsetmiştim ve bu konuda konuşabileceğim birinin olması beni mutlu etmişti. Alex, Sebastian meselesiyle o kadar meşguldü ki onunla başka bir konuda konuşmak anlamsızdı. Ayrıca, insanın duygularını e-postada ifade etmesinin çok daha kolay olduğunu fark etmiştim. Karşınızdaki insanın gözlerinin içine bakmak zorunda olmamak normalde kendinize saklayacağınız kelimelerin akışını kolaylaştırıyordu. Telefonla konuşurken de karşınızdakiyle göz kontağı kurmuyordunuz ama karşınızdakinin sizden bir şeyler söylemenizi beklemesi üzerinizde baskı yaratıyordu.

Gelen mesaj kutusunu kontrol edeli otuz dakika olmuştu. Bu kez beklentiler yüksekti. Beni asıl sinirlendiren bilgisayarın internete bağlanmasının çok uzun sürmesiydi. Neustadt'da ortak internet servisinden başka bir seçenek yoktu. Buradaki insanların DSL'i ilaç, geniş bandı da tuhaf bir moda trendi zannettiklerinden oldukça emindim.

Bilgisayarım internete bağlanana kadar bütün camları silecek vaktim olur mu acaba diye düşünürken nihayet internete bağlandım. Beklediğim her saniyeye değmişti.

Sevgili Emely,

Nasılsın? Hâlâ Neustadt'ta mısın?

Sen gittiğinden beri Berlin'in göz alıcılığının bir kısmını yitirdiğini söyleyebilirim. Tabii ki duvar yazılarının altındaki göz alıcılığı kast ediyorum.

Son e-postanda senin neden bahsettiğini anlayıp anlamadığımı merak ettiğini yazmışsın. Anlıyorum. Hatta senin düşündüğünden daha iyi anlıyorum. Bakış açının değiştiğini söylediğinde daha fazlasını söylemene gerek kalmadı. Sevdığın birini hiçbir ikaz gelmeden ve önemli son bir şeyi yapma şansı bulamadan bir anda kaybedebilirsin—bum, bitti. İnsanlar sevdikleri birini aniden kaybedene kadar düşünmezler bunu.

İşte o zaman küçük şeylerin kıymetini bilmeye başlarız ve yine o zaman hayatta nelerin, özellikle de kimlerin önemli olduğunu anlarız. Bir insanın sinir bozucu özellikleri olabilir ama o insan bir anda hayatımızdan çıkıp gittiğinde en çok da o sinir bozucu özelliklerini özleriz. İnsanlar çoğu zaman önemsiz şeyler için üzülüp asıl önemli şeyleri gözden kaçırmalar.

Emely, bu yeni bakış açısına dört elle sarılmalısın. Özellikle de artık her şey yoluna girdiği için. İnsanlar bunu genellikle çok geç olduğunda fark ederler.

İkinci bir soru sormuş ve neden seninle yüz yüze görüşmek istemediğini bilmek istemişsin. Bilmiyorum. Sen neden benimle yüz yüze görüşmek istemedin?

Olmadı. Soruna soruyla karşılık verdim.

Şöyle izah edeyim. Senin beklentilerini karşılayamayacağımdan korkuyorum.

Umarım güzel bir gece geçirirsin. Senden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Sevgiler,

Luca

Kelimelerinin içinde kayboldum. Diğer bütün mesajları gibi bu mesajı da çok güzeldi ama bir cümlesi dikkatimi çekti: “Senin beklentilerini karşılayamayacağımdan korkuyorum.”

Demek ki doğru yoldaydım. Ama bu kadar korktuğu şey neydi? Şüphelerim doğru muydu? O, tam bir bilgisayar manyağı mıydı?

Öyle bile olsa o, dünyanın gelmiş geçmiş en tatlı bilgisayar manyağıydı. Onu uzun süre önce olduğu gibi kabullendiğimi hâlâ anlamamış mıydı? Sonuçta evdeyken Alex dışında, konuşmaya devam ettiğim tek insan oydu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Belki de Luca'ya onun kim ya da ne olduğunun bir öneminin olmadığını söylemeliydim. O, kalbimde özel bir yer edineli çok olmuştu.

Evet. Aynen böyle yazacaktım. Oturduğum yerde yazmaya hazırlanmak için doğrulmuştum ki babamın sesi merdivenlerden yukarı doğru yankılandı. “Emely?”

“Geliyorum!” diye seslendim. Babamın topallayarak yukarıya çıkmaya başlamasına fırsat vermemek için merdivenlere koştum. Tepetaklak düşmesi ihtiyacım olan son şeydi.

“Ne istersin baba?” diye sordum aşağı inerken.

“Bir saniyeliğine oturma odasına gelebilir misin? Carla ve ben seninle bir şey konuşmak istiyoruz.” Sesi iyi geliyordu ama bu beni çok da rahatlatmadı.

“Tamam.” dedim arkasından evin ön tarafına doğru giderken. Annem yıllar önce değiştirilmesi gereken eski kanepeye oturmuştu bile. Babam da onun yanına oturdu. İkisi de dikkatle bakıyorlardı bana. Sanki azar işitmek üzereymiş gibi hissederek ellerimi cebime koydum.

“Ben yapmadım.” dedim sırtarak.

“Endişelenme Emely. Başın dertte değil. Tam tersi. Otursana.”

Durumdan hâlâ şüphe ederek onların karşısındaki koltuğa oturdum.

“Evet,” diyerek söze başladı annem. “Seni buraya çağırdık çünkü sana ne kadar minnettar olduğumuzu söylemek istiyoruz. Üç haftadır bize bakıyorsun.”

“Aman anne,” diye söylendim. “Bana teşekkür etmenize gerek yok.”

“Evet var. Bizimle olmak için her şeyi bırakıp geldin ve biz bunu takdir ediyoruz.”

“Ama,” dedi babam. “Artık Berlin’e dönmenin zamanı geldi.”

Dertleri bu muydu yani?

“Yine mi bu mesele,” dedim. “Bana ihtiyacınız olduğu sürece burada kalacağım konusunda anlaştık.”

Annem daha hastaneden çıkmadan önce bile buna benzer konuşmalarımız olmuştu. Okula dönmemi o kadar çok istiyorlardı ki paraları olmadığı hâlde bir yardımcı tutmayı bile düşünmüşlerdi.

“Mesele de bu ya zaten Emely,” dedi annem. “Artık senin yardımın olmadan da idare edebilecek durumdayız. Bizim yüzümüzden derslerinden daha fazla geri kalmanı istemiyoruz. Zaten üç haftayı kaçırdın. Bunu bile telafi etmekte zorlanacaksın.”

“Endişelenmenize gerek yok. Hallederim ben. Üniversite benim için önemli bir konu değil şu anda. Önemli olan sizsiniz.” Geri adım atmadım ama annemle babam her zamankinden daha inatçıydı.

“Emely,” dedi babam alçak sesle. “Bize çok yardımcı oldun. Sen olmasan bunun üstesinden gelemezdik ama artık birçok şeyi kendi başımıza yapabiliyoruz.” Başımı olmaz anlamında sallamaya yelten-dim ama babam bana ciddi bir bakış attı. “Gerçekten böyle düşün-mesek sana söylemezdik.”

İç çektim. İkna olmamıştım. Kendi ayakları üzerinde duramayacaklarından endişeleniyordum. Gerçekten.

Babam devam etti. “Yarın nihayet alçımı çıkaracaklar. Normal hayatıma döneceğim. Ayrıca, bu sabah Alena ile konuştuk. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda ondan yardım isteyebileceğimiz konusunda rahatlattı bizi. İnan bana kendini suçlu hissetmeden dönebilirsin Berlin’e.”

Schwarzların yardım önerisinde bulunmaları oldukça rahatlatıcıydı. Annem ve babam emin ellerde olacaktı. Tamamen yalnız kalmayacaklardı.

Annemle babamın gerçekten de böyle düşünüp düşünmediğinden emin olmaya çalışarak tavana baktım. Babam, alçısı çıkarılınca çok daha rahat hareket edebilecekti. Bu doğrudu ama hâlâ fizik tedaviye ihtiyacı olacaktı. Ev işlerini tek başına halledebilir miydi? Bundan şüpheliydim. Beni asıl endişelendiren annemin yapabileceğinden fazlasını yapmaya kalkışacak olmasıydı.

“Siz ikiniz bundan emin misiniz?” diye sordum.

Başlarını evet anlamında salladılar. Ben de pes edip Berlin’e dönmeyi kabul ettim.

“Ama bir şeye ihtiyacınız olduğu an bana haber vereceksiniz,” diyerek tek koşulumu dile getirdim. “Küçük bir şey bile olsa hemen bana haber vereceksiniz! İlk trene atlar gelirim. Tamam mı?”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi annem gülerek. “Ama yine de söz veriyoruz.”

“Size güveniyorum,” dedim ayağa kalkarak. “Sizin için son bir akşam yemeği daha hazırlayacağım. Yarından sonra yemekler ayağınıza gelmeyecek! Ve bilin ki bunu siz istediniz!” Sofrayı kurmak için mutfığa gittim.

Yemekten sonra internetten bilet almak için odama gittim. İlk tren ertesi gün öğleden sonraydı. Alena ve Ingo ile vedalaşmak için bol bol zamanım olacaktı.

Alex’i arayıp döneceğimi ona haber vermeyi düşündüm. Her gün beni ne kadar özlediğini söyleyip duruyordu ama telefon konuşması uzar diye önce eşyalarımı toplamaya karar verdim. Eşyalarımı ortaya çıkarıp çantama yerleştirirken kendimi Elyas’ı düşünürken buldum. Buraya üç beş parça giysi getirebilmemi ona borçluydum.

Ingo haklıydı: Bay Dallama’nın sadece *birazcık* dallama olduğu anlar da vardı.

Çantamı kapının yanına koyup annemle babama bir şeye ihtiyaçları var mı diye sormak için aşağı indim. Sonra tekrar yukarı çıkıp

elimde telefonla yatağıma uzandım. Ne olur ne olmaz diye telefonu kulağımdan uzak tuttum. Şen şakrak bir Alex bekliyordum ama hü-zünlü ve cılız bir, “Efendim?” duydum.

“Alex, sen misin?” diye sordum.

“Evet, benim.”

“Neyin var?”

“Sorma Emely,” dedi. “Beni hâlâ öpmedi.”

İç çektim.

“Beni neden öpmüyor?”

Bunu ben de merak ettim. Alex’in bana söylediklerine bakılırsa Sebastian’ın söylediği şeyler ve vücut dili ondan hoşlandığına işaret ediyordu. Kendi gözlemlerim de bu doğrultuydu.

Benim burada olduğum süre boyunca beş kez buluşmuşlardı ama Sebastian, ilişkiyi bir adım daha öteye taşıyacağına dair herhangi bir sinyal vermemişti. Alex de ilk adımı atamayacak kadar çekingendi. Sebastian’ın harekete geçmemesinin bir nedeni olmalıydı. Bu bilinmezlik şimdi benim de ilgimi çekiyordu.

“Hımm,” dedim. “Belki de seniöpme fırsatı bulamamıştır henüz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de çok konuşuyorsundur.” dedim.

“Çok komik.” diye söylendi.

“Elyas ile konuşabildin mi? Sebastian’ın en yakın arkadaşı sonuçta.”

“Evet, hem de birkaç kez,” dedi iç çekerek. “Ama aramızda olanlara karışmak istemiyor. Sorunlarımızı kendi kendimize çözebilecek yaşta olduğumuzu düşünüyor.”

“Elyas, en azından Sebastian ile ilişkinizi nasıl gördüğüne dair bir şeyler söyleyemiyor mu?” dedim.

“Söyledi. Dolaylı yoldan ama. Konuşurken *minik* bir imada bulundu.”

“Nasıl bir ima?”

“Sebastian’ın benden hoşlandığını söyledi.”

“E tamam işte! Üzülmene gerek yok.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum,” dedim. “Ama hâlâ benim acil yardıma ihtiyacın olduğunu görebiliyorum.” diyerek devam ettim sözlerime ona *nasıl* yardım edeceğime dair hiçbir fikrim olmadan. Bazen hiçbir şey yapamamam da ona yardım etmek için yanında olmam bile yetiyordu Alex’e.

“Ama sen çok uzaktasın.” diye sızlandı.

“Yarma kadar dayanabilirsin değil mi?” Yüzünü görebilmeyi çok isterdim.

“Ne dedin sen?” diye sordu birden heyecanlanarak. “Geri mi dönüyorsun?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Evet!”

“Tanrım!” diye ciyakladı. “Neden daha önce söylemedin de beş saattir konuşturuyorsun beni? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi? Gerçekten dönüyorsun, değil mi?”

“Evet.” diyerek üçüncü kez teyit ettim. Telefonun öbür ucundan yine bir ciyaklama sesi geldi.

“Sana daha önce seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?” diye sordu.

“Söyledin ama *benden* de öpücük alamayacaksın.”

“Çok bilmiş,” diyerek kıkırdadı. “Pekâlâ, Sebastian konusunda bir plana ihtiyacımız olacak o zaman.” diyerek özüne döndü Alex.

Nefes verip arkama yaslandım ve Alex’in nasıl bir plan yumurtlayacağını duymak için beklemeye başladım.

BÖLÜM 14

TATLI DUMAN

Lanet olası beş kat. Kendimi basamak basamak yukarı sürükledim. Berlin'e döneli sadece bir gün olmuştu ve kaçırdığım şeyleri yakalamak için debeleniyordum. Elbette Alex'in, Sebastian sorunu en azından onun gözünde her şeyden daha önemliydi. Ben de cumartesi akşamımı feda edip planladığı sinema akşamı için onun evine gelmek üzere yola koyulmuştum.

Tabii beş katı çıkmayı başarabilirsem ulaşacaktım bu amacıma!

Alex, önce sadece Sebastian'ı çağırmıştı onur konuğu olarak. Ama sonra bunun onu zorlamak olacağını düşünerek daha rahat bir ortam yaratmak için Elyas ve beni de onlara katılmaya ikna etmişti.

Bunu yine yapmayı neden kabul etmiştim? Ah, evet. Alex'in istediği öpücüğü nihayet almasına yardım etmek için!

Gittikçe daha fazla nefes nefese kalarak ve bacak kaslarım gittikçe daha çok yanarak merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Yukarı çıktıkça mideme giren kramplar çoğaldı. Bu krampların gıda zehirlenmesi yüzünden olduğunu düşünmeyi isterdim ama sonuçta tek bir kişi yüzünden böyle hissettiğimi biliyordum. Onu tekrar göreceğimi düşünmek bile geriordu beni ve bu yüzden haklı olarak kendimden nefret ediyordum.

Sonunda beşinci kata çıktım. Dairenin kapısının hemen açılacağını bildiğim için berbat görüldüğüm konusundaki aptal ve kaçınılmaz yorumlardan korktum. Elyas'ın çenesini tutması imkânsızdı. Nefes nefese kalışımın Elyas'a iki buçuk ay önce parkta yaşadığım küçük düşürücü olayı hatırlatmasını engellemek istedim. Aklıma gelince yüzüm kıpkırmızı oldu yine.

Nefesimi düzenlemek için biraz bekledim. Sonra da üç kez zili çalmayı denedim. Nihayet cesaretimi topladığım an yine mide-me kramplar girmeye başladı. Hem de öncekinin iki katı artmıştı kramplar. Bana nasıl davranacaktı? Aramızda değişen bir şey olmuş muydu? Neden benimle iletişim kurmamıştı?

Arkamı dönüp yurda gitmeyi tercih ederdim ama kapı daha çabuk davranıp ayaklarımdan hızlı çıktı. Beni gördüğüne zerre kadar şaşırmayan turkuaz yeşil iki muhteşem göz selamladı beni. Yüzünde kendinden geçmiş bir gülümsemeyle iç çekip başını kapı pervazına dayadıktan sonra beni baştan aşağı süzdü.

“Her zamanki gibi seni görmek güzel.” diye fısıldadı.

Hayır, değişen bir şey olmamıştı. Bunu fark edince gözlerimi devirdim.

“Ne kadar aptalım, benimle uğraşmaktan vazgeçmişsindir diye düşünüyorum hâlâ.”

“Vazgeçmek mi? Tam tersine minik tavşanım,” dedi pis pis sırıtarak. “Sadece seni ne zaman kızdırıp ne zaman kızdırmayacağımı biliyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım. Ben uzaktayken tacizlerine neden ara verdiğini cevaplıyordu bu söylediği belki de.

“Beni ne zaman kızdıracağını mı biliyorsun?” dedim. “İşte bu benim için yeni bir haber.”

“Benimle ilgili bilmediğin birkaç şey var.” Gülüşü ona inanmaktan başka çare bırakmadı bana. Bilmediğim şeyleri bilmek istiyor muydum o ayrı.

Alex arkadan seslenene kadar bakıştık. “Elyas, Emely’i oyalamayınca de içeri girsin!”

“Majestelerini duydu.” dedim Alex’in araya girmesine minnettar kalarak. Elyas’ın yanından geçip içeri girdim arkamdan iç çekişini duymazlıktan gelerek. Gecenin yıldız oyuncusu, oturma odasında bekliyordu. “Selam.” dedim ellerimi arka ceplerime sokarken.

Alex, bacak bacak üstüne atarak kanepede oturmuş kraker yiyordu. Araya belli bir mesafe koyarak Alex’in yanında oturan Sebastian bana el salladı.

Alex, bana Sebastian’dan gözümü ayırmamamı ve hiçbir detayı kaçırmamamı söylemişti. Sebastian’ın Alex’i oyalayıp oyalamadığına karar vermem gerekiyordu. O yüzden de aralarındaki mesafeyi hemen fark etmiştim. Durumu biraz daha yakından inceleyince bunun bir anlama gelmediğine karar verdim. Belki de kraker kırıntılarından rahatsız olmuştu çocuk.

“Annenle babanın kaza geçirdiğini duydum,” dedi Sebastian. “Çok üzüldüm. Umarım daha iyidirler.”

“Teşekkürler,” dedim. “İyiler. Aslına bakarsan eski hâllerine istediğimden daha çabuk döndüler.”

Güldü. “Bu, hızlı bir iyileşme süreci gibi geliyor kulağa.”

“İçecek olarak sana ne getireyim hayatım?” Sağuma dönüp şimdi Elyas’ın dikildiği yere baktım.

Hayatım, minik tavşanım, aptal hitaplar! Onu uzun süre umursamazsam sonunda bırakır diye düşünmüştüm ama bu taktiğim şu ana kadar çok da başarılı olmamıştı.

“Fark etmez.” dedim omzumu silkerek.

“Şarap?” dedi.

Başımı evet anlamında salladım. “Ama biraz tatlımsı olanından varsa.” Şarap azıcık tanenli¹ bile olsa dudaklarım büzülüyordu.

1 Bir tür asit. (ç.n)

“Tatlı mı?” diye tekrarladı. “Gidip bakmam lazım. Söz veremiyorum.”

“Su da olur.” diye ekledim, o gidip buzdolabına bakmadan. Büyük kanepeye baktım. Bir detay dikkatimi çekti: Alex, sol kenarda oturuyordu. Sebastian da onun yanındaydı. Bu da Elyas’ın yanında oturmaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyordu. Geçen sefer bu kanepede Elyas ile oturduğumda olanları bütün ayrıntılarıyla hatırlayıp içimden söyledim.

Alex’den biraz yana kaymasını istemeyi düşündüm ama Alex ve Sebastian ortada oturduğunda ben birinin Elyas da diğerinin yanında oturacaktı. Bu da Alex’in işine gelmezdi. Pekâlâ. Neyin benim işime geleceğiyle ilgilenen var mıydı? Hayır.

Kaderime razı olup kanepenin ortasına Sebastian’ın yanına oturdum. “Elyas çok yaklaşırsa senin kucağına oturmama izin verecek-sin tamam mı?”

Sebastian güldü. “Anladım.”

Sebastian’ın kucağına oturmam asla duygusal bir yakınlaşma olmayacaktı ama Alex, bana tehditkâr bir bakış attı. Az daha “*Elbette başkasının sahiplendiği bir kucağa oturmam.*” diyecektim onu rahatlatacak için.

Elyas, kısa bir süre sonra dönüp bana içinde sarı bir sıvı olan bir şarap bardağı uzattı. “Buz şarabı,” dedi. İlk dondan sonra hasat edilen üzümünden yapılan klasik, tatlı bir Alman şarabı. Ben tadına baktım. İyi bir şarap.”

“Teşekkürler.” dedim. Bardağı alıp bir yudum içtim.

“Gördün mü? Beğeneceğini biliyordum.” dedi.

“Bu kadar çok şey bilmen ne kadar da şaşırtıcı,” dedim gözlerimi devirerek. “Hangi filmi izleyeceğimizi söyleyen de biraz işe yarasan.”

“*Dövüş Kulübü.* Senin için uygun mu?”

Başımı evet anlamında salladım. Koşullar ideal olmasa da en

azından iyi bir film seçmişlerdi. Filmin başlamasıyla ekran aydınlanınca Elyas, ışıkları söndürdü. Yanıma otururken yüzündeki sırıtma kötüye işaret etti. Sonra kolunu kanepenin arkasına benim arkama denk gelecek şekilde koydu. Homurdanıp yana kaydım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. İşleri yavaştan almak belli ki Elyas'ın alışık olduğu bir şey değildi.

Bana doğru eğilip, "Beni özledin mi?" diye fısıldadı.

Evet.

"Elyas, dünya senin etrafında dönmüyor." dedim televizyondan gözümü ayırmadan.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi gülerek. "Ben de seni özledim hayatım."

Sakinliğimi koruyabilmek için üç kez derin nefes aldım. Sonunda onu görmezden gelmeye karar verdim ama bu, ancak yarım saat işe yaradı, film ilerledikçe daha da zorlaştı.

Filmden gelen seslere Alex'in kraker yeme sesi eşlik ediyordu sürekli. Alex, ne zaman gerilse bir şeyler yedi ve görünen o ki şu anda *çok* gergindi. Elyas, her dakika bana bir milim daha yaklaşıırken Sebastian ile Alex birbirlerine bir santim bile yaklaşmamışlardı. *Ne kadar zekice* diye geçirdim aklımdan.

Aslında ona bakmak için başımı çevirsem burnum yanağına değdi, tabii ki bana bakmak yerine televizyona bakması şartıyla.

Ben ise tam tersine gittikçe gerilmek dışında ne oturduğum yeri ne de oturma şeklimi değiştirmiştim. Belli ki Elyas'ın insanların vücut dilini anlamak gibi bir yeteneği yoktu.

Seçeneklerim gittikçe azalıyordu. Kısa bir süre sonra ondan uzağa kaymak zorunda kalıp kendimi Sebastian'ın kucağında bulacaktım. Elyas'ın vücudunun sıcaklığını hissettim. Bana çok yakındı. Sıcaklık önce yan taraftan geldi. Sonra yayıldı. Aynı şekilde kokusu da öyle oldu. Başlarda kokusunu da zar zor almıştım ama şimdi sadece

onun kokusunu alıyordum. Bana doğru bir kez daha kayıp başını alnını saçımda hissedeceğim kadar eğseydi tepem atacaktı.

“Sebastian’a yakın oturmak istersen yer değiştirebiliriz.” dedim ona.

Elyas sırıttı. “Böyle daha samimi hissediyorum.”

“Evet. Görebiliyorum. Hatta koklayabiliyorum da.”

Olayları kendi kontrolüme alma zamanım gelmişti. Kanepede ayağa kalktım. Ben onun bacaklarının üstüne basıp geçerek diğer tarafına otururken gözleriyle takip etti beni. Şimdi kendime nispeten rahat bir yer bulmuştum. Gerçi istediğim kadar rahat değildi ama en azından aramızda şimdilik otuz santim vardı.

Elyas’ın alnı kırıştı. Sonra iç çekti. “Evet, Sebastian,” dedi. “Seninle kucak kucağa oturmak zorunda kalacağız gibi görünüyor.”

“Biraz daha yakına gel o zaman dostum!” dedi Sebastian. Güldüm.

Kendimi daha rahat hissedip arkama yaslandım. Nihayet filmi huzurla izleyebiliyordum. Elyas, aramızdaki mesafeyi kapatmak için herhangi bir hamle yapmadı ama film onu daha önceki kadar ilgilendirmiyormuş gibi görünüyordu. Ara ara bana bakıyordu baktığını belli etmeme zahmetine bile girmeden.

Özgüveniyle nasıl böyle gösteriş yapabiliyordu? Ben birine böyle bakma cesaretini asla bulamazdım kendimde ama o bunu hiç utanmadan yapabiliyordu.

Yakışıklılığı dikkate alınırsa bu onun için olağan bir şeydi muhtemelen. Her sabah evinden çıkan manken gibi kızlar onun özgüvenini doğruluyordu. Erkekler birbirleriyle üç kategoride yarışıyorlardı: penislerinin uzunluğu, sevgililerinin seksiliği ve sahip oldukları şeylerin statüsü. Aynen bu sıralamayla.

Elyas, sürekli bana bakarken bile yeni yerimi öncekinden bin kat daha çok sevdim. Tek kötü tarafı Sebastian’ı izlememin biraz daha zorlaşmasıydı. Elyas’ın yanından bakmam gerekiyordu. Elyas da bunu yanlış anlıyordu sanırım çünkü otuz iki dişi meydanda sırıtı-

yordu. Sebastian'a bir kez daha baktığımda o zamana kadar şahit olduğum en güzel şeyi gördüm. Sebastian, sol elini yavaşça kalçasının yanından kaldırıp milim milim ilerlettikten sonra nihayet kolunu Alex'in omzuna koydu. Ben ona içimden tezahürat yaparken onun bu manevrayı tamamlaması biraz zamanını aldı. *Sorun yok! Yapabilirsin! Aferin!*

Cesaretini toplamıştı. Nihayet. Sonra diğer elini Alex'in bacağına koyduğu eline aşama aşama yaklaştırıp onun elini tuttu. Neredeyse sevinç çılgılığı atacaktım. Çok şirin! Alex, parmaklarını Sebastian'ın parmaklarıyla iç içe geçirdi. Yüzümde bir gülümsemeyle arkama yaslandım. Sebastian'ın hisleriyle ilgili son şüphelerim de uçup gitmiş oldu böylece. Bütün bu olanları dikkatle izledim. Yirmi dört yaşındaki iki insanın bu şirin tavırlarını her zaman göremezdiniz.

Elyas neden böyle olamıyordu ki? Hoş, böyle şirin davranrsa bile benimle asla bir şansı olamazdı o ayrı.

Asla.

Ne olursa olsun hayır.

Nokta.

Hayır, nokta değil. Ünlem işareti!

Geri adım atmaması ve Alex'i öpmesi için içimden Sebastian'a yalvardım. Ona şans dileyip gaza getirdim. Elyas, ne olup bittiğini anlamayıp beni neyin güldürdüğünü görmek için bakındı. Neden o kadar mutlu olduğumu fark ettiği an o da gülümsedi.

Şarap bardağımyı elime alıp kanepedeki rahat yerimde ve dünyayla tamamen barışık bir hâlde içkimin tadını çıkardım. Harika hissediyordum. Elyas gözlerinde baştan çıkarıcı bir parlaklıkla elini tekrar arkama koyana kadar tabii.

Tanrım.

Neyse ki bu kez aramızda biraz boşluk bırakmıştı. Küçük de olsa bir ilerleme kaydetmişti doğrusu.

İlerleme kaydeden tek kişi o değildi. Sebastian'ın manevrasının Alex'i cesaretlendirdiği barıydı. Bir süre sonra şarap kadehine doğru eğilip tekrar yaslandığında Sebastian'ın kollarındaydı.

Ortamdan ayrılmanın tam zamanıydı ama DVD oynatıcısının saati daha onu birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu. Odaya gece yarısından önce dönmeyeceğime dair söz vermiştim Eva'ya. Gözlerime yeni bir travma yaşatmak istemediğim için de verdiğim söze sadık kalmaya karar verdim.

Peki şimdi ne yapacaktım?

Elyas, parmağıyla omzuma vurduğunda ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Of çekerek ona döndüm. Yatak odasının olduğu koridoru işaret etti kafasıyla. Gözlerimi devirdim. Rüyanda görürsün dostum!

Elyas, "Anla artık." der gibi kaş göz işareti yaptı bana. Kendisinin de çiftimizin baş başa bırakılması gerektiğini düşündüğünü anlatabilmek için Alex ve Sebastian'a baktı.

O konuda anlaşmıştık da gideceğimiz yer konusunda sorun vardı. "Gidelim mi?" diyordu gözleriyle ama önerisiyle hiç ilgilenmiyordum.

"Sahi Emely," dedi yüksek sesle en sonunda. "Şimdi aklıma geldi. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ağzım açık kaldı. Ne pis bir numaraydı.

"İnan bana Elyas o şeyi görmek istemiyorum." diyerek cevap verdim Sebastian'ı güldürerek.

Elyas, bileğimden tutup mutfığa sürükledi beni. Rahat konuşabilelim diye buzdolabının kapağını açıp siper etti bize. Kötü kötü bakmamı görmezden gelip açıklama yapmaya başladı.

"Senin yüzünden," dedi fısıldayarak. "Üç hafta boyunca Alex'in ağlayıp sızlamalarına katlanmak zorunda kaldım. O, tırnaklarına oje sürerken yanında sayısını bile hatırlamadığım kadar saçma romantik film izledim. Sen gittikten sonra bana kız arkadaşlarımdan biriymişim

gibi davrandı. Saçıma perma yapmasına izin vermem için bile uğraştı!”

“Perma mı?” dedim inanmayarak.

“Evet,” dedi homurdanarak. “Sürekli teselli ediyorum onu! Göz yaşlarıyla sıırıslıklam ettiğı üç tane tişörtüme el koydu.” Dayanışma hissiyle elimi omzuna koydum. Kimse onu benden daha iyi anlayamazdı.

“Tanrım, Elyas,” dedim başımı sallayarak. “Benim dünyama hoş geldin!” Daha önce çoğu kez, kendimi, Alex geçirdiğı krizi atlatana kadar onun elini tutarken bulmuştum. Üstelik bu krizler bazen haftalarca sürerdi. Bu sefer paçayı sıyırdığım için şanslıyım. Elyas’ın küçük kız kardeşiyle böyle yakından ilgilenmesini neredeyse şirin bulacaktım.

“Evet, nasıl bir şey olduğunu bildiğinden eminim,” diye fısıldadı. “Artık Berlin’e geri döndüğüne göre Sebastian bu gece onu öpmezse kimi arayacağını da biliyorsundur!”

Ağzım açık kaldı.

“Güzel, sanırım şimdi birbirimizi anlıyoruz,” dedi. “Benim gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. Birincisi Alex’i öpmesi için Sebastian’a para vermem. İkincisi de romantizmi onlara bırakıp ortadan kaybolmamız!”

Ensemi ovuşturdum. Haklıydı. Sebastian onu bu gece öpmezse kendimi feci bir dramın içinde bulacaktım. Telfi etmem gereken onca dersi düşününce dram ihtiyacım olan son şeydi. Biraz kem küm ettikten sonra pes ettim.

“Bana kazara bile dokunacak olursan seni beş parçaya bölerim Elyas.”

Yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Ellerini havaya kaldırdı teslim oluyorum der gibi. “İyi çocuk olacağım.” *Sanki* olabileceksin de diye geçirdim aklımdan. Ama onun sözüne güvenmekten başka bir seçeneğim yoktu.

“Sana bahsettiğim albümü hatırlıyor musun?” diye sordu yüksek sesle buzdolabının kapısının üzerinden Alex ve Sebastian’ı dikizleyerek.

“Ah evet, *şu* albüm.” dedim oyuna dâhil olurken.

“Evet! Benimle gel de albümü dinleteyim sana.” Buzdolabının kapısını kapatıp bardaklarımızı aldıktan sonra Alex ve Sebastian’a özür diler gibi bakıp koridora yöneldi.

Oturma odasından neden çıktığımız kabak gibi ortadaydı. Sadece kötü oyunculuğumuz yüzünden değil ama benim Elyas’ın odasına gitmeye gönüllü olmamdan da belli etmiştik asıl amacımızı. *Alex, bana çok şey borçlusun!*

Elyas, koridora öyle hızlı girdi ki arkasından giden hantal bir fil gibi hissettim kendimi. Hareketleri zarifti. Var olmanın hafifliğinin vücuda gelmiş hâli gibiydi neredeyse.

Etkilenmişim. Bu da onun durduğunu fark etmemi engelledi. Bodoslama çarptım ona. Dönüp bana baktı. “Tanrım, Emely. Odaya girene kadar sabretseydin bari.”

O, kapıyı gülererek açarken ben kıpkırmızı oldum. Yanından geçip odaya girdim.

Odasının girişinde durduğum olmuştu daha önce ama eğimli duvarı olan bu odanın içine girmemişim hiç. Büyük bir odaydı. Özellikle Berlin için. Yapılmamış yatağı meyilli tavan pencerelerinin altındaydı. Pencereler tavandan süpürgeliğe kadar uzanıyordu. Hem sokağı hem de gökyüzünü görebiliyordunuz. Burada her gece yıldız manzarası eşliğinde uzanmanın ne kadar eğlenceli olacağını hayal ettim. Elyas ne kadar şanslı olduğunu biliyor muydu acaba? Bundan şüpheliydim.

Yatağın karşısında küçük siyah bir kanepede vardı. Onun yanında da bir koltuk vardı. Geçen sefer oturup kitap okurken gördüğüm koltuk. Koltuğun arkasındaki duvarda *Dövüş Kulübü* filminin siyah beyaz posterı vardı.

Ben etrafa bakınırken Elyas bardaklarımızı küçük bir masaya koydu. Başka bir pencerenin altında köşede bir çalışma masası vardı. Bilgisayarı masanın sol tarafındaydı. Sağ tarafta dizi dizi kitaplar, dosyalar ve yapışkanlı not kâğıtları vardı. Raflara, oturma odasından daha fazla CD ve uzunçalar sıralanmıştı.

Oda derli topluydu ama öyle takıntılı bir insanın titizliğiyle toplanmamıştı. Odada birinin yaşadığı belli oluyordu. Elyas, müziği açarken etrafı incelememden rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Tıp kitapları benim aşına olmadığım kitaplardı. Yapışkanlı not kâğıtlarına da tıbbi kavramlar yazılmıştı. Arkada Orishas grubu çalmaya başladı. Güldüm. Elyas'ın beni *Purple Haze*'de "ziyaret" ettiği akşam çaldığım albümdü bu. O albümü çalarak bende iyi bir izlenim yaratacağını düşündü herhâlde dedim kendime. Farklı bir şey dikkatimi o gecedan başka bir şeye vermeme sebep oldu: Masasındaki kâğıtların arasında duran bir kitap dikkatimi çekti.

"Elyas?" dedim kitabı kâğıtların arasından çekerken.

"Efendim?" dedi yanıma gelerek.

Uzun uzun yazarın adına baktıktan sonra yanlışlık olmasın diye kitabı açıp içine baktım. Ama hayır. Elimde gerçekten de Edgar Allan Poe'nin bir kitabını tutuyordum. Sadece o da değil. Bir sürü yapışkanlı not kâğıdı vardı kitabın içinde. Neredeyse her sayfaya birden fazla not kâğıdı yapıştırılmıştı.

"Sen Poe mi okuyorsun?" diye sordum ağzım açık kalarak.

Her zaman Elyas'ın zeki biri olduğunu düşünmüştüm ama Poe okumanın zeki olmakla bir ilgisi yoktu. Poe okumak onun hikâyelerine belli bir duyarlılık ve hassasiyet göstermeyi gerektirirdi.

"Ha, evet," dedi. "Bazen." Gülümsemeye çalışarak kitabı elimden aldı. Telaşla bir rafa tıktırdı gerekenden uzun bir süre arkası bana dönük kalarak.

"Poe okuduğun için utanmıyorsun değil mi?" dedim temkinli bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedi bana dönerek. “Neden utanayım ki?”

Alnımı kııştırdım. “Utanmamalısın zaten. Sadece senin gibi birinin Poe okumasını beklemiyordum.”

Utanmıştı ama her zamanki hâline dönmesi uzun sürmedi. “Benimle ilgili bilmediğin birkaç şey var.” Bu sözleri daha önce de duymuştum ama ne anlama geldikleri konusunda kafa yormamıştım. Söz konusu olan Elyas ise her şey mümkündü ama bu değil. Bu keşfim kafamdaki Elyas resmiyle örtüşmüyordu. Önce annemle babamın kaza geçirmesinden sonraki kibarlığı, sonra da benim sevdiğim filmleri izleyip yine benim sevdiğim müzikleri dinlemesi ve şimdi de benim sevdiğim kitapları okuması.

“Müziği beğendin mi?” diye sordu konuyu değiştirerek.

Biraz durdum. Kitap konusunu değiştirmek istemiyordum. “Evet.”

Tuhaftı ama şimdi Elyas’a baktığımda artık aynı insanı görmüyordum. Bir şeyler değişmişti.

Elyas’ın benim üzerimde belli bir etkisi olduğunu inkâr edemedim ama ben bunu hep onun yakışıklılığına bağlamıştım. Onun turkuaz yeşil gözlerine ve güzel yüzüne direnmek kimse için kolay değildi. Düzgün fiziğinden bahsetmiyorum bile.

Çekiciliğini sadece dış görünüşüne bağlamak ondan uzak durmamı kolaylaştırıyordu. Gözlerim kör olsa bile beynimi kandırmak daha zor oluyordu. Şimdi kişiliğinden de hoşlanmaya başlayınca... Pekâlâ, bu benim için kesinlikle ciddi bir sorun olacaktı.

Elyas, Poe konusu gündeme hiç gelmemiş gibi davranarak kanepeye oturdu. Onun yerine bana son gittiği konserden bahsetmeye başladı. Ben de bacak bacak üstüne atıp hafifçe ona dönerek kanepeye oturdum. Kanepeye yan oturmuştu. Bir ayağı yerde diğeri kanepedeydi. Aramızdaki mesafe tam olması gerektiği kadardı. Aklına bu mesafeyi azaltma fikri gelmesin diye dua etmekten başka seçeneğim yoktu.

Yavaş yavaş sohbet etmeye başladık. İnanılmaz derecede normal bir sohbetti. Onunla bu şekilde konuşmak hiç de kötü değildi çünkü yirmi dakika boyunca bana dokunmaya kalkışmadı. Bu, onun için yeni bir rekordu.

Elyas'ın derin bir müzik bilgisi olduğu belli oluyordu. Daha önceki araştırmalarımın da bildiğim gibi benzer gruplardan hoşlanıyorduk.

Elyas ayağa kalkıp çalışma masasına gidince şarabımdan bir yudum aldım. Çekmeceden bir şey alıp geldikten sonra yerine tekrar aynı pozisyonda oturdu. Kucağında içinde sarma tütün olduğunu düşündüğüm bir folyo paket vardı. Tütünü sarıp ince bir sigara yaptı. Paketin içindeki çakmağı alıp sigarayı yaktı. Bildiğimiz sigaralar gibi kokmuyordu bu sigara. Tatlı kokusu küçük duman bulutları hâlinde yükseliyordu.

Birkaç yıldır esrarlı sigara içmiyordum. Alex'in o zamanki erkek arkadaşı tek başına *amatör bahçıvanlığı* yeniden tanımladığında on yedi yaşında falandım. O zamana ait komik anılarım vardı ama sonrasında ot içmemiştim hiç.

Elyas'ın bana uzattığı sigaraya baktım. Canım çok çekmişti ama onun önünde kafayı bulmamın çok akıllıca olduğundan emin değildim. Sonunda içme isteğim galip geldi. Sıcak duman boğazımdan geçip ciğerlerimi yakınca öksürdüm.

Elyas güldü. "Albümü beğendin mi?"

"Hangi albümü?" dedim gıcıklanan boğazımla sigarayı ona verirken.

"Skindred albümünü." dedi.

Ha, *şu* albüm. Bana unutmak üzere olduğum iç çamaşırı olayını hatırlatması ne kadar kibar bir davranıştı. Tekrar sırtıttı.

"Muhteşem bir albüm," dedim. "Şu ana dek belki de otuz kere baştan sona dinlemişimdir."

Sigarayı bana verdi tekrar. "En çok hangi şarkıyı beğendin?"

Sigaranın dumanını içime çekip biraz bekledim ve dumanı dışarı verdim tekrar öksürerek. “Seçmek zor,” dedim. “Birinci şarkı sanırım.”

“Birinci şarkı mı?” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Evet, neden sordun?”

“Bir sebebi yok.” diye mırıldandı.

O ana dek sigaradan üç nefes çekmiştim ve etkisini göstermeye başlamıştı. Sigarayı bitirince neden o kadar uzun zamandır içmediğimi hatırladım. Kafam iyi olduğunda nefes almadan saçma sapan konuşuyordum. Çenemi kapalı tutamadım. Aklımdan geçen her şeyi söyleme ihtiyacı hissediyordum. Elyas, beni dikkatle dinliyor ve epey eğleniyordu.

Keyfim yerinde, arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Elyas, başını kanepenin arkılığına uzattığı koluna yaslayıp gözlerimin içine baktı. O sırada ilgilendiğim son şey buydu. Beni baştan çıkaramazdı. Bir saniyeliğine bile yapamazdı bunu çünkü *konuşmaya* odaklanmıştım tamamen.

“Elyas sen beni dinliyor musun?”

“Tabii ki dinliyorum.”

“İyi. Dediğim gibi HIV, eşcinsel erkekler arasında onlar eşcinsel olduğu için yayılmıyor. *Erkek* oldukları için yayılıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Elyas, gülümseyip başını hayır anlamında salladı. “Emely sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Konuyu buraya nasıl getirdin onu da bilmiyorum.”

Başımı kaşıdım. “Konuyu sen açmamış mıydın?”

“Tek kelime bile etmedim.” diyerek güldü.

“Hımm...” dedim. “O zaman konuyu ben açtım. Yine de sen ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Güldü. “Hayır ama eminim sen anlatmak üzeresin.”

Haklıydı.

“Tamam. Şimdi, beni dikkatli dinle. Bir eşcinsel başka bir eşcinselle birlikte olduğunda önden ve ortadan seks yapıyorlar. Bunu biliyor muydun?”

Elyas, omzunu silkip eğlenerek beni dinlemeye devam etti.

“Erkeklerin çoğu birlikte oldukları kişiyi tanıma ihtiyacı duymuyor. Eşcinsel erkekler önce istedikleri kişiyle yatıp sonra bunun bir ilişkiye dönüşüp dönüşmeyeceğine bakıyorlar.”

Ona bakıp başıyla onaylamasını bekledikten sonra devam ettim. “Heteroseksüel erkekler de yapabilseler böyle yaparlardı. Erkek, erkektir; eşcinsel ya da değil. Kadınlarla farkları, kadınların biriyle ilişkiye girmek için acele etmemeleri. İlişkiye girseler bile korunmaya özen gösteriyorlar. Anlıyor musun?” Sanki matematikçilerin yıllardır çözemediği bir denklemin çözümünü bulmuş gibi göz kırptım ona.

“Evet, anlıyorum anlamasına da bu konuyu gündeme getirerek bana ne demeye çalışıyorsun?”

Tanrım, nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyordu? İç çektim. “HIV, eşcinsel erkekler arasında onlar eşcinsel olduğu için değil *erkek* oldukları için yayılıyor diyorum.”

Elyas, eliyle burnunu sıkıp kahkahalarla güldü. “Tamam, her neyse.” dedi.

Beni ciddiye almadığı hissinden kurtulamadım ama nedense umurumda değildi. Bardağımı alıp içkimden yudumladım ama şarap susuzluğumu gideremedi. Elyas’ın soda dolu bardağına baktım. Onunla bardaklarımızı değiştirmek için nelerimi vermezdim! Baloncuklar çıkaran o içecek daha önce hiç bu kadar cazip görünmemişti. Tadını damağımda hissedebiliyordum. Soğuk, ferahlatıcı ve canlandırıcıydı. Nefes aldım.

Elyas’ın sodasından biraz istemek söz konusu olamazdı. Normalde başka insanların bardaklarından içmeyi sorun etmezdim ama Elyas’ın bardağından içmek başkaydı. Nedense fazla *samimi* geldi bana.

“Emely?”

Ona baktım. “Efendim?”

“Sodamdan içmek ister misin?”

“Be-ben mi?” diye kekeledim. “Hayır... Neden sordun?”

“Çünkü son beş dakikadır sodama bakıyorsun.”

Lanet olsun!

“Ben-ben... Baloncuklar büyüleyici görüldüğü için olabilir mi?” dedim tiz bir sesle. Eğilip bardağını bana verdi.

“Aslında ben zehirli değilim.” dedi ciddi bir ses tonuyla.

“Senin yerinde ben olsam ben de öyle söyledim.” diye söyledim bardağı dudaklarıma götürürken. İçecek, ağzıma doldu ve ben bütün dertlerimi unuttum. İçeceğin baloncukları içinde kendimi kaybettim.

“İyi ki de susamamışsın.” dedi Elyas ben boş bardağı masaya koyarken.

“Kabalık etmek istemedim.” diyerek cevap verdim. Önce bana baktı. Sonra yüz ifadesi biraz değişti. Hâlâ gülüyordu ama daha bir ciddi gülüyordu sanki.

“Ne kadar şirin olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

Iyy. Birincisi kesinlikle “şirin” değildim. İkincisi kafam güzelken bile yüzüm kızarabiliyordu çünkü yanaklarıma kan hücum ettiğini hissedebiliyordum.

Konuyu değiştirme zamanı. “Şirinlikten bahsetmişken,” dedim gülerek. “Alex’in sana perma yapma konusu ne oldu?” Güldü ama bir şey söylemedi. Bunun bir önemi yoktu çünkü onu çığır açan yirmi fikirle yaylım ateşine tutmuştum. Gerçi söyledığım her şeyle ilgileniyor gibi duruyordu.

Manyak hâllerim nihayet hafiflediğinde ve yine düzgün konuşmaya başladığımda yatağının üstündeki pencere yüzünden onu ne kadar kıskandığımı itiraf ettim. Gülüp bu pencerenin bu evi gördü-

ğü an istemesinin birinci sebebi olduğunu söyledi. Onu bir kez daha yanlış değerlendirmiştim ve bu da beni delirtiyordu.

Yatağından görünen gece manzarasının ne kadar muhteşem olduğunu anlattı. O manzarayı çok merak ettiğimi fark edince sonunda yatağı uzanıp kendi gözlerimle görmemi önerdi bana.

Delirdiğimi düşündüğüm için endişelendim ama yine de kabul ettim. Tuhaf bir umursamazlık vardı üzerimde. Açıklanamaz bir umursamazlık. Elyas, yıldızları daha net görelim diye ışıkları kapattı. “Nerene vurursam acıyacağını çok iyi biliyorum.” diyerek dalavere yapmaması için uyardım onu.

Sorun yaratmadı. Ellerini başının altına koyarak uzandı yatağı ikimiz de sessizce yıldızlarla dolu berrak gökyüzüne bakarken.

Kafamızın güzelliğı, benim kafam onunkinden daha güzeldi, geçmeye başladı ama ortamın rahatlatıcılığı değişmedi.

Elyas, “Ne düşünüyorsun?” diyerek sessizliğı bozdu.

“Bilmem.” dedim.

“Şu anda ne düşündüğünü elbette biliyordur.” diyerek cevap verdi sakın bir ses tonuyla.

“Sanki çok umurunda da...”

“Umursamasam sormazdım şapşal.”

Güldüğünün farkındaydım.

Ona ne düşündüğümü söylemeli miydim? Muhtemelen dalga geçerdi benimle. “Söylesem de anlamazsın.” dedim.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bana bir şans ver de görelim.”

İç çektim. “Evreni düşünüyorum. Sonsuzluğu düşünüyorum. Sonsuzluğun anlamını düşünüyorum.”

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “İlginç,” dedi. “Devam etsene.”

“Söylenecek çok şey yok. Gökyüzünü seyrederken kafamda dolaşan birkaç soru işte.”

“Ne tür sorularmış bunlar?”

Derin bir nefes aldım çünkü kelimelere dökmek zordu.

“Şey,” diye başladım söze. “Sonsuzluğun anlamını merak ediyorum. Bu kavramı pek anlayamıyorum. *Sonsuzluk*. İnsanlar bu kelimeli kullanıyor,” diyerek devam ettim. “Ama ben sonsuzluğu hayal edemiyorum. Gökyüzüne baktığımda dünyanın şu koca evrende ne kadar önemsiz olduğunu hatırlıyorum. Gezegendeki bir insan ne kadar da önemsiz.”

“İnsanlar, dileklerini ve hayallerini hayatlarının merkezi yapıyorlar ama o dileklerin ve hayallerin bir anlamı yok... Tıpkı bir insan gibi tamamen önemsiz, ipe sapa gelmez şeyler. Evrenin büyüklüğüyle kıyaslayınca bir insanın varlığından bahsetmeye bile değmez.”

Gözlerim, sanki gökyüzünde bir mücevherden diğerine geziyordu ve sonsuzluğun karanlığında kaybolmuştum. “Böyle bir hayal kırıklığına dayanmak zor ama yine de ara ara büyülüyor beni.” Devam etmeden önce biraz sustum. “Evrenin *nerede* olduğunu merak ettin mi hiç? Evrenin de bir *yeri* olmalı sonuçta. Arkasında ne var? Altında ne var? İnsan Tanrı’ya inanmıyorsa kafasında bin tane cevapsız soruyla baş başa kalıyor. Bir sorudan ötekine gidip duruyorsun hiç durmadan ve asla cevap bulamıyorsun.”

Konuşmayı bıraktım. Düşündüğümde daha fazla detaya girmeme rağmen söylediklerim düşüncelerimin özeti idi. Bu, benim en sevdiğim konulardan biriydi ve bu konu hakkında saatlerce felsefe yapabilirdim ama bu Elyas’ın özelime, iç dünyama girmesine sebep olurdu.

Sesi çıkmayınca ona baktım. Camdan gökyüzünü seyreliyordu ve o da en az benim kadar karanlığın içinde kaybolmuş görünüyordu. Birkaç dakika daha geçtikten sonra endişelenmeye başladım.

“Uyudun mu?” dedim. Sıkıntıdan patlamış olmasına şaşırımdım. İrkildi. “Ne? Yok, yok, söylediklerini düşünüyordum sadece.”

“Beni sabahlara kadar uyutmayan soruların cevaplarını bulabilirdin mi bari?” diye sordum.

“Hayır,” dedi nazik bir ses tonuyla. “Ama sanırım o sorular artık beni de geceleri uyutmayacak.”

Bir süre bir şey söylemedi. Saate bakmak aklıma geldiğinde neredeyse bir olduğunu gördüm. Son otobüs on dakika sonraydı. Hemen fırlayıp aşağı inmeliydim ama yerimden kıpırdamadım.

Sigaranın bacaklarımda derman bırakmadığına ikna ettim kendimi ya da yerimden kalkacak hâlimin olmadığına ya da oturma odasından geçerek Alex ile Sebastian’ı bölmek istemediğime. Aslında bütün bunların tam olarak doğru olmadığını biliyordum.

İşin aslı Elyas’ın yanında uzanmaktan hoşlanmıştım.

Bunu anlamam zordu. Belki de bunu anlamak istemiyordum.

Arka planda Takida “Give In to Me” şarkısını söylüyordu. Sözleri beni sakinleştiriyordu. Gerçeklik etrafımda bulanıklaştı. Elyas ile geçmişte yaşadıklarım kafamda uçuşuyordu. Genelde bastırırdım bu duyguları ama bu kez beni ele geçirmelerine izin verdim.

BÖLÜM 15

O ZAMAN ve ŞİMDİ

Elyas ile ilk karşılaşmamızı hâlâ hatırlıyordum. Dört ya da beş yaşlarındaydım. Schwarzların evindeydim.

Alena, giriş kapısında sıcak bir merhaba deyip üst kata kızının odasına çıkardı beni. Alex, yere oturmuş Barbie bebekleriyle oynuyordu. Ondan biraz daha büyük olan Elyas darmadağınık saçlarıyla onun yanında diz çökmüştü. Onun da elinde bir Barbie bebek vardı. İçeri girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey turkuaz yeşil kocaman gözleri oldu.

Parmağımla onu gösterip kıkırdadım. “Sen Barbie bebekle oynayan bir oğlan çocuğusun!”

Elyas, dudaklarını büzüp öfkeyle baktı bana. Homurdandı, ayağa kalktı, yanıma gelip Barbie bebekle kafama vurdu.

Sonrası muhteşemdi: Ben ağlamaya başladım çünkü Elyas bana vurmuştu. Alex ağlamaya başladı çünkü Barbie bebeğinin kafası yerinden çıkmıştı ve Elyas da ağlıyordu çünkü Alena onu fırçalayıp odasına göndermişti.

Güldüm. Ne kadar uzun zaman önceydi ama hâlâ dün gibi hatırlıyordum.

Alex'in Elyas'ı *Barbie* bebekle oynamaya zorladığını çok sonradan öğrenmiştim. Onunla dalga geçmeme o yüzden çok sinirlenmişti Elyas.

O olaydan sonra uzunca süre Elyas ile iyi geçinemedik ama bir aşamada farklılıklarımızın üstesinden gelip arkadaş olduk. Üçümüz birlikte çok şey yaptık. Neustadt'ın çevresindeki ormanlarda yürürdük her gün. Kendi kendimize yaptığımız için gurur duyduğumuz bir ağaç evimiz bile vardı.

Belli bir yaşa gelince Alex, giysilerini kirletmekten vazgeçti. Elyas ve ben, onun bu tavrını anlamıyorduk ama artık üçümüz birlikte takılmayı bırakmıştık.

Ona karşı olan hislerimin değişmesi için bir beş yıl daha geçti.

Yetişkin Elyas'ın çocuk Elyas ile ortak hiçbir noktası olmadığını söylemem gerek. Elyas, çocukken yalnızlığı severdi. Utangaç ve içine kapanıktı. Çok arkadaşı yoktu. Boş zamanlarını genellikle kitap okuyarak, ders çalışarak ve piyano çalarak geçirirdi.

Elyas'ı arkadaşstan öte görmeye başlamama sebep olan minicik de olsa bir olay yoktu. Schwarzlara her gidişimde kendimi onunla karşılaşmayı umarken bulmaya başladığımda ben on dört yaşındaydım, o da on beş yaşındaydı. Onunla ne zaman karşılaşsak ki bu genellikle koridorda ya da akşam yemeğinde olurdu, yaptığım tek şey saçmalamak olurdu. Belli etmese de benim tam bir geri zekâlı olduğumu düşündüğünden emindim. Bana ne zaman o büyülü gülüşlerinden birini gösterse kendime bunu söylerdim.

Kurduğum hayallere rağmen onunla en ufak bir şansımın olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Tanıdığım çocukların hepsinden çok daha yakışıklıydı. Ayrıca en kibar ve en zeki olanıydı. Benim gibi ne olduğu belirsiz sıradan bir kasaba kıızıyla ne işi olurdu ki?

İşte bu yüzden hislerimi hiç söylemedim ona. Alex'e bile söylemedim. Bu hislerin bir gün buhar olup uçacağını umarak içimde sakladım.

Tabii ki hislerim buhar olup uçmadı. Daha da yoğunlaştı.

Âşık olmanın gerçekten de berbat bir şey olabileceğini ilk öğrendiğimde on dört yaşıyordum.

Uzun sürdü bu his. Üzerinden iki yıl geçtikten sonra bile gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyordum. Ne zaman karşımda görsem dizlerimin bağı çözülüyordu. Etrafımdaki her şeyi unutuyordum. Ne zaman benimle konuşsa nefesim kesildiği için ağzımı açamıyordum. Ne zaman bana dokunsa tenim yanıyordu. Bu dokunmalar kısa süreli temaslar olsa bile yanıyordu tenim. Bu hissi hiçbir zaman unutmadım.

Birbirimizi gördüğümüzde konuşmaktan zevk alsak da büyüdükçe daha seyrek karşılaşmaya başladık. Sonra Elyas kendi arkadaş grubunu oluşturdu ve değişti.

O zamana kadar onu başka bir kızla görmemiştim. Bundan memnundum çünkü öbür türlü kalbimi kırardı. Yine de neden bir kız arkadaşı olmadığını hiç anlayamıyordum. Kızlar kendilerini onun kollarına atıyor olsa gerek.

Erkek arkadaşları onun kadar içe kapanık değildi ve bu onların kız tavlama şansını arttırıyordu. Onun arkadaşlarından hoşlanmıyordum. En sevmediğim arkadaş Kevin idi. Elyas'ın onda ne bulduğunu hiç anlamıyordum. İki birbiri tamamen zıttı. Kevin aklında üç şeyin dışında bir şey olmayan beyinsiz hödüğün tekiydi: seks yapmak, içmek ve bela çıkarmak.

Ondan hoşlanmıyordum. Belli ki o da benden hoşlanmıyordu. Ne zaman Elyas ile konuşsam bana fırlattığı küçümseyici bakışlarından anlıyordum bunu. Bir gün okul bahçesinde yürüyordum. Kevin, Elyas'a benimle ilgili düşüncelerinden bahsediyordu. İstmeden kulak misafiri oldum.

"Neden bütün zamanını o aptal sürtük için harcıyorsun? Onunla görünmekten utanmıyor musun?" Kevin'in ismimi söylemesine ge-

rek yoktu çünkü kimden bahsettiği gün gibi ortadaydı. Sorun, sadece hakkımda söyledikleri değildi. Aynı zamanda nasıl söylediği idi.

Kevin'in aşığılamalarına alışık olmama rağmen bu seferki gerçekten incitmişti beni. Belki de haklı olduğu için öyle hissetmişim. Elyas ile tamamen farklı kulvarlarda olduğumuzu, onunla hiçbir şansımın olamayacağını söylüyordu. Ben bunu uzun zamandır içten içe biliyordum zaten ama azıcık da olsa bir umut vardı içimde. O an bu umudu da yitirdim. Kalbim pes etti.

Elyas, tam ona cevap verecekken beni gördü. Konuştuklarını duyacak kadar yakın bir mesafede olduğumu fark edince gözleri kocaman açıldı. Kevin'i bırakıp bana doğru yürümeye başladı. Benim için artık çok geçti. Hemen yere bakıp uzaklaştım oradan. İstesem bile onunla konuşamazdım o sırada. Gözyaşlarım bana ihanet etti. Onları durduramadım.

Ona karşı hissettiklerimi neden anlamadığını sordum kendime. O etraftayken ne kadar komik şeyler yaptığım dikkate alındığında kör bir insan bile onun için neler hissettiğini görürdü.

Birkaç adım atıp geri döndüm. Kaçma çabama rağmen arkamdan geleceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Gelmişti de ama yine başka tarafa döndüm. Döndüğüm an Sören Nordmann'a rastlayınca hiç olmadığım kadar mutlu hissettim kendimi. Kurtulmuştum işte!

"Selam Emely." dedi gülerek. Durdum.

"Selam Sören." dedim.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Elyas da durmuştu ve birkaç saniye bekledikten sonra arkasına dönüp Kevin'in yanına gitti.

Sören beni gerçekliğe geri döndürene kadar Elyas'ı izledim.

"Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Yalnız kalmayı tercih ederdim ama ona tamam dedim.

Sören neredeyse bir yıldır hemen hemen her gün etrafımda dolanıyordu. Okuldaki bütün gününü koyununu ağıla sokmaya çalışan

bir çoban gibi beni güderek geçiriyordu.

Mesele ondan hoşlanmamam değildi. Mesele ondan onun istediği şekilde hoşlanmamamdı.

O günlerde bile hep yanlış tipler ilgileniyordu benimle. Bunun uzun sürecek berbat bir dönemin başlangıcı olduğunu nereden bilebilirdim?

Sören, kısa aralar verse de üç yıl boyunca peşimden koştı. On sekiz yaşına geldiğimde nihayet pes etti. Aramızın ve her şeyin harika olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle hoş bir çocuktı ama dokuz ay süren ilişkimiz boyunca bir şey asla istenilen seviyeye gelmedi. Seksin abartıldığına karar vermem de o sırada oldu zaten. Sören'den sonra iki çocukla daha çıktım. Onlarla da seks yaptım ama seksle ilgili düşüncemi değiştirmeyi başaramadılar. Tabii Sören'in benimle eve kadar yürümesine izin verdiğim o gün bunları yaşayacağımı bilmiyordum henüz.

Eve yürürken ikimiz de hemen hemen hiçbir şey söylemedik. Vücut dilimle konuşmak istemediğim mesajını vermiştim ona. Düşüncelere dalmıştım. Hâlâ Kevin'in söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

Bizim evin verandasında durduğumuzda vedalaşmak istedim ama Sören bir saniye beklememi söyledi.

"Emely," dedi. "Sana şeyi sormak istiyordum... Yarın benimle sinemaya gelir misin?"

Dürüst olmam gerekirse onunla sinemaya gitmek istemiyordum ama umutla bakan gözlerine bakınca onu reddedemedim. Sinemaya gitmek kafamı dağıtırdı. Bu yüzden olaya iyimser yaklaştım. Ayrıca Sören gibi kayıtsız birinin bile sinemada sinyalleri yanlış yorumlayacağını düşünmüyordum.

"Tamam." dedim.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Harika... O zaman

seni buradan alırım. Sonra da kasabaya giden otobüse bineriz.” dedi ben başımı evet anlamında sallarken. Bir an evvel içeri girmekten başka bir şey istemiyordum o an.

Sonraki birkaç saati yatakta geçirdim. Sonunda daha fazla akıtacak gözyaşım kalmayınca boşluğa bakarak uzanmaya ve Elyas’ın yüzünü tekrar tekrar gözümün önüne getirmeye devam ettim.

Birçok insan aşkın harika bir şey olduğunu söyler ama ben canımı neden bu kadar yaktığını merak ediyordum. En yakın arkadaşımın ağabeyine duyduğum basit bir hoşlanma olarak başlayan bir şey, şimdi kaçılması imkânsız bir kapana dönüşmüştü. Üstelik beni mahvetmesini istemiyorsam muhakkak kaçmam gereken bir kapandı bu.

Kapı zili beni hüznümden uzaklaştırmasaydı günün geri kalanını bitkisel hayata girmiş gibi yatakta geçirecektim. Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini silip zar zor çıktım yataktan. Annemle babamın anahtarlarını yine unuttuklarını düşündüm.

Ben aşağı inerken kapı zili iki kez daha çaldı. Kapıyı açtığımda boğazım düğümlendi. Elyas, karşımda duruyordu. Elleri ceplerinde güzel gözleriyle bana bakıyordu.

Daha önce evde ziyaret etmemişti beni hiç. Birbirimizi ya okulda ya da onların evinde görürdük. Kapımıza gelmemişti.

“Selam.” dedi yüzünde utangaç bir gülümsemeyle.

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. “Selam.” dedim tereddüt ederek.

“İçeri girebilir miyim?”

Önce gözlerimi kırıştırdım ama sonra kapıyı ardına kadar açtım. “Tabii.” dedim.

Arkamdan üst kata geldi. Her basamakta nefes almak biraz daha zorlaşıyordu benim için. O, benim evimde, hemen arkamdaydı; inanmıyordum. Bu, ne demek oluyordu şimdi?

Konuşmadan odama girdik. Ortamda gergindi. Bu gerginliğin sebebi ben miydim, o muydu ya da ikimiz miydik bilmiyordum. Odanın ortasında durdum. Ona doğru dönebilmek için tüm cesaretimi toplamam gerekti.

Onun odamda olduğunu defalarca hayal etmiştim. Şimdi bana haber vermeden çıkıp gelmişti ve beceriksiz hareketlerle ayakta durup odayı inceliyordu.

Ben ona âşık olduktan iki yıl sonra Elyas çok değişmişti. Şimdi çok daha uzun boyluydu. Benden en az bir baş boyu daha uzundu. Artık bir çocuk değil, genç bir erkekti.

“Ne var ne yok?” diye sordum sakinlik hiçbir zaman benim güçlü yanlarımdan biri olmadığı hâlde sakin kalmaya çalışarak. Gözlerimin içine bakmadan önce yere baktı.

“Özür dilerim,” dedi. “O... Yani Kevin’in söylediklerinin hepsi saçmalıktı. Takma onu.”

Uzun uzun baktım ona. Sadece bunu söylemek için mi gelmişti evime?

Boğazımı temizledim. “Sorun değil... Ben de aşırı tepki verdim. Sorun yok.” Oyunculüğümün berbat olduğunu düşündüğü yüzünden belliydi. Bana doğru yavaş ve utangaç adımlarla ilerlerken ellerini tekrar ceplerine soktu.

Aramızda birkaç santim kaldığında durunca, öleceğim zannettim. Gözlerinin parlaklığı beni gerçeklikten uzak, bambaşka bir dünyaya uçurdu. Elyas, elini tereddüt ederek yavaşça kaldırdığında hayal görüyorum sandım. Sanki bir mum aleviymişim de hızlı hareket ederse hemen söneverecekmişim gibi temkinliydi.

Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Hissettiğim tek şey yanağımdaki eli ve yumuşak dokunuşunun tenimde yarattığı harika histi.

“Sen ağlamışsın.” dedi yumuşak bir ses tonuyla yanağıma parmağıyla okşarken.

Sözleri bende sihir etkisi yarattı ama bir yandan da utançtan yerin dibine geçiyordum.

Bana doğru eğildiğinde gözleri beni hipnotize etti. Ne olduğunu anlamadım. Nefes alışım düzensizleşti ve kollarım benden bağımsız hareket edip ona sarıldı.

Hemen sonra ilk öpücüğümü almak istediğim insanın ta kendisinden ilk öpücüğümü aldım. Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğinin farkında olmama rağmen bu anı en ince ayrıntısına kadar defalarca hayal etmiştim. Ama oluyordu işte. Onu gerçekten öpmek bütün hayallerimin ötesindeydi. Elyas, filmlerde gördüğüm gibi dilini boğazımdan aşağıya da sokmamıştı üstelik. Hayalimdeki öpüşmelerden çok daha farklı ve çok daha hoştu.

Parmak uçlarıyla yanağımı okşarken dudaklarıyla da dudaklarıma hafifçe değip beni küçük öpücüklere boğdu. Beni öperken ağzını hafifçe araladı. Sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Tüm vücudum gerilmişti. Tüylerim diken diken olmuştu. Sonra ben de onu öpmeye başladım. Dudaklarımızı nazikçe birbirine değdirip eş zamanlı hareket ettirmeye başladık. Vücudum parmak uçlarıma kadar yanıyordu. Sanki uçuyordum.

Dudaklarımız doğal hareketlerle ayrılıp tekrar birleşiyordu. Birbirimiz için yaratılmışçasına birlikte eriyorduk. Dillerimiz önce dikkatle birbirine değip sonra dans etmeye başladı. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söylüyorlardı.

Hemen şu anda buraya kök salıp hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirmek istiyordum. Bu an sonsuza dek sürsün istiyordum. Onunla olmaktan ve onu öpmekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Bugün bile o öpüşme benim için hayatımın en güzel öpüşmesidir. Hayatımdaki başka hiçbir şey, o birkaç dakika kadar güzel olmadı. Ne ikinci öpüşmem ne de diğer sevişmelerim o tecrübenin eline su dökerdi. O öpüşmenin anısını her yere beraberimde götürdüm,

içimin derinliklerindeki bir kutuya hapsederek. O unutulmaz öpüşmeyi bir gün mezarıma da götürecektim.

Öpüşmemiz uzun sürdü. Daha sonra tecrübe edeceğim öpüşmelerden çok daha uzun. Dudaklarını dudaklarımdan ayırma zamanı geldiğinde bile bunun erken olduğunu düşündüm. Gözlerimi kapattım. Yoğun ve aşına olmadığım birçok duyguyu aynı anda hissetti vücudum. Zevkten sarhoş olmuştum. Gözlerimi açmaya korktum. Her şeyin bir rüya olmasından çok korkuyordum. Elyas'ın sıcak dudakları şakaklarımı öptüğünde bütün endişelerimden tereddüt etmeksizin sıyrıldım.

Gözlerimi dikkatle açtım ve kendimi dünyanın en nefes kesici gözlerine bakarken buldum. Yüzü öyle sıcak ve öyle şefkatliydi ki anında kendimi kaybettim o yüzde.

Bulanık zihnimde binlerce soru belirdi. Bu, nasıl olmuştu? Annem, tam o sırada alt kattan seslenmeye başlayıp iki kişilik oyunumuzu bozmasaydı bunu Elyas'a da sorabilirdim. Odanın kapısı aniden açıldığında birbirimizin gözlerinin içine bakarak dikiliyorduk.

“Emely, aşağı inip bize...” Annem, bizi görünce durdu.

O sırada Elyas ile birbirimize dokunmuyorduk bile ama birbirimize bakışımız anneme yanlış bir zamanda geldiği mesajını vermiş olmalıydı. Bunun kocaman açılmış şaşkın gözlerle ona bakmamızla uzaktan yakından bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

“Oh, merhaba Elyas.” dedi.

“Merhaba Bayan Winter.” dedi Elyas, ellerini tekrar ön ceplerine koyarak.

Annem bizi süzdü. Gözleri, kızarmış yanaklarımda normalden daha uzun bir süre takılı kaldı. O sırada içeri girdiği için anneme içimden sövdüm.

“Emely,” dedi şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra. “Aşağı gelebilir misin? Oturma odasına yeni mobilyalar aldık ve baban daha monte edilmeden parçalamaya başladı onları.”

Oyalanmadan odadan çıkacağını umut ederek başımı tamam anlamında salladım ama Elyas planımı bozdu.

“Ben de size yardım etmek isterim Bayan Winter.” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi annem. “Bizim için çok büyük bir iyilik yapmış olursun.”

“Sorun değil.” dedi Elyas.

“Ayrıca sana binlerce kez bana Carla demeni söyledim. İnsanlar bana Bayan Winter dediklerinde kendimi dinozor gibi hissediyorum.”

“Dinozorsun zaten.” diye söylendim içimden.

Elyas, başını tamam anlamında sallayıp bana utangaç bir gülüş attıktan sonra annemin peşinden aşağı indi. “Teşekkürler anne.” diye söylendim kendi kendime açık kalan ağzımı kapatıp aşağı inerken. Dizlerim hâlâ titriyordu.

Eşyaları eve taşımak yarım saat sürdü. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde birkaç kez takılıp tökezledim ama neyse ki her seferinde son anda toparlamayı başararak utancıma utanç eklemekten kurtuldum. Elyas, annem ve babamla olduğum odaya son koliyi de taşıdı. Hepimiz çok yorulmuş ve nefes nefese kalmıştık.

“Çok teşekkürler Elyas. Bize çok ama çok yardımcı oldun!” dedi annem göz ucuyla babama bakarak. Babam gözlerini devirdi sadece.

“Hiç önemli değil Bayan Win—şey Carla. Yardımcı olabildiğime sevindim.” dedi Elyas terden alına yapışmış saçlarını düzelterek.

“Akşam yemeğine kalmak ister misin? Böylece sana olan minnet borcumuzu ödemiş oluruz.” dedi annem. Sırtı kısmen bana dönük olan Elyas’a umut dolu gözlerle baktım. Ne güzel bir sırtı vardı. Üstündeki tişörte rağmen anlaşılıyordu sırtının güzelliği.

Annemle babam yanımda olsa bile onunla biraz daha zaman geçirebilmek için her şeyi yapardım. Varlığı benim için yeterliydi. “Maalesef kalamam. Büyükanneyle büyükbabam bu hafta kasaba-

dalar. Onlara uğramayı ne kadar geciktirsem o kadar çok soru yağmuruna tutarlar beni.” Özür diler gibi gülümsedi.

“Bu çok kötü oldu,” dedi Carla. “Başka zaman gelirsin olur mu?”

“Elbette.” dedi Elyas.

“Dört gözle bekliyoruz,” dedi annem. “Geç kalmana sebep olup zor durumda bırakmak istemeyiz seni. Anne ve babana selamlarımızı ilet.”

“İletirim.”

“Emely, Elyas’ı uğurlar mısın?” diye sordu annem. “Buradaki çöpleri toplayayım da bir an evvel işe koyulalım.”

Annemin muhteşem bir insana dönüşebildiğinden bahsetmiş miydim? Bu kez ilk defa gerçekten de doğru çocukla aramı yapacak bir adım atmıştı.

Elyas, beklentiyle baktı bana.

“Ah, elbette.” dedim alt dudağımı ısırarak.

Oturma odasından birlikte çıkıp koridora yürüdüğümüzde gözlerim yere sabitlenmişti. Kapıya birkaç adım kalmıştı ama ben kilometreler varmış gibi hissediyordum.

Kapıyı açıp verandaya ilk o çıktı. Kapıyı aralık bırakıp ben de onu takip ettim. Elyas bana döndü. Yüzünde utangaç ama tatlı bir gülümseme vardı. O da en az benim kadar kararsız görünüyordu. Gülümsemesine gülerek karşılık verdim. Gerçi benimkinin zorlama bir gülümseme olduğu barizdi çünkü her geçen saniye biraz daha geriliyordum.

Nereye bakacağımızı bilmeden öylece durduk orada. Sonra Elyas bana doğru bir adım attı. Vücudum anında tepki verdi. Ona bakıp gözlerinin derinliğinde kayboldum yine. Kim olduğumu, nerede olduğumu unuttum.

Yarı felçli elimi bir şekilde kaldırmayı başarıp ona doğru uzattım. Hep ona dokunmak istemiştim ve şimdi ona dokunmak üzereydim. Son anda cesaretimi kaybettim. Yanağına birkaç santim kala elim ya-

nıma düştü. Elyas, parmaklarıyla bileğimi kavrayıp elimi yüzüne götürdü. Yanağını elime yatırıp gözlerini kapattı. Teni hayal ettiğimden daha yumuşaktı. Parmaklarımın altında pürüzsüz ve narin bir ten vardı.

Yine de korkudan elimi indirdim hemen. Elyas gözlerini açtı. Işıқта pırıl pırıl parlıyordu gözleri. Bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Yarın görüşürüz.” diye fısıldadı kulağıma.

Yapabildiğim tek şey, başımı tamam anlamında sallamaktı. Kuş gibi hafıfledim. Mutluluktan serseme döndüm. Sarhoş gibiydim. Arkasına dönüp gitmeden önce bir kez daha o büyümlü gülümseyiyle baktı bana.

Orada ne kadar kalıp arkasından baktığımı bilmiyorum. Görüş alanımdan çıktıktan sonra bile baktım herhâlde. Sonsuzluğa kadar.

O gece yatağımda uzanırken dünyanın en mutlu kızıydim. Dilimi defalarca dudaklarımızın ilk kez birbirine değdiği yerde gezdirdim. O sahneyi tüm detaylarıyla tekrar tekrar yaşadım kafamda.

Gecenin yarısını uyanık geçirdim. Gözlerimi kapatamıyordum. Yüzümde bir gülümsemeyle biraz kendimden geçtiğimde sabah olmak üzereydi. Ertesi güne şok geçirerek başladım: Uyuyakalmıştım! Annemle babam her sabah ben okula gitmeden önce gidiyorlardı işe. O yüzden de kalkıp hazırlanmak benim sorumluluğumdu.

Yataktan fırlayıp dişimi fırçalamak için banyoya koştum. Lise-deki ilk dönemimdi. Hem giyinip hem de saçımı tararken oradan oraya koşturdum. Uyuyakalmak için nasıl olmuştu da bugünü bulmuşum? Kendime sövdüm.

Giyindikten sonra, Elyas ile karşılaşacak kadar güzel görünüp görünmediğime baktım aynada ama umutsuz vaka olduğumu aynaya bakmadan önce de biliyordum. Berbat görünüyordum.

Şu anda bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Sırt çantamı alıp evden dışarı fırladım. Okula kadar koştum, yüzümde dünyanın en

aptal gülümsemesi olduğundan emindim. Ne yapayım kendime engel olamıyordum. Öpüşmemizi hatırladığım an, dudak kenarlarım otomatik olarak yukarı doğru kıvrılıyordu.

Geç kalmama iç çekerek tepki gösteren öğretmenimden özür diledikten sonra nefes nefese sırama oturdum.

Okula yetişmiştim ama öğretmenin anlattıklarından hiçbir şey anlamıyordum. Derse ara vereceğimiz ve Elyas'ı göreceğim ana kadar saniyeleri saymakla meşguldüm.

Bir şeyi dört gözle beklediğinizde Zaman Baba çok acımasız oluyordu. Zil çalana kadar asırlar geçti sanki. Zil çalmaya devam ederken sınıftan dışarı fırlayıp koridordan aşağı koştum. Önce Elyas'ın genellikle arkadaşlarıyla oturduğu spor sahalarının olduğu yere gitmeye karar verdim ama orada değildi.

Bütün binayı dolaştım ama Elyas ortada yoktu. Başım önüme düştü. Benden kaçıyor muydu? Hasta olup okula gelememiş miydi? Almanya'da öğrencilerin hepsi aynı zamanda başlamıyordu okula. Alex'in ilk dersi daha geç bir saatte başlıyordu. O yüzden ondan da bilgi alamıyordum.

Birinci teneffüs bitince aramalarımı son verip bir sonraki dersin yapılacağı sınıfın duvarına yaslandım. Sören'in yanımda bitmesi uzun sürmedi.

"Selam Emely!" dedi gülerek.

"Selam." dedim yarım ağızla, belki Elyas'ı görürüm düşüncesiyle koridora göz gezdirirken.

"Emely?"

"Efendim?"

"Sana nasılsın diye sordum." dedi.

"Ha, evet... İyiyim. Ya sen?"

"Teşekkürler, ben..." diye başladı cümlesine ama ben onu dinlemeyi bıraktım. O sırada zil çaldı ve ben bir anda Elyas'ı gördüm.

Elyas, yanında Kevin ile koridora döndü. Benim sınıfımdan birkaç metre aşağıdaki sınıflarının önür de duruyorlardı. Onu görmek bile saçmalamaya başlamama yetti.

Yanına gidip merhaba demeye karar vermiştim ama bacaklarım kıpırdamayı reddetti. Elyas, kafası karışmış gibi görünüyordu. Kafasını yavaşça benim olduğum tarafa çevirdi. Beni görene kadar kalabalık koridorda göz gezdirdi. Beni görünce dondu kaldı.

Gülümsemiyordu.

Sıcaklık yoktu.

Yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

Selam vermek için elimi kaldırdım ama o çoktan yüzünü başka yöne çevirmişti bile.

Ne olduğunu anlamamıştım. Ona bunu sormaya fırsat bulamadan öğretmen geldi. İçeri girmek için bekleyen öğrenci grubuna kapıyı açtı. Sınıflara giren öğrenci güruhu arasında Elyas'a son bir kez bakmak istedim ama gördüğüm yüzler arasında onun yüzü yoktu.

İlk teneffüsü beklemenin zor olduğunu düşünmüştüm ama öğle arasını beklemek çok daha zor oldu.

Sören, bir şeyler söyleyip durdu ama ne onun ne de öğretmenin söylediklerinin tek kelimesini anladım. Sadece oturup gözlerimi boşluğa doğru kırıştırıp durdum. Elyas'ın bana neden öyle soğuk baktığını anlayamıyordum. Belki beni görmemiştir, belki beni başka biriyle karıştırmıştır ya da öyle davranmasının mantıklı bir sebebi vardır diyerek kendimi teselli etmeye çalıştım. Ama içimden en kötüsünü geçiriyorum.

İşkence dolu iki ders nihayet bittiğinde Elyas'ı bulmaya karar verdim. Sören'i ekmeyi bile başardım. O yüzden bahçeye çıktığımda yalnızdım. Bu kez buldum Elyas'ı.

Elyas, pinpon masalarından birinde oturan Kevin'in karşısında, sırtı bana dönük şekilde dikiliyordu. Cesaretimi toplayıp yanlarına gitmem biraz zaman aldı.

Beni önce Kevin fark etti. Elyas'a başıyla bir ziyaretçisi olduğunu işaret etti.

Elyas'ın arkasında durdum. O da bana doğru döndü. Önce şaşırarak baktı. Bir saniyeliğine de olsa gözleri bir önceki günkü gibi sıcaktı ama bir anda tekrar karardılar.

Sesim titredi. "Mer-merhaba Elyas..."

"Ne var?" dedi buz gibi soğuk bir ses tonuyla.

"Şey... Ben..." dedim fısıldayarak ama devamını getiremedim.

"Şey... Sen... Konuşmayı bilmiyor musun?" dedi.

Dik dik baktım ona. Daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı benimle.

O anda dünya başıma yıkıldı. "Ben... Sadece... Dün..." dedim alçak sesle. Sonra sustum. Bakışlarının soğukluğu kanımı dondurdu.

Hiç beklemediğim bir şekilde birden güldü, azıcık da olsa beni ümitlendirerek. Bunun aslında hoş bir gülüş olmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Alaycı, küçümseyici ve acımasız bir gülüştü.

"Dün yüzünden mi?" diyerek tekrar etti burnundan solumadan önce. "Beni iyi dinle Emely," dedi. "Sen iyi bir kızsın ama göğüslerin benim için gereğinden fazla küçük."

Küçümseyerek bakan donuk turkuaz yeşil gözlerine dik dik baktım. Kaskatı kesildim. Tepki veremiyordum. Çevremdeki her şey sessizliğe büründü. Dünya durdu. Hissettiğim tek şey, göğsümün ortasından gelen dayanılmaz derecede yakıcı bir acıydı.

İnsanlar ne zaman kalp kırılmasından bahsetse bunun basmakalıp bir şey olduğunu düşünürdüm hep. Ama işte tam buradaydı ve benim başıma geliyordu. Kalbim binlerce parçaya ayrılıp tuzla buz olmuş bir cam gibiydi. Ağır hareketlerle yere dökülüp şingirdiyorlardı.

Her şey görünmez oldu. Sağırdım. Artık orada değildim. Elyas'ın söylediklerini aklım almıyordu bir türlü. Beni içerden yiyip bitirmekle tehdit eden açık bir yaradan başka bir şey yoktu. Bütün bu

olanların hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olmadığının tek kanıtıydı bu. Şaşkınlıktan geriye doğru tökezledim. Daha fazlasını idrak edemedim. Kevin'in içimi delip geçen ve insanlarla dolu okul bahçesinde yankılanan hain kahkahasını bile...

Sonraki birkaç ay nasıl geçti bilmiyorum. Ot gibi yaşadım ama diğer insanların bambaşka bir Emely görmesini sağladım. Neler yaşadığımı kimsenin bilmesini istemiyordum.

Elyas'a duyduğum aşkın sonunda nefrete dönüşmesi, tek kurtuluşum oldu ama aylarca içimde açılan yarayla mücadele ettim ve bunu asla ama asla unutmayacağıma söz verdim kendime. O günden sonra Elyas ile birbirimize tek kelime etmedik. Onu okulda görmek zorunda olmam bile dünyada cehennemi yaşamak gibiydi.

Elyas, Kevin ile İngiltere'de bir yıl geçirince işler yoluna girmeye başladı. Alex bana orada iyi bir üniversiteye girmeye çalıştıklarını söyledi.

Onlar gittikten sonra Neustadt sokaklarında yeniden korkmadan gezmeye başladım. Onu tamamen aklımdan çıkardığımı hissetmek uzun sürdü ama sonunda başardım.

O olaydan sonra onu bir kez gördüm. İki buçuk sene sonra Alex'in evine gittiğimde. Ben tam kapıdan çıkarken Elyas girdi içeri. Bana her şeyi yeniden hatırlatan saniyelik bir dehşete anından sonra sanki görünmezmiş gibi yanından geçtim.

Şimdi, aradan geçen yedi yıldan sonra, onunla yatakta yan yana uzanıyordum. Aslında psikolojik şiddeti icat eden insanın yanında yatıyordum şu anda. Gözlerimi kısıp öfkeyle baktım ona. Elleri başının altında düşüncelere dalmış, hâlâ gökyüzünü izliyordu.

Ben nasıl bu kadar aptal olabildim? Bana lisedeyken yaptığı onca şeyden sonra ondan hoşlandığımı nasıl aklımdan geçirebiliyordum? Bu kadar salak olduğum için kendimi tekme tokat dövebilirdim.

İçimdeki öfke, kontolden çıktı ve çok ama çok *uzun* zaman önce

yapmam gereken bir şeyi yaptım. Dirseğimi kaldırdım ve tüm gücümle kaburga kemiklerine geçirip, “Pislik herif!” diye bağırdım.

Beklediğim kırılma sesi gelmedi ama Elyas’ın tepkisinden dirsek darbemin etkili olduğunu anladım. “Aaaaah!” diye bağırdı acı içinde kıvranarak yan tarafını tutarken. “Ben bir şey yapmadım!”

Öyle mi dersin?

“Sen pisliğin tekisin. Tam bir hödüksün sen! Sen benim lise yıllarımı cehenneme çevirdin!” Yüz ifadesi şaşkınlıktan kızgınlığa döndü. Belli ki neden bahsettiğimi tam olarak anlamamıştı.

“Burada nasıl bir dolap çevirdiğini açıklamayı rica edebilir miyim?” diye sordu.

“Memnuniyetle!” dedim, o gün bana söylediklerini aynı onun tavrıyla dile getirerek. “Beni iyi dinle Emely. Sen iyi bir kızsın ama göğüslerin benim için gereğinden fazla küçük!”

“Tanrım...” diye söylendi kaburga kemiklerini ovuşturarak. “*Bu konuyu* neden açtın şimdi?”

“Söze, ‘Özür dilerim, ben hıyarın tekiyim.’ diyerek başlamaya ne dersin?”

Acı içinde inledi. Belli ki nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu.

“Tanrım, sen neden bahsediyorsun?” diye söylendi. “Az önce yaralandım ben...”

“*Sen* yaralandın mı?” diyerek söylediğini tekrarladım. “Güldürme beni!”

“Ben ciddiym! Canım yanıyor!” dedi. “Lise yıllarında söylediğim şeyin yanlış olduğunu itiraf ediyorum. Ama bunu şimdi drama dönüştürmenin bir manası yok! Demek istediğim senin bana yaptığın şey, çok daha kötüydü!”

Ha?

“*Benim* yaptığım şey mi? Ben sana ne yaptım ki?” Ona dik dik bakıp devam ettim konuşmaya. “Özür dilerim ama o benim ilk öpüş-

memdi! Daha profesyonel bir öpüşme beklediğini bilseydim önce özel ders alırdım!"

"Saçmalamayın kes," dedi. "Benim de ilk öpüşmemdi. Gerçekleri çarpıtmayı bırak! Göğüslerinle ilgili yorumum sadece senin beni ayakta uyutmana karşı bir misillemeydi." Duraksadı. "Tanrım, o ezikle çıktığını duyduğumda deliye döndüm."

Yüzümdeki ifade uçup gitti. "Ne?"

"Neler olup bittiğini anlamayacağımı mı sandın gerçekten?" diye sordu. "O çatlak okuldaki herkese senin yaptıklarını anlatıyordu!"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O ezik, şimdi adını bile hatırlamıyorum. Simon muydu?" Elyas, o ismi alaycı bir tonla söylemişti.

"Sören'i mi kast ediyorsun?" dedim alınımı kırıştırarak.

"Evet, ta kendisi. Sören." diye söylendi. Ondan hoşlanmadığı belliydi.

Kafamı toplamam birkaç saniyemi aldı. Bir anda çok fazla bilgiye maruz kalmıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra gerçeklere odaklanarak tekrar konuşmaya başladım.

"Sören, bütün okula çıktığımızı mı söyledi?"

"Evet. Ama benim bunu nasıl öğrendiğim önemli değil." diyerek cevap verdi.

"Ve *sen*... Sen de ona *inandın* mı?"

"Tabii ki inandım," dedi Elyas. Şimdi kafası karışmış görünüyor-du. "Sürekli onunla takılıyordun."

"Tanrım, Elyas," diye söylendim yüzümü yastığa gömerken. "Önce gelip benimle konuşmak aklına geldi mi hiç? Ya da Alex'e sormak."

"Bu neyi değiştirecekti ki?" dedi burnundan soluyarak.

"Öncelikle, Sören'in seni kafaya aldığını söyleyecektik."

Elyas'ın aklından neler geçtiğini görebiliyordum. "Yani sen... Sen... Onunla çıkmıyor muydun? Hiç mi?"

“Hayır, geri zekâlı! Sana sıırıslıklaı âşıktım, hem de iki yıl boyunca. Lanet olası *iki yıl*. Yıllar! Sen benim kalbimi kırdın alçak!”

“Sen ciddi olamazsın yoksa...” Gözlerini bana dikti.

Bu, benim için bile aptallığın daniskasıydı. Dirseğimi aynı yere yine geçirdim.

“Aaaah!” diye bağırdı yine yan tarafını tutarak. “Şunu yapmayı keser misin?”

“Hanım evladı.” dedim.

“Bir tek sen mi acı çektin sanıyorsun?” dedi.

Burnumdan soludum. “Başka kimin canı yandı? Kalbimi paramparça ederken bir karıncaya falan mı bastın?”

“Ya *ben*, seni aptal! Benim de iki yıl boyunca sana âşık olduğum aklına gelmedi mi hiç?”

“Hadi canım!” dedim.

“İster inan ister inanma ama doğru.”

Onun da bana en az benim ona olduğum kadar âşık olduğuna ikna etmeye mi çalışıyordu beni? “Eğer bu doğruysa... O zaman... O zaman...”

“O zaman?”

“O zaman sen benim zannettiğimden daha aptalsın.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Çünkü her şey tamamen senin hatandı.”

“Benim yerimde olsaydın daha farklı davranacağını mı söylemek istiyorsun yani?” Cevap vermemi beklemedi. “O ezik Simon...”

“Sören.” dedim.

“Her ne ise!” dedi daha kızgın bir ses tonuyla. “O ezik Sören, yıllarca peşinde dolanıp durdu senin! Seni ne zaman görsem yanında o vardı hep. Nasıl kıskandığımı biliyor musun?” Cevap vermedim ama bu Elyas’ı durdurmadı.

“Ve yine de,” dedi sakinleşerek. “Seni öpmeme izin verdiğinde

umutlandım. O öpüşmeden sonra beraber olacağımızı düşündüm. Sonra hemen ertesi gün, o ezik bana gelip artık resmen senin erkek arkadaşın olduğunu, o gün öğleden sonra buluşacağınızı söyledi.” Omzunu silkti. “Tabii ki inandım ona! Tepem attı.”

Şimdi olayı onun tarafından görüyordum.

Artık üzerinden yıllar geçmişti ama çok zor atlatmıştım. Yedi sene sonra hepsini boşu boşuna yaşadığımı öğrenmek tuhaftı. Her şey sadece bir yanlış anlama yüzünden yaşanmıştı.

“Artık benimle konuşmuyor musun?” diye sordu Elyas bir süre sonra.

“Bunu ciddi ciddi düşünmem gerek...” diye başladım ama sonra iç çektim. Öfkemin yatışmasına şaşırdım. Zamanı geri alamazdık. “Boş ver Elyas. Kaç sene önceki mevzu.”

Bir şey söylemeyince benimle aynı fikirde olduğunu düşündüm. Söylemek kolay olmuştu ama zihnimi daha fazla zorlayamadım. Düşüncelerim bir girdaba dönüşüp tuhaf bir havaya soktu beni.

O güzel öpüşme gerçektir. Elyas’ın da en az benim kadar zevk aldığını düşünmem yerindeydi. Sören, insanlara yalan söylemeseydi ya da Elyas ona inanacak kadar aptal olmasaydı ne olurdu? Mutlu olabilir miydik?

Bu düşünce midemi bulandırdı.

“Emely?”

“Efendim?”

“Lisedeyken sana söylediğim kaba sözlerle ilgili olarak da,” diye başladı söze Elyas. “Özür dilerim. Göğüslerinin hiç de küçük olduğunu düşünmüyordum. Aslında çok güzeller.”

Gülmemi bastırmaya çalıştım. “Özür dilemekte biraz geç kaldın ama teşekkürler. Kendilerine iletirim.”

“Göğüslerin ne kadar büyük sahi? A beden mi?” diyerek şaka yaptı.

“Hayır, çok teşekkür ederim. B. Baş belasının B’si dostum.” *Ayının A’sı değil!*

Sessizce güldü. Sonra ikimiz de güldük. Bir süre sonra fena hâlde acıktığımı hissettim. Esrarlı sigaranın yan etkisi. Acilen tatlı bir şeyler yemem lazımdı. Bir yerlerde muhakkak tatlı bir şeyler olmalıydı.

Yattığım yerde yuvarlanıp Elyas’ın komodin çekmecelerinden birini açtım. Ama çok karanlık olduğu için bir şey göremeyince çekmeceyi el yordamıyla karıştırdım.

“Kondom mu arıyorsun?” diye sordu Elyas. “Onlar bir alt çekmecedeydi.”

Sanki!

Homurdanıp dirseğimi ona yönelttim. Bu sefer hızlı davrandı. Kaburgalarını tam zamanında menzil dışına çıkardı gülerek.

“Beni senden koruyabilecek lastik henüz icat edilmedi,” deyip iç çektim. “Şansımız var da neyse ki ekstra büyük kondomlar var muhabbetinden de kurtarır bu beni.”

“Öyle bir şey söylemeyecektim,” diyerek cevap verdi. “Sadece bir şeyleri telafi etmeye çalışan erkekler söyler böyle şeyleri.”

Tanrım! Ne kadar da kendini beğenmişti.

“Ayrıca,” diye devam etti pis pis sırıtıp. “Kadınlar aslında çok büyük penislerden hoşlanmaz.”

“Hah, görüyorum da erkek dergilerinde okuduğun her şeye inanıyorsun,” deyip çikolata arayışına devam ettim. Hiçbir şey bulamadım. “Odanda bir yerlerde çikolata var mı?”

“Kim komodinine çikolata koyar ki?”

Ben? “Bilmiyorum. Öylesine geldi aklıma işte.”

“Buzdolabında biraz var. Sence çifte kumrular, Alex’in odasına geçmiş midir?”

“Sebastian’ın verdiği sinyallere bağlı.” dedim.

“Ya da Alex’in ne kadar konuştuğuna.” diye ekledi Elyas.

Haklıydı.

“Gidip bir bakayım.” dedi yataktan çıkarak. Odanın aralık kapısından koridorun zifiri karanlık olduğunu görebiliyordum. Elyas, parmak uçlarında bir iki adım atıp oturma odasındaki durumu kontrol etti.

“Burası temiz.” dedi başparmağıyla tamam işareti yaparak.

Karanlık koridorda peşine takılıp oturma odasına gittim. Elyas, ışığı açtı. Işığa uyum sağlayıncaya kadar kıstık gözlerimizi. Gözleri kısıkken şirin görünüyordu Elyas.

Bir anlığına öyle görüldüğünü düşündüm. Sonra beynimi ne tür bir kirliliğin bulandırdığını merak ettim. Alnımı kırıştırdım. Elyas’ın peşinden buzdolabının yanına gidip tezgâhın üstüne zıplayarak oturdum. O, buzdolabının kapısını açıp içine bakarken onun omzunun üzerinden ben de baktım.

“Hımm...” dedi buzdolabının birkaç gözünü açıp boş olduklarını görünce.

“Sakın bana çikolata kalmamış deme!” Sesimden çok çaresiz olduğum anlaşıyordu.

“Hayır, maalesef kalmamış. Kalanı Alex mideye indirmiş olmalı.”

Alex’in Sebastian dramı geldi aklıma. Son zamanlarda çikolata tüketimi üç kat artmış olmalıydı. Şahane!

“Bir dakika!” deyip dondurucu bölmesini açtı Elyas.

Elinde iki kutu dondurma görünce sevinçten çığlık attım. *Lütfen bir tanesi Baileys’li² olsun. Lütfen bir tanesi Baileys’li olsun...*

Elyas, birinci kutunun etiketine baktı. “*Baileys* sever misin?”

O kadar sevinmişim ki ona sarılabildim. Onun yerine çığlık atıp küçük bir kız çocuğu gibi elimi kolumu salladım.

Elyas, bir çekmecedan küçük bir tatlı kaşığı çıkarırken ben de dondurma kutusunu açtım.

Bir kaşımı kaldırarak, “Neyim ben, kuş falan mı? Bana gerçek bir kaşık ver!” dedim.

2 İrlanda viskisi ile kremanın buluşmasından meydana gelmiş tatlı bir likör çeşidi. (ç. n.)

Elyas, gülüp başını salladı. Çorba kaşığı aramaya başladı. Bir tane bulup bana verdi. Ben de, “Bu çok daha iyi.” dedim başımla onaylayarak. Kaşığı dondurmaya doldurup yalamaya başladım. Dondurma dilimde eriyince gözlerimi kapatıp tadını çıkardım. Elyas’ın benim yiyecek orgazmımı izlediğinin farkında değildim.

“Sence bana da biraz kalır mı?” diye sordu.

Elinde bir kaşıkla beklerken aptal gibi görünüyordu.

“Hımm, bir düşüneyim... Hayır!” diyerek sııttım ve ağzıma bir kaşık dondurma daha götürdüm. Elyas bana gaddar bir bakış attı.

“Git kendi dondurmanı ye!” dedim ona.

“Emely, o benim dondurmam zaten!”

“Benim, senin...” Of çektim. “Senin paylaşmak denen şeyden haberin yok mu?”

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım.” dedi gülerek.

“Sen diğer kutuyu alabilirsin!” Ona dondurmamdan bir kaşık bile vermeye niyetim yoktu.

“Bu kutudaki vanilyalı. Ben vanilyalı dondurma sevmem.”

“Hımm,” dedim. “Bu durumda bir sorunun var demektir.” diyerek dondurma yemeye devam ettim. Ama Elyas’ın dudakları yine o muzip gülümseme şeklini alınca işin rengi değişti. Bana doğru bir adım atınca elimle gardımı aldım. Dondurma kutusunu tam zamanında çektim. O da havasını aldı.

Ben de ona pis pis sırtıp bir kaşık dondurma daha attım ağzıma. Elyas’ın pes etmeye niyeti yoktu. Bir sonraki hamlesine hazırlandı.

“Dondurma istiyorsan,” dedim. “Onu soğuk parmaklarımdan zorla almak zorundasın.” Dondurmamı korumak için her türlü mücadeleye hazırdım.

Dikkatimi dağıtmak için gülümseyip dondurma kutusuna bir hamle daha yaptı. Boşunaydı.

Elyas, bana doğru bir adım daha attığında ağzıma bir kaşık don-

durma daha götürdüm. Dondurma kutusunu hemen arkama sakladım.

“Hımm...” dedi şeytanca bir yüz ifadesiyle ben ağzımda kaşıkla ona bakarken.

Öne eğilip ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. Sonra da gözleri parlayarak yüzünü bana iyice yaklaştırdı. “Dondurmayı alıp yatağa dönmeye ne dersin?” diye fısıldadı kulağıma.

Sırtımdaki tüyler diken diken olurken ağzımdaki dondurmayı yuttum. Pis oyunlar! Pes edip dondurma kutusunu göğsüne bastırdım. “Al. İştahım kaçtı benim.” dedim.

Elyas, güldü. Dondurmayı alıp geri çekilerek buzdolabına yaslandı. Gözlerini benden ayırmadan dondurmasını kaşıkladı.

“Biraz daha dondurma istemediğinden emin misin?” diye sordu. Ellerimi göğsümde kavuşturdum.

Ara ara *mmm* sesi çıkararak yiyordu dondurmayı. Bu da beni daha çok sinir etti. İnsanın ağzı sulanırken birine delici bakışlar atması oldukça zor bir şeydi.

Nefis.

Tanrım, o dondurmadan biraz daha yemek istiyordum!

Yanımda duran bıçaklıktaki bıçaklara bakma numarası yaptım. Bu da Elyas’ı çok eğlendirdi.

“Bir insan nasıl bu kadar inatçı olabilir?” diye sordu.

Alçak sesle sövdüm kendime. Beni bu kadarına zorlaması anlık bir şeydi.

“Aşağı in,” dedi kanepeye giderken. “Kaşığı da getir.”

Dondurmayı paylaşarak *Dövüş Kulübü*’nü sonuna kadar izleme konusunda anlaştık. Elyas, dondurmayı aramıza koydu. Böylece huzur içinde oturabilirdik yan yana.

Bir süre sonra uyukum geldi ama dondurma bitmeden yeme isteğim bitmeyecekti. Filmin *–dikkat ipucu geliyor–* Edward Norton’un oynadığı karakterle Brad Pitt’in oynadığı karakterin aynı kişi oldu-

ğunun ortaya çıktığı sahnesine gelmiştik. Son zamanlarda yaşadığım tuhaf şeyler aklıma gelince Elyas'a bakıp acaba onun da ikinci bir kişiliği var mı diye merak ettim. Önce tabii ki birlikte büyüüp vurulduğum *çocuk Elyas* vardı. Sonra beni yatağa atmak için yapamayacağı şey olmayan *pislik Elyas* vardı. (Gerçi bu gece kısmen de olsa bunu başarmıştı.) En son da şu son birkaç haftadır tanıma fırsatı bulduğum *yetişkin Elyas* vardı. Yetişkin Elyas'ın içinde, ne kadar çocuk Elyas var acaba diye düşündüm.

Birkaç hafta önce sorsalar çocuk Elyas'ın tam bir pislige dönüşüğünü söyledim. Ama şu son iki haftada, bana âşık olduğum Elyas'ı hatırlatmıştı. Hem de birkaç kere...

Onun dışına bakınca sert içine bakınca pamuk gibi çocuk numaralarına kanacak kadar saf değildim. Bu, tipik bir kadın fantezisiydi ve bu tür fanteziler asla gerçeğe örtüşmezdi.

Şimdi Elyas'ın lise yıllarında ille de bir pislik olmadığını öğrendiğime göre nasıl olup da bir pislige dönüştüğünü merak ettim. Bunun sebebi sadece yanlış bir çevrede büyümüş olması mıydı? Belki de yanlış arkadaşlar?

"Kevin'e ne oldu?" diye sordum. Gördüğüm kadarıyla arkadaşlıkları araya giren yılların onlara yaptığı sınavı geçememişti.

Elyas, kaşışını bir süre daha ağzında tutup televizyona baktı.

"Kısaca yollarımız ayrıldı diyebilirim." diye cevap verdi.

"Ama uzunca bir zaman çok yakın arkadaşınız."

"Öyle olduğu söylenebilir," dedi iç çekerek. "O, kız arkadaşım la yatmaya karar verene kadar yani."

Oh... *Tamam*... İnanılmaz bir şey.

Cümlesinde aynı düzeyde şoke edici bulduğum bir bilgi daha vardı.

"Senin kız arkadaşın mı vardı?" diye sordum.

Alçak sesle güldü. "İster inan ister inanma."

"Elyas Schwarz, şu anda şoktayım!" Elimi kalbime götürüp güldüm.

“Kendimi savunmam gerekirse tek ciddi ilişkimdi. Öyle olduğu için benimle ilgili yanlış fikirler oluşturma kafanda.”

“Elbette oluşturmam.” Başım la resmi olarak onayladım.

Elyas’ın geçmişinde gizli olan şeyleri hazmettim. Aşk üçgeni hikâyesi, kötü Hollywood filmlerinden tanıdık bir senaryoydu ama o, bunu gerçekten yaşamıştı. İnsanın en çok güvendiği iki insan tarafından ihanete uğraması berbat bir his olmalıydı. Alex’in aynı şeyi bana yaptığını düşündüm. Düşüncesi bile feciydi.

Tabii ki böyle bir şeyin olabilmesi için önce bir erkek arkadaşının olması gerekiyordu. O yüzden de hayatımın yüzde 95’i güvende ama durgundu.

Alex, Kevin değildi. Hikâye çok acıklı olmasına rağmen beni şaşırtmadı. Bu, tam da Kevin’den bekleyeceğim bir hareketti.

“Sana Kevin’in tam bir pislik olduğunu söyledim hep.” dedim iç çekerek.

“Doğru, söyledin.” diyerek cevap verdi dondurma kutusuna bakarken.

“Hayatta kalabildi mi?”

“Kevin mi?”

Başımı evet anlamında salladım hafiften esnerken.

“Birkaç kırık kemikle atlattı. İyileşmeyecek bir şey değil.” dedi hafif şaka yollu. Şiddetten nefret ediyordum ama kendimi Elyas’ın yerine koyunca olayın sıcaklığıyla o şekilde davranılabileceğini anlıyordum.

“Yakın zamanda mı oldu bu?”

“Birlikte İngiltere’deyken. Beş-altı yıl önce.”

Elyas’ın tecrübelerine kafa yorup bir sonuca vardım. “Aynı tas, aynı hamam.” diyerek açıkladım sonucu.

“Ha?”

“Hep aynı hikâye demek istiyorum. Adamın biri âşık olur, bizim durumumuzda bu sen oluyorsun, aldatılır ve aptal yerine konur.

Sonra da kadınlara kullan at muamelesi yapan duygusuz bir pisliğe dönüşür.” O kadar basit bir çıkarımdı ki bunu daha önce düşünemediğime şaşırdım.

“Senin popüler psikoloji becerilerini sorgulamak için söylemiyorum,” dedi gülerek. “Ama o kadar basit değil.”

“Değil mi?”

“Hayır. Birincisi, sana duygusuz biri olmadığımı söyledim. İkincisi, daha önce de söylediğim gibi, kadınlardan intikam falan almıyorum. Tam tersine. Kadınları seviyorum. Hem de çok. Ve üçüncüsü...” deyip durdu. “Karşıma doğru kadın çıktığında bütün o kadınları bir kalemde silip atabileceğimi düşündün mü hiç?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Diyelim ki söylediklerin doğru. Az da olsa birkaç bir şey bilen bu kadını dinle o zaman.”

Bana beklenti içinde baktı. Bilgiğimden faydalanmayı umuyordu.

“Doğru insan diye bir şey yoktur. Yapabileceğin tek şey, kimin en az yanlış insan olduğuna karar vermektir. O yüzden hiç gelmeyecek birini bekleyip durma boşuna.”

“Sen buna gerçekten inanıyor musun?”

“İnanmıyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*.” dedim esnerken. Sonra bacaklarımı Elyas’a doğru uzatarak kanepede kıvrıldım.

“Ya yanlış biliyorsan?”

“Tersinin doğru olduğunu bilmek beni mutlu eder,” dedim biraz daha kıvrılarak. “Aşk kavramını hiç parçalara böldün mü Elyas?”

“Aşk tanımım gibi mi?”

“Hayır, aşkın genel anlamda ne olduğunu kast ediyorum.”

“Aşk, genel anlamda nedir peki?”

“Doğal bir istek, genetik yan etki; hangisini dersen de. Gerçek şu ki aşk, sadece iki insanın üreyecek kadar birlikte olduğu ve yumurcağın da on sekiz yaşını doldurduğu zamana kadar var olan bir şey.”

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Olaya bu kadar soğuk bakmana inanamıyorum.”

“Öyle yapmaya çalışıyorum,” deyip esnedim. “Aşk acısı çekmeyi kolaylaştırıyor.”

“Sık sık aşk acısı çeker misin?”

“Arada bir ama neyse ki kalbim nadiren kırılır.” *Aslına bakarsan sadece bir kez oldu.*

Elyas, bir şey söylemedi. Ben de gözlerimi kapattım.

“Sana bir şey... Sorabilir miyim?” deyip sessizliği bozdu.

“Soruya göre değişir.” diye mırıldandım uykulu uykulu.

“Lise yıllarında...” diye başladı söze. “Yani o zaman sen beni *ne kadar* seviyordun?”

“Ne önemi var ki?”

“Sadece gelip geçici bir hayranlık mıydı yoksa daha ciddi bir şey miydi bilmek istiyorum.”

Onun âşık olduğum tek insan olduğunu bilmemesinin daha iyi daha güvenli olacağına karar verdim.

“Şöyle izah edeyim,” dedim mırıldanarak. “Paramparça edeceğim bedenini sonsuza dek gömmek için ideal yeri bulmuştum bile.”

Uykuya dalmadan önce zar zor söyleyebilmişim bu sözleri.

BÖLÜM 16

SEVİMLİ AYICIKLAR, DONDURMA ve MESAJLAR

Şakağımda hissettiğim hoşluk beni derin uykumdan uyandırdı. Sanki biri parmaklarıyla orayı okşuyor gibiydi. İç çekip yastığa sarıldım. Bu rüyadan uyanmak istemiyordum. Burnuma zengin aromalı hoş bir kahve kokusu geldi. Kokuyu içime çektim. *Hımm, kahve.*

Bu kahve kokusunun benim odamda ne işi vardı? Bizim kahve makinemiz yoktu ki?

İçimdeki bir şey gözlerimi açmama engel oluyordu ama yine de dikkatli bir şekilde kırpıştırdım gözlerimi. Parlak ışık, göz bebeklerime girdi. Sonra etrafımdaki görüntüler yavaş yavaş netleşmeye başladı. Görüntü netleştikçe bir surat belirdi karşımda. Sonra da pırıl pırıl parlayan turkuaz yeşil bir çift göz.

Alnımı kırıştırıp başımı kaldırdım. Etrafa bakındım.

Film gecesi, Elyas, ot, dondurma, kanepede uyumak... Homurdanıp tekrar kanepeye uzandım. Örtüyü başıma kadar çektim. Benim ya da Elyas'ın yok olmasını diledim ama dileğim gerçekleşmedi çünkü biri üzerimdeki örtüyü çekti.

Kendimi tekrar gözlerimi açmaya zorladım ve Elyas'ı sehpa da otururken gördüm.

Gülümsüyordu. “İyi uyudun mu meleşim?”

“Saat kaç?”

“Onu on geçiyor.”

“Beni çok erken uyandırmışsın.”

“Bugün ders çalışmak istediğini söylemiştin. O yüzden seni uyandırmamın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

“Sen ne zamandan beri bu kadar ilgilisin benimle?” diye sordum.

“Asırlardır.” Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Tabii, tabii diye geçirdim aklımdan yüzümü ovuştururken. Kendimi oturmaya zorladım çünkü orada uzandığım her saniye tekrar uyuma ihtimalim yüksekti. Oturur oturmaz bacaklarımı kendime çekip örtünün altına girerek esnedim.

“Uyurken ne kadar tatlı göründüğünü söyleyen olmuş muydu sana?”

Sızlandım. Elyas’ın hamlelerine katlanmak için fazla erken bir saatti. “Peki sana *özel yaşam* denen şeyden bahseden oldu mu hiç?”

“Evet, olmaz mı? Ama ben senin meraklılığından vazgeçtiğin tek bir an bile hatırlamıyorum.”

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. “Sen ne zamandan beri orada oturuyorsun?” Ne zamandan beri orada oturduğunu aklımdan bile geçirmek istemiyordum.

Omzunu silkti. “Epey oldu.”

İç çektim ama her zamanki söz düellomuza dâhil olamayacak kadar yorgundum. “Peki o zaman. Ya bana uyurken kaçırdığım şeyleri anlatırsın ya da iyi bir çocuk olup bana biraz kahve getirirsin.”

Arkasına uzandı ve elindeki dumanı tüten kahve fincanını bana uzattı. Ellerimle sıcak porseleni sarıp şaşkın gözlerle ona baktım. “Vay canına! Teşekkürler.”

Gülümsedi. “Bu keyfi her sabah yaşayabilirsin hayatım.”

Kahvemden bir yudum almadan önce gözlerimi devirdim. Ha-

rika bir tadı vardı. Röntgen cihazı gibi inceleyen turkuaz yeşil gözleriyle tekrar beni izlemeye başlaması çok uzun sürmedi. Ben de gözlerimi kısıp kahve fincanımın üzerinden baktım ona. Beni rahat bıraksaydı da şu kahvenin tadını çıkarabilseydim.

Fincanı sehpaye koyup ona baktım dik dik. Ancak o zaman nemli saç uçlarını ve duş jelinin tuhaf kokusunu fark ettim. Yeni duş almış erkeklerin hoş bir havası vardı. Bu erkek Elyas olsa bile. Ya da o, *olduğu için...*

Kendi kendime sessizce söylenip yine düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Konuyu değiştirmem lazımdı. “Hayret, nasıl oldu da Alex lastik top gibi hoplaya zıplaya buraya gelmedi bu sabah?”

“Ben de şimdi aynı şeyi merak ediyordum.”

“Ve?”

“Nerede olduğuna dair bir fikrim yok. Odası boş. Yatağında uymamış.”

“Ne?”

“Endişelenme. Sebastian ile emin ellerde,” dedi. “Kız kardeşimi yüzde yüz güvenmediğim birine bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

Hayır, bunu asla yapmazdı. Ayrıca tanıdığım kadarıyla Sebastian kötü bir insana benzemiyordu.

“Yine de tuhaf,” dedim yarım ağızla kendi kendime. Kapı açılınca *sorumuzun cevabını da almış* olduk. Hülyalı gözleri ve gülümseyen dudaklarıyla Alex, üzerinde bir önceki günün kıyafetleriyle çıktı ortaya. Kapıyı kapatıp oturma odasından geçti. *Süzüldü* demek daha doğru olabilir çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa şu anda, beni ya da Elyas’ı hiç fark edemediği *Sevimli Ayıcıklar*³ âlemindeydi.

Hipnotize olmuş bir vaziyette yanımdan uçarak geçerken, “Alex?” diye seslendim.

3 Karakterleri sevimli ayıcıklardan oluşan çizgi film. (ç. n.)

“Ah... Selam!” dedi son derece sakın ama melodik bir sesle. En-dişelendim. Ona ne olmuştu böyle?

Yüzündeki neredeyse mide bulandırıcı mutluluk ifadesi, *Tinkerbell*⁴ gibi uçarak bize doğru gelip kanepeye mutlu bir iç çekişle otu-rana kadar bir saniye bile değişmedi. Elyas ile bakıştık.

“Sana uyuşturucu falan mı verdi?” diye sordum ama soruma karşı-lık olarak kocaman bir gülücük aldım. “Morfin, sakınleştirici ya da ağır bir depresyon ilacı olduğuna bahse girerim.” dedim Elyas’a dönerek. O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. “Göz bebeklerini kontrol eder misin?”

“Uyuşturucu almadım.” dedi Alex. “Sadece mutluyum...”

“Ben, mutlu Alex’i bilirim,” dedim. “Alex’in mutlu olduğu za-manlarda yaptığı son şey, suratında aptal bir gülümsemeyle sakın sakın oturmaktır! O yüzden her ne isen ya da her kimsen yuttuğun Alex’i derhâl çıkar içinden!”

“Ta kendisiyim,” dedi kıkırdayarak. “Bundan kesinlikle emin ola-bilirsiniz.”

“Rica etsek bunun kaynağını söyleyebilir misin bize?”

“Oh, Emely,” dedi iç çekerek. “Âşığım.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu biliyoruz zaten! *Dün gece* sizi baş başa bıraktıktan sonra neler oldu?”

Yaşadıklarından mest olmuş bir şekilde gözleri parladı önce. Sonra nihayet ne olduğunu anlattı bize. “Siz ikiniz gittikten sonra yarım saat daha oturma odasında oturduk el ele. Sonra Sebastian bana küçük bir geziye çıkmak isteyip istemeyeceğimi sordu.”

“Nereye gittiniz?” diye sordum. Alex, çok ağırdan alıyordu. Hat-ta fazla ağırdan alıyordu.

“Ah, çok romantikti Emely.” dedi. “Ormanlık bir yere gittik ara-bayla. Bir ara bu beni nereye götürüyor diye geçirdim aklımdan. Berlin’e tepeden bakan kayalıklara gittik.”

4 Peter Pan romanında bir peri karakteri. (ç. n.)

“Şu su kulesinin oradaki kayalıklar mı?” diye sordu Elyas.

Alex şaşırdı. “Sen orayı biliyor musun?”

“Evet, Sebastian ile birkaç kez gittik oraya. Güzel bir yer.” dedi.

“Çok güzel bir yer.” dedi Alex, düşüncelere dalıp boşluğa bakarken.

“Sonra?” diyerek hızlandırdım onu.

“Sonra,” dedi hülyalı bakışlarla. “İnip arabanın kaportasına oturduk.” Durup Elyas’a baktı. Bir anlığına da olsa eski Alex’i gördüm. “Gördüğün üzere Sebastian, arabası konusunda senin kadar pimpi-rikli değil.”

Elyas, yüzünü buruşturdu. “Benim arabam da BMW olsa ben de pimpirikli olmazdım.” *O da benim gibi BMW’lerden nefret ediyor.*

“Alo? Hikâyeye geri dönebilir misin lütfen?” dedim. Elyas’ın dâhil edildiği bu kısım kesinlikle gereksizdi.

Alex, hülyalı hâline geri döndü. “Yan yana oturduk. Elimi tuttu yine.” Anlattığı şey, o kadar hoştu ki onun arzusunda kayboldum.

“Sonra,” dedi gülerek. “Uzun uzun birbirimizin gözlerinin içine baktık ve sonra... Ve sonra... Beni öptü.”

Elyas ile aynı anda bir oh çektik. Ortam uygun olsa bir beşlik çakardık.

“Muhteşem öpüyor, Emely!” diyerek devam etti Alex. Elimi çeneme koyup gülümsedim.

“Ama dahası var.” diye devam etti Alex.

“Dahası mı var?” diye sordum.

“Evet,” dedi iç çekerek. “Uzun uzun konuştuk. Bana sırlısklam âşık olduğunu itiraf etti. Benimle ciddi düşündüğünü o yüzden de hiçbir şeyi aceleye getirmek istemediğini söyledi.”

Alex’in ağzından çıkan her kelimeyi muhtemelen yüzümde aptal bir gülümsemeyle dikkatle dinledim.

“Sonra üşüdük ve eve döndük.” dedi.

“Hey, bir dakika, birkaç detayı atladın sanırım!” dedim.

“Tanrım!” dedi Elyas. “Siz kadınlar ne kadar da gevezesiniz!”

“Sanki erkekler çok farklı da...” diyerek cevap verdim ona.

“Evet öyleler! Ama siz çok daha fazla detaya giriyorsunuz. Kız kardeşimin en yakın arkadaşımı yaptığı seksin ayrıntılarını duymak istemiyorum.” dedi.

“Kimse seni zorla tutmuyor burada.” dedim ben de.

“Alo? Hikâyeme devam edebilir miyim?” dedi Alex bizi bölerek. “Seks yapmadık!”

“Seks yapmadınız mı?” dedi Elyas. Bakıştık.

“Hayır,” dedi Alex fısıldayarak. Alnımı kırıştırdım. Aralarında bir şey geçmemesine rağmen Alex fazla mutluydu. “Onun yatağında yan yana uzanıp birbirimize sokularak sabaha kadar konuştuk.”

“Sadece birbirinize sokulup konuştunuz. Öyle mi?” diye tekrar ettim. Alex’in söyledikleri doğruysa eminim dünyadaki bütün kadınlar, onun *mükemmel* erkeği bulduğu konusunda hemfikir olurdu.

Başını evet anlamında salladı.

“Ne tatlı,” dedim sanki evcil bir köpekmişim gibi başımı yana eğerek.

Alex, tekrar başını sallayıp güldü.

“Şimdi senin için birini bulmaya geldi sıra.” dedi telaşla. Yüzümü buruşturdum.

“Minik pembe kalpten süsleri olan insanlar, bu iğrenç hastalıklarını başkalarına da bulaştırmaya çalışıyorlar sürekli.” dedim gülerek.

“Sahi sen niye hâlâ buradasın?” dedi Alex. Önce bana sonra da dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılmış Elyas’a baktı.

“Ben,” diye başladım söze Alex’in dikkatini Elyas’ın yandan gülüşünden başka bir şeye çekmek için. “Ben, hâlâ buradayım çünkü seni ve Sebastian’ı rahatsız ederiz korkusuyla sabahın üçüne kadar Elyas’ın odasındaydık!”

“Aaa...” dedi.

“Evet, bu doğru. Dışarı çıkacağınızı bize söyleyebilirdin. Ben de geceyi sinir bozucu ağabeyinle geçirmekten kurtulurdum böylece.”

“Bak sen! Bundan keyif almamış gibi davranıyor.” dedi Elyas gülerek.

“*Neden* keyif almamış gibi yapıyor?” diye sordu Alex, tekrar bana bakarak.

“Senin aklından geçen şeyden değil,” dedim. “Sadece konuştuk.”

“Sadece konuştuk mu?” diye tekrarladı söylediğimi. Bu soruya verdiğim cevaba, verebileceğim diğer cevaplardan çok daha fazla şaşırmışa benziyordu.

“Evet,” dedi Elyas iç çekerek. “Sadece birbirimize sokulma konusunda biraz daha çalışmamız gerek. Emely hâlâ biraz utangaç.”

“Senin yerinde olsam söylediklerime dikkat ederdim,” dedim ona dik dik bakarak. “Kaburga kemiklerini düşün.”

“Bana ne yaptığını görmek ister misin?” dedi. Cevabımı beklemek yerine tişörtünü kaldırdı.

Elyas, parmağıyla kocaman morluğu göstererek dikkatimi karın kaslarından başka bir yere çekti.

“Vay canına!” dedim, kendimle gurur duymaktan çok kendime şaşırdım.

Elyas, bana utangaç bir gülüş attı. “Morluğu gösteriyorum.”

“Vay canına derken o morluğu kast etmiştim ben de zaten, pislik!”

Alex şaşkındı. “Siz ikiniz dün gece *tam olarak* ne işler çevirdiniz burada?”

“Uzun hikâye ama inan bana bunu hak etti.”

“Hikâyenizidinlemeyi çok isterdim,” dedi Alex esneyerek. “Ama doğru yatağa gidiyorum. Bütün gece uyumadım ve dökülüyorum.” Ayağa kalkıp gerindi. “Size iyi geceler ve her ne yapıyorsanız iyi eğlenceler.” Sırıtıp kulaklarından minik pembe kalpler fişkırarak sallana sallana odasına gitti.

Gözden kaybolduktan sonra bile arkasından bakıyordum. “Sanırım ondan kan örneği alıp uyuşturucu testi yaptırmalısın.” diye mırıldandım.

“Pekâlâ,” dedi Elyas. “Alex’in hâline bakılacak olursa belki de Bay Doğru diye bir şey gerçekten vardır.”

“En azından bazı insanlar için.” dedim alçak sesle kahvemden yudumlayıp düşüncelere dalarken. Elyas, yine beni izlemeye başlayınca kahvemi bir yudumda içip fincanı masaya bıraktıktan sonra gitmeden önce elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim.

Birkaç dakika sonra daha iyi görünerek, çok da iyi sayılmaz aslında, Elyas ile vedalaştım. Yurtta beni bekleyen dağ gibi iş vardı. Daha fazla erteleyemezdim o işleri.

Elyas suratını astı. “Gidiyorum deme bana.”

“Evet, öyle görünüyor. Görüşürüz Elyas!” dedim ona el sallayıp kapıya yürürken.

“Bekle,” dedi oturduğu yerden kalkıp. “Seni ben bırakacağım.”

“Gerek yok. On dakika sonra bir otobüs var.”

“Mustang’le yapacağın seyahati bir otobüse mi satıyorsun?”

“Öyle değil aslında,” dedim iç çekerek. “Beni bir yerlere bırakıp duruyorsun. Bu gidişle sana benzin parası vermeye başlamam gerekecek.”

“Senden asla para almam.” dedi gözlerimin içine bakmaya çalışarak. Birkaç saniyeliğine de olsa bunu başardı maalesef.

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Benzin parasını başka şekilde ödesem kabul ederdin değil mi?”

Bir kaşını kaldırıp çapkın çapkın baktı. “Bu, bir teklif miydi yoksa?”

“Hayır, bir gözlemdi.”

“Çok kötü.” dedi yavaş adımlarla kapıya doğru gelirken.

Geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Seni gören benden korktuğunu zanneder.” dedi.

“Kesinlikle hayır!”

“Emin misin?” dedi bana biraz daha yaklaşıarak.

Nefesimi tuttum. “O kadar da emin değilim.” dedim.

“Neden hep kaçırıyorsun benden?”

“Kaçmıyorum.”

“Kaçırıyorsun.”

Başımı hayır anlamında salladım. O da evet anlamında salladı başını. Bana biraz daha yaklaşıncaya yine geri çekildim.

“Gördün mü?” dedi fısıldayarak.

“Bunun bir anlamı yok!”

Güldü. “Evet, var. Korkuyorsun.”

“Korkmuyorum.”

“O zaman bir kereliğine de olsa geri çekilme.” Gözlerimin içine baktı. Gerildim. O, bana biraz daha yaklaşıırken yerimden kıpırdamadım.

“Gördün mü?” dedim.

“Hımm, belki de yanılmışımıdır.” dedi fısıldayarak gözlerime dikkatle bakarken. Bana doğru eğildi. Kalbim, diğer bütün organlarımdan daha hızlı çalışmaya başladı. Dudakları yanağıma değmeden önce kaslarımı tekrar kontrol etmeyi başardım. Ondan uzaklaşıp dik dik baktım ona.

Nefes alış hızlanmıştı ama o da doğrulup bana baktı. “Bana daha çok güvenmeyi denemelisin.” Gülüp arabanın anahtarlarını aldı ve bana kapıyı tuttu. “*Après vous, madame.*”⁵

Kafasını koparma isteğimi bastırıp yanından geçerek dışarı çıktım. Yurda giderken kinayeli yorumlarının devamını bekliyordum ama o yorumları kendine sakladı. Normal bir insan gibi davrandı.

Yurda birkaç blok mesafede bir CD koydu. Bir şarkı çalmaya başladı. Keyifle tekrar direksiyonu tuttu.

Bana pek de Elyas’ın tarzı gibi gelmeyen ilk birkaç melodiyi dinledim. Şarkı tanıdık geliyordu ama nereden bildiğimi çıkaramadım

5 (Fr.) Buyurun, hanımefendi.

önce. Şarkının nakarat kısmı başlayınca jetonum düştü...

Foreigner grubunun "Cold As Ice"⁶ isimli şarkısıydı. Elyas'ın yüzündeki gülüşe bakılacak olursa şarkı beni anlatıyordu. Sırıtmak zorunda kaldım çünkü bu o pislğin tipik hareketlerinden biriydi.

Birkaç dakika sonra yurdun olduğu sokağa döndük. Beni bıraktığı için teşekkür edip arabadan indim.

Odaya gidince kitaplarıma daldım. Sabahın geri kalanını, bütün öğleden sonrayı ve gecenin büyük bir kısmını okuyarak geçirdim. Ara ara aklım başka yerlere de gitti ama aklıma gelenleri elimden geldiğince bir kenara itip benim için önemli olan şeye odaklandım. Zorlandım ama inatla devam ederek okumam gereken makaleleri ve ders notlarını okumayı başardım ve kaçırdığım bir sürü konuyu çalışmayı bitirdim. Okuduklarımdan ertesi gün aklımda olup olmaya-çağını bilmiyordum ama yine de iyimserdim.

Sabah ve öğleden sonra oda bana kalmıştı ama Eva akşam yemeği saatinde döndü. Geldiğinden beri uyuyordu ve bitmek bilmeyen horlaması ders çalışmamı sabote ediyordu. Bu rahatsızlık ders çalışmayı bırakmama sebep oldu. Devam etmemin bir anlamı yoktu. Öyle olunca ben de klasörlerimi ve kitaplarımı kapattım.

Bitkin bir hâlde kendimi banyoya sürükleyip duşa girdim. Tutuk boyun kaslarım sıcak suyun altında biraz gevşedi.

Odaya döndüğümde vakit epey geç olmuştu. Bir an evvel uymak istiyordum. Yine de bilgisayarımın başına geçip e-postalarımı kontrol ettim. Şansım yaver gitti.

Sevgili Emely,

Söyle bakalım senin gibi büyüleyici bir kadın pazar gecelerini nasıl geçirir? Seni biraz tanıyorsam tahminimce kendini kitaplarına gömüp ara vermeden saatlerce ders çalışmışıdır.

6 (İng.) Buz gibi soğuk.

Biraz ilerleme kaydedebildin mi bari?

Seni hayal kırıklığına uğratacağımı söylediğimde ne demek istediğime dair öne sürdüğün teoriler beni güldürdü. Düşündüklerin yanlış. Özellikle de iki başlı olmamdan şüphelenmen.

Ama sen sormadan söyleyeyim. Hayır, kendini beğenmişlik yapmak istemem ama çirkin olduğumu söyleyemem.

Söylemeye çalıştığım şey, senin kafanda benimle ilgili bir görsel oluşturduğundu. Bu çok normal. Otomatik olarak yapıyor insan bunu. Benim korkum, “gerçek Luca’nın”, “kafandaki Luca’nın” yarattığı beklentileri karşılayamaması.

Mesajlarımdan hoşlandığını biliyorum ama karşılıklı oturup konuşsak benden de hoşlanır mıydın merak ediyorum. Demek istediğimi anlatabildim mi?

Lütfen seninle buluşmak istemediğimi düşünme. Seninle görüşmeyi her şeyden çok isterdim ama biraz daha bekleyelim diyorum. Yoksa senin acelen mi var?

İyi geceler! Geceyi yalnız geçirmen ne kötü? (Hayır, herhangi bir öneriyi ima etmiyorum—sadece gözlem. Umarım yanlış anlamazsın.)

Sevgiler...

Luca

Hiç tereddüt etmeden hemen cevap yazdım.

Merhaba Luca,

Maalesef haklısın, bugün okuduğum kitaplardan başım döndü. Dün hiç çalışmadım. Bugün en azından birkaç işi aradan çıkardım. En iyi arkadaşımın takıntılı olduğu zamanlarda ne kadar ısrarcı olduğundan daha önce bahsetmiştim. Neler olduğunu senin hayal gücüne bırakıyorum.

Bu arada ne kadar rahatladığımı anlatamam. (Ve iki başının olması kötü bir şey olmazdı diye düşünüyorum. Bunun belli avantajları olurdu, bundan eminim!) Benimle görüşmek istememe gerekçelerin omzumdan büyük bir yükü kaldırdı. Dürüst olmam gerekirse seninle aynı şeyi düşünüyorum. Ve evet, kesinlikle çok mantıklı.

Ve hayır, yüz yüze görüşmeyi ertelememizin benim için bir sakıncası yok. Aslında on yıl sonraya bırakmaya ne dersin?

Ne zaman görüştüğümüz önemli değil. Sana korkularının yersiz olduğunu söyleyebilirim. Her kimsen ya da her ne isen Luca, ben senin için çoktan kalbimde bir yer açtım. Öyle çok ortak noktamız var ki bu neredeyse korkutucu bir şey ve seni çok az tanımama rağmen senden hoşlanıyorum.

O yüzden güzel küçük başını üzme. Endişelenmene gerek yok.

Şimdi, benim tek başlı sevgili Lucam, artık yatmam gerek. Senin de gözlemlediğin gibi tek başıma yatacağım ama sanırım bunun üstesinden gelebilirim.

Sana da iyi geceler. İyi uykular!

Şimdilik hoşça kal...

Emely

Çok yorgun olmama rağmen yatınca uyuyamadım. Kafamın içinde bir sürü düşüncenin dolanıp durmasına engel olamıyordum.

Öncelikle annemle babamın yaptığı kazanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Sonra benden deli gibi çalışmamı bekleyen okul vardı. Nihayet istediği öpücüğe kavuşan ve umut vadeden bir ilişkinin başında olan mutlu âşık Alex vardı bir de. Onca başarısız ilişkiden sonra Sebastian gibi birini bulduğunu görmek beni çok mutlu etmişti.

Luca'nın mesajlarını ve bir gün buluşup buluşmayacağımızı da düşünmeden edemiyordum. Son olarak da dün geceyi aklımdan çıkaramıyordum. Konuştuğumuz şeyler, dondurma kavgamız ve

Elyas'ın bir zamanlar bana âşık olduğunun ortaya çıkması. Aramızdaki her şeyin aslında başka türlü olabileceği ihtimalini düşünmek midemi ağrıtıyordu.

Kırılan kalbim dışında başka şeyler de farklı olabilir miydi? Olaydan birkaç ay sonra Elyas, İngiltere'ye gitmişti. O zaman zaten ayrılacaktık muhtemelen. Yurt dışında okumasa bile beni başka bir kız için bırakmayacağı ne malumdu? Bana karşı bir şeyler hissetmesi onun duygularının da benim duygularım kadar güçlü olduğu anlamına gelmiyordu. Gerçi iki yıl sürdüğünü söylemişti.

Yine de nasıl olacağını hayal edemiyordum.

Peki bundan sonra olaylar nasıl ilerleyecekti? Onca yıl sonra gerçekte olanları öğrendiğimize göre bir şeyler değişecek miydi?

İç çektim. O zamanlar bana karşı ne hissettiğinin bir önemi yoktu bugün. Bana zor insanlardan hoşlandığını söylemişti. Gizli bir amacı olduğunu düşünmek aptalca olurdu.

Peki bu, benim açımdan bir şeyleri değiştirmiş miydi? Onca yıl asılsız nedenlerle nefret etmiştim Elyas'tan. Neden benimle konuşmamıştı ki o zaman? Erkekler, lanet olası gururları incindiğinde çok beceriksiz oluyorlardı.

Bende bir şeyler *değişmişti*. Değiştiğini hissettiğim şey, somut bir şeyden çok duygusal bir şeydi.

Yarım saat sonra hâlâ yatakta dönüp duruyordum. En sonunda yorganı üstümden atıp MP3 çalarımı aldım ve kulaklıklarımı takarak Ville Valo & Manna'dan "Just for Tonight"⁷ isimli şarkıyı dinledim. Yavaş ve derin nefesler alıp gözlerimi kapatarak beynimi dinlendirmeye çalıştım. Kısa bir süre sonra telefonum titremeye başladı. Kim olduğunu bakmadan biliyordum.

İnsanın aklından geçenleri mi okuyordu bu? İç çekip telefonu aldım.

CEVAP VERME

Senin yüzünden uyuyamıyorum. Yatağımın her yeri Emely kokuyor. Ben burada nasıl uyuyayım şimdi?

7 (İng.) Sadece bu gecelik.

EMELY

Merak etme. Buharlı temizlik için gereken parayı ben öderim.

CEVAP VERME

Sakın ha! Ama birkaç gün sonra tekrar uğrayıp kokunu tazeleyebilirsin.

EMELY

Bu hoşuna giderdi demek? Yalnızca geçici bir umursamazlıktan kaynaklanan bir kerelik bir hataydı o.

CEVAP VERME

Böyle yapma! Ayrıca neden hâlâ uyanıksın sen? Bu vakte kadar çoktan uyuman gerekmiyor mu?

EMELY

Bilmiyorum. Yorgunum ama uyuyamıyorum.

CEVAP VERME

Bir sözüne bakar. On dakika sonra kapındayım.

EMELY

Sana söyleyecek iki sözüm var: Hayır, teşekkürler.

CEVAP VERME

Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun? Seni özlüyorum ama yine inanmayacaksın bana nasıl olsa. Bir daha ne zaman görüşeceğiz?

EMELY

Birinci konuda haklısın. Ne zaman görüşeceğimiz konusuna gelince. Korkarım çok kısa bir süre sonra.

CEVAP VERME

Bütün umudum bu yönde! Programımı ayarlamak kolay oluyor ama kız kardeşimi görmeye geldiğinde evde olacağım. Üzerinde ne var?

EMELY

İyi geceler Elyas.

CEVAP VERME

Seni komik bulduğumu daha önce söylemiş miydim? Espri anlayışına bayılıyorum.

EMELY

Seninle sorunumuz da bu zaten Elyas. Ciddi olduğum zamanlarda komik olduğumu düşünmen.

CEVAP VERME

Gördün mü? Yine güldürdün beni. Sen çok komiksin!

CEVAP VERME

Neden cevap vermiyorsun? Gözlerini mi deviriyorsun şu anda?

EMELY

Evet.

CEVAP VERME

Görmem için bana bir fotoğraf göndersene.

EMELY

Hayır.

CEVAP VERME

Ben sana bir fotoğraf yollayayım mı?

EMELY

Hayır. Aklından bile geçirme!

CEVAP VERME

Ha ha! Sana aşk yılanımın fotoğrafını göndereceğimden mi korktun?

EMELY

Yani.

CEVAP VERME

Özür dilerim ama hayal gücünü kullanman gerekecek. Fotoğrafi açmak için deli olacağını bilsem de.

Tatlı rüyalar.

İyi uykular meleşim.

Kısa bir süre sonra telefonum yine titredi. Bahsedilen fotoğraf gelmişti. Tuşa basıp fotoğrafı açana kadar başparmağım biraz tereddüt etti. Karanlıktı ama Elyas'ın yüzü ve bana öpücük göndermek için kullandığı eli belli oluyordu.

BÖLÜM 17

OYNAŞMA

Kampüsteki kantinde Alex'in yanında oturuyordum. Alex başını eğip, "Kendimi suçlu hissediyorum. Son zamanlarda neredeyse hiç görüşemiyoruz." diye fısıldadı.

"Alex," dedim. "Bunu sana karşı kullansaydım nasıl bir arkadaş olurdum o zaman?"

"Öyle ama yine de."

"Yine de değil. Sen âşıksın! İkinizin baş başa zaman geçirmesi çok normal."

"Ama kendimi çok bencil hissediyorum."

"Saçma. Seni çok iyi anlıyorum. Ayrıca ders çalışıp kaçırdığım konuları telafi etmekle meşguldüm ben de."

"Peki ben niye seni ihmal ediyormuşum gibi hissediyorum o zaman?"

"Aptal olduğun için olabilir mi?"

"Çok teşekkürler."

Güldüm. "Bunun için endişelenmen çok tatlı ama inan bana gerek yok. Sanki *hiç* görüşmüyormuşuz gibi konuşuyorsun. Bu, doğru değil."

"Berlin'e taşındığımdan beri hemen hemen her gün birlikte bir şeyler yapıyoruz. Artık hayatımda Sebastian olduğu için arkadaşlığımız sona ererse?"

“Bizim arkadaşlığımız hiçbir zaman bitmeyecek! Abartmayı bile abartıyorsun!”

“Kendini ihmal edilmiş hissetmenden korkuyorum.” dedi.

Koluna vurdu. “Dinle beni. En ufak bir ihmal edilme duygusu hissettiğim an sana haber vereceğime söz veriyorum. Anlaştık mı?”

“Sana güveniyorum.” dedi.

“Güzel. Şimdi sana yeşil ışık yakıyorum. Gerçekten.”

“Tamam,” dedi. “Önümüzdeki hafta sonu beraber bir şeyler yaparız belki.”

“Çok isterim. Ama lütfen, bunu kendini suçlu hissettiğin için yapmayalım.”

“Saçmalama. Seni özlüyorum. Elyas’ı da özlüyorum aslında.” Hoşuma gitmeyen hain bir parlaklık gördüm gözlerinde. “Bana her gün bize gelip gelmeyeceğini soruyor.”

İç çektim. Neyse ki iki hafta önceki sinema gecesinden beri karşılaşmamıştım onunla. “Neyse ki” kısmından çok emin değildim gerçi. Aklım, kalbime “mutlu” olduğumu söylüyordu ama konu Elyas olduğunda aklımla kalbim ciddi iletişim sorunu yaşıyordu. Yine de aramızda biraz mesafe olmasının çok da kötü olmayacağı sonucuna varmıştım. En azından *benim* için incitici değildi.

“Biliyorum,” dedim. “Bana her gün birkaç mesaj gönderiyor.”

“Ciddi misin?” dedi. “Çok tatlı.”

Burnumdan soludum. “Sen bir de mesajları gör.”

“Oh, Emely. Böyle yapma. Ne düşündüğümü biliyorsun?”

Ozmumu silktim.

“Bence senden hoşlanıyor ama bunu sana itiraf edemeyecek kadar gururlu.”

Alex, erkeklerin niyetini okuma konusunda hiçbir zaman iyi değildi. Bazen bu hiperaktif arkadaşımı ciddiye almak zor oluyordu. Özellikle de sadece onunki gibi mutlu ilişkilerin olduğu bir dünyada yaşamaya başladığından beri.

“Hoşlanmak demişken,” dedi Alex. “Luca ile işler nasıl gidiyor?”

“Çok iyi.” dedim gülerek.

“Ne yüz yüze zaman görüşüyorsunuz?”

Lanet olsun. Bu konuya girmese o maz mıydı?

“Şey... İu... Yüz yüze...” diye kekeleydim başımı kaşıyarak.

“Evet, *yüz yüze* görüşmek,” dedi. “Hani insanların bilgisayarlarının arkasına saklanan iki korkak gibi davranmaktan vazgeçip aynı yerde birbirlerine yakın oldukları zaman olan şey.”

“Çok bilmiş,” dedim. “Birkaç hafta sonrası için bir şeyler ayarladık.”

“Birkaç hafta sonrası da ne demek oluyor?”

“Birkaç hafta işte. İkimizin de acelesi yok.”

Ayağa kalkıp ellerini kalçasına koydu. Yüz ifadesinden hiç hoşlanmadım. “Emely, bu konuda ne düşündüğümü *biliyorsun!*”

Gözlerimi devirdim. “Evet, birkaç kez söyledin.” Kim olduğunu sanıyordu bu kız? Annem mi?

“Saat kaç?” diye sordu.

Telefonumu çıkarıp baktım. “Neredeyse dördü on geçiyor.”

Eliyle ağzına vurdu. “On dakika önce Sebastian ile otoparkta buluşmam gerekiyordu.”

“Çabuk, çabuk!” dedim ona sarılıp vedalaşırken. “İyi eğlenceler!”

“Eğleneceğimden emin olabilirsiniz. Görüşürüz!” diye seslendi omzunun üzerinden. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kapıya koştu. O koşarak uzaklaşırken arkasından bakıp iç çektim. *Ben de bir Sebastian istiyordum.*

Karışık duygularla diğer çıkışa yönelip yurda geri döndüm. Bu zamana kadar Eva’yı iyi tanımıştım. O söz konusu olduğunda hassas durumlarla karşılaşma ihtimalim vardı. Odaya girmeden önce kendimi sürprizlere hazırlamam gerekiyordu. Bu kez odada karşılaştığım şey kötünün de kötüsü oldu.

Eva, mest olmuş bir şekilde *yatağıma* oturmuş Elyas Schwarz ve onun cazibeli gülüşüyle derin bir sohbete dalmıştı.

Bu neydi şimdi?

“Nihayet geldin hayatım,” dedi Elyas. “Biz de Eva ile tam da senden bahsediyorduk.”

Telepati yoluyla işkence yapabilmeyi dileyerek baktım Eva’ya ama o, Elyas’ın gözlerine bakmaya devam etti.

Kitaplarımı yatağın üstüne onun yanına attım. “İkinizin ne hakkında konuştuğu neden umurumda olsun ki?”

“Kötü bir şey söylemiyorduk,” dedi Eva. “Ona, yakın zamanda kantinde ayağının tökezlemesini anlatıyordum. Nasıl da dekanın kollarında bulmuşsun kendini.” Eva, Elyas’a göz kırptı. Gülmeye başladılar.

Böyle dostlarım varken ne diye düşmana ihtiyacım olsun ki?

“Çok sağ ol Eva. Ayrıca bilgin olsun bu gece Nicolas’ı burada ağırlamayı düşünüyorsan çok beklersin.”

“Kızma hayatım,” dedi Elyas. “Senin sakarlığını şirin buluyoruz biz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum sinirden. “Senin ne işin var burada?”

“Seni özledim!” dedi sırtarak. “Eva çıkmak üzereydi ama içeri girmeme izin verecek kadar nazik davrandı bana.”

Eva saate baktı. “Dersim başlayacak. Çıksam iyi olur.”

“Seni tuttuğum için kusura bakma.” dedi Elyas.

“Sorun değil,” dedi ayağa kalkıp. Ayakkabılarını ayağına geçirirken çaresizlikle beni bu hödükle baş başa bırakma der gibi bakmaya çalıştım ona. Omzunu silkip, “Kaçtım!” dedi ve gitti.

Harika! Kendine not: Yeni ve daha iyi arkadaşlar bul.

“Özür dilerim,” dedi Elyas alçak sesle, ayağa kalkıp yanıma gelirken. “Ama seni iki hafta görmemek fazla uzun geldi bana. Uğramak zorundaydım.” Gözleriyle yaptığı o şeyi yine yapmaya çalıştı. Neydi o kelime? *Hipnotize etmek* miydi? Beni hipnotize etmeye çalışıyordu. Bu kez vücudumun tamamını hazırlayıp oyuna gelmeyecektim.

“Telefondaki listede senin günışığından faydalanmak için atan başka kadınlar kayıtlı değil mi?”

Ağzının bir tarafı güler gibi oldu. “Şu anda onlardan bir tanesiyle görüşüyorum.”

Her zamanki gibi kendini beğenmişti. Burnumdan soludum. Şimdi neyin peşindeydi? Ve ben niye sinirleniyordum buna?

“Şu anda seni kızdırıyorum değil mi?” deyip sırttı.

“Hayır. Sana kızmayı bırakalı çok oldu.”

“Yalan söylediğinde çok şirin oluyorsun.”

Söylendim.

“Peki ne yapalım şimdi?” diye sordu.

“Sen ne yapmak istiyorsan yap. Sana iyi eğlenceler. *Benim* ders çalışmam lazım.”

“İnsanların ‘ders çalışmak’ deyip durduğu şey nedir?” dedi.

“Bu kitabı okumak zorundayım.” Yatağımdaki kitaplardan birine işaret ettim.

Alnını kırıştırdı. “Sen kitap okumaya ders çalışmak mı diyorsun?”

“Pazartesi gününe kadar bu roman için bir eleştiri yazmak zorundayım. O yüzden de önce kitabı okumam mantıklı değil mi?”

“Anladım...” diye mırıldandı. Bir süre düşünüp, “Tamam.” dedi.

“Tamam demek gidiyorum mu demek?” diye sordum.

“Hayır,” deyip güldü. “Tamam demek sen ‘ders çalışırken’ sana eşlik edeceğim demek.”

Neden ben? “Elyas, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Hadi ama. Bana da bir kitap verirsen çenemi kapalı tutarım.”

“Bunu daha önce de duymuştum.” diyerek homurdandım dik dik bakarak.

“Hadi ama bana bir şans ver. Çenemi kapalı tutmazsam dışarı atarsın beni.”

“Böyle söylüyorsun çünkü benden on kat daha güçlü olduğunu gayet iyi biliyorsun. İstesem de dışarı atamam seni.”

“Bu doğru olabilir,” dedi. “Gerçi senin beni dışarı atmaya uğraşman acayip komik olur.”

Aldığım bir sonraki nefes çok ama çok derin oldu.

“Hadi ama hayatım!” dedi uzun kirpiklerini kırıştırarak. “Seni rahatsız ettiğim an buradan tüyeceğime söz veriyorum.”

“Güzel. Şu anda beni rahatsız ediyorsun. Seni görmek güzeldi. Görüşmek üzere.” Kapıyı açıp bekledim ama o, sırtarak yatağıma oturdu.

Dik dik baktım ona. Bir sürü hastalığa ya da salgına çare bulunmuştu da neden onun için bir çare düşünen olmamıştı?

Sırtüstü uzanıp bacak bacak üstüne attı ve eline bir kitap aldı. “Sen niye hâlâ orada dikiliyorsun?” diye sordu gözlerini kırıştırarak. “Ders çalışacağımızı zannediyordum.”

Ayy!

Dünyanın en büyük at sineği bile Elyas kadar yapışık olamazdı. Direnmek faydasızdı. Kaderime razı oldum ve bağdaş kurup karşına oturdum. Kitap okurken gözüme girmesin diye saçımı tepeden topladım. İnatla elimdeki kitaba odaklandım. “Tanrım, kütüphane memuru gibi görüldüğünde deli oluyorum sana.” gibi yorumlarını duymazlıktan geldim çenesi açılmasını diye.

Ama pek fazla ilerleme kaydedemedim. Çok uğraştım ama Elyas yanımda uzanırken konsantre olamıyordum. Ayrıca son zamanlardaki ders çalışmalarım boynuma zarar vermeye başlamıştı. Son birkaç günün toplamından daha uzun bir süre gömülmüştüm kitaplara. Boynumun, yamuk duruşuma isyan etmesi an meselesiydi.

Boyun ağrım, odadaki asıl rahatsızlık verici şeyin yanında hiç sayılırdı. Elyas Schwarz, on dakikadır kitap okuma numarası yapıyordu. On dakika sonra kitabı yatağa bırakıp asıl amacına yani beni delirtme amacına döndü tekrar. Bakışlarının tenimi yaktığını her hissettiğimde kendimi onun gözlerinin içine bakarken buldum. Bu da yetmezmiş gibi gülümsüyordum ona. Saçımı başımı yolmak üzereydim.

“Bir şey diyeceğim,” dedi. “Sayfaları çevirmen gerekmiyor mu?”

Okuduğum sayfaya baktım. Bir süredir aynı sayfadaydım. Yanaklarım kızardı. Bu da Elyas’ı daha çok güldürdü.

“Aslında sen beni delirtmesen sayfaları çevirecektim.” diye söyledim.

“Sana bakmam seni kızdırıyor mu?” diye sordu.

“Hayır, kızdırmıyor. *Delirtiyor!* Bilirsin delirmek, cinayet işleme çığnılığı öncesi hissedilen bir şeydir.”

Sırıttı. Sonra gülümsemesi kayboldu. Uzun uzun izledi beni. Gözlerindeki parlaklık gittikçe tuhaf bir hâl aldı. Sırtüstü uzanıp yanındaki yastığı işaret etti. “Yanıma uzanmak ister misin?” diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Yanma uzanma fikri bile mide yanmamı tetikledi. Elyas’ın kollarında yatmak nasıl bir histi acaba? Parmaklarının sırtımda bir aşağı bir yukarı süzülmesini hissetmek nasıl olurdu?

Lanet olsun! Neler düşünüyordum ben böyle? Kaşlarımı çattım. “Elyas, neden banyoya gidip mastürbasyon yapmıyorsun?”

Bana bakıp iç çekti.

Onu incitmiş miydim?

Tanrım, bugün benim neyim vardı böyle? Bana bakar mısın? *Elyas’ın* duyularını incitmekten bahsediyordum. Çok komik. Derin bir nefes alıp kitabıma döndüm. Bu kez sayfaları çevirmeyi hatırlıyordum da kelimeler kayda geçmiyordu.

“İki haftadır seni aklımdan çıkaramıyorum.” dedi bir süre sonra. Okuduğum kitaptan başımı kaldırıncı gözlerini tavana diktiğini gördüm.

“Yani yedi yıl sonra her şeyin saçma bir yanlış anlamadan kaynaklandığını öğrenince,” dedi. “İnsanda acısı kalıyor. Bir türlü atamıyorsun içinden.”

Bir şey söylemedim.

Sonunda gözlerini bana çevirdi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ne demek istediğini anlıyor muydum? Evet. Aynı konunun iki haftadır benim düşüncelerimin de başrol oyuncusu olduğu söyle-nebilirdi.

“Aşağı yukarı.” dedim.

“İnsana aptalca geliyor,” diyerek devam etti tekrar tavana dike-rek gözlerini. “Sören’in söylediklerine inanacak kadar salak olma-saydım nasıl bir ilişkimiz olurdu diye sorup duruyorum kendime.”

Bu, ilk ilişkiimi Sören Nordmann ile yaşamaktan kurtarırdı beni en başta ama bunu kendime sakladım.

Elimdeki kitabın pürüzsüz sırtında gezdirdim parmağımı. “Altı aydan fazla sürmezdi zaten.” dedim.

“Neden öyle söyledin?”

“Senin İngiltere’ye gittiğin zamana denk geliyordu.”

“Emely,” dedi efkârlı bir ses tonuyla. “Yurt dışına çıkmamın asıl sebebi sendin.”

Ona baktım.

“Şaka yapmıyorum,” dedi. “Seni her gün peşinde o salak Simon ile görmeye dayanamıyordum.”

Simon’u Sören diye düzeltmeyi düşündüm ama ses etmedim. El-yas’ın söylediği şey, beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

“Abartıyorsun.” dedim sonunda.

“Doğruyu söylüyorum. Sana neden yalan söyleyeyim ki?”

Böyle şeyler söylediğinde kadınlara yaklaşman daha kolay oldu-ğu için olabilir mi? Yorumumu kendime saklayıp omzumu silktim.

“Emely, sen kalbimi kırdın. Neden inanmıyorsun buna?” Elyas, söylediğine bir açıklama bulamayan gözlerle baktı bana. Onun beni bu kadar sevdiğini düşünecek kadar iyi değildi hayal gücüm.

"Elyas, sen İngiltere'ye gitme sebebinin ciddi ciddi ben olduğumu mu söylüyorsun?" Şaşkınlığım an be an arttı. Gözünü kırpmadan başını sallayarak onayladı söylediğimi.

"Sen benim ilk büyük aşkımdın." dedi.

Boğazım kurudu. Sonra da tıkanır gibi oldu. Elyas, bunları söylerken son derece samimi ve dürüst görünüyordu. Yine de muhtemelen beni bir şeylere inandırmaya çalışacağı fikrini kafamdan atamazdım. Dört ay önce tekrar bir araya gelişimize geri dönersek her şey beni oyuna getirmeye çalıştığına işaret ediyordu.

"Öyle dediğin gibi büyük bir aşk olamaz senin hissettiğin." dedim.

"Neden?"

"Çünkü Alex'in taşınmasına yardım ederken beni tanımadın bile."

Güldü. Gülüşü tıpkı dört ay önce Alex'in odasındaki gibi saman altından su yürüttüğü hissini yaratıyordu. "Bu seni rahatsız etti öyle mi?" diye sordu.

Evet, lanet olasıca. Rahatsız etmekten çok daha fazlasını yaptı bana.

"Birkaç saniyeliğine kızmış olabilirim." dedim burun kıvrarak.

Elyas güldü. "Yüzünü görmeliydin."

Pekâlâ, önce biraz aptal gibi görünmüş olabilirim ama bunun sebebi, geçirdiğim *şoktu*. Onca zaman sonra onu tekrar görmek ve onun beni tanımaması... Benim yerimde kim olsa aptal gibi görünürdü!

"Emely," dedi usulca. "Gerçekten de seni tanımadığımı düşünmedin, değil mi?"

Ona dik dik baktım.

"Meleğim," dedi gülümseyerek. "Seni gördüğüm *an* kim olduğumu biliyordum. Elbette biraz değişmiştin ama yüzünü hemen tanıdım." Omzunu silkti. "*Seni* nasıl unutabilirdim ki?"

"Belki de beni aptal yerine koymaya çalışıyordun!" dedim.

Eğlenerek gülmesi bunu doğruluyordu.

Ona inanamadım. Yapacak başka bir şey bulamayınca da çaresizlikten kitabımı karnına vurdum.

“Aah!” Vurduğum yere götürdü elini ama gülüyordu. Onu öldürmek istiyordum. Hem de bugün.

“Ne-ne-neden? Neden beni sürekli kandırmaya çalışıyorsun?” dedim en sonunda.

“Bilmiyorum,” dedi omzunu silkerek. “Refleks herhâlde.”

“Bir gerekçen olmalı.”

Elyas, bana bakıp yüz ifadesini ciddileştirdi. “Hayattaki her şeyin ille de bir sebebinin olması gerekmiyor.”

Yalan söylüyordu. Bir sebebi vardı. Yüzüne baktığımda bunu görebiliyordum. Geçmişimizle ilgili bir şey miydi? Bütün bu saçmalıkların arkasına saklanıp benden intikam almaya çalışıyor olabilir miydi? Hayır. Elyas’ın o kadar sinsi olduğunu düşünmüyordum. Niyetini hiçbir zaman saklamamıştı.

“Giyotinle mi, taşlayarak mı yoksa işkenceyle mi?”

“Ha?” dedim.

“Bana öyle büyük bir öfkeyle bakıyorsun ki beni öldürme niyetinde olduğun çok açık. Ben de nasıl öleceğimi bilmek istiyorum.”

“Şu anda geçtiğin yola el bombası atmaktan zevk duyardım diye düşünüyorum. En hızlısı bu olurdu.”

Güldü. “Bu saldırganlığını daha samimi bir şeye dönüştürmeye ne dersin?”

“Asıl *sen*, bu zorlayıcılığını pes etmeye dönüştürmeye ne dersin?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Seninle bu kadar yol kat etmeyi başarmışken mi?” diye sordu. “Bu, çok aptalca olur.”

“El bombasını unut,” dedim burnumdan soluyarak. “Gel şunu nükleer bombaya çevirelim!” Ona tehditkâr bir bakış attım ama güldü. “Ders çalışmaya geri dönebilir miyim?” dedim öfkeli bir ses tonuyla.

Sanki “Evet çalışabilirsin, ilerleyememenin benimle bir ilgisi yok zaten.” der gibi omzunu silkti. Başımı sallayıp kitabımda biraz ilerleme kaydedebilmek için üçüncü hamlemi yaptım.

Sonuç vasattı. Otuz beş sayfa saydım. Gerçi sonradan tekrar okumak zorunda kalacaktım bu sayfaları. Elyas’a eve gitmesini önerdim ama bu fikrimin benim düşündüğüm kadar muhteşem olmadığına karar verip yatakta uzanmaya devam etti.

Elyas’ın, varlığıyla bile beni allak bullak etmesi sinir bozucuydu. Bunun için yapması gereken tek şey ustalıkla çekici hâle getirdiği cazibeli bakışlarını bana yöneltmekti. Anında gözümün önündeki harfler birbirine giriyordu.

İçimdeki hangi duygunun ortaya çıkmasına sebep olursa olsun o duygunun yanlış olduğunu biliyordum. Beni parmağını şıklatarak avucunun içine almasına izin vermemeliydim. Buna izin verdiğim takdirde bir gün bedelini çok acı ödeyecektim.

Mesafe koymam lazımdı. Aramızdaki mesafe ne kadar çok olursa o kadar iyiydi. Ama bunu söylemek kolaydı. Yollarımız kesiştiği sürece manasız bir girişimdi bu.

Tanrım, şeytan gibi görünmese!

Saçları görüldüğü gibi yumuşak mıydı acaba?

Tanrım! Yine aptal aptal ona bakıyordum. Oku. Kitap. Hemen! Gözüm Elyas’a kaymasın diye başka bir tarafa döndüm. Ama nerede otursam oturayım sayfalardaki harfler hiyeroglif yazılara dönüşüyordu. Boynumu oynatıp ağrıyan yerine elimi koydum.

“Boynun mu ağrıyor?”

“Önemli değil.”

“Masaj yapayım mı?”

“Teşekkürler Elyas ama o masajın arkasından ne geleceğini biliyorum ben.”

Gözlerini devirdi. “Neden her yaptığım şeyin altında kötü niyet arıyorsun?” Yerinde doğrulup oturdu. “Bırak da bir deneyeyim.” Daha cümlesini tamamlamadan sırtımı ovmaya başladı.

“Ben... Hayır, Elyas...,” diyerek karşı koydum uzağa kaçarak ama beni kollarının üst kısmıyla engelleyip yakınına çekti.

Mesafeye bak!

Kapüşonlu svetşörtümü omuzlarımın üstüne çekmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

“Svetşörtünün üzerinden nasıl masaj yapmamı bekliyorsun? İçinde bir de tişört var ayrıca.”

“Bana masaj yapmana gerek yok.” dedim yine ondan uzaklaşmaya çalışarak. Beni yine tuttu. Söylendim.

“Of, kes sesini.” diye emretti. Sırıttığı belliydi. Son derece yavaş hareketlerle svetşörtü üzerimden çıkardı. Tüylerim diken diken oldu. Neden kendimi çıplak hissediyordum?

“Gerilmeyi bırak. Rahatla biraz.” dedi.

Ellerini omuzlarıma koyup masaj yapmaya başlayınca irkildim. Bana dokunmasına izin vermem son derece sıra dışı ve korkutucuydu benim için. Başparmakları yavaş ve dairesel hareketlerle önce sol sonra da sağ tarafımı dolaştı. Sonra da ensemden omurga kemiğim boyunca aşağı indi. Giyinik olmama rağmen tenim aşırı tepki veriyordu.

Bana ne yapıyorsa iyi gelmişti. Ağrının kaybolması uzun sürmedi. İstmeden başımı öne eğdim. Elyas, eliyle yaptığı harika şeyi yapmaya devam etti.

En çok ağrıyan yerime bastırıldığında inledim. Onun ellerine bırakmıştım kendimi. Parmaklarının değdiği yerlerde gerginlik kalmadı. Gözlerimi kapatıp masaja teslim oldum.

“İyi geliyor mu?” diye fısıldadı.

İyi mi? İyi kelimesi çok ama çok hafif kalırdı. İnanılmazdı. Nefes kesiciydi. Muhteşemdi. Bugüne kadar bana yapılmış en iyi masajdı.

“Fena değil.” dedim yüksek sesle. O da hafifçe güldü.

Kendini beğenmiş pislik. Ne yaptığını iyi biliyordu. Daha da kötüsü benim nasıl tepki verdiğimi de görmüştü. Neyse ki vücudumdaki en gevşemiş kasların, kalp kaslarım olmadığına dair bir fikri yoktu.

Parmak uçları ensemda dolaşırken gözlerim bildiğin başımın içine yuvarlandı. Parmaklarını cildimin her yanında hissediyordum. Önce ensemin üst tarafını ovup sonra saçlarımın arasından ense köküne indi. *Tanrım, bu çok iyi geliyordu.*

Kahretsin. Bu iş, artık masaj olmaktan çıkmıştı. Bunun adı oynanmaktı!

Dudağımı ısırıp bu parmaklarla Elyas'ın başka neler yapabileceğini hayal ettim.

Hayır! Bunu hayal edemem!

Elyas, sanki elektrik veriyormuş gibi tüm kaslarım alev alev yanmaya başladı. Elyas'ın ensemda hissettiğim sıcak nefesi dışındaki her şeyi tamamen unutmam an meselesiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar içimdeki alarm devreye girdi ve kulak tırmalayıcı sirenler trans hâinden çekip çıkardı beni. Elyas bana her ne yapıyorsa buna bir an evvel son vermem gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Teşekkürler. Bu çok iyi geldi ama artık gerçekten ders çalışmam lazım." Ellerinden kurtulup yatağın diğer tarafına emekledim.

Bu da neydi şimdi? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

Gerekçemi haklı çıkarmak için kitabın sayfalarını çevirmeye başladım. Elyas, aynı yerde dizlerinin üstünde oturmaya devam ediyordu. Aklından ne geçtiğini belli etmeyen bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu en sonunda omuzlarını düşürerek. Üç yıldır ısrarla halıya kaka yapan umutsuz vaka bir köpeğin şaşkın ama iyi huylu sahibi gibi konuşuyordu.

Lanet olsun, ben onun halısına bir kez bile kaka yapmamıştım!

“Benimle hiçbir şey yapman gerekmiyor!” diye bağırdım. Aylardır ona bunu anlatmaya çalışıyordum zaten.

Her zamanki gülümseme belirdi yüzünde. “Utangaç olduğunu biliyorum da *bu kadarını* tahmin etmiyordum.” İç çekti. “Sadece el ele tutuşup biraz ağırdan alsak işe yarar mı?”

Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

“Dışarı!”

“Hayır, hayır,” dedi gülüp ellerini sallayarak. “Şaka yapıyordum sadece tatlım. Lütfen beni dışarı atma.”

“Çok geç. Uslu duracağına söz verdin ama ne yaptın? Ders çalışmama engel oldun. Tam da tahmin ettiğim gibi.”

“Lütfen, düzgün davranacağım. Tamam mı?” Bana yalvaran gözlerle bakıyordu. “Seni özleyerek iki koca hafta geçirdim. Sadece bir buçuk saat geçirdikten sonra dışarı mı atmak istiyorsun beni?”

Bir süre düşündükten sonra “Evet.” dedim.

“Yapma ama...” dedi suratını asarak. “Senin yanında olmayı seviyorum. Beni dışarı atarsan sonsuza dek mutsuz olurum.”

“İstedığın kadar ağla.”

“Gerçekten,” diyerek itiraz etti. “Şu andan itibaren ağzımı açmayacağıma ve oturup kitap okuyacağıma söz veriyorum. Tamam mı?”

Elimi yüzümde gezdirdim. “Bunu istesem bile ki kesinlikle istemiyorum, yapamam çünkü ders çalışmam gerekiyor ve sen etraftayken ders çalışamıyorum ben.”

“Bir haftadır ders çalışmaktan başka bir şey yapmıyorsun zaten.”

“Çünkü ders çalışmam gerekiyor! Unuttun galiba ama ben üç haftalık dersi kaçırdım!”

“Unutmadığımı gayet iyi biliyorsun,” deyip kızgın kızgın baktı bana. “Öyle bile olsa bence abartıyorsun. Birkaç saat ara versen ne olur sanki?”

“Pazartesi gününe yetiştirmem gereken bir ödevim var!” diye söylendim.

Derin bir nefes alıp bana baktı. “Şimdi seni rahat bırakırsam ödevini teslim ettikten sonra bana daha fazla zaman ayıracağına söz veriyor musun?”

“Hayır!”

“Neden?” Sormaktan ziyade şikâyet eder gibi söylemişti.

“Hadi Elyas,” diyerek patladım. “Sırf beni yalnız bırakasın diye çaresizlikten neredeyse seninle yatmak üzereyim!”

“Seninle yattıktan sonra seni rahat bırakacağımı kim söyledi?” Sırıttı. Sinirlerim daha fazlasını kaldıramayacaktı.

“Tabii ki rahat bırakırsın! Öyle değilmiş gibi davranmayı kes!”

“Belki öyledir belki de değildir. Neden kendin öğrenmiyorsun?”

Sakin ol Emely, sakın ol Emely. Derin bir nefes al...

“Tamam, tamam, tatlım,” dedi hemen. “Gitmemi lafta değil gerçekten istiyorsun.”

“Çok şükür jetonun düştü nihayet!” dedim.

İç çekti. “Pekâlâ, gidiyorum. Ama biraz ara vermen konusunda ısrar ediyorum. Verdiğin arayı benimle geçirmek istemesen de ara vermelisin. Çok stresli görünüyorsun. Gözlerinin altında torbalar oluşmuş. Sadece yardım etmek istiyorum sana.”

Gözlerimi devirip başımı tamam anlamında salladım.

“Tamam o zaman.” Yatakta ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Bir veda öpücüğü?”

“Hayır.” diye çığlık attım.

“Tamam,” dedi gülerek. Bana acıyan gözlerle bakıyordu. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Emely.”

Suratımı asarak tamam anlamında salladım başımı. Kapıya yürüdü. Sonra bana bakmak için döndü. “Verdiğin sözü unutmayacağım ama.” dedi.

“Ne sözü?”

“Benimle daha çok zaman geçireceğine dair verdiğin söz. Görüşürüz meleşim. Seni şimdiden özledim.” Bu sözlerden sonra ortadan kayboldu.

Kitabımı tekrar elime almadan önce arkasından baktım uzun uzun. Ama bir satır okuyup kitabı tekrar yatağa koydum. Yüzüköyun uzanıp başımı yastığa gömdüm. Beni çok yıpratıyordu. Yavaş yavaş ama emin adımlarla yapıyordu bunu. Pes etmek istemiyordum. Ondan nefret etmek isterken bütün zamanımı onu düşünerek geçiriyordum. Ona neden böyle tepki veriyordum? Neden umursamadan edemiyordum?”

Bu, çok aptalcaydı. Benden beklenmeyecek kadar aptalcaydı. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

BÖLÜM 18

BUNU NEDEN YAPIYOR?

Sıcak su vücudumdan aşağı akarken öylece durdum düşün altına. Dört gözle beklediğim her şey geriye arzu edilecek başka bir şey bıraksa bile düş almak oldukça sakinleştirici ve rahatlatıcı olabiliyordu. Alex, bu gece gidecekleri barda ona katılmamı rica etti. Grupta Sebastian ve bahsi geçmese de geleceğinden emin olduğum Elyas vardı.

Elyas ile “ders çalıştığımız” o öğleden sonranın üzerinden iki hafta geçti. Elyas, ilk başta anlaşılmamıza sadık kalıp beni rahat bıraktı ama aradan birkaç gün geçtikten sonra eski hâline döndü yine. Ders çalışmama tamamen engel olduğunu ısrarla söylememe rağmen onun deyişiyle ders çalışmama “yardım etmek” için çıkıp geliyordu düzenli aralıklarla. Dosyalarımı elimden alıyor, notlarıma göz gezdiriyor ve ders notlarımla ilgili sorular soruyordu. Niyetinin gerçekten yardım etmek olup olmadığını hiç bilmiyordum. Ziyaretlerinin benim psikiyatri kliniğine yatırılmamı sağlamaktan daha başka bir amacı varmış gibi geliyordu bana.

Arkasından kapıyı kapattığım her seferinde rahatlıyordum. Ama bu rahatlama hissi maalesef uzun sürmüyordu. Her yerde onun izi kalıyordu. Özellikle de yatağımda uzanırken hissediyordum bunu.

Elyas gitmiş oluyordu ama kokusu kalıyordu. Çarşaflara bile siniyordu. Öyle güzel bir kokuydu ki bazen beni uykumdan ediyordu ya da onunla ve maharetli parmaklarıyla ilgili garip rüyalar görmeme sebep oluyordu.

Kötü rüyalar!

Feci rüyalar!

Kâbuslar!

Gerçekten eğlenceli kâbuslar diye kendi kendime söylendim.

Ama söylemem gereken olumlu şeyler de *vardı*. Elyas'a rağmen kaçırdığım dersleri neredeyse tamamen telafi etmiştim. Annemle babamın sağlığı her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Haftada birkaç kez telefonla görüşüyorduk. Neredeyse eski sağlıklarına kavuşmuşlardı.

Kapı çaldığında duştan yeni çıkıp havluya sarınmışım. Homurdandım. Gereğinden fazla dakik olmak çok kötü bir kişilik özelliğiydi. Özellikle de bir beş dakikaya daha ihtiyacım varken.

"Kapı açık!" diye seslendim Alex'e. Kapının açılıp kapandığını duydum. "Bana bir on dakika ver!" diye ekledim vücudumu yıldırım hızıyla kurularken. Alex'in cevap vermemesine şaşırdım ama muhtemelen Sebastian'ın dili kısa bir süre önce onun ağzına girmişti ve bu yüzden de konuşamıyordu. Bu, çok olumlu bir yan etki aslında.

Külotumu ve sutyenimi giydikten sonra kot pantolonumu ve siyah tişörtümü geçirdim üstüme. Sonra saçımla ilgilenmek için aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı yatıştırmaya çalışmaktan bezip arkaya atıverdim.

Geriye çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymek kalmıştı. Yatak odasına geçmek için banyo kapısını açtım. Etrafa bakındım ama ne Alex'i ne de Sebastian'ı gördüm. Şaşıarak banyo eşiğinde durdum. Gaipten sesler mi duymaya başlamıştım yoksa?

"Bööö!" diye bağırdı yan taraftan biri.

Korkudan çılgılık atıp elimi kalbime götürdüm. “Of! Bu hiç komik değildi Elyas!”

Banyonun bitişiğindeki duvara yaslanıp dudaklarını büzdü. “Özür dilerim,” dedi. “*Bir* kereliğine de olsa beni gördüğünde kalbinin daha hızlı atmasını istedim.”

Göğsümden vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Yine şu malum şirinklik faslına mı başlamıştı? Hayır başlamamıştı. Hiç bırakmamıştı ki?

Elyas’ın şirin olduğu fikrini hemen çıkardım aklımdan.

“Pekâlâ, bir dahaki sefere ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum. “Beni elinde elektroşok cihazıyla mı karşılayacaksın?”

Güldü ama cevap vermedi.

İç çektim. “Biliyorum bunu sana her gün soruyorum ama *neden* geldin yine?”

“Alex ve Sebastian geç kalacaklarmış. Seni almaya geldim.”

“Bak sen şu ‘tesadüfe’.” dedim.

“Evet, tuhaf değil mi?” Sırıttı.

Şifonyerden bir çift çorap almaya giderken gözlerimi devirdim. Beni odada korkuttuğu için şanslı sayılırdım aslında. Banyoya da girebilirdi çok rahat. Şimdi düşünüyorum da öyle yapmaması şaşırtıcıydı.

“Nasıl oldu da banyodan uzak durabilecek kadar kontrol edebildin kendini?” Yatağa oturdum.

“Hayal bile edemezsin.” dedi.

“Dışarıda durmakla iyi yapmışsın Bay Schwarz.” dedim çoraplarımı çekerken.

“Hayatta kalma şansım olmaz mıydı?”

“Aynen öyle.”

Ben ayağa kalkıp ayakkabılarıma doğru giderken Elyas derin bir nefes aldı. Gözümün ucuyla bir şey dikkatini çektiği için duvardan doğrulduğunu gördüm. Odanın ortasına yürüdü ve eğilip yerden bir şey aldı. Ayağa kalkıp elindeki siyah külotu inceledi.

Sadece erkekler dağınık olmuyor sanırım.

Gözlerimi ondan ayırmadan ayakkabılarımı giydim. Transa geçmiş gibi parmaklarını külotun kenar dikişlerinde gezdiriyordu. Gözleri parladı. Kendimi daha fazla tutamayıp güldüm. Neyse ki fark etmedi.

“Elyas?” dedim bir süre sonra.

“Hı?”

“Sen ne yapıyorsun... *Eva*’nın külotuyla?”

Elyas’ın parmakları bir anda çözüldü. Külot yere düştü. Gözlerini kaçırıp karşısındaki duvara baktı. “*Eva*’nın mı?” dedi boğuk bir sesle.

Güldüm. Yüzündeki aptal ifade çok şey söylüyordu. Başka bir insanın iç çamaşırını okşayan biri için mükemmel bir cezaydı.

“Gidelim mi yoksa önce *Eva*’nın kirli sepetine bir göz atmak ister misin?” Gülmemek için dudagımı ısırdım.

“O külot *giyilmiş* miydi?” diye bağırdı.

Anında başımı salladım evet anlamında.

Avuç içlerini pantolonuna sildi. “Pekâlâ, o zaman...” dedi. “Belki de gidip ellerimi yıkasam iyi olur.” Banyoya koştu.

Başımı sallayıp kahkahalarla gülmeye başladım. Bu olay beni çok mutlu etmişti. İki dakika sonra yeni yıkanmış elleriyle odaya döndü Elyas. “Şaka değildi, değil mi?” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım sırtarak. “*Eva*’nın külotu olduğun için dua et çünkü benimki olsaydı bu odadan sağ çıkamazdın.”

“Kesinlikle çok haklısın,” dedi iç çekerek. “Aklıma başka düşünceler getirip senin ellerinde ölmeden önce bu suç mahallini terk edelim bence.”

Ben çok eğlendiğim bu güzel anın kısa sürmesine üzülrken kapıyı açtı. Bir kereliğine de olsa utanç verici bir şeyi bu kez *o* yaşamıştı. Kendini bu kadar çabuk toparlamayı nasıl başarıyordu? Ben olsam yerin dibine girerdim ama o ne yaptı? Rahat hareketlerle ka-

piyı arkamızdan kapatıp bana güldü ve binanın önüne park ettiği Mustang'inin yanına gitmek için merdivenlerden aşağı indi.

Havalı bir şekilde yolcu kapısını açıp, "Sana harika görüldüğünü söylemiş miydim?" dedi.

"Hayır, bugün söylemedin." diye söylenip rüya arabama bindim. Elyas, kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaşarak bindi arabaya.

"O zaman bana verilen yetkiyle harika görüldüğünü ilan ediyorum." dedi anahtarı kontağa sokarken.

Bütün bu iltifatların amacı neydi?

"İltifat edilmesinden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nihayet fark etmiş miydi bunu? Elyas, ilerleme kaydediyordu. *Saygı! İğneleyici mi? Kim? Ben mi?*

"Ben öyle ifade etmezdim." dedim motorun harika sesini bastırarak şekilde.

"Nasıl ifade ederdin bakalım?" Bir CD koydu ve seyahatimize Damian Marley'in "Road to Zion" isimli şarkısının hipnotize edici melodileri eşliğinde devam ettik. "Genelde iltifatlara karşı değilim." diyerek pembe bir yalan söyledim.

"Ama?"

"Gerçeği yansıtmadıklarında hoşlanmıyorum." Önümüzden akıp giden sokakları izledim camdan. Elyas'ın araba kullanma şeklini seviyordum. Ne yaptığını bilen bir insanın özgüveni vardı onun araba kullanmasında. Bir kez bile dikkatsizlik yaptığını görmemiş-tim. Araç sanki onun bir parçasıymış gibi itaat ediyordu ona.

"İltifatlarımın samimi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Güldüm. "İltifatlarının kalbinin derinliklerinden geldiğinden eminim."

"Söylediklerime inanmıyor musun?"

"Tek kelimesine bile."

İrkilip durdu. "Bunun Brad Pitt ile bir alakası var mı?"

“Brad Pitt mi?”

“Nasıl demiştin daha önce? Aynanın içinden bana Angelina Jolie bakmıyorsa oturup Brad Pitt’i beklememin bir anlamı yok.”

Vay vay vay! Alex, hayatının geri kalan son birkaç dakikasının tadını çıkarıyordur umarım diye geçirdim içimden.

“Sana bunu söylemiş olamaz.” dedim.

Elyas sırtıttı.

“Şimdi de Brad Pitt falan olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum kollarımı göğsümde birleştirerek.

Kahkaha attı. “Hayır. Bana inanmamanın sebebinin kendini yanlış değerlendirmenle bir alakası var mı diye düşünüyorum.”

“Yanlış değerlendirme mi?”

“Nasıl görüldüğünle ilgili yanlış değerlendirme.” dedi.

“Birincisi, ben kendimi yanlış değerlendirmiyorum. Teşekkür ederim. İkincisi de bunda senin de payının olabileceği aklına geldi mi hiç acaba?”

“Senin payın derken?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Elyas ama sen benim tanıdığım en güvenilir insan değilsin.”

“Aylardır peşinde koşuyorum ve sen hâlâ benim güvenilir biri olduğumu düşünmüyorsun öyle mi?” Bir kaşını kaldırdı.

“Çünkü belki de benim değil de beni yatağa atmanın peşinde olduğunu görüyordumdur.”

“Başını hayır anlamında salladı. “Bu, çok mantıksız. Sadece seks istediğimi ve seninle insan olarak ilgilenmediğimi mi düşünüyorsun? Bunu mu söylüyorsun sen şimdi bana?”

“Evet.” dedim başımı sallayarak.

“O kadar zamandır peşinde olduğuma göre seni çekici bulmam gerekmez mi?”

Neden beni kendi sözlerimle vuruyormuş gibi hissediyordum?

Kötü bir sav. Gerçekten kötü bir sav. Yine de bu benim aylardır merak ettiğim bir şeyi gündeme getirdi: Bende ne buluyordu?

“Pekâlâ Elyas,” dedim nihayet onunla açık açık konuşmaya hazır hissederek. “Ne?”

“Ne, ne?”

“Bende seni çeken şey ne? Nihayet beni rahat bırakman için hangi cerrahı görmem gerek?”

Dudağının bir ucuyla güldü. “Görünüş anlamında mı?”

“Başka ne olacaktı?”

“Ah, tabii ya. Senin kişiliğinle ilgilenmiyordum ben değil mi? Bir an unutmuşum.” Sırtınca sabırsız bakışlarıma maruz kaldı.

Kafasını toplayıp, “Tamam,” dedi. “Ela renkli badem gözlerin. Esrarengiz bir derinlikleri var. Onların içine dalıp yavaşça ama mutlaka kaybolacakmışım gibi hissettiriyorlar bana. Fakat içlerine dalmama engel olan bir bariyer var ve bu beni bir şekilde büyülüyor,” dedi. “Sanki birinin gözlerinin içinde gereğinden fazla şey görmesinden, ruhunu, düşüncelerini ve başka şeyleri okumasından korkuyormuşsun gibi geliyor bana.”

“Bu yüzden de ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini sık sık merak ediyorum biliyor musun?” Gülümseyip konuşmaya devam etti. “Gözlerin güldüğün zaman sanki içlerine güneş ışınları hapsedilmiş gibi parlıyor. Kızdığın zaman da gece gibi kapkaranlık oluyorlar.”

“Öfkeden delirdiğinde sanki beni yiyecekmışsin gibi bakıyorsun. Gözlerini komik bir şekilde kısıp bir kaşını kaldırıyorsun. Ama o bakışın o kadar şirin görünüyor ki ciddiye alamıyorum. İşte bana böyle görünüyorsun şu anda.”

Gözlerim kocaman açıldı. Sonra yüzümdeki kasılmayı gevşettim.

“Dudaklarını da beğeniyorum,” diye devam etti. Herkesinki gibi bir kırmızı değil renkleri. Kendilerine özgü bir renkleri var. Kiraz kırmızısıyla şarap kırmızı karışımı bir renk. Ayrıca,” dedi emin ol-

mak için bana bakarak, “İnanılmaz yumuşak görünüyorlar. Yüz hatların çok yumuşak ve narin. Porselen gibi. Tenin pürüzsüz ve parlak. Güldüğün zaman gamzelerin çıkıyor.” Nerede olduklarını kendi yüzünde gösterdi. “Ve son olarak da...” diye devam etti. “Yüzün kızardığında Berlin’de eriyip bitmeyecek tek bir erkek olduğunu sanmıyorum.” Sustu. Benim kafam karıştı.

Tamamen karıştı.

Bana az önce neler demişti böyle? Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da bana vurulduğu izlenimine kapılabilirdi insan. Gerçekten. Bütün bunları bir kitapta mı okumuştı acaba? Eğer öyleyse kötü yazılmış bir kitaptı.

Kimin yüzünden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Benim yüzüm olmadığı kesindi ama.

“Pekâlâ... Bu... Garipti...” diye mırıldandım.

“Garip mi?”

“Evet. Tuhaf da diyebilirim eğer sana daha çok uyarırsa.”

“Neden?”

“Açıklaması zor,” diye başladım söze. “Ama bu bugüne kadar duyduğum en büyük saçmalıktı.”

Aslında bu bir yalandı. Hayatım boyunca duyduğum en güzel iltifatlardı bunlar ama gerçekten öyle düşündüğüne bir türlü inanamıyordum. Gözlerimde bir *bariyer* mi? O da ne demekti şimdi? İnsanların iç dünyamda olup bitenleri bilmelerinden hoşlanmıyordum ama onun bunu bir şekilde görebildiği gerçeği benim hayal gücümü aşıyordu.

Elyas, gülüp başını salladı. “Ama bana neden *inanabileceğini* tartışmıştık seninle zaten?” diyerek hatırlattı bana.

Belki de öyleydi ama bütün bu yorumları sadece amacına ulaşmak için yaptığı da iddia edilebilirdi. Gerçi bu, her şeyden önce neden böyle bir amacı olduğunu açıklamıyordu işte.

“Tamam, diyelim ki bana doğruyu söylüyorsun.” dedim.

“Diyelim ki demene gerek yok. Gerçek bu! Neden senin güzel olduğunu düşündüğüme inanamıyorsun?”

“Ben de oraya gelmeye çalışıyorum zaten. Bitirmeme izin verir misin?”

İç çekti. “Tamam, devam et lütfen.”

“Söylediklerin doğruysa,” diye başladım yine onun homurdanmasını göz ardı ederek. “O zaman da sadece yüzümü kapsıyor o iltifatlar. Bir yüzle yatamazsın.”

Tamam, güzel. Ortaya attığım şey hassas bir konuydu. Özellikle de Eva ve Nicolas’ı kazara gördüğüm pozisyonlar dikkate alındığında ama Elyas bunu bilmiyordu.

Elyas’ın gözleri vücudumda dolaşmaya başladığı an söylediklerimden pişman oldum. Anında yanaklarım yanmaya başladı. “Tamam,” dedi çaba sarf ederek gözlerini vücudumdan ayırmayı başardığında. “Vücudunu da en az yüzün kadar beğeniyorum. Ama sebepleri sıralamaya başlarsam kaburga kemiklerimin bu kez kırılacağından eminim.”

Gözlerimi kapatıp tüm kalbimle dokuz milimetrelilik susturuculu bir tabancam olmasını diledim ama dileğim gerçekleşmeden Elyas Mustang’i park etti.

Kapıyı açıp arabadan inerek beraber yürüyelim diye onun tarafına gittim.

“Kaldırım an az iki metre genişliğinde. Dibimde yürümene gerek yok yani.” dedim ama bunu söylemem onu eğlendirdi sanki. Maalesef uzaklaşmak bir yana daha da yaklaştı bana. Birkaç adım attıktan sonra kolunun belime dolandığını, dudaklarının da son derece tehlikeli bir şekilde şakaklarıma yaklaştığını hissettim. Söylenip belimdeki kolundan kurtuldum ve onun önünden yürüyerek girdim bara.

Alex ve Sebastian, fiziksel olarak içeride ama zihinsel olarak buradan çok uzak bir diyardaydılar. O uzak diyarın neresi olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey ikisinin orada beraber olduğuydu.

Kıkırdıyor, birbirlerine kirpiklerini kırpıştırıp duruyorlardı. Bir de kendilerinden başka hiç kimsenin anlamadığı bir dilden konuşuyorlardı. Elyas ile ben de suratımızı asmış oturuyorduk.

İstemesem de onunla bir ortak özelliğimiz daha vardı: İkimiz de yanlış zamanda yanlış yerdeydik.

Alex ile Sebastian'ın birlikte çok tatlı göründüklerini düşünmüştüm ama çifte kumruları iki saat dinledikten sonra zonklayan bir başım olmuştu. Daha fazla dayanamayacaktım. Orası kesindi.

Yanımda oturan Elyas, masada kavuşturduğu kollarının üzerine koymuştu başını. Bana bakabilsin diye başını benden tarafa çevirmişti.

Israrlı bakışlarını kabullenmiştim ama Berlin'de onu ilk kez gördüğüm zaman hissettiğim rahatsızlığı hâlâ hissediyordum.

Luca. Luca'ya konsantre olmalıyım. Luca'yı düşün, yanında oturan dallamayı değil. Luca, benim tek umudumdu. E-postalarında olduğunun yarısı kadar bile iyiye o zaman...

"Bu arada diğerleriyle de konuştum. Herkes geliyor." dedi Sebastian, bunu kız arkadaşına değil de bana söylemesi beni şaşırttı.

"Ah, evet! Unutmuştum," dedi Alex. "Önümüzdeki cumartesi ne yapıyorsun Emely?"

"Ben mi? Neden?"

"Kamp yapmaya gidiyoruz ve sen de bizimle geliyorsun." Güldü.

"Kamp mı?" dedim. "*Biz* kimiz?"

"Alex, Elyas, Sophie, Andy, Domenic, Jan, Yvonne, Jessica, ben ve umarım sen." dedi Sebastian, Alex'in yerine cevap vererek. Elyas'ın beklenti dolu bakışlarını görünce evde kalmamın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

"Hay aksi, benim çadırım yok." dedim.

"Bende bir tane var." dedi Elyas.

Acıyan gözlerle baktım ona. "İşte bu harika. Umarım çok eğlenirsin çadırında."

“Doğal olarak benim çadırımda sen uyuyacaksın. Biz Sebastian ile çoktan ayarladık bunu. Ben onun çadırında kalacağım.” dedi Alex.

“Çoktan ayarladık” da ne demek oluyordu? Önce bana sormak akıllarına gelmemiş miydi? “Bilmiyorum...” diyerek lafı geveledim. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Sophielerin şehrin dışındaki köylerin orada büyük bir arazileri var,” dedi Elyas. “Her sene oraya gidip biraz eğleniriz. Çok büyük bir olay değil ama her zaman iyi vakit geçiririz. Ve sadece bir gece kalırız orada.” Beklentiyle baktı bana.

Sophie. Gitmemek için bir neden daha. Benimle tanıştığında ne kadar hoşnutsuz olduğunu gayet iyi hatırlıyordum. Dürüst olmam gerekirse diğer iki hatun –Jessica ve Yvonne– de bana pek sıcak davranmamıştı.

“Grubun beni isteyeceğinden emin misiniz?” diye sordum.

“Neden istemesinler ki?” dedi Sebastian.

İşte şimdi kendimi köseye sıkıştırmıştım.

“Hepsi de gerçekten kibar davrandı bana. En azından neredeyse hepsi,” diyerek başladım söze göz ucuyla Elyas’a bakarken. “Ama kızlar...” Sustum.

“Benim kaçırdığım bir şey mi var?” diye sordu Elyas.

“Hayır, pek de öyle sayılmaz,” dedim telaşla kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemeyerek. “Benimle tanıştıkları için çok da heyecanlanmış gibi görünmüyorlardı diyelim. Belki de bana öyle gelmiştir.”

“Sen Sophie’yi mi kast ediyorsun?” dedi Sebastian. “Onu merak etme. Elyas’ın tanıdıklarıyla tuhaf bir iletişim tarzı vardır onun.” Elyas’ın, Sebastian’a ikaz edici bir bakış attığını fark ettim.

Sonra Domenic’in kulüpte buna benzer bir şey söylediği geldi aklıma. “Nasıl yani?” dedim.

“Sophie, bir daha görmeyeceğini düşündüğü insanlarla arkadaş

olmaktan hoşlanmaz diyelim.” Sebastian daha cümlesini bitiremeden masa altından gelen bir tekmeye maruz kaldı.

Burnumdan soluyup arkama yaslandım. “Dur tahmin edeyim. Bu insanlar genellikle ela gözlü insanlar olabilir mi?”

“Ha?” dedi Sebastian. Ne demek istediğimi nereden bilsin ki? Elyas, muhtemelen oradan buradan çaldığı cümleleri paylaşmamıştı onunla.

“Bir şey yok.” dedim yarisına kadar kola dolu bardağıma bakarak.

Ne ummuştum ki? Elyas’ın kadınlar konusundaki becerilerini ve bu becerileri ne kadar ustalıkla kullandığını biliyordum. Bir sürü tanıdıktan biri olduğumu hatırlattım kendime. Arabada söylediği her şey muhtemelen bir oyundu.

“Her neyse,” diyerek devam etti Sebastian. “Sophie artık senin Alex’in arkadaşı olduğunu ve Elyas ile aranızdaki ilişkinin *farklı* olduğunu öğrendiğine göre gelmen onun için sorun olmaz.”

“Sebastian haklı Emely,” diyerek ısrar etti Alex. “Sophie, aslında iyi kızdır.”

Masadaki beklenti dolu bakışlar bana çevrili olduğu için bir şey söylemedim.

“Bunu biraz düşünmem lazım.” dedim sonunda. Hemen hayır deseydim Alex bana evet dedirtene kadar başımın etini yiyecekti.

“Hadi ama gelmelisin!” dedi. Beni rahat bırakacağını umarak başımı sessizce tamam anlamında salladım.

Neyse ki yakamdan düştü. Dikkati tekrar Sebastian’a yoğunlaştı. Onun da Alex’in bakışlarına karşılık vermek için dürtülmeye ihtiyacı yoktu zaten.

Bu mutluluk tablosu bana artık fazla gelmeye başlamıştı. Sinirden kolamın geri kalanını bir kerede kafama diktim.

Nihayet geceyi atlatıp Elyas’la birlikte bitkin bir vaziyette arabasınayürümeden önce bir saat daha çifte kumruların değişik şakı-

malarını dinlemek zorunda kalacaktım. Yurda Elyas ile dönmekten başka seçeneğim yoktu çünkü Alex ve Sebastian geceyi Sebastian'ın evinde geçireceklerdi.

Elyas, gece boyunca sessiz kalmıştı. Arabaya doğru yürürken yandan ona baktığımda onu bir şeylerin rahatsız ettiği izleniminden kurtulamadım ama sorumu kendime sakladım çünkü Elyas duygularını başkalarıyla paylaşacak türden bir insan değildi. Ayrıca bunu konuşmak isteyeceği son insan da ben olmalıydım.

Mustang'ın yanına konuşmadan yürüdük. Yolcu koltuğu tarafında durup Elyas'ın arabanın kapılarını açmasını bekledim ama kapıyı açmak yerine bir kaşını kaldırıp yüzünde tarif edilemeyecek bir ifadeyle arabanın tavanının üzerinden bana baktı.

“*Sen kullanmak ister misin?*”

Sanki gizlice kadın iç çamaşırı giydiğini itiraf etmiş gibi baktım yüzüne.

“Ha ha, Elyas.” deyip iç çektim elimi kapının koluna koyarken. Anahtarları arabanın üstünden bana atınca irkildim.

Anahtarlar havada uçarken sokak lambalarının ışığında metalleri parlıyordu. Onları havada kaptım. Tekrar Elyas'a bakmam biraz zaman aldı. “Benimle dalga geçiyorsun değil mi?”

“Eğer kullanmak istemiyorsan ben kullanırım.” Omuzlarını silkti.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Elyas, kimseye arabasını gönüllü bir şekilde vermezdi. “Pekâlâ Elyas. Bu kez neyin peşindesin?”

“Hiçbir şeyin peşinde değilim.”

“Değil misin? Sonrasında sana yakınlık gösterme borcum olmayacak yani?”

“Hayır, bir şey peşinde değilim, yakınlık göstermek yok. Ama karar vermen biraz daha uzarsa her an fikrimi değiştirebilirim.”

“Bir Mustang'e bir Elyas'a bakıyordum, yaşayacağım keyif tüm bedenimi sararken. Hangi ilacı aldıysa artık gayet ciddi görünüyordu.

Bir saniye daha beklemeden arabanın öbür tarafına geçtim. Anahtarları elimden kapacağı korkusu boşa çıktı. Rahat hareketlerle arabanın yolcu koltuğu tarafına yürüyüp kapıyı açmamı bekledi. Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu her ne ise hoşuma gitmişti.

Kapıyı açıp arabaya bindim. *İşte yine buradayım.* Elyas'ın kapısını da açıp direksiyonu okşarken etrafıma baktım ve kokuyu içime çektim.

Elyas'ın emniyet kemerini takışını hayal meyal gördüm. Gözlerim parlıyordu. Midem yanıyordu. Anahtarı kontağa takarken heyecanımı paylaşmak için Elyas'a baktım ama yüzünün kireç gibi olduğunu ve parmaklarını koltuğa geçirdiğini görünce sustum. Anahtarı takıp arkama yaslandım.

Ellerime baktım. "Bunu neden yapıyorsun Elyas?"

"Özür dilerim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Biraz gerildim sadece."

"Hayır, onu kast etmiyorum. Mustang'i kullanmama neden izin verdiğini soruyorum."

"Hoş bir şey yapıp seni mutlu etmek istedim. O kadar."

"Beni mutlu etmek... Bu yüzden mi? Bu mu sadece?"

"Evet." diyerek onayladı Elyas. *Benim* için hoş bir şey yapmak adına kendini bu işkenceye maruz mu bırakıyordu?

"Bunun için bana teşekkür etmek istersen hayır demem tabii." diye ekledi.

"Aha. İşte şimdi geliyor." Bilmem gerekirdi.

"Hayır," dedi hemen. "Bir beklentim yok. *Teşekkür etmek istersen* dedim ya."

"Peki sence sana minnettarlığımı ifade etmemin en uygun şekli ne olurdu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Yanaktan bir öpücüğe ne dersin?"

“Yanaktan bir öpücük için mi Mustang’ini kullanmama izin verirdin?”

“Öpücük olmasa da izin verirdim.” dedi.

“Ama?”

“Ama falan yok. Bunun karşılığında senden bir şey beklemiyorum,” dedi. “Sadece senin için yaptığım hoş bir şeye karşılık sen de hoş bir şey yapmak istersen hayır demem. Ne olduğuna sen karar verirsin.”

Tamam bu hoştu... Ve aynı zamanda çok kaba! Buna nasıl cüret edebilirdi!

“Sen mi öpeceksin ben mi?” diye sordum konuyu biraz daha değiştirmek için.

Bir süre düşündü. “Ben seni öpeceğim... Bu şimdi evet demek mi oluyor?”

İç çektim. “Bu, ‘Bunu düşüneceğim.’ demek oluyor.” Aptal bir öpücük neden bu kadar önemliydi ki onun için. Onu anlamıyordum. Ancak bu gece onu düşünerek gereğinden fazla enerji harcadığım için bunu bir kenara bırakıp Mustang’e odaklandım. Motoru çalıştırdım. O da bana ani bir kükremeyle teşekkür etti. Birinci vitesse takıp gaza bastım. Sonuçta Elyas’ın kalbi bu yolculuğa başından sonuna kadar dayanmak zorunda kalacaktı.

Birkaç yüz metre ilerledikten sonra keyfim tekrar yerine geldi. Mustang’in gecenin içinde ilerlemesiyle bütün damarlarıma kan hücum etti. Direksiyona sımsıkı yapıştım. En ufak bir ivmelenmeye tüm vücudum tepki veriyordu. Berlin’in tüm sokakları benimmiş gibi hissediyordum.

Elyas, ilk yolculuğumuzdaki gibi davranıyordu. Tek dileğim tırnaklarını sürekli deri koltuğa geçirmemesiydi. Yolu yarılایınca rahatlamaya başladı. Arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu. Gerçi keskin dönüşler yaparken ellerini bacaklarına bastırıyordu hâlâ. Çok şükür ikide bir korkup yerinden sıçramaları bitmişti.

“Vitesi daha yumuşak geçirmelisin.” dedi.

Uzun bir süreden sonra ilk defa konuşan Elyas’a baktım. “Pardon?”

“Vitesi çok sert değiştiriyorsun,” dedi. “Gözünü yoldan ayırmadan motoru dinle sadece. Motordan gelen sesi dinle.”

Söylediklerini yaptım.

“Şimdi çok az daha bas gaz pedalına. Yavaşça.”

Onun söylediği şekilde bastım gaz pedalına. Elyas, arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Duyabiliyor musun?” dedi. “Motorun devrinin çok arttığını sestten anlayabilirsin. O zaman vitesi yükseltmen gerekir. Tıpkı şu anda olduğu gibi.”

Debriyaja basıp vitesi büyüttüm.

“Gördün mü? Şimdi kendin deneyip anlamaya çalış.”

Tamamen motor sesine odaklandım. “Şimdi mi?”

“Bekle... *Şimdi.*”

Motor, daha sessiz çalışmaya başladı ve sarsılması durdu.

“Az ileride hafif bir viraj var. O yüzden vitesi üçe al.”

Dediğini yapınca “Öf!” diye bağırdı. “Benim vitesim sana ne yaptı da böyle eziyet ediyorsun ona?”

“Vitesi küçültmem gerektiğini söyledin ya?”

“Evet ama *hissederek* yapmanı söyledim ben.”

“Ben de öyle yaptım!”

“Hayır, öyle yapmadın. Dönüşü tamamla da sana ne demek istediğimi göstereyim.” Yoldüzleşince Elyas, vites kolunu tutan elimin üstüne koydu elini. “Tamam, biraz daha bas gaza.” Devir göstergesinin ibresi yavaş yavaş yükseldi ve motor fazlaca bağırmaya başlayınca Elyas nazıkçe elimin üstüne bastırdı elini. Debriyaja bastım. O da benden çok daha seri bir şekilde dörde taktı vitesi. Ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Elyas’a bakıp gülümsedim.

“Farkı hissettin mi?” dedi. Başımı evet anlamında salladım birden elimin üstündeki elinin sıcaklığını fark ederek. Tuhaf bir sessiz-

lik oldu. Gözlerimi kırpttırıp tekrar yola verdim dikkatimi. Elyas, boğazını temizleyip elini elimin üstünden çekti. Sıcaklık yok oldu.

Yolun geri kalanı boyunca tek kelime etmedik. Yola odaklanmak benim için iki kat daha zor oldu.

Arabayı kampüsün önüne park ettiğimde de sessizliğimiz devam ediyordu. Elyas, arkasına yaslanınca oturduğu koltuğun derisi gıcırdadı. Gösterge panosunu okşayıp dışarı baktım.

“Araba kullanışma neden hiç laf etmediğini merak ediyorum.” dedi.

“Neden laf edeyim ki?”

“Çünkü herkes laf ediyor. Benimle arabadayken Alex’i duyman gerek.” Gözlerini devirdi. “Ne zaman kırkın üstüne çıksam panik yapıyor. Ama benim her şeyimi eleştiren sen, araba kullanmamla ilgili tek laf etmiyorsun.”

Güldüm. “Bu, doğru değil.”

“Yok ya? Tabii ki doğru.”

“Ben araba kullanmada senden on kat daha iyiyim. Araba kullanma şeklime laf ettin çünkü sen çok ödlele bir yolcusun.”

Ağzı açık kaldı. “Sen ne kadar da bilmiş bir kızsın!”

“Bilmişliğı yasaklasalardı ne yapardık biz?”

“Derhâl arabayı terk et küçük hanım yoksa seni kendi ellerimle kazırım oradan.”

Homurdanıp isteksizce emniyet kemerini çıkardım ve kapıyı açtım. Arabadan inince elimi sıcak kaputun kenarında ve siyah tavan çizgisinde gezdirdim. Öyle güzel bir arabaydı ki... İç çektim. Elyas’ın beni izlediğini çok geç fark ettim.

Ben mi uyduruyordum yoksa Elyas ona yaslandığında Mustang çok daha iyi mi görünüyordu?

“Pekâlâ. Düşündün mü?” diye sordu. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Öpücüğü kast ediyordu.

“Bir tek koşulla.” dedim.

“Ne istersen.”

“Ellerini arkada tutacaksın.”

Sırıttı. “Tamam.” dedi ama ben hâlâ şüpheliydim dediğini yapacağından. Bana doğru bir adım atıp inatla korumaya çalıştığım özel alanıma yavaşça girdi. O bunu yaptığında neden kendimi böyle çaresiz hissediyordum?

“Şimdi bu...” dedi fısıldayarak. “Seni öpebileceğim anlamına mı geliyor?”

Midem kasıldı. Avuç içlerim terledi. Tereddüt ederek başımı evet anlamında salladım ve parlayan gözlerinin içinde kayboldum. Kalbim deli gibi atmaya başladı. *Gözlerini kapatma! Gözlerini kapatma!*

Yanağını yanağıma değdirdiğinde nefes alışım hızlandı. Dudakları kızaran tenime değince omurgam baştan aşağı ürperdi. Yanağını yanağıma dayayıp bir müddet öyle kaldı. Aramızdaki çekim beni hareketsiz bıraktı. Kıpırdamaya cesaret edemedim.

Bugüne kadar yanaktan öpücüğün romantik olmadığını düşündüysem bile yanıldığının ispatı olarak dikiliyordum ayakta. Her yerimi ateş basmıştı. Sanki soluduğum hava bile cayır cayır yanıyordu.

Dudaklarını yanağıma değdirince de aynı his devam etti. Yön duygumu yitirmiştim. Dünya mı tepe taklak olmuştu yoksa ben mi baş aşağı duruyordum?

Yüzünü geri çekince boğazımı temizleyip kendime gelmeye çalıştım. Ama Elyas’ın bakışları daha çok döndürdü başımı.

“Pekâlâ... Kötü müydü?” diye fısıldadı.

Kötü olan tek şey, bu öpücükten hoşlanmamdı. “İdare eder.” dedim boğuk bir sesle.

“İdare eder mi? Benim kalbim az daha duracak gibi oldu ve senin söyleyeceğin tek şey *idare eder* mi yani?”

“Abartma.”

“Hiç de abartmıyorum.” diye fısıldadı.

Gözleri. O gözlere bakmak asla cübe ulaşamayacağını bile bile okyanusa dalmak gibiydi.

İç sesim bana yine ona baktığımı hatırlatabilmek için bas bas bağıırıyordu. Yavaş yavaş kendime geldim.

“Şey... İ-iyi geceler.” diye kekeledim.

Elyas, ellerini ceplerine sokup bir süre yere baktıktan sonra, “İyi uykular meleşim.” dedi, gülümseyerek.

Terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma silip başımı salladım. Bir anlık sessizlikten sonra dizlerim titreyerek yurda yürüdüm.

BÖLÜM 19

KİM ve KİMİNLE?

Sevgili Luca,
Hayallerimin sanal erkeği nasıl? İyidir umarım. Bu kadar çok soruyu nereden bulduğun benim için tam bir muamma. Neyse ki son sorduklarını cevaplamak kolay. Seni daha fazla bekletmeden anketine cevap vereyim.

En sevdiğin renk: Turkuaz ve siyah.

En sevdiğin çiçek: Günebakan.

En sevdiğin hayvan: Bilhassa köpekler ama bütün hayvanları severim. (Örümcekler hariç; tüyler ürpertici olduklarını düşünüyorum!)

En sevdiğin yiyecekler: Erişte, çikolata ve tatlı olan her şey.

En sevdiğin alkolsüz içecek: Kahve!

En sevdiğin alkollü içecek: Çilekli Margarita ve Tekila Sunrise.

Dinin: Ateistim.

En sevdiğin spor: Bu soruyu atlıyorum.

Gündoğumu mu günbatımı mı? Günbatımı.

Balayını nerede geçirmek istersin? Bir fikrim yok. Evlenmeyi düşünmüyorum.

Nerede bir kez öpülmek isterdin? Ben mi? Doğru insan tarafından öpüldüğüm sürece nerede olduğu fark etmez.

Birine yalan söyledin mi hiç? Hayır.

Kişisel amaçların: Hükümeti yıkıp dünya barışını sağlamak!

Uyurken hangi pozisyonda yatarsın? Bunu bana kimse sormadı daha önce. Genellikle bacaklarımı karnıma çekip yan yatarım.

Umarım cevaplarım seni tatmin etmiştir. Ben de senin cevaplarını görebilecek miyim? Formu doldurmak için acele etmene gerek yok çünkü pazar gününe kadar yokum. Çadırım bile yok ama kamp yapmaya gidiyorum. Garip ama gerçek! Bana bir ara yeni bir telefon hattı ve hayırlı cevap olarak kabul eden yeni arkadaşlar edinmemi hatırlat olur mu? Nasıl bir şeyin içine girdiğimi bilmiyorum. Diğer kampçıları tanımıyorum bile. Tanıdıklarım da... En iyisi hiç bahsetmeyeyim.

Keşke sen de gelseydin. Gerçekten isterdim gelmeni.

İyi hafta sonları diliyorum sevgili Luca. Sakın ben yokken aptalca bir şey yapma!

Sevgiler...

Emely

Çenemi masaya dayayıp ekrana baktım. Yalan söylememiştim: Orun da gelmesini isterdim. Alex, çoğunlukla Sebastian'ın dizinin dibinde olacaktı ve Elyas da bana kalacaktı.

Belki de artık kendimi aşip Luca ile bir buluşma ayarlamalıydim. Onu kampa çağırmak için çok geç kalmıştım ama geri döndüğümde artık başka bir bahanem olmayacaktı. Korkumla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Hem de çok yakında. Her geçen gün bu iş daha da zorlaşıyordu.

İç çekerek saate baktım ve irkildim. Otobüsüm yarım saat içinde hareket ediyordu ve ben daha çantamı hazırlamamıştım. Tipik ben! Kampa gitme konusunda daha çabuk karar verséydim bu stresten kurtarabilirdim kendimi.

Sırt çantamı yıldırım hızıyla alıp ihtiyacım olan şeylerle ağzına kadar doldurdum. Giysiler, diş macunu, saç fırçası, telefon... Hep-sini tıktım içine.

Eva için yapışkanlı not kâğıdına bir not yazıp bilgisayarına yapıştırdım. Nerede olacağımı ona söyleme fırsatı bulamamıştım. Sırt çantamı omzuma asıp uyku tulumumu kaptım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim. Kapıdan çıkarken tökezledim ama düşmemeyi başardım.

Dışarı henüz çıkmıştım ki otobüs durağa yanaştı. Elimi kolumu sallayarak koşmaya başladım ve son anda yetiştim otobüse. Otobüsün kapısı arkamdan kapandığında nefes nefese kalmıştım.

On dakika sonra otobüsten inip birkaç adım attım ama sonra yavaşladım. Alex'in apartmanının önüne büyük mavi bir cip ve üç tane siyah motosiklet park edilmişti.

Motosiklet?

Yürümeye devam ettim ama içimde tuhaf bir his vardı. Ne Alex ile Sebastian ne Elyas ne de diğerleri oradaydı. Sadece eşyalarını cipin bagajına yerleştiren Andy ve Sophie'yi gördüm. Aslında cipe eşyaları yükleyen Andy idi. Sophie de kollarını göğsünde kavuşturmuş, Andy'nin çantaları nereye koyduğuna bakıyordu.

Birinci motosikletin yanından geçince yere çömelmiş, elinde tornavidayla bir şeylerle uğraşan Domenic'i fark ettim.

"Merhaba." dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Emely," dedi gülerek. Motor yağı bulamış ellerini bir beze silip ayağa kalktı. "Geleceğini duymuştum. Nasılsın?"

"Gayet iyiydim... Şu ana dek," dedim. "Şu siyah şeyleri görünce neler planladığınızı merak etmeye başladım."

"Onlara binmeyi planlıyoruz," dedi gülerek. "İnan bana, bunlardan birine bindiğin an bir daha inmek istemezsin."

Motosikletleri inceledim. “Bundan şüpheliyim.” diye mırıldandım. “Kimin motosikletleri bunlar? Senin mi?”

“Benimki bu,” dedi, iki egzozlu, büyük ve ağır olanı işaret ederek. Siyah boyasının üzerinde “Sokak Dövüşçüsü” yazıyordu. Gerçekten de tam bir sokak dövüşçüsü gibi görünüyordu. Yutkundum.

“Orada duran da Sebastian’ın. Alex onunla gidecek,” dedi eliyle işaret ederek. “Onun arkasındaki gezi motosikleti de Andy’nin.” Bir gezi motosikletinden çok yarış motosikletine benziyordu.

“Ben neyle gideceğim?” diye sordum araçlara bakarken.

“Andy cipi kullanacak çünkü Sophie motosiklete binmiyor. *Saçının* bozulmasını istemiyormuş,” dedi gözlerini devirerek. “Ama bu, o kadar da kötü değil. Çadırları ve diğer eşyaları cipe sığdırmak daha kolay.”

Ciple gitmek, ilk tercihim olurdu ama Sophie hakkındaki düşüncelerimi henüz gözden geçirmediğim için cipin, doğru seçim olduğundan emin değildim.

“Sen kiminle gidiyorsun?” diye sordum.

“Seninle gitmeme ne dersin?” dedi.

“Benimle mi?” Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “O şey... O şeyle gitmek istediğimden emin değilim.”

“On altı yaşından beri motosiklet kullanıyorum ben. Endişelenmene gerek yok.”

Dudağımı ısırıp gülümsemeye çalıştım. “Bunu biraz düşünebilir miyim?”

“Elbette. Diğerlerini beklemek zorundayız nasıl olsa.” Bana göz kırptı. “Neden çantanı cipe koymuyorsun. Sonra da seni eşimle ta-
nıştırırım.”

“Eşin?”

Gülüp motosikletini işaret etti.

Gözlerimi devirdim. Erkeklerin bu dünyaya beyin özürlü geldiği konusundaki teorim her geçen gün biraz daha doğrulanıyordu.

Akamda duran cipe ve Sophie'ye baktım. Nasıl oluyordu da Alman çocuklar okullarda işe yaramayan onca şeyi öğrenirken yeni insanlarla tanışmak ve samimi sohbetler başlatmak gibi asıl önemli şeyleri öğrenmiyorlardı?

İç çektim. Ona ihtiyacım olduğunda hiçbir zaman etrafta olmuyordu şu Alex.

Ellerimi kapüşonlu montumun cebine sokup Andy ve Sophie'nin yanına gittim.

Sophie, "Sen buna bagaj yerleştirmek mi diyorsun?" diye sordu Andy'e.

"Evet, öyle diyorum. Benim kendi sistemim var. Sen anlayamıyorsun."

"Kimden öğrendin bu sistemi? Üç yaşındaki bir çocuktan mı?" Sophie, ellerini kalçasına koydu.

"Selam," diyerek ihtiyatla girdim aralarına. "Sizi bölmek istemem ama Domenic eşyalarımı..."

"Ah, selam Emely," dedi Andy, cümlemi bölüp başını arabanın bagajından çıkararak. "Çantanı bana ver." Ben bir şey demeden sırt çantamı ve uyku tulumunu elimden aldı.

"Eşyalarınızı vedalaşsan iyi olur," dedi Sophie bana dönerek. "Bu 'sistemle' araçtan tekrar çıkıp çıkamayacakları belli değil."

"En iyisi ne yapmak olurdu biliyor musun?" dedi Andy. "Sophie'yi duymazlıktan gelmek. Dört yıldır birlikteyiz ve inan bana ne dediğimi gayet iyi biliyorum."

Güldüm. İkisi de komikti.

"Bir de bana sor," dedi Sophie burnundan soluyarak. "Her gün bu bagaj yerleştime şampiyonuna katlanmak zorunda kalıyorum."

Andy, kendi tavsiyesini dinleyip Sophie'yi duymazlıktan geldi. Sistemine sadık kalıp bagaja çanta üstüne çanta yığmaya devam etti.

"Kamp yapacağımız yer ne kadar uzaklıkta?" diye sordum.

“Yaklaşık bir saatlik mesafede.” diye cevap verdi Sophie.

“Emely, gelmişsin bile!” Arkama döndüğümde bana sarılmak için üzerime atlayan Alex’i gördüm.

“Bu sabah ilaçlarını almadın mı sen?” dedim.

“Sen yok musun sen!” dedi söylediğimi el işaretiyle geçirterek. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Başka bir seçeneğim var mıydı ki?” diye söylendim.

Alex sıırttı. “Yoktu.”

Arkasından Sebastian atlayıp, “Selam Emely.” dedi.

“Alex’i aldığın yere geri götürüp başka bir şeyle değiştirmeyi düşündün mü hiç?”

Gülüp kız arkadaşının yanağına sert bir öpücük kondurdu Sebastian. “Onu dünyalara değişmem,” dedi. “Andy, burada işler ne durumda? Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Her şey en iyi şekilde yerleştirildi.” dedi Andy.

“O zaman yola çıkabiliriz sanırım!”

“Evet, bence de hazırız.” Andy, önce Sophie’ye sonra da bana bakıp başıyla onayladı. “Birkaç kişi eksik. Onlar nerede?” diye sordu.

“Birazdan aşağıda olacaklar.” dedi Sebastian.

İç çektim. Elyas’ın bacağına ya da başka bir yerini kırmaması çok kötüydü. Bu, benim hafta sonumu kurtarırdı.

“Tamam o zaman,” dedi Andy. “Emely, bizimle mi yoksa Elyas ile mi gitmek istersin?”

Elyas ile mi? Delirmiş miydi bu? Gereğinden *fazla* vücut teması demekti bu.

“Ben D-D-Domenic ile gidiyorum.” diye kekeledim. Bunu söylediğim an, herkes şaşkınlık içinde bana baktı.

“Ne var bunda?” diye sordum. “İyi bir sürücü değil mi yoksa?”

“Aslına bakarsan o çok iyi bir sürücüdür.” dedi Sebastian. Gruptakilere tek tek bakınca Andy’nin yüzünde sanki başkasının mutsuz-

luğuna sevinliyormuş gibi pis bir gülüş fark ettim.

“Bilmem gereken bir şey mi var?” dedim alnımı kırıştırarak.

“Yok, yok endişelenme sen. Sanırım hepimiz Elyas’ın buna tepkisi ne olacak diye merak ediyoruz. İlginç olacak.” diyerek kahkahasını zor bastırdı Andy.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunu bilmem gerekiyordu. Elyas, bana sorma zahmetine girmeden uzun zaman önce dâhil etmişti beni bu küçük geziye muhtemelen. Bunu da fark edince kararım kesinleşti: Kesinlikle Domenic ile gidecektim.

Söz verdiği gibi beni “eşiyle” tanıştırap yolculuk esnasında ne yapmam gerektiğini anlattı. Ona sıkıca sarılıp dönüşlerde ona yaslanmamın dışında yapmam gereken çok fazla bir şey yoktu. Neredeyse çok fazla hata yapmam mümkün değilmiş gibi geldi bana. Bu kısa bilgilendirmenin ardından motosiklet yolculuğu konusunda daha rahat hissettim kendimi.

“Al bakalım.” dedi Domenic bana siyah bir kask uzatarak.

Kaskın bantlarını açıp başımda denedim. Çok ağır ve hantal bir şeydi. Görebildiğim tek avantajı Elyas’ın beni öpmesini zorlaştırabilecek olmasıydı. Bir de tahminimce bir kaza esnasında kafamızın kırılmasını önliyordu.

Bu iki özellik, benim için yeterliydi. O yüzden de kaskı başımda tuttum.

“Başına uydu mu?” diye sordu Domenic, ben bantları çenemin altında birleştirirken.

Kaskı test etmek için başımı her yöne çevirdim. “Evet, sanırım uydu.”

“Güzel.” dedi motosiklete oturup. Motosiklete binmenin en kolay yolunu bulmaya çalışırken Alex’in apartmanının kapısının açıldığını gördüm. Elyas, Jessica, Yvonne ve Jan bize doğru geliyordu. Mideme kramp girdi.

Geçen haftaki “yanak seksimiz” benim çizgiyi aşmama sebep olmuştu zaten. Ona yakın olmanın nasıl bir şey olduğuna daha fazla kafa yormama gerek yoktu çünkü nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

“Herkes burada mı? Gidebilir miyiz?” dedi Andy.

Elyas, gezi motosikletinin önünde durup etrafa bakındı. “Emely yok.”

Beni bulmak için mi bakınıyordu bu etrafa?

Ah, tabii ki beni arıyordu. *Sürekli* beni arıyordu zaten. Niye şaşıırıyordum ki? Sanırım onunla ne zaman karşılaşsam beynim bulanmış içindi bu.

Gözlerimi devirdim.

Andy, Domenic’in motosikletinin olduğu yeri işaret edip beni gösterdi. “Emely Domenic ile geliyor.”

Elyas, olduğumuz tarafa göz gezdirdi. Gözleri siyah kaska takılı kaldı.

Nasıl bir tepki vermesini beklediğimi söyleyemezdim. Kızgın, kendini beğenmiş ya da umursamaz davranabilirdi ama tüm bunların yerine yüzünde anlamsız ve tuhaf bir ifade görmeyi beklemiyordum açıkçası. Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra elini kaldırıp sallayarak zoraki gülümsedi bana.

Refleks olarak el sallamasına el sallayarak karşılık verdim ama ne yaptığının farkına varır varmaz elim düştü.

“Geliyor musun?” diye sordu Domenic.

Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım. “Evet.”

Motosiklete binme sorununu hâlâ çözememiştim. Domenic, ileri doğru bir hamle yapınca omzuna tutunup kendimi kaldırdım. Motosiklete yerleşince insanların birbirine korktuğumdan çok daha yakın oturduğunu fark ettim.

Nereye tutunacaktım ben şimdi? Çevreme bakınıp tutunacak bir yer aradım ama Domenic’in sırtından başka bir yer bulamadım. Sanırım böyle oluyor. Harika.

Domenic bekliyordu. O yüzden ben de kollarımı beline doladım. Motoru çalıştırınca betim benzim attı. Motor öyle gürültülü çalışıyordu ki parmaklarımla kulaklarımı tıkamak istedim. Başımda bir kask olduğu düşünülecek olursa komik bir manzara olurdu.

Ciple mi gitseydim acaba?

Kararımı gözden geçirme şansım olmadı çünkü iki tekerlekli canavar haber vermeden harekete geçti. *İmdat!* Domenic'e daha sıkı sarılıp içimden çığlık attım.

Motor gürültüsü, şasinin olmaması, popomun altındaki sarsıntı ve şiddetli hava akımı benim hiç alışık olmadığı şeylerdi. Birkaç kilometre boyunca rahatsız bir yolculuk yaptım ama paniğim geçince keyif almaya başladım. Arabayla seyahat etmekten çok farklıydı. Başımın üstünde koruyucu bir metal parçası olmasını özlemiştim ama öte yandan o koruyucu metalin yokluğu motosiklet yolculuğuna heyecan katıyordu. Uçmak gibi bir şeydi.

Kır yoluna açılan ana caddelerden hızla geçtik. Gözlerimi bir anlığına kapatıp babamı düşündüm. Beni böyle görse küplere binerdi. Motosikletlerden nefret ederdi. İtfaiye kuruluşunda gönüllü çalışmış ve çok fazla motosiklet kazasına şahit olmuştu.

Ama ilk kez insanların motosikletle sürat yapmayı neden bu kadar sevdiğini anladım: Hızla akıp gitme hissiydi bunun sebebi.

Dünyayla bağlantımı sağlayan tek şey Domenic'in kokusuydu. Onun kokusu da Elyas'ınki gibi baskın bir kokuydu ama onunki gibi hoş bir koku olmaktan çok uzaktı. Bana belli belirsiz de olsa çürümeye başlamış saman kokusunu hatırlattı. Kalbimin daha hızlı atmasına sebep olduğunu söyleyemem. Domenic ile ben bir süre konvoyun önünde gittik. Yolu yarıladığımızda yanımızdan bir motosiklet geçti ve kısa sürede gözden kayboldu. Bu Elyas idi. Kısa bir anlığına omuzlarımız aynı hizaya geldiğinde vücut şeklinden anlamıştım. Arkasından bir kız oturuyordu. Jessica ya da Yvonne idi sanırım.

Heyecanım söndü. Uçma hissi yok oldu. Onun yerine motosiklet keyfimin içine eden belirsiz tuhaf bir his sardı beni.

Yirmi dakika sonra, tarlaların arasından geçen asfalt bir yola sap-tık. Birkaç kilometre boyunca bu yolda ilerledik. Resmen kuş uç-maz kervan geçmez bir yerdeydik. Üstünde “Taşra” yazan bir tabela görmeyi ummadığımı söylersem yalan olur. Önümüzde nihayet ya-rısı sonbahar yapraklarıyla diğer yarısı da kocaman yeşil çayırlarla çevrelenmiş bir göl belirdi. Elyas’ı motosikletini yolun dışında çayır kenarına park ederken gördüm.

Biz de onların yanına gidip aynı alana park ettik. Canavardan in-dim. Ayağımın tekrar yere basmasına alışmam biraz zaman aldı. Yağ-lı boya bir tablodan fırlamış gibi görünen manzarayı aklıma kazıdım.

Burası Alex için de yeni bir yerdi, o da manzaraya en az benim kadar hayran olmuştu. Gelip yanımda durdu. Sebastian da Alex’in yanına geldi. Kolunu onun beline dolayıp kendine doğru çekti.

Kendine not: Alex’i bir güzel döv. Sebastian’ı omuzlarının üze-rinden yere fırlat ve kaç.

Binlerce ses arasından tanıyabileceğim tek sesi duyduğumda renkli manzaranın verdiği huzur sona erdi.

“Vay, motosiklet güzeli? Hoşuna gitti mi bari?” diye sordu.

“Sanırım önümüzdeki hafta *Cehennem Melekleri*’ne⁸ katılacağım.” diyerek cevap verdim Elyas’a dönerek. Yarım ağızla gülerek beni süzdü.

“Elyas!” diye seslendi Andy. “Ona sonra kur yaparsın. Şimdi gel de cipin bagajını boşaltmama yardım et!”

Elyas iç çekti. “Tanrım, insanın arkadaşlarının olması ne güzel bir şey.” diye söylendi kankasının yanına giderken.

Herkes, bagajın boşaltılmasına yardım etti. Birkaç dakika sonra arabada bira kasalarından başka bir şey kalmamıştı. Andy, kasalar-dan birini kamp alanına taşımıştı zaten. Alex ve bana daha fazla ihti-

8 Dünyanın en tehlikeli motosiklet çetesi. (ç. n.)

yaç kalmayınca güzel bir yer bulup çadırımızı kurmaya başladık. Diğerleri de çayırın farklı yerlerine kurmaya başladı çadırlarını. Elyas ve Sebastian, aynı çadırı paylaşacaklarmış gibi görünüyordu. Sophie ile Andy, Jessica ile Yvonne ve Jan ile de Domenic beraberdi.

Yarım saatin sonunda kurulmuş dört buçuk çadır vardı ortada. Alex ve benim çadırımız tam olarak kurulamamıştı daha.

Çimenin üzerinde birbirine karışmış çubukları ayırmaya çalıştım. Eyfel Kulesi'nin modelini yapma derdinde değildim burada. Sadece aptal bir çadır kurmaya çalışıyordum! O kadar da zor olmamalıydı.

Andy, kolunun altında bir kasetçalar taşıyarak yanımızdan geçip çayırın ortasına doğru yürüdü. Müzik, yiyecek, bira; her şeyi düşünmüştü.

“Sanırım bu, buraya girecek.” dedi Alex yağmur tentesinin bir parçasını kafasının üzerinde tutarken.

Haklı çıktı. Üç çubuk parçasını birleştirip demir halkaya geçirdim. Diğer tarafta da aynı şeyi yapınca birkaç dakika içinde çadırımız şekil almaya başlamıştı.

On dakika sonra, üç boyutlu bir çadırımız olmuştu. Bir adım geri atıp tek odalı villamıza bir bakayım dedim ama ayağım nasıl olduysa bir şeye takıldı. Elimi kolumu sallayarak dengemi sağlamaya çalıştım ama ne fayda. Arkaya doğru düşüşe geçtim. Yere sert bir iniş yapmayı beklerken iki kol beni koltuk altlarımdan tutup düşmemi engelledi. Ne olduğunu anlamadan o pozisyonda kaldım.

“Daha dikkatli olman gerekiyor hayatım.” diye fısıldadı Elyas kulağıma.

Delirmiş gibi komik hareketler yaparak tekrar ayağımın üzerinde durmaya çalıştım ama Elyas beni daha sıkı tutup kalkmama yardımcı oldu. Ayağa kalkar kalkmaz onun güçlü kollarını ittim üzerimden.

Güçlü kollar mı dedim ben? Neden bula bula bu sıfatı bulmuştum ki? Sadece kolları. Tamamen normal kolları!

Ayrıca, Elyas bir anda nereden çıkmıştı öyle? Yanaklarım kızardı. Giysilerimi çekiştirip üstümü başımı düzelttim. “Ah... Evet... Sanırım öyle...” diye bir şeyler mırıldandım.

Gözlerim neye takıldığımı arayıp uyku tulumumda sabitlendi. Aptallığının cezalandırılması gerekiyordu. Cezam da buydu işte.

“Vay, ona gününü gösterdin.” dedi Elyas sırtarak.

“Ne?”

“Uyku tulumun. Ona nasıl baktığını gördüm de bir daha kolay kolay yoluna çıkacak cesareti bulacağını sanmıyorum.”

“Benim öfkeli bakışlarım nedense sende hiçbir işe yaramıyor. Neden uyku tulumunda işe yarayacağını düşünüyorsun?”

“Özür dilerim. Bir dahaki sefere o güzeller güzeli sırtının üstüne düşmene izin veririm.” Bir kaşını kaldırdı.

“Ben de senden bunu istiyorum zaten!”

Uyku tulumuma tekme bastım. Sonra da yerden alıp çadırın içine fırlattım. *Güzeller güzeli sırtın...* Iyy! Bu devirde kim böyle konuşurdu ki?

Elyas’ın saçma yorumunu duymazlıktan gelince o da çayırın ortasında konuşlanan diğerleriyle takılmaya gitti. On beş dakika sonra, Alex ile birlikte onlara katıldık. Kamp ateşi yakmaya karar verince çalı çırpı toplamayı önerdim. Alex bana “yardım” etmeye karar verdi ama anında bu işte bir tuhafılık olduğunu fark ettim. Topuklu ayakka-bı giyemeyeceğiniz yerler, özellikle de çalı çırpı toplamak için gideceğiniz bir orman Alex Schwarz’ı görebileceğiniz yerlerden biri *değildi*.

Ve tabii ki haklı çıktım. Henüz birkaç çalı çırpı toplamıştık ki ağzındaki baklayı çıkardı.

“Sizin aranızda ne var?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” dedim, bir dal parçası daha almak için yere eğilirken.

“Elyas ve sen.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Aranızda bir şey mi var diyorum.”

“Evet. Beni sürekli delirtmeye çalışıyor,” diye mırıldandım yerden aldığım dalı diğerlerinin üzerine koyarken. “Onun buna bir son vermesini sağlayabilir misin?”

“Hayır. Demek istediğim o değil. Demek istediğim aranızda bundan *daha fazlasının* olduğu.”

“Bu fikre nereden kapıldığını anlamadım.” dedim gözlerine bakmamaya çalışarak. Nereden aklına gelmişti şimdi bu konu?

“Çok şükür benim de gözlerim var, değil mi?”

“O zaman gözlük takmaya başlaman lazım.” dedim ağacın birinden bir dal parçası koparmaya çalışırken. Dal inatla kırılmadı gerçi. Geriye doğru yaylanıp elimi çizdi.

“Aaah!” diye bağırdım. Pes etmek istemiyordum. Tekrar dalı koparmaya çalıştım. Dal biraz daha direndi ama sonunda onu yola getirmeyi başardım.

“Bence birlikte bu kadar çok zaman geçirmeniz normal değil.” dedi Alex.

“Haklısın. Hiç normal değil ama bunun sebebi ben değilim.” diyerek cevap verdim. Onun güvensizliğine ihtiyacım yoktu. Ağabeyinin beni delirttiği alnımda mı yazıyordu? Midem ağrımaya başladı. İnsanların içimdeki duygu karmaşasını keşfetmelerini istemiyordum, özellikle de Alex’in. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın çenesini tutamıyordu.

“Biliyor musun ona seni sordum.” dedi yerden bir dal almak için eğilirken.

“Beni mi sordun?”

“Evet ama gerçek niyetinin ne olduğuna dair düzgün bir cevap vermiyor bana. Sebastian’a da ağzını arattım.” diye ekledi.

“O da mı konuyu değiştiriyor?” diye sordum.

Omzunu silkti. “Birkaç sıradan soru sormuş ama Elyas, tuzağa düşmemiş. Elyas’ın onunla bu konuları konuştuğunu çok iyi bildiğim hâlde!”

“Alex, Elyas’ın aklında tek bir şey olduğunu niye söylesinler ki sana? Senin, dünyanın en çenesi düşük insanı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Ayrıca konuşulacak bir şey olmadığında konuşamazsın. *Anladın mı?*”

Konuyu kapatıp çalı çırpı toplama işine dönerken homurdandı.

On dakika sonra, elimizde bir sürü çalı çırpıyla ateşin yakılacağı alana dönmüştük. Diğerleri ateş sıçramasın diye taşlardan kocaman bir daire oluşturmuşlardı. Elyas, Andy, Sebastian, Domenic ve Jan battaniyelere gelişigüzel yayılmış Fransız reggae dinliyorlardı. Herkes ilk birasını bitirmişti bile.

“Pekâlâ hanımlar,” dedim Alex ile yanlarına gidip ellerimizdeki taşlarla oluşturulmuş dairenin yanma atarken. Söylediğime erkekçe sızlanmalarla karşılık verdiler. Güldüm.

Hava, ateş yakmak için fazla aydınlıktı ama halka şeklinde oturup sıcak bir ortam oluşturduk. Sophie’nin bizim için hazırladığı sandviçleri yiyorduk.

Sebastian ve Alex, sağımda oturuyordu ve bir şeyler yerken bile ellerini birbirlerinden ayıramıyorlardı. Diğer tarafımda Domenic vardı. Teknik bir konudan bahsedip kulak zarımı patlatmakla meşguldü. Ne dediğini hiç anlamıyordum ve anlamak da istemiyordum. Ama her söylediğine nezaketen başımı sallıyordum.

Sophie’nin bana karşı tavırları nötrdü. Bu da bir gelişme sayılırdı ama aynı şey Yvonne ve Jessica için söylenemezdi. Bana bakıp birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. Jessica, sanki çadırıma bir bomba koymuş da çadıra bir an evvel girmem için sabırsızlanıyormuş izlenimi yaratmıştı bende.

Onlarla aramda olabildiğince fazla mesafe bıraktım. Andy, beşinci sandviçini almak için uzandığında eli görüş alanıma girdi. Dünyayı yiyebilirdi bu çocuk. Yemek yemediği zamanlarda da bira yudumluyordu. Bira yudumlamadığı zamanlarda da öyle yüksek sesle gülüyordu ki yer sarsılıyordu.

Su şişemi yanıma koyup peynirli sandviçimi streç filminden kurtardım. Sandviçimden bir ısırık aldığım da Elyas'ın yine beni izlediğini gördüm. Benden iki kişi ötede oturuyordu ve belli ki beni kesmekten başka bir iş bulamamıştı kendine. Gözlerimiz ne zaman buluşsa hemen başka tarafa bakıyordum.

Domenic ayağa kalkarak, "Ben bir bira daha alacağım." dedi. Erkekler, biraları soğuk tutmak için bira kasasını göle batırmıştı.

Domenic, daha iki adım atmadan Elyas yanıma gelip davetkâr bir gülücük attı bana. "Bebeğim, o sanviç için kaç para istersin?"

Birden iştahım kaçtı. "Sandviçimin geri kalanını yemek isteyen var mı?" diye sinirle sordum diğerlerine.

Andy güldü ama teklifimin ciddi olduğunu fark edince bana doğru emekleyerek gelip sandviçi aldı.

"Ayı gibi yiyorsun?" dedi Sophie ona.

"Ne?" dedi Andy ağzındaki lokmayı çiğnerken. Sophie gözlerini devirdi.

"Yemek keyfini mahvetmek değildi niyetim." dedi Elyas gülerek.

"Niye mahvettin o zaman?"

"Özür dilerim," dedi. "Dudakların... Beni benden alıyor."

Söylendim. Eğer Sophie ayı gibi yiyen biriyle birlikte olmanın zor olduğunu düşünüyorsa tacizcinin tekiyle uğraşmanın ne kadar zor olduğunu denese de bir görse.

"Elyas, özür dilerim ama benim yerime oturuyorsun." Elyas ile ben, başımızı kaldırıncı Domenic'i gördük tepemizde.

"Bir sürü yer var." dedi Elyas.

“İyi ya işte. Git kendine başka bir yer bul o zaman.”

“Ben bunu senin yapman gerektiğini düşünmüştüm.”

“Saçmalamayı kes Schwarz. Kalk oradan.”

“Biliyor musunuz?” dedim ayağa kalkıp aralarına girerek. “Domenic, *benim* yerime oturabilir.” Birkaç adım öteye yürüyüp Jan’ın yanına oturdum. Anaokulu kavgası çekecek havamda değildim.

Güneş, ufukta kaybolur kaybolmaz ateşi yaktık. Turuncu renkli alevler yükseldi. Karanlık gökyüzünde kıvılcımlar dans ediyordu. Ateşin çıtırtısını duyuyorduk. Vücudumu hoş bir sıcaklık sardı sanki battaniyeye sarınmışım gibi. Ateş, herkesin yüzünü gülücüklerle aydınlattı ve kahkahalı sohbetleri başlattı. Akşamüstünden bu yana epey bira tüketilmişti. Hâlâ ayık olan birkaç kişiden biriydim. Birayı sevmediğimden değil ama sık sık çişimi getirdiği ve çevremizdeki karanlık ormanın da gözüme mecbur kalmadıkça gidilecek bir tuvalet gibi görünmediği için içmemiştim.

Alex ve Sebastian, bir süre önce ortalıktan kaybolmuştu. Nereye kaybolduklarını kimse bilmiyordu ama bilmemek daha iyiydi belki de.

Andy ve Sophie birbirlerine sımsıkı sarılmış ateşin kenarında dans ediyorlardı. Andy’nin elleri Sophie’nin kalçalarında idi. Sophie de kollarını onun boynuna dolamıştı. Nişanlı olduklarını ve önümüzdeki yıl evleneceklerini daha önce duymuştum. Bana göre biraz erkendi ama kendi bilecekleri işti sonuçta.

Karşı çaprazımda oturan Elyas’a baktım. Yakıcı gözleriyle içimden geçen bir delik açmaya çalışıyordu.

Hiç anlamıyordum. Bunu yapmaktan niçin yorulmuyordu? Çoğu zaman, ben bile aynaya kısaca bir bakmaktan fazlasını yaptığım da bir saniye daha bakarsam bunun mazoşistliğe gireceğini düşünüyordum.

Elyas, ona dikkatle baktığımı fark etti. Ayağa kalkacakmış gibi bir hâli vardı. Sonra Domenic, Elyas’ın beni görmesini engelleyip planını

bozacak şekilde Jessica'nın yanına oturdu. Elyas, şimdi Jessica ve Domenic'i izliyordu. Yüz kaslarının gittikçe gerildiği fark edilebiliyordu.

Elyas'ın neden böyle bir tepki verdiğini anlayamadım. Domenic ve Jessica konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Elyas, kıskandı mı? Jessica'dan hoşlanıyor muydu? Yoksa ben-den hoşlandığından daha çok mu hoşlanıyordu ondan? Aralarında bir yakınlık olduğunu gün boyunca gözlemlemiştim ama iyi arkadaş olmalarına yormuştum bunu.

Şimdi, Yvonne de Domenic ile Jessica'ya bakıp Elyas ile göz kontağı kurmaya çalışıyordu.

Domenic'e bakınca Jessica'ya sarıldığını gördüm. Jessica da ona yaslanmıştı. Çenesini eğmiş gülümsüyordu.

Elyas'ın yüzü karardı. Aynı bakışlar yedi sene önce bana da doğrultulmuştu.

Domenic, Jessica'nın kulağına eğilip bir şey söyleyince Jessica kı-kırdadı. Domenic ayağa kalkıp Jessica'yı da kaldırıncaya kadar böyle birkaç dakika konuştular. Jessica, sarhoştı. Domenic, onun elini tutup kendine çekti. Kendilerine battaniyelerin serili olduğu yerin dışında bir yer buldular. Domenic, Jessica'nın kalçasını avuçladı. Dans etmeye başladılar. Elyas'ın bakışları öldürücü olabilseydi Domenic beş dakika önce ölmüştü.

Alex ve Sebastian, ateşin yanına gelip ele ele oturdular ama Sebastian, dans eden çifti fark ettiği an yüzündeki gülümseme kayboldu. Önce Yvonne'e sonra da Elyas'a baktı.

Herkes çok gergin görünüyordu. Bunun nedenine dair hiçbir fikir yoktu. Sadece Andy ve Sophie olup bitenlerle ilgilenmiyorlardı. Etraflarını göremeyecek kadar birbirlerine odaklanmışlardı.

Domenic'in eli Jessica'nın kalçasından bacağına kaydığı anda işler çığrından çıktı. Elyas, ayağa fırlayıp ikisinin yanına uçtu. Sebastian, Alex'i bırakıp fırlayarak en iyi arkadaşının arkasından gitti.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Elyas. Jessica'yı kolundan çekip Domenic'ten uzaklaştırırken.

"Senin derdin ne Schwarz?" dedi Domenic.

Elyas, ona cevap vermeden Jessica'yı kolundan tutup ateşin yanına getirdi.

"Sana, senin *derdinin* ne olduğunu sordum Schwarz!" diye tekrarladı Domenic. Elyas'a doğru yürüyüp arkasından itti. Ellerimi ağzıma götürdüm.

Elyas, sanki yıldırım çarpmış gibi arkasına döndü ve Domenic'e dalıp geri itti onu. "Sana pis ellerini ondan uzak tutmanı söylemiştim adi herif!" Elyas, Domenic'e doğru bir adım attı. Vücudunun üst kısmı her an saldırmaya hazır görünüyordu.

"Seni ilgilendirmeyen işlere karışma, ezik!"

Dondum kaldım. Ne yapmalıyım? Havaya mı zıplamalıyım? Bağırmalı mıydım? Aralarına mı girmeliydim? Aklımdan bir sürü şey geçiyordu ama vücudum çimento gibi kaskatı kesilmişti. Sebastian, sakinliğini bozmadan araya girdi. "Hey, ikiniz, sakın olun, tamam mı?"

Jan geldi. Domenic'i kollarıyla tutup geri çekmeye çalıştı ama Domenic kendine dokundurtmuyordu. Sebastian, ellerini Elyas'ın göğsüne dayayıp geri itti onu. "Sakin ol dostum." dedi. Elyas, tüm vücudu sinirden titrerken burnundan soluyordu.

Elyas, hödüğün teki olabilirdi ama bu tür bir saldırganlık *asla* onun tarzı değildi. Onun için bu denli öfkelenecek kadar hoşlanıyor olmalıydı Jessica'dan.

Bacaklarımı karnıma çekip gergin gergin izledim olanları. Jan, epey uğraştıktan sonra Domenic'i geri çekmeyi başarmıştı. Birlikte gölün kenarına yürüyorlardı. Domenic gözden uzaklaştığında Elyas da sakinleşmişti. O ve Yvonne, Jessica'ya döndüler. Jessica'nın yanaklarından yaşlar süzülüyor, elleri titriyordu. Elyas, ona sıkıca sarılıp saçlarını okşadı.

Gittikçe daha fazla rahatsız oluyordum.

Ama Alex, tamamen aklını kaçırmış gibiydi. Sebastian, elinden tutup sakinleştirmek için uzaklaştırdı onu. Ona neler söylediğini duymuyordum.

Etrafa bakındım. Kamp ateşinin yanında benden başka kimse oturmuyordu. Karışmasam iyi olur diyeceğim bir konuşma da yoktu ortada.

Elyas'ın, "Ağlama Jessica," dediğini duydum. "O geri zekâlı için tek bir gözyaşı bile dökmeye değmez." Daha sıkı sarıldı ona.

Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim.

"Çadıra gitmek ister misin?" diye sordu Elyas. Jessica başını evet anlamında salladı belli belirsiz. "Tamam, gidelim o zaman." dedi onu desteklemek için kolunu beline dolayarak. Yvonne de beklemeden arkalarından gitti.

Bir başıma kalmıştım. Pislik herifi başka bir kızla çadıra girerken izliyordum. Onu nasıl teselli edeceğini hayal bile etmek istemiyordum... Gözlerimi kapatıp başımı salladım. İlk kez ne kadar ileri gittiğimi fark ettim. Tam da kaçınmak istediğim şey oluyordu şu anda. Elyas'a gereğinden fazla yüz vermiştim. O da beni incitmişti işte. Başımı önüme eğip otların üzerinde yavaşça gezinen elimi seyrettim.

"Zannettiğin gibi değil." dedi biri yumuşak bir ses tonuyla. İrkildim. Sebastian'dı.

Yanıma oturup farkında olmadan bakıp durduğum çadıra baktı o da. Alex'in aptal ve kibar erkek arkadaşı.

Bakışlarımı çadırdan başka bir yere kaydırdım. "Peki, zannettiğim şey olmuyorsa tam olarak ne oluyor burada acaba?"

İç çekti. "Durum biraz karışık."

"İstemiyorsan açıklamak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedi. "Domenic'i tamamen rezil etmeden nasıl anlatabilirim diye düşünüyorum sadece. Zor olacak ama deneyeceğim."

Tereddüt ederek başımı tamam anlamında salladım.

“Pekâlâ,” dedi aklından geçenleri toparlayarak. “Jessica’nın seninle konuşmaya hiç de meraklı olmadığını eminim fark etmişsin. Buraya Domenic’in motosikletiyle gelmen ve sonra da onun yanına oturman kızdırdı onu.”

O öfkeli bakışların sebebi Domenic miydi? Alnımı kırıştırdım.

“Evet, iğneleyici bakışlarını fark ettim.” dedim.

“Domenic... Nasıl desem...” Sebastian ellerini açıp kapattı. “O, etrafta dolaşp bir şeylerin olmasını bekleyen tiplerden değildir. O yüzden de kendisi bir şey hissetmese bile ona karşı güçlü duygular hisseden insanlara hayır demeyi bilmez.”

Ne demeye çalıştığını anlamaya başlamıştım. Gerçi söyledikleri Elyas’ın olayla bağlantısını açıklamıyordu.

“Jessica, yıllardır Domenic’e âşık. Domenic de bunu biliyor ama o, Jessica’ya karşı aynı şeyleri hissetmiyor. Onu kötü bir insan gibi göstermek istemiyorum. Hayatta böyle şeyler oluyor bazen. Ama Jessica’ya davranış şekli yüzünden suçluyorum onu. Ara ara onunla oynayp ona ümit veriyor, sonra da pat diye ortada bırakıyor.”

“Ona ümit veriyor.” derken ne demek istediğini anlıyordum.

“Bizler de arada kalıyoruz çünkü Domenic, Sophie’nin erkek kardeşi ve bizim de kaç yıllık arkadaşımız... Bir ara, işi fazla ileri götürdü. Jessica’ya çok kötü davrandı.” Sebastian iç çekti. “Jessica, her şeyin farkında ama üzücü olan Domenic ne zaman çağırırsa koşu kollarına atlaması.”

Sebastian, bir süredir oynadığı dalı ateşe attı. “Çok uğraştık,” diye devam etti. “Jessica’yı vazgeçirmek için, kendini küçük duruma düşürdüğünü ve kendine zarar verdiğini ve sadece Domenic konusunda değil, başka konularda da bunu yaptığını anlatmak için. Ama fayda etmedi. Her fırsatta ona dönüp duruyor.”

Kollarımla karnıma dayadığım bacaklarımı sardım. “Peki ya Domenic? Onunla konuşmayı denediniz mi?”

“Hem de birkaç kez.” Sebastian bir of çekti. “Ama onunla böyle konuları konuşmak imkânsız. Yanlış davranmadığını düşünüyor. ‘O sürtüğ aynı oyuna gelecek kadar aptalsa bu onun sorunu.’ dedi bize. Kelimesi kelimesine böyle söyledi.”

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Peki bunu Jessica’ya anlatmadınız mı?”

“Hayır,” dedi boynunu ovarak. “Gerek kalmadı çünkü Domenic bunu söylediğinde o da oradaydı.”

Ağzım açık kaldı. Sebastian, söylediklerinin doğru olduğunu onaylarcasına başını salladı. Konuşmaya devam etmeden önce alevleri seyretti bir süre. “Bu, Jessica’yı çok yaraladı. Hiçbir şey söylemeden kaçtı yanımızdan. Telefon etmeyi denedik ama telefonunu açmadı. Çok endişelenmeye başlamıştık. İki saat sonra Elyas ile birlikte onun evine gittik...” Dudaklarını nasıl incelttiğine bakılacak olursa anıların canlanması zor olmuştu onun için. “Evine girdiğimizde şu reçete ile satılan ilaçlardan bir kokteyl yapmış midesine indiriyordu.”

Şoke oldum.

“İlaçların çoğu ağrı kesiciydi. Yani gerçek bir intihar girişimi değildi onunkisi. Daha çok çaresizlikten yapılmış bir yardım çağrısı gibiydi. Biz gitmesek de hayatta kalırdı ama biz tabii ki durumu ciddiye aldık. Bu olaydan önce, daha çok kim kime ne yapmış onunla ilgileniyorduk. Jessica’nın ne kadar kötü durumda olduğunu hiçbirimiz fark etmemiştik.”

Pantolon paçalarımın kenarlarıyla oynadım. Şimdi her şey açıklığa kavuşuyordu.

“O günden sonra Domenic, Jessica’dan uzak durdu. Nihayet fazla ileri gittiğini anlamıştı. Onu rahat bırakıyordu... Bu geceye kadar yani.” Sebastian yine bir of çekti. “Altı ay önce oldu bütün bunlar. Biz de her şeyi geride bıraktığımızı düşünüyorduk. Jessica, Domenic sayfasını kapattığına yemin etti bize.” Omzunu silkti.

“Yalan söylemiş.” dedim.

“Evet, öyle görünüyor ama Domenic’in olanlardan hiç ders almaması çok daha kötü.”

“Elyas, ona daha fazla dayanamadı...” diye mırıldandım yapbozun parçalarını kafamda birleştirirken.

“Evet, öyle oldu,” dedi. “Çok da haksız olduğunu söyleyemem.”

“Yine de anlamadığım bir şey var,” dedim. “Domenic, neden öyle davranıyor? Onu çok iyi tanımıyorum ama onun böyle davranabileceği aklıma gelmezdi.”

Sebastian, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Biz de neden böyle davrandığınızı bilmiyoruz. O, iyi bir insan ve iyi bir arkadaş ama konu kadınlar olduğunda...” Başını, onu hiç onaylamadığı anlamında salladı. “Domenic’in kız arkadaşı olmadı hiç. Hiç âşık olmadı o... Bu konuda bir sıkıntısı var ama ne olduğunu bilmiyoruz.”

Bir süre sustum. “Belki de bilmediğiniz bir yönü vardır. Birçok insan için geçerli bu.” Sebastian bana baktı. Ben de bakışlarımı ateşten uzaklaştırdım. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Beni inceliyordu.

“Ve bazı insanlar da,” dedi sonunda. “İncinmekten korktukları için maskelerinin ardına saklanırlar.”

Bununla ne demek istiyordu ya da *kimi* kast ediyordu? Jessica’yı mı? Domenic’i mi? Beni mi? Elyas’ı mı? Ya da hiç tanımadığım herhangi bir kıızı mı?

Emin olamıyordum ama kendimi huzursuz hissettim.

“Sebaaastian!” diye bağırdı biri çayırın öbür ucundan. İkimiz de irkildik.

Bağıran Alex’ten başkası değildi.

“Gelip bana yardım eder misin? Mavi kazağı mı giyeyim kırmızıyı mı?” diye seslendi.

Sebastian ayağa kalkarken birbirimize gülümsedik.

“Artık Alex’in bu tür işlerine benim yerime sen baktığın için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim daha önce?” dedim.

“Hayır ama bana borçlusun.” Güldü.

“Seni *uyardım*.”

“Evet. Haklıydın,” dedi omzunu silkerek. “Yine de ondan hoşlanıyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim iç çekerek. “İnsan, onu sevmeden edemiyor.”

Başını evet anlamında salladı. “Müsaadenle. Belli ki başka bir yerde *acilen* ihtiyaç var bana.”

Güldüm. “Müsaade senin tabii ki.”

Bana göz kırpıp omzuma eliyle vurduktan sora ayağa kalktı. Bir süre arkasından bakıp ateşe döndüm sonra. Söyledikleri, eski ve çizik bir uzunçalar gibi kafamda dönüp duruyordu.

BÖLÜM 20

HÂLÂ KAMPTAYIZ

Düşüncelere dalmış bir hâlde kamp ateşinin başında oturuyordum. Yanımda Sophie ve Andy vardı fakat diğerleri ortalıkta görünmüyordu. Bir insanın, hangi kazağı giyeceğine karar vermesi nasıl bu kadar uzun sürebilirdi? Sebastian ve Alex, ortadan kaybolalı yarım saat olmuştu. Hâlâ kıyafet seçtiklerini sanmıyordum. Başka aktivitelerle meşgul olduklarından emindim. Belki de ilk kez birlikte oluyorlardı.

Jan ve Domenic, tekrar ortaya çıkıp usulca birkaç bira almış sonra yine uzak bir köşeye çekilmişlerdi. Ben hâlâ Sebastian'ın bana söylediklerine kafa yoruyordum. Domenic'in benim için uygun biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama bence hoş bir insandı. Şimdi onun hakkında nasıl bu kadar kolay yanıldığımı düşünüyordum. Böyle hisseden tek insan olmamam da benim için bir anlam ifade etmiyordu.

Buna karşın bu gece de ispatlandığı üzere Elyas ile ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmamalıydı. Onda muazzam bir koruma içgüdü-sü vardı. Bu da annemle babam kaza yaptıktan sonra benimle neden yakından ilgilendiğini açıklıyordu.

Yerden biraz ot yolup parmaklarımı otların pürüzsüz yüzeyinde

gezdirdim. Elyas çelişkilerle dolu bir insandı. Onu bir türlü tam olarak anlayamıyordum. Cevaplardan çok sorularla dolu bir kitap gibiydi.

Biraz daha ot yolmak üzereyken gözümün ucuyla bir hareketlilik fark ettim. Karanlıkta ateşe doğru yürüyen ince uzun biri vardı. Hareketlerinin akıcılığı ve kıvraklığı tek bir kişiye işaret ediyordu. Başımı başka tarafa çevirdim.

Elyas bizi duyabilecek kadar yaklaştığında, “Durumlar nasıl?” diye sordu Sophie.

“Uyuyor. Yvonne yanında kaldı.” Sesi biraz boğuk olmakla beraber her zamanki tanıdık sestti.

Sophie, başını yavaşça salladı. “Her şeyi geride bıraktığımızı sanıyordum.”

“Hepimiz yle olduğunu zannediyorduk,” dedi Elyas. “Jessica’nın çok iyi bir oyuncu olduğu kesin.”

Sessiz kaldık. Ayaklarımdaki otlara baktım. Ateşin karşısında kocaman bir gölgesi belirmişti Elyas’ın. Bana doğru ilerlediğini görebiliyordum. Yanıma gelirken gittikçe küçüldü gölgesi. Elyas yere çömeldi.

“Hey...” diye fısıldadı kulağıma.

Ona bakmak için döndüğümde kalp atışlarım hızlandı. Gözlerinde kamp ateşinin yansıması vardı. Çalkantılı, turkuaz rengi bir okyanusa dönüştürmüştü gözlerini bu yansıma.

“Benimle biraz yürümek ister misin Emely?”

Elyas ile yürümek ister miydim? Diğer bir deyişle savunmasız bir biçimde karanlığın içine yrr müydüm onunla? Başımı hayır anlamında salladım.

İ ekti. “Bir şey yapmayacağım,” dedi. “Sadece az önce olanlar hakkında konuşmak istiyorum seninle.”

“Bunu yapmana gerek yok Elyas.”

“Biliyorum... Ama şeyi açıklamak istiyorum. Olanların sebebini yani.”

Sebastian'ın bana her şeyi anlattığından haberi yoktu Elyas'ın. Bakışlarından anladığım kadarıyla onunla ilgili yanlış çıkarımlar yapmamdan korkuyordu.

İç çekip Sebastian ile zaten konuştuğumu söyleyecektim ona ama bir anda aklıma muzip bir fikir geldi.

Hayır.

Bunu ona yapamazdım.

Kötüsün Emely.

Çok kötüsün Emely!

"Lütfen." dedi.

"Tamam." dedim yarım ağızla, ayağa kalkmaya çalışırken.

"Teşekkürler." dedi gülümseyerek.

Andy ve Sophie'ye, "Birazdan döneriz." diye seslendi.

Sesini çıkarmadan yanımda yürüdü. Bir süre sonra göl kenarına ulaştık. Gölün üstüne ayın şavkı vuruyordu. Küçük bir iskeleyle ulaşıncaya kadar yürüdük göl kenarında. Sonra durduk.

"Jessica ile benden daha çok ilgilendiğini söyleyebilirdin bana." dedim.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hayır, hayır! Yanlış anlamışsın."

"Elyas." Yere baktım. "Kendini bu işin içinden sıyırmak için saçma sapan bir hikâye anlatmana gerek yok."

"Düşündüğün gibi değil. Gerçekten!"

"Lütfen Elyas. Ben bu tarz konuşmaları gayet iyi biliyorum."

Önce uzun uzun baktı bana. Sonra gözlerini kapattı. "Bu kez doğru!" dedi. "Jessica çok zor zamanlardan geçiyor. Yanında olup yardım etmek istiyorum ona, *arkadaşı olarak yani*."

"Zor zamanlar? Yardım ediyorsun?" dedim. "Dur tahmin edeyim. Jessica, seks düşkünlüğü sürecinden geçiyor ve acilen senin yardımına ihtiyacı var değil mi?"

Zalimin teki miydin ben?

“Ta-Tanrım, hayır, Emely!” diye kekeledi. “Jessica ile aramda hiçbir şey yok... Her şey Domenic yüzünden oldu. Jessica ona deli gibi âşık ve...”

“Şimdi de bütün suçu Domenic’e mi atıyorsun?” diyerek lafını böldüm. “Kıskançlık krizi geçirip aralarına giren sensin!”

“Hayır!” dedi başını iki yana sallayarak.

“Ne yani araya girmiyor musun?”

“Bir bakıma evet... Ama kıskançlıktan değil. Domenic onu kullandığı için.”

Kendini bir şeylerden aklamak için debelendiğinde o kadar tatlı oluyordu ki.

Gerçi bu kez doğruyu söylüyordu...

Aman neyse.

“Domenic’le kavgaya tutuşmanın sebebinin, Domenic’in Jessica’yı kullanması olduğunu mu söylüyorsun sen bana?” Burnumdan soludum. “Bunun kulağa çok komik geldiğini kabul etmelisin.”

“İşin aslı bu ama,” dedi yalvarır gibi. “İzin ver de sana bütün hikâyeyi anlatayım.”

“Hayır, ben duymam gerekeni duydum!” deyip başka tarafa dönmeye çalıştım ama beni omzumdan tutup durdurdu. “Hayır! Bekle... Lütfen! Açıklamama izin ver!”

Omzumdaki eline bakınca çekti elini.

“Lütfen beni dinle.” dedi.

Güleyim mi yoksa onu şefkatle kollarıma mı alayım bilemedim.

“Seni daha fazla dinlemek istemiyorum.”

“Lütfen Emely, yalvarıyorum sana!”

Ayaklarıma baktım. “Biliyor musun tam da sana güvenmeye başlamışken benimle oynadığını öğreniyorum. Böyle bir anda bile dürist davranmak yerine utanmadan yüzüme karşı yalan söylemeye devam ediyorsun.”

Elyas, başını iki yana salladı. Gözleri kocaman açıldı. “Hayır, bana güvenebilirsin Emely... Gerçekten!”

“Mustang’i kullanmama izin vermen, beni iltifatlara boğman, mesajların... Hepsi yalanmış!”

“Yalan söylemiyordum. Yemin ederim! Ortada çok büyük bir yanlış anlama var! Bırak da açıklayayım.”

Oyuna daha fazla devam edemedim. Dudaklarımda önce bir gülümseme belirdi, sonra da kahkahaya boğuldum. Yüzü çok komikti! Hiçbir şey, gerçekten de hiçbir şey, suratındaki o şaşkın ifadeyi anlatamazdı. Gözlerimden yaş geldi.

“Ne-neden gülüyorsun?”

Onu taklit ettim. “Lütfen, lütfen, lütfen Emely. Açıklamama izin ver!” Sonlara doğru o kadar çok güldüm ki sesim kısıldı.

Ağzı bir karış açık kaldı. “Komik olan ne?”

“Her şey!” dedim.

“Se-sen kızmadın mı yani?”

“Hayır,” deyip burnumu çektim. “Sebastian, bana bütün hikâyeyi senden önce anlattı zaten.”

Elyas’ın yüzündeki ifade silindi. Sanki beyni sıfırdan tekrar çalışmaya başlıyormuş gibi donakalmıştı.

“Her şeyi biliyor muydun sen?”

Başımı evet anlamında salladım. Bir yandan gülüyor bir yandan da elimi kalçama vuruyordum.

“Benimle dalga mı geçiyordun yani?”

Başımı yine evet anlamında salladım.

“Ben, burada diz çökmüş sana yalvarırken sen benimle oyun mu oynuyordun yani?”

“Yüzünü görmem lazımdı!” dedim yine onu taklit etmeye çalışarak.

“Yuh!” dedi. “Seni... Seni alçak!”

“Hak ettin ama!”

“Hak ettim mi?”

“Ah, evet! Alex’e taşınırken yardım ettiğimde beni tanımamanın intikamını aldım senden!”

“Şimdi görürsün sen...” dedi bana doğru bir adım atarak.

“Sakin daha fazla yaklaşma!” dedim birden ciddileşip geriye doğru sendelerken.

Gözlerinden ateşler fışkırıyordu. Durmaya hiç niyeti yoktu. Kaçmak için döndüğümde kollarıyla belimden yakaladı beni.

“Bırak!” diye bağırdım.

Sonra ellerini dizlerimin arkasından geçirip havaya kaldırdı beni.

“Beni yere indir!” diye bağırdım.

“Bir kumar oynadın ve kaybettin.” dedi beni iskeleye taşıyıp suyun üstünde tutarken.

“Sakin!”

“Yapmayayım mı?” Sırıtıp biraz ellerini gevşetti.

“Hayır!” deyip sıkıca tutundum ona. “Şaka yapmayı bırak, lütfen! Üzerime giyecek başka bir şeyim yok!”

“Bu, seni suya atmamam için geçerli bir mazeret değil.”

“Lütfen Elyas. Yapma.”

“Bana böyle berbat bir oyun oynamana rağmen seni suya atmamam için bana tek bir sebep göster.”

“Çünkü... Çünkü...” *Lanet olsun, nereye kayboldu şu sebepler?*

“Çünkü?” Ellerini biraz daha gevşetti.

Çılgık atıp ona biraz daha sıkı tutunmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. “Çünkü beni suya atarsan yemin ederim hayatının geri kalanı boyunca bunu yaptığına pişman olursun!” dedim sonunda.

Gökyüzüne bakıp homurdandı. “Seni dinlemeden önce suya atmak daha akıllıca olurdu.”

“Lütfen beni yere indir.” dedim kalbim gittikçe daha hızlı atarken. Kalbimin ıslanma korkusuyla böyle deli gibi attığından çok da emin değildim aslında.

“Hayır.”

“Ne demek istiyorsun? Beni suya atmayacağını düşünüyordum!”

Nefesini saçımında hissettim. “Atmayacağım ama kucağımda olduğuna göre...”

Vücudumun her yerine bir sıcaklık yayıldı. Yüzmek zorunda kalma telaşım olmasaydı başımı omzuna koyup beni kollarında taşımasına izin verebilirdim...

Başımı iki yana salladım. Yaramazlık yok, yaramazlık yok Elyas!

“Burada *biraz* huzursuz oldum Elyas. Rica etsem beni yere indirir misin?”

Yüzü asıldı. “Şimdi seni indirirsem yapacağın ilk şey benden iki metre uzaklaşmak olur.”

“Öyle yapmaya hakkım olurdu ama değil mi?”

“Nedenmiş o?”

“Elyas,” diye söylendim. “İnan bana. Bu kadarı yeter artık. Ayrıca bunu bu pozisyonda tartışacak hâlim yok!”

Memnuniyetsizliğini ifade eden bir şeyler mırıldandı ama sonunda dizlerimi serbest bırakıp iskeleyle basmama izin verdi. Tekrar iki ayağımın üstüne basınca rahatladım ama Elyas’ın elini belimden çekmeyi “unuttuğunu” ve çenesini arkamdan omzuma yasladığını fark edince rahatlamam kısa sürdü.

“Bırak beni!” dedim ondan kurtulmaya çalışarak ama o, başını iki yana sallayıp daha sıkı kavradı belimi. “Elyas!” Aynı anda hem yanyor hem de üşüyordum. Deli gibi çırpındım ve birkaç teşebbüsten sonra kendimi ondan kurtarmayı başardım. Uzun adımlarla koşmaya başlayıp güvenli bir mesafeye ulaşınca kadar nefes bile almadım. Sonra döndüm ve gözümü kısarak baktım ona.

“Senden nefret ediyorum.” dedi.

“Ben de.” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Birbirimize bakıyorduk. Ona telepatik şimşekler gönderiyordum.

Bakışları kasırgayı hatırlattı bana. Bir süre sonra yanından geçip kamp yerine döndüm. O da bir adım arkamdan sessizce takip etti beni.

Çayırın ortasına geldiğimizde etrafta çiftler kalmıştı sadece. Alex ve Sebastian da çadırdan dönmüştü. Alex, Sebastian'ın önünde oturuyordu. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı. Sophie gözlerini kapatmış, başını Andy'nin omzuna yaslamıştı.

Hiçbir şey söylemeden battaniyelerden birinin üstüne oturdum.

"Sebastian sana zahmet bir daha Emely'e bir şeyi açıklamadan önce beni bilgilendirir misin lütfen?" dedi Elyas.

Güldüm ama dibime oturunca gülmeyi bırakıp biraz öteye kaydım.

Sebastian şaşırdı. "Neden?"

"Sorma." dedi Elyas su şişelerinden birine uzanırken.

"Siz ikiniz ne işler karıştırıyorsunuz?" diye sordu Alex, başını Sebastian'ın koluna yaslariken.

"Emely'i bilirsin," dedi Elyas su şişesinin kapağını açarken. "Hiç utanmadan bana asıldı yine. Benimle bir şansı olmadığını ne zaman anlayacak acaba?" Bana sırtıp suyundan içti.

"Bu iyi olurdu." diye homurdandım. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki kim olduğumu unuttum.

Emely Schwarz?

Hayır! Emely *Winter!* Winter!

"Dişlerimin arasında ıspanak mı var?" diye söylendim bakışlarımı kaçırarak.

"Hayır," dedi. "Saçlarının arasında bir örümcek var ama."

Yerimden fırlayıp saçlarımı silkelemeye başladım. "Gitti mi?" diye bağırdım.

Duyduğum tek şey gülüşmeler oldu. Saçlarımın arasından baktığımda yine gözlerindeki o muzip parıltıyı gördüm.

"Örümcek falan yoktu değil mi?"

Diğer beş kişi gülüp başlarını iki yana salladılar.

Kıpkırmızı olup oturdum tekrar. Pislik!

“Özür dilerim.” dedi Elyas. Gülümsemesi çok tatlıydı... Ona kızmam neredeyse imkânsızdı. *Neredeyse*. Onu itip sonraki on dakika boyunca dik dik baktım ona.

Sonra ben onu görmezden geldikçe o daha fazla sardı bana. Saçma sapan bir sürü yorum yaptı. Andy de her yorumuna katıla katıla güldü. Yana kayma oyunu oynadık resmen. Beş kere falan o bana doğru kaydı, ben de ondan uzağa kaydım.

“Emely,” dedi yine bana rahat vermeyerek. “Bir konuda acilen yardımına ihtiyacım var.”

“Yapman gereken tek şey,” dedim ne istediğini bilmeden. “Elini yukarı aşağı hareket ettirmen. Böylece bensiz halletmiş olacaksın.”

Andy ve Sebastian kahkahalarla güldü bu söylediğime. Elyas ise sadece gülümsedi. “Birincisi, sensiz halletmek istemiyorum. İkincisi, seninle başka bir şey konuşacaktım.”

“İstesem de istemesem de konuşmak istediğin şeyin ne olduğunu söyleyeceğinden neden endişeleniyorum acaba?”

“Beni dikkatli dinle,” dedi. “Bir kız var ve onun benden çok hoşlandığını biliyorum ama bunu bir türlü itiraf etmiyor.”

Havaya bakıp bekledim.

“Şimdi sorum şu: Pes etmesini sağlayıp ona hayatının en güzel gecesini yaşatmak için ne yapabilirim?”

Onun boğazına yapışıp sıkmaktan başka bir şey istemeyen parmaklarımı esnettim.

“Bu, *o kızın* hayatının en güzel gecesi mi olurdu yoksa *başka* birinin mi bilmem artık.” dedi Sebastian bir kaşını kaldırarak. Tekrar Elyas’a dönmeden önce Sebastian’a teşekkür eder gibi salladım başımı.

“Yapman gerekeni söylüyorum.”

“Evet?” Biraz daha eğildi bana doğru.

“Küba’daki Guantánamo Koyu’nda kendine bir oda kirala ve ben

kimliğimi değiştirip üniversiteden mezun olana kadar da dönme.”

Elyas sıttı. “Bunu yapmamı gerçekten istiyor olamazsın tatlım.”

“Doğru,” dedim. “Aslında hiç dönmemeni tercih ederdim.” Aramızdaki boşluğu yana kayarak tekrar büyütüp ona soğuk bir bakış attım.

Andy’nin, “Elyas,” dediğini duydum. “Neden ona ondan hoşlandığını söylemiyorsun?”

İşte bu harika olmuştu. şimdi arkadaşları da işin içindeydi.

“Emely,” dedi Elyas ona bakmadığım hâlde. “Lütfen bana bak.”

“Neden?”

“Lütfen.”

Sesindeki bir şey istediğim şeyin tersini yaptırdı bana. Ona dönüp gözlerinin içine baktım. Mavi-yeşil göz bebeklerinden yayılan tılsıma yakalanmış gibi hissettim kendimi.

“Emely, senden hoşlanıyorum.” dedi.

Başımdan tüm vücuduma yayılan sıcaklık yüzünden nefesim ke-sildi.

Bu söyledikleri neden doğru olmasındı ki?

Ateşe doğru katım. “Sen öyle diyorsan öyledir Elyas.”

“İşte bak bu yüzden.” dedi iç çekerek Andy’e dönüp.

Elyas ve ben on beş dakika boyunca konuşmadık. Grubun keyfi tekrar yerine gelmişti. Jessica ile yaşanan olay arka planda kalmıştı ama Elyas ile aramızda görünmez bir duvar örölmüşü. Bu, tuhaf bir durumdu çünkü duvarı ören genelde ben olurum ama bu kez Elyas örmüşü o duvarı. Uzun bir aradan sonra ismimi ondan tekrar duyduğumda şaşırdım.

“Söylesene Alex,” dedi Elyas. “Emely, hep böyle *tutucu* mudur?”

Ağzım açık bakakaldım ona. Sonra da omzuna vurdum. “Saçma sapan konuşma!”

Elyas güldü. “Tamam, o zaman *çeking*en diyelim. Sadece bana karşı mı böyle yoksa diğer erkeklere karşı da böyle mi davranıyor?”

“Hımm...” dedi Alex, parmaklarını Sebastian’ın ellerinde gezdirirken. Elyas, suyundan bir yudum aldı. Alex, onun suyu yutmasını beklemeden, “Sanırım bakire olduğun için böyle davranıyor.” dedi.

Elyas, ağzındaki suyu ateşe püskürttü. Başını eğip üst üste birkaç kez öksürdü. Bu arada *ben* duyduklarımı inanamıyordum. Alex, ne saçmalıyordu böyle?

“Ba-ba-bakire mi?” diye kekeleydi Elyas. Boğazına kaçan su yüzünden gözlerinden yaş gelmişti.

“Tabii ki öyleyim pislik,” diye söylendim. “Kendimi sana sakladım. Sen ne sanıyorsun?” *Bakire* kelimesinin bir erkeğin kafasında ne çağrıştırdığını iyi biliyordum. “Ne saçmalıyorsun sen?” dedim Alex’e. O güldü ama geri kalan herkes, gülse mi yoksa üzülse mi bilemedi.

“Tanrım... Emely, bir bakire...” dedi Elyas çenesi titreyerek. “Lütfen benimle çadıra gel... Lütfen... Çok nazik davranacağım. Söz veriyorum.” diye yalvardı.

Ellerimi alınma vurdum. “Elyas! Bu, tam bir saçmalık. Ben yirmi üç yaşındayım. O kadar aciz mi görünüyorum? Hayır! Bu bakirelik konusu burada kapansın artık,” deyip Alex’e baktım dik dik. “Şimdi onlara gerçeği söyle.”

Sırıttı. “Tamam, geleneksel anlamda bakire olmayabilir...”

“‘Geleneksel anlamda bakire olmayabilir’ de ne demek oluyor? Alex, saçmalamayı kes artık. Yoksa senin şu ağabeyin olacak canı, beni bir saniye bile rahat bırakmayacak!”

“Sadece aslında sana bir bakire gözüyle bakılabilir demek istemişim.”

“Seks hayatımı neden başkalarının önünde tartıştığımızı sorabilir miyim?” Sesim gittikçe yükseliyordu.

“Dürüst olalım Emely,” dedi soğukkanlılığını koruyarak. “En son ne zaman seks yaptın?”

Yanaklarımı şişirip ona cevap vermek yerine ağzımdaki havayı dışarı saldım. *The Beatles* grubu ilk albümünü ne zaman yaptı demiştin?

Herkes bana baktı. Kulaklarıma kadar kızarmıştım.

“Gördün mü?” dedi Alex. “Sen bile hatırlamıyorsun.”

Dudaklarımı sıktım. “Elbette hatırlıyorum! Ama bu seni hiç ilgilendirmez!”

“Hatırlamıyor.” dedi Alex, melodik bir şekilde.

Ben ne iğrenç bir insana en iyi arkadaşım diyordum ve boynunu neden bu vakte kadar kırmamıştım acaba?

“Utanma Emely,” dedi Elyas, bana doğru biraz daha kayarak. “Ben de üç aydır seks yapmıyorum.”

Üç ay mı? Dalga mı geçiyordu bu benimle? Neden evelsi günden beri dememişti?

“Bu, Elyas için çok uzun bir süre.” dedi Andy.

“Alex, senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.”

“Hadi yaa. Kötü anlamda söylemedim ama bu bir gerçek.” Omzunu silkti.

Gözlerimde en karanlık bakışım belirdi. “Sırf, *Bay ‘sadece gözlerine bakarak ne istediğini anlıyorum ve seninle oynamayı seviyorum ve seksin acelesi yok ve ben de çok seksiyim’* yanında oturuyor diye açamazsın o koca ağzını!” Sebastian’a özür dileyen gözlerle baktım. O da elini kaldırıp bu tanımlamayı dert etmediğini işaret etti.

“Bir şey söyleyeceğim. ‘Seksin acelesi yok’ kısmı dışındaki her şeyi ben sana yaşatabilirim!” diyerek araya girdi Elyas. Sadece dik dik baktım ona.

“Her şeyi ve herkesi bir kenarda bekletmene gerek yok demeye çalıştım sadece.” dedi Alex.

“Ben, her şeyi ya da herkesi bir kenarda bekletmiyorum. Sadece senin aptal ağabeyini! Artık konuyu değiştirelim olur mu?”

“Aptal?” diye tekrarladı Elyas.

“Evet, aptal! Ayrıca beni delirtmeyi bırak artık!” Ama bu tam da yapmayı planladığı şeydi. Güldü. Dişlerimi gıcırdattım.

“Peki ya Luca?” dedi Alex. “Onunla neden buluşmadın hâlâ?”

Bunu söylemiş olamaz değil mi? Öfkeyle baktım ona. Gerçekten de başını koparacaktım bu kızın.

“Luca kim?” dedi Elyas.

Hayır, başını koparmam yeterince acı verici olmazdı. Patates soyacağı ile derisini soyacaktım.

“Söylesene Alex,” dedim. “Sebastian’a *Şirinler* baskılı külotunu gösterdin mi?”

Bu bir savaş ilanıydı. Alex’in kaybedeceği bir savaş. Beti benzi attı.

“*Şirinler* baskılı külot mu?” dedi Sebastian.

Al sana benim iğrenç en iyi arkadaşım.

Ama bunu muzipçe sormuştu Sebastian çünkü *Şirinler* baskılı külot fikri *hoşuna* gitmişti. Tanrım, bu çocuk eşcinsel falan mıydı?

Sonraki yarım saat boyunca suratımı asıp oturdum. Zaman geçtikte ortam yavaş yavaş sakinleşti. Sohbetler de yavaş yavaş sona erince çiftler birbirine biraz daha sokuldu. Sophie ve Andy kimseyi umursamadan öpüşüyordu. Alex ve Sebastian da aynı durumdaydı. Birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldayıp gülüyorlardı.

Bağdaş kurmuş, kasetçalardan Vast’ın “Flames” isimli şarkısını dinlerken düşüncelere daldım. Otlarla oynuyordum. Elyas yanı başımda uzanıp dirseklerine dayanmıştı. Sırtım ona dönük olduğu hâlde beni izlediğini hissedebiliyordum. Böylece gözümün ucundan sürekli onu görmek zorunda kalıyordum.

Emely, senden hoşlanıyorum.

Bu sözleri aklımdan çıkaramıyordum. Sürekli kulaklarımda yankılanıyordu. Ama ona inanamayacağımı biliyorum. Kesinlikle biliyordum. Ya inanabilseydim? Farz edelim...

Farz etmelerle yaşamak istiyor muydum?

İçimdeki ses, Elyas'ın kalbinizi kaptıracağınız türden biri olmadığını söylüyordu. Diyelim ki imkânsız olan şey gerçektir ve Elyas bana karşı bir şeyler hissediyordu. Onun gibi birini nasıl hayatımda tutabilirdim ki? Parmaklarımla rüzgârı yakalamak daha kolay olurdu.

Lise yıllarında yaşadığım duygular baskın çıktı. Göğsüme yerleşmiş zararlı ve bunaltıcı bir madde gibi vücudumu ele geçirmişlerdi. Artık doğru düzgün nefes alamıyordum.

Aynı şeyi asla ama asla yeniden yaşamak istemiyordum. Bir kez daha yaşarsam atlatamazdım.

Bazı insanlar incinmekten korktukları için maskelerinin ardına saklanırlar.

Sebastian'ın bu sözleri aklıma kazınmıştı. Arka planda bir yerlerde uğuldayıp duruyorlardı.

Evet, Elyas kalbimi kırmıştı ama bu, hikâyenin sadece bir parçasıydı. Bastırılan duygular er ya da geç onları duymazlıktan geleme-yeceğiniz kadar çok bağırmaya başlıyordu. Elyas'tan sonra yaşadığım ilişkilerin yüzeysel ilişkiler olması tesadüf değildi. Bilinçaltım beni başka insanlarla derme çatma ve risksiz ilişkiler kurmaya itmişti. Aşkım yeterince güçsüz ve duygularımı kontrol etmek yeterince kolay olduğunda kendimi iyi hissetmiştim.

Aşk, bir armağandı; hayatı yaşamaya değer kılıyor ve çok daha güzelleştiriyordu. Aşkın aynı zamanda öyle büyük bir gücü vardı ve öyle büyük bir belirsizlik içeriyordu ki insanları çok rahat öldürebiliyordu. Aşk, var ettiğiniz her şeyi yerle bir edebilirdi. Aşk, bir insanın kendinden nefret etmesine sebep olabilirdi.

Başımı öne eğdim. Şarkının melodisi öyle hüzünlü öyle duygu yüklüydü ki bir an kuş gibi hafıflıyor, bir sonraki an bedenimin, belirsizliğin yutabileceği derinliklere çekilebilecek kadar ağırlaştığını hissediyordum. İpeksi ve akıcı şarkı sözleri, sanki özellikle bu an için yazılmış gibi

melodinin üzerinde uçuşuyordu. Şarkının her bir satırı durumuma o kadar uygundu ki tüylerim diken diken oldu. Alevlere bakıp yükselişlerini, kıvranımlarını ve altlarındaki odunu yiyip yutarken geri çekilişlerini izledim. Dallar, her bir çitirdamayla biraz daha çökerek ve sonunda ısıya yenik düşerek biraz daha tüketiyorlardı yaşamlarını. Bir süre sonra geriye kalan tek şey, hayat döngüsünü hatırlatan bir kül yığını olacaktı.

Ateşe doğru eğildiğimde sırtımda hafif bir dokunuş hissettim. Bunun bir rüya olup olmadığından emin değildim. Dokunuşu hissettiğim yerden bir sıcaklık yayıldı sırtımın tamamına. El, omurgamda nazikçe yukarı doğru ilerleyip ardında bir karıncalanma bıraktı. Farklı bir dokunuştı bu. Şefkatin sevgi dolu jesti gibi bir şeydi.

“Elyas...” dedim titreyen bir sesle. Elini çektiğinde sıcaklığın yerini hiç de hoş olmayan bir soğukluk aldı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, olduğu yerde doğrularak. İyice yakınımaya gelip o da benim gibi otlarla oynamaya başladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. Sesi, o güzel sesi. Bir ahtapotun avına sarılan kolları gibi kalbimi sardı.

Başımı evet anlamında salladım.

Hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey.

Elyas, kolunu uzatıp odun toplarken elimde oluşan çizgiğin üzerinde gezdirdi elini. Sanki benim bir kâğıt mendil kadar inceymiş gibi tepki verdi elim.

“Eline ne yaptın?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Parmakları yaranın üzerinde geziyordu.

Elimi çektim. “Ateş yakmak için topladığım çalı çırpı evcilleşmeyi reddetti.” dedim.

Güldü. “Kendine gerçekten de daha iyi bakmalısın Emely.”

Başımı tamam anlamında sallayıp yan tarafa baktım. Düşüncelerim beni son derece tutarsız bir ruh hâline sokmuştu. Gözlerinin içine bir kez bakmam benim sonum olurdu. Beni uçurumun kenar-

rından aşağı yuvarlayacak son hamle olurdu bu. Her zamanki gibi o gözlerin içine dalıp tüm gücümü yitirirdim. O da bana istediğini yapabiliyordu ondan sonra.

Bir iki nefes aldıktan sonra tenime bir damla su değdi. Sonra birkaç damla daha derken bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Şans benden yana dönüyordu. Hem de tam zamanında.

Andy'nin, "Hay aksi!" dediğini duydum.

"Kasetçalar!" dedi Sebastian. Ayağa kalktı. Ceketini çıkarıp kasetçaların üstüne örttükten sonra eline alıp arabaya koştu. Biz de ayaklandık.

Sophie, deli gibi battaniyeleri toplamaya başlarken, "Lanet olsun! Battaniyeler ıslanıyor!" diye bağırdı.

Elyas, orada öylece durup iç çekti. Sebastian'ın daha önceden hazır ettiği dört kova suyu, yağmura rağmen, söndüğünden emin olmak için ateşin üzerine boca ettim. Beyaz keskin bir duman yükseldi ateşten. Sophie ve Andy, elleri kolları dolu bir şekilde çadırlara koşular. Sebastian tekrar gelip son battaniyeyi de aldı ve Alex'in başının üzerinde tuttu. Başka bir şey kaldı mı diye etrafa bakındım ama şişelerden ve bira kutularından başka bir şey kalmamıştı.

"İyi geceler Elyas," diye seslendim kapüşonumu başıma çekip kaçarken.

Alex ve Sebastian, bizim çadırın önünde dikilip bana yıllarca sürecekmış gibi gelen bir vedalaşma faslına geçmişlerdi. Yanlarından kıvrılarak geçip çadırın içine girdim. Saçlarımdan sular damlıyordu. Giysilerim ıslanmıştı. Kotumu üzerimden sıyrıp sırt çantamı açtım. Pijama altı çıkardım bir tane. Maalesef pijama üstü almayı unutmuştum. Pijama altını giyip Alex'in çadıra gelmesini bekledim. Bitmek bilmeyen bir bekleyiş oldu benim için.

"Ödünç alabileceğim ince bir kazağın ya da tişörtün var mı?" diye sordum. Benim tersime Alex tam bir seyahat çantası hazırlamıştı.

“Tabii ki,” dedi çantasının fermuarını açıp içini karıştırırken. “Al bunu. Bu sana uyar.” Bana siyah bir tişört uzattı. Hemen üstüme geçirdim.

“Bu çok iyi oldu. Teşekkürler.”

Burnunu kırıştırdı. “Bu öğleden sonra çantamla dalga geçişin aklima geliyor da!”

“Evet, dalga geçtim çünkü buraya bir geceliğine geldik. İki aylığına değil.”

“Her duruma hazırlıklıyım ben. Sen de bundan nasipleniyorsun şu anda.” Gerinip pijamalarını giydi o da. Mavi ipek pijamalarını üstüne geçirdiğinde bir süre sessiz kaldık.

“Hayırdır?” dedim.

Bir of çekti. “Sebastian’ı özledim.”

“Daha on dakika önce ayrıldınız.”

“Biliyorum. Çooook uzun bir zaman!” Çenesini ellerine dayayıp yüzükoyun uzandı.

“Alex, birkaç saat sonra tekrar göreceksin onu.” Uyku tulumumu yere serip içine girdim.

“O olmadan bir dakika bile yaşayamayacakmışım gibi geliyor. Doğru düzgün vedalaşamadık bile.” diye mırıldandı.

“Çadırın önünde saatlerce vedalaştınız ya!”

“Yine de çok kısa sürdü. Aptal yağmur.”

Hayır, hiç de değil. Güzel yağmur!

Alex de benim gibi uyku tulumunun içine girdi. Cep telefonlarından biri titrediğinde Alex’in çıkardığı hisırtılar bitmemişti daha. Benimkini bulmaya çalıştım ama Alex telefonunu eline alır almaz çılgılık attı. “Sebastian’dan!”

Tekrar sırtüstü uzandım.

“Öyle tatlı ki Emely. Ne kadar tatlı olduğunu hayal bile edemezsin.” Telefonunu kalbinin üstüne koydu. Başımı salladım. “Dur bak

mesajını okuyayım sana!” Oturdu. “Sen gittiğinden beri ne kadar üşüyorum bilemezsin. Senden ayrıldığım an özledim seni. Şimdi kollarımla seni sarmak yerine ağabeyinin yanında yatıyorum ve maalesef o senin gibi sıcak ve yumuşak değil. Emely’e selam söylüyor. O da Emely’i özlüyormuş. İyi uykular Alex. Sevgiler, Sebastian.”

İç çektim. Elyas bana selam söylemişti. Aman ne güzel. İstemeden onu Sebastian ile dip dibe yatarken hayal ettim.

“Çok tatlı değil mi?” dedi Alex.

“Evet öyle. Gerçekten de çok ama çok tatlı.”

“Güzel. Sen de aynı fıkirdesin o zaman.” dedi ayağa fırlayıp.

“Hangi konuda seninle aynı fıkirdeyim?” dedim deli gibi çantasını karıştırıp bir şeyler aramasını seyrederken. “Oraya gidip mesajı için ona teşekkür etmem konusunda.”

“Alex!” diye bağırdım.

“Buralarda bir yerlerde bir yağmurluk olacaktı...”

“Sen beni duydun mu? Beni burada sap gibi tek başıma bırakıyorsun!” Alex bir kere gitti mi yüzünü sabaha kadar göremezdim artık.

“Çok kalmayacağım. Sadece bir öpücük daha!” dedi yağmurluğunu havaya kaldırarak.

“Alex, lütfen gitme.”

“Yemin ederim beş dakika içinde döneceğim. Gerçekten Emely!” Yağmurluğunu giyip çadırın fermuarını açtı.

“Alex!”

“Hemen dönerim.” diye seslendi dışarı çıkıp gözden kaybolurken. Arkasından atabileceğim ağır bir şey aradım çadırın içinde ama hiçbir şey bulamadım. Homurdanarak tekrar sırtüstü uzandım.

“Aptal kız,” diye söylendim kendi kendime. “Hemen dönerim.” dedim onu taklit ederek.

Tabii ya. Burnumdan soluyup saate baktım. Gideli yarım saat olmuştu.

Mumya gibi uyku tulumuma sarılmış bir vaziyette çadırın tente-sine vuran yağmurun sesini dinledim. Yavaş yavaş Alex'ten umudu-mu kestim. Muhtemelen çoktan Sebastian'ın kollarında huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Yana dönüp yanağımı elimin üstüne koydum. Ben de Sebastian gibi birini bulacak kadar şanslı olacak mıydım?

Muhtemelen hayır.

Bulamayacağım garantiydi aslında.

İç çekerek tekrar sırtüstü uzandım. Uyumak istiyordum ama gözlerimi bir türlü kapatamıyordum. Bu aralar sık sık yaşar olmuş-tum bu sorunu. *Aptal Elyas*.

Aptal, yakışıklı, tatlı, şefkatli, çekici, zeki pislik... "İlk sevişmeyi" asla unutmayacağınızı söyler insanlar hep. Bu, benim için geçerli değildi. Ben ilk seferimin anısını başarılı bir şekilde bastırmıştım. Ömrümün son gününe kadar hatırlayacağım tek ilk, ilk öpüşmemdi.

Tekrar yan döndüğümde çadırın fermuarının açıldığını duydum. "Ah, nihayet," dedim. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." diye söylendim.

"Özür dilerim hayatım. Beni beklediğini bilseydim daha önce gelirdim."

Bu. Alex. Değildi.

"Elyas!" diye bağırarak oturdum.

"Lütfen bana vurma!" dedi. Dar aralıktan sürünerek yanıma geldi.

"Defol!"

"Lütfen aşırı tepki gösterme!"

"Gayet makul bir tepki gösteriyorum ben!"

"Ne yapsaydım? Sebastian manyağı kardeşimi bizim çadıra gön-derdin. Orada kalıp Alex'in Sebastian'ı yiyeşini mi dinleseydim? O manzaradan birkaç santim uzakta olmanın ne kadar iğrenç bir şey olduğunun farkında mısın sen?"

Yüzümü ekşittim. Aslında haklıydı ama yine de onu burada kendi çadırımda istemiyordum.

“Kulaklık Elyas. Sen kulaklık diye bir şey duymadın mı?”

“Kulaklığım yok benim. Ayrıca yarım saat boyunca kulağımı parmaklarımla tıkadım.”

“Neden öyle yapmaya devam etmedin?”

“Sebastian’ın eli kalçamda gezinmeye başlayınca daha fazla dayanamadım diyelim.”

Söylediği manzara gözümde canlandı. Kıkırdadım.

“Bana sorarsan hiç de komik değildi,” diye söylendi. “Burada uyuyabilir miyim lütfen?”

“Ah, Elyas,” diye söyledim. “Gidebileceğin üç çadır daha var.”

“Öyle mi dersin? Yvonne ve Jessica çoktan uyudu. Domenic söz konusu bile olamaz ve Andy ile Sophie’nin kaldığı çadırdan gelen sesler de benim çadırımda olanlara beş basacak türden bir şeylerin olduğuna işaret ediyor.”

Harika.

“Ve benim seni burada istememem seni hiç ilgilendirmiyor herhâlde.”

“Lütfen Emely...” Bana yalvarmak için ellerini birleştirdi. “Söz veriyorum sana elimi sürmeyeceğim. Sen istemezsen tabii.”

“Sen var ya sen, vebadan daha bulaşıcı bir şeysin.” dedim sırtüstü uzanıp ondan öteye yuvarlanırken. Bir insan buna daha ne kadar dayanabilirdi ki? Neden bir ara verip bir süreliğine de olsa ondan kurtulamıyordum?

Ama durum buydu işte. Ondan kurtulma gibi bir şansım yoktu. Kaybetmeye mahkûmdum.

“Öyle söyleme.” dedi tatlı bir ses tonuyla.

“Seni yağmurun altında bırakmam lazım aslında.” diye söyledim.

“Bu, başımı koparmayacağın anlamına mı geliyor?” Sesinde şüphe vardı.

“Bunu hak etmediğini söyleyemem.”

“Teşekkürler, Emely. Sana borçluyum.”

“Mustang’i kullanabilir miyim?” diye sordum başımı yattığım yerden kaldırarak.

Güldü. “İyi deneme!”

Homurdanıp başımı tekrar indirdim. Alex’in uyku tulumuna girip olabildiğince yaklaşmaya çalıştı bana ama delici bakışlarımı fark edince geri çekildi. Bir elini başının altına koyup benimle birlikte sessizlik içinde çadırın tavanını seyretti.

“Hayır, gerçekten Emely. Ne olursa olsun sana garanti ediyorum. Benim çadırımda benimle uyuyabilirsin.” dedim Alex’in söz verişini taklit ederken. Arkadaşlarınıza her zaman güvenebilirdiniz.

On dakika geçmeden Elyas’ın kokusu, çadırın her yerine yayıldı. Gelmeden önce ekstra losyon falan mı sürmüştü?

“Sen bakire olmadığından kesinlikle emin misin?” dedi sessizliği bozarak.

Gülsem mi yoksa onu öldürsem mi bilemedim. Güldüm ama ona cevap vermek yerine dirseğimle hafifçe kaburga kemiklerine vurdum.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm...”

“O zaman,” diyerek devam etti neşeyle. “Bir manimiz yok.”

“Ne için bir manimiz yok?”

“Tutuculuğundan vazgeçip hemen burada özgürce seks yapmamız için.”

“Konuşmamız burada sona ermiştir. İyi geceler.” O gülerken sırtımı döndüm ona.

“Hadi ama. Sedece bir şakaydı.” dedi beni daha da sinir ederek.

Dirseklerimin üzerinde yükselerek, “Elyas, gerçekten,” dedim. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

“Ne için ne yapman gerektiğini söyleyeyim?”

“Sana şimdi ‘Tamam Elyas, benimle yat’ desem beni rahat bırakır mıydın?”

Tavana bakıp düşündü biraz. “Birincisi,” dedi. “Ben bunu daha farklı hayal etmiştim. Yani ‘Tamam Elyas, benimle yat’ biraz donuk geldi bana.”

Tekrar uzandım. Bunu ona sormak da nereden gelmişti aklıma?

“Bir gün senin odana gizlice girip Eva’yı camdan aşağı atma fikri vardı aklımda,” diye devam etti. “Sonra sen uykunda benim adımları sayıklarken dikkatli bir şekilde yanına uzanacaktım. Sonra da ellerimi yavaşça vücudunda gezdirirken boynunu öpmeye başlayacaktım.”

“Elyas!” dedim. Yüzüm kızardı.

“İyi de sen sordun?”

Bir süre konuşmadık.

“Öyle desen ne yapardım bilmiyorum,” dedi daha ciddi bir ses tonuyla. “Son beş aydır seni düşünmediğim tek bir an yok. O yüzden muhtemelen üç hafta boyunca yataktan çıkmama izin vermezdim.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Muhteşem bir cevap. Gerçekten muhteşem bir cevap.”

Elyas, bir süre susup onun ellerini vücudumda gezdirdiği hayaliyle baş başa bıraktı beni...

İğrenç!

“Sen ne söylememi isterdin?” diye sordu.

Bu soru, beni düşüncelerimden çekip aldı. Güzel soruydu ama. Ben ne demesini beklemiştim?

“Hiçbir şey,” dedim, sanki hayal kırıklığım görüldüğünden daha fazlaymış gibi bir ses tonuyla. “Bir kez daha haklı çıkmak istedim sadece.”

“Hangi konuda haklı çıkmak istedin?”

“Senin pisliğin teki olduğun konusunda.”

Derin bir nefes alıp saçını düzeltti. “Hadi Emely. Beni parmağında oynatabileceğini sen de en az benim kadar biliyorsun. Hatta şu an yaptığından çok daha fazla.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. Yine aynı şey oldu. Şu narin ve hoş karıncalanma. Ama kamp alanını inleyen kükremeye aniden sona erdi karıncalanmalar. Uyku tulumumu çeneme kadar çektim. “Burada ayı mı var?”

“Bilmiyorum.” dedi Elyas fısıldayarak. İkimiz de dinledik.

“O kadar yüksek sesle değil!” dedi bir kadın sesi.

Sophie.

Alnımı kırıştırdım.

“Özür dilerim bebeğim ama beni tahrik ediyorsun.” Andy miydi bu? Birkaç saniye ses çıkmadı.

“İtiraf etmem gerekirse Andy’den biraz korkuyorum.” diye fısıldadım.

“Bir de beni o çadıra gönderecektin.” diyerek fısıltıyla karşılık verdi Elyas. Titredi. Birkaç saniye sonra gülmeye başladık. Daha önce Andy ve Sophie gibi bir çiftle karşılaşmamıştım. Hem kırk yıllık evli çiftler gibi sürekli tartışıyorlardı hem de hâlâ tutkulu bir ilişkileri vardı. Evlendikten sonra hangisinin sözü geçecek acaba diye merak ettim.

Elyas ve ben gülmeyi bırakıp sessiz kaldık yine.

“Hiç değilse biraz üzgün müsün bari?” dedi aniden.

“Hangi konuda?” dedim gözlerimi kırıştıtararak.

“İskelede oynadığın oyun konusunda.”

“Ha o mu?” dedim gülerek. “Yüzünün hâli! Çok komikti.”

“Yaptığın şey komik falan değildi. Çok kabaydı. Çok ileri gittin.” El yordamıyla uyku tulumunun fermuarını arıyordu. “Demek istediğim, bana acımasız davranmana alışığım ama bu her zamankinden kötüydü. Bir daha yüzüme bakmayacağını düşündüm gerçekten.”

“Elyas,” dedim. “Sence de biraz abartmıyor musun? Söylediğin kadar acımasız davranmıyorum sana. Öyle davranıyorsam da hak ettiğin içindir.”

“Bana, söyledikim kadar acımasız davranmıyor musun?” dedi yüksek sesle. “Emely, sanırım bazen ne kadar kaba olduğunun farkına varmıyorsun. Bazen hak ediyorum ama gölde yaptığın şu şey hiç adil değildi.”

Gerçekten de onun iddia ettiği kadar kötü müydüm? “Pekâlâ, göldeki olay biraz zalimce olabilir.” dedim.

“Biraz diyorsun öyle mi?”

“Tamam,” dedim. “Kısmen zalimce olabilir. İyi de ne yapmamı istiyorsun? Özür diledim ya zaten.”

“Öyle bir şey yapmadın!”

Madem lafını ettin... “Haklısın. Tamam, resmen söylüyorum: Özür dilerim. Oldu mu?”

“Evet ve bir daha böyle bir şey yaparsan gerçekten üzüleceksin!” kollarını göğsünde kavuşturdu ama güldüm sadece.

Biraz süre sessizlik oldu.

“Söylesene,” dedim sessizliği bozarak. “Neden beni Domenic konusunda uyarmadın daha önce?”

“Uyardım ya,” dedi. “O gece kulüpteysen. Yüzüme nasıl güldüğünü hatırlatmayayım istersen.”

Üzerinden birkaç ay geçmişti ve ben neredeyse unutmuştum. “*Fark edemeyecek kadar saf olabilirsin,*” demişti. “*Ama o çocuğun tek derdi seni yatağa atmak.*”

“Yüzüne gülmemi bana karşı kullanamazsın.”

“Tamam,” dedi. “O zamanki durum düşünüldüğünde tepkin hoş görülebilir.”

O zamanki durum mu? O zamandan beri bir şey değişmemişti. Yoksa...

Hayır, elbette hiçbir şey değişmemişti. Ben tipik bir kadın gibi davranıyordum. Her şeyi fazla deşiyordum.

“Onunla aramızda bir şey olsaydı ne olacaktı?”

“Seninle bir daha cenazende görüşürdük artık.” Şaka yapıyor gibi gelmedi bana ama hafiften gülmeden edemedim.

Yağmur hafifliyordu. Çadırın yağmur tentesinden ve tavanından içeri sızan ay ışığı sayesinde Elyas’ın yüz hatlarını görebiliyordum. Yüzükoyun yatıp yanağımı çapraz yaptığım kollarıma dayadım. Elyas, sırtüstü yatmış boşluğa bakıyordu.

Aklından neler geçiyordu?

Bunu asla itiraf etmeyecektim ama onun yanında uzanıp onu dinlemekten hoşlanıyordum. Bana piyano çalmanın onun için ne demek olduğunu anlatışını hatırladım. Büyülenmişim. Onun anlattıklarını saatlerce bıkmadan dinleyebilirdim. Ne kadar kötü hissederse hissetsin piyano çaldığında kafasının boşaldığını ve çevresinde olup biten her şeyi unuttuğunu söylemişti.

Düşünmek zorunda olmama fikri harika gelmişti kulağıma. Onu kıskanmıştım. Ben hiç yapamamıştım bunu. Kitap okumak işe yarıyordu ama yine de araya düşünme fasılları giriyordu çünkü çok az hikâye beni kafamdakilerden uzaklaştırabiliyordu.

“Bu arada aklıma gelmişken şu üç aydır seks yapmadığım hikâyesi tam olarak doğru değil.” dedi.

İç çektim. Konuşmamasının bazen daha iyi olduğunun deliliydi bu cümle. “Neden şaşırmadım acaba?” dedim.

“Yanaktan öpme olayını çıkarırsak üç ay oluyor. Üç ay bir hafta, aslında.”

Şimdi de benim aklımdan geçenleri yüksek sesle bana söylüyordu. *Şu anda beni duyabiliyorsan kafamın içinden çık Elyas!*

“Çok komik.” dedim.

“Sence bunu ikinci kez yaşama şansım olacak mı?”

“İhtimal düşük.” dedim. Güldüm. Maalesef o da gördü güldüğümü.

“Önümüzdeki on yıl içinde bile mi?”

“On yıl sonra muhtemelen beni artık hatırlamayacaksın bile.”

“On yıl sonra sen ikinci çocuğumuza hamile olacaksın.” diyerek düzeltti beni.

“Hiç de değil!”

“Gördün mü? Yine aynı şeyi yapıyorsun!” Bana gaddar bir bakış attı.

“Neyi yapıyorum?”

“Farkına varmadan kaba davranıyorsun bana.”

Güldüm. “Hayır, gerçekçi oluyorum. Sakın ciddi olduğunu söyleme bana.”

“Emely... Bazen...”

“Bazen?”

“...Ağzına bant yapıştıracağım!”

“Ben de senin ağzına!” Güldüm.

Hangimizin pratik zekâya daha çok ihtiyacı olduğunu tartıştık. Elyas epey çabalıyordu ama benim pratik zekâmın yanında onunkisi sönük kalıyordu. Onu açık ara yenmiştim.

“Sana bir şey sorabilir miyim Emely?” dedi bir süre sonra.

“İçimden bir ses hayır dememin daha iyi bir fikir olduğunu söylüyor.”

“Luca kim?”

“Ah, biliyordum!” Yüzümü ellerime gömüp inledim. Alex, öfkemden nasıl nasibini alacağını bilmiyordu.

“Kim o?”

“Hiç kimse.” dedim.

“Hoşlandığın biri mi?”

“Elyas bunu seninle konuşmayacağım.”

“Neden?”

“Çünkü seni hiç ilgilendirmiyor.”

Uyku tulumunun üstünü düzeltti. “Bence beni ilgilendiriyor.”

“Neden bu fikre kapıldın?”

“Arkamdan birileriyle internette yazışıyorsan bu beni ilgilendirir.”

Ağzım açık kaldı. “Yazışmak” mı demişti o?

“Sen nereden biliyorsun?” diye patladım. Sonra anladım: Alex! “Tanrım, onu öldüreceğim! Yemin ederim, bu sefer onu öldüreceğim.” Sadece en acı verici yöntemin ne olacağına karar vermem gerekiyordu. Saçlarını tek tek yolarak mı? Kendi alışveriş poşetleriyle ölene dek döverek mi? Tırnaklarını mı sökmeliydim? Yoksa ses tellerini mi kesmeliydim? Hatta daha iyi bir fikrim vardı: Bu saydıklarımın hepsini yaptıktan sonra boynunu koparabilirdim.

Nefes almam zorlaştığı için yüzümü öne eğdim. “Pekâlâ Elyas. Ne söyleyeceksen söyle de bitsin bu iş. Hadi geç dalganı.”

“Dalga geçmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Yok muydu?”

“Hayır.”

“Peki *ne* yapmak gibi bir niyetin vardı?”

“Sadece ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istedim.”

“Bunun senin için ne önemi var ki?”

“Öylesine soruyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Söylersen rahat bırakacak mısın peki?”

Başını evet anlamında sallayıp gözlerime baktı.

“Evet, ondan hoşlanıyorum.”

“Çok mu?”

“Ne aptal sorular bunlar böyle Elyas?”

“Sorularım aptal falan değil,” diyerek cevap verdi. “Peşinden koşup durmamın bir anlamının olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Hiçbir zaman bir anlamı olmadı ama şu ana kadar bu seni durdurmadı.”

“Ondan *çok* hoşlanıyorsun. Öyle mi?”

İç çektim. “Evet, ondan hoşlanıyorum ama onunla ilgili çok şey söyleyemem çünkü yüz yüze görüşmedik hiç. Tatmin oldun mu?”

“Neredeyse.”

“Neredeyse de ne demek?”

“Hiç görmediğin birinden benden daha çok hoşlanmanı anlamıyorum demek oluyor.”

“Elyas, ben herkesten senden hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyorum. Onları görsem de görmesem de.” diyerek cevap verdim dudaklarında hafif bir gülümseme fark ederek. Tanrım, neden beni bir kere olsun ciddiye almıyordu ki?

“Benden farklı biri öyle mi?” dedi.

“Senin tam tersin olduğu söylenebilir.”

“Belki de ona sana nasıl biri olduğunu göstermesi için bir şans vermişsindir. Hani şu bana asla vermediğin o şans.”

“Ben sana o şans vermiyor değilim. Seni zaten tanıyorum.”

“Beni tanıdığını *zannediyorsun*.” Yine gözlerimin içine bakıp iç çekti. Duraksadı. Sonra ağzını açtı ama tekrar kapatıp başka tarafa baktı.

İkimiz de bir şey söylemedik. Alıp verdiğimiz her nefeste birbirimize ne kadar yakın yattığımızı daha çok fark ettim. *Kokusu*. İçime çektiğimde bal gibi kokuyordu. Neredeyse kendimden geçiriyordu beni.

Gözlerimi kapattım. Aylarca Elyas’ın kullandığı parfümün ne olduğuna takılıp kalmıştım. Geçen hafta kimseye itiraf etmeyeceğim bir şey yaptım. Bir parfüm mağazasının önünden geçmiştim. Ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni mağazadan içeri soktu. Gizli ajan gibi beş dakikada bir omzumun üstünden arkama bakıp tüm rafları tek tek dolaştım. Yaklaşık bir saat sonra erkekler için üretilmiş hemen hemen her ürünü koklamıştım. Erkekler için üretilmiş canlandırıcı bir kremi ve bebekler için üretilmiş açık mavi bir duş jeli bile koklamıştım. Hiçbir sonuç elde edememişim. Butikten çık-

tığımda kendimi çuvallamış ve hayatımda bir şahsiyetsizliğe daha imza atmış gibi hissetmiştim.

Bu sorunu çözmemin iki yolu vardı. Ya Elyas'ı döve döve bayıltıp kokusunu incelemek için bir laboratuvara götürecektim ya da bütün cesaretimi toplayıp kendisine soracaktım!

Birinci seçeneği daha çok sevdim ama uygulamak için karmaşık bir plan yapmam gerekiyordu. Öyle olunca ikinci çözümü uygulamaya karar verdim. Yirmi kadar derin nefes aldıktan sonra sordum.

“Söylesene Elyas, hangi parfümü kullanıyorsun?” Parmaklarımla oynadım.

“Hımm?” dedi dikkati dağılarak. “Neden sordun? Parfüm kullanmıyorum ben.”

“Çok komik. Sürekli alıyorum o kokuyu.”

“Hayır, gerçekten. Ben parfüm kullanmam,” dedi ısrarla alnını kırıstırıp bana bakarak. “Ben, asla, parfüm ya da tıraş losyonu kullanmam. Aldığın koku benden gelmiyordur.”

“Nereden geliyor bu koku o zaman?” dedim.

“Hangi koku? Ben bir koku almıyorum.” Tişörtünü çekiştirip buruna götürdü. “Çamaşır deterjanımın kokusunu alıyor olabilir misin?”

Bir saniye... Bu işte bir terslik vardı.

“Ya da deodorantım olabilir mi? Birkaç gündür yeni bir deodorant kullanıyorum.”

Kendimi uyku tulumumun içine gömdüm. Çanları bir tek ben mi duyuyordum acaba? Evet, tehlike çanları. Bu hiç iyi değil... İyi değil... Hiç ama hiç iyi değil. Tanrım, bu doğru olabilir miydi? Şu anda *güzel parfümlü Elyas*'ın yanında yatmıyordum. Hayır, *benim doğal kokum güzel hödüğünün* yanında yatıyordum.

“Neden sordun? Kötü... Kötü koktuğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu şaşırarak.

Bu iyiydi işte. Kokusu beni kendimden geçiriyordu. O da kalkmış kötü kokmaktan endişeleniyordu.

“Biraz.” dedim.

“Biraz mı?” dedi. Tedirgin olmuştu.

Kıkırdadım.

“Hadi ama. Ciddi misin sen?”

“Hayır. Sakin ol. Kötü kokmuyorsun.” dedim uyku tulumunu aşağı iterek.

Bakışlarındaki rahatlamayı görebiliyordum. “Ama?” dedi.

Harika. Kendimi nasıl bir şeyin içine sokmuştum ben?

“O kadar. Sadece sürekli burnuma gelen... bir kokun var.” dedim.

“İzninle nasıl koktuğumu sorabilir miyim?”

Yanağımı ısırdım. “Söylemek zor. Keskin ve tatlı bir koku.”

Elyas, tekrar tişörtünü kokladı. “Tatlı...” diye mırıldandı ne demek istediğimi anlamayarak.

Belki de öyle bir kokusu yoktu. Ben uyduruyordum. Hayalet koku? Böyle bir şey var mıydı? Hayır, lanet olsun. Ben uydurmu-yordum. Şimdi yine gelmişti kokusu. Bir insanın doğal kokusu nasıl böyle olabilirdi?

“*Senin* güzel koktuğunu düşündüğümü biliyor muydun?”

Tüylerim ürperdi. “Elyas,” dedim. “Kapat bu konuyu.”

“Neden? Duymak istemediğin için mi yoksa zaten bana inanma-yacağın için mi?”

Cevap vermedim.

Nefes almakta zorlanıyordum. O da yüzüme bakmak için yan döndü. “Söylediklerime asla inanmayacaksın değil mi?” dedi.

Turkuaz yeşil karışımı gözlerinin içine baktım. Bir anda bana çok yakın göründüler. Anında avuç içlerim terledi. “Sana inanmak istiyorum.” dedim cevabımın dürüstlüğüne kendim de şaşırarak.

“Peki neden inanmıyorsun öyleyse?”

Çünkü senin gibi birinin benim gibi biriyle ilgilenmesini aklım almıyor da ondan.

Boğazım kurumuştı. Yutkundum. “Bilmiyorum.”

“Bana güvenmiyorsun. Onun için mi?” Sesi incelmışti.

Omuz silktim.

“Emely,” dedi fısıldayarak. “Ben sana yalan söylemiyorum. Sana ne diyorsam o.” Bir süre sustu. “Kamp ateşinin yanında söylediklerim de doğru.”

“Hani şu tutucu olduğum konusu mu?”

Güldü. “Hayır. Sana senden hoşlandığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Aslına bakarsan senden çok hoşlanıyorum Emely.”

Bütün tüylerim diken diken oldu.

“Buna inanıyor musun?” dedi.

“Ben... Bilmiyorum.”

“Peki doğru söylediğime yemin etsem?” Sesinin yumuşaklığı sisten bir duvak gibi sardı beni.

“Ben...” Uyku tulumumun içine gömüldüm yine. “Yani... Ne demeye çalışıyorsun?”

Bir süre bana baktı. “Bana bir şans ver Emely. Tek bir şans.” diye fısıldadı.

Hemşire, elektroşok cihazı lütfen!

Kalp atışlarım üç saniyeliğine durdu. Karnıma kramp girdi.

“Emely, bana inanmakla ne kaybedersin ki? Herkese verdiğin şansı bana da ver. Bana güvenebileceğini ispat etmem için bana bir şans ver ve söylediğim ya da yaptığım her şeyin arkasında kötü niyet aramaktan vazgeç. Birbirimizi gerçekten tanıyabilmemiz için bize bir şans ver. Tek istediğim bu.”

Ne kaybederdim?

Çok fazla bir şey değil. Sadece son derece önemsiz bir şeyi kaybederdim.

Kalbimi.

Ellerime baktım. Elyas çok samimi, çok dürüst görünüyordu. Onu gerçekten de yanlış tanımış olabilir miydim? Bitmeyen güvensizliğim yüzünden her şeyi mahveden ben miydim?

Belki de... Belki de ona inanmayı *denemeliydim* en azından. Benden bu kadar tatlı sözlerle istediği şansı vermeli miydim ona?

Korkularıma rağmen her şey evete işaret ediyordu. Dudaklarımdan dökülmesi neredeyse imkânsız bir karar verdim sonunda.

“Her şeyi mahvetme ama.” dedim.

Yapabileceğim tek şey, ona ne kadar güvendiğimi kısmen de anlamasını dileyip bunun için dua etmektir. Yüzünde beliren gülümseme sonunda dans eden gözlerine ulaştı. “Mahvetmeyeceğim.” diye fısıldadı kararlı bir şekilde.

Bakışı öyle içime işliyordu ki bir milim bile kıpırdamadığım hâlde karşı koyamadığım görünmez bir şerit beni ona doğru çekti.

Başımı tamam anlamında salladım.

“Artık uyuyabilir miyiz?” dedim.

“Elbette.” dedi gülümseyerek.

“Peki o zaman... İyi uykular Elyas.”

“Tatlı rüyalar canm.”

Bir anlığına ona baktıktan sonra sırtımı döndüm.

Uyu.

Uyuyabileceğimden şüpheliydim.

Çadırda bir saatten uzun bir süre uyanık kalarak vücudumu ve zihnimi rahatlamaya zorladım ama boşunaydı.

Koyun saymayı bile denedim ama saydığım koyunların dönüşümlü olarak kahverengi tüyleri, turkuaz gözleri ya da sadece çitin üstünden atlamak yerine sırtıma masaj yapmak isteyen yumuşak elleri vardı.

Benim tersime Elyas, belli ki sorunsuz bir şekilde uykuya dalmıştı. Epeydir kıpırdamıyordu. Yağmur hafiflemişti. Sessizliği bozan tek ses, Elyas'ın düzenli nefes alıp verişleriydi. Neden öyle düşündüğümü bilmiyorum ama duyduğum en güzel seslerden biriydi. Basit bir nefes alıp verme sesi. Her insanın günde binlerce kez yaptığı bir şey. Ama Elyas'ın nefes alıp verışı nedense daha anlamlıydı.

Ve bazı insanlar da incinmemek için bir maskenin ardına saklanırlar. Sebastian'ın kelimeleri yankılandı zihnimde. Beni ya da Alex'i değil de Elyas'ı mı kast ettiğini merak ettim. Bütün o yüzüstü tavırları ve şakaları onun gerçek duygularını mı saklıyordu?

Mümkün değil.

Yoksa?

Düşüncelerimin içinde debelenip durdum ama asla bir karara varamadım. Emin olduğum tek şey içimdeki arzuydu ve o arzuya teslim olduğum an kendimi onun kollarında bulacaktım.

Çılgınca bir arzuydu. Üstesinden gelemiyordum. Ona sokulmak istiyordum.

Sokulsam muhtemelen uyanmayacaktı ama buna cesaret edemedim. Beni yakalama ihtimali çok düşük de olsa risk çok büyüktü.

Yapmak istediğim şeyi bastırmaya çalıştım. Elyas'a sırtımı dönüp gözlerimi kapattım. Kendimi sonuç vermeyen uyuma çabama adadım.

Bir süre sonra hafif bir hışırtı duydum. Ben ne olduğunu anlamadan hışırtı kesildi ama yine de kulak kesildim. Sonra tekrar başladı. Bu kez hışırtı kesilmedi. Sanki Elyas bana yaklaşıyormuş gibi daha yakından gelmeye başladı. Hareketsizdim. Kıpırdamıyordum.

Karnı sırtıma değdiğinde nefesimi tuttum. Yavaşça ve neredeyse anlaşılmayacak şekilde vücudunun geri kalanını da benim vücuduma bastırdı. Dizlerini benim dizlerimin arkasına yerleştirdi. Kalbim

ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Elyas'ın kalp atışlarımı duymasından korkuyordum. Kolunu nazikçe üzrime koyup göğsümün üzerindeki elimi tuttu. Dokunduğu yerler yanıyordu. Sıcaklık her yerimi sardı. Bu sıcaklık gözeneklerimden tenimin içine oradan da en derin bölgelerime doğru ilerledi.

Yüzünü enseme dayadı. Derin bir nefes aldığı anda burnunun tenimi okşadığını hissettim. Vücudum hareketsiz kalmıştı. Onun kollarında yatıp her anını içime çekerken uyuma numarası yapıyordum. Hücrelerimden geçip göğsümde yoğunlaşan bir mutluluk hissiyle doldu her yanımda.

Bu sıcaklığı ve damarlarımdaki hafifliği hissedişimi hatırladığım başka bir an daha vardı hayatımda. Yedi yıl önce arkamdan bana sarılan aynı insan tarafından ortaya çıkarılan bir histi. Bana bu duyguyu hissettirecek başka bir insanın daha olmayacağını fark ettim.

Bir sürü insan hayatını boşu boşuna onları tamamlayan diğer yarılarını arayarak geçiriyor. Ama bulutlu bir günde gölge bulmak daha kolay olduğu için bulabildikleriyle yetinmeye razı olup zamanla onları daha anlamlı bir şeyin beklediği fikrini bastırıyorlardı.

Elyas'a direnmişim. Hatta direnmekten fazlasını yapmışım. Ama direnişimin hiçbir şansı yoktu. Kontrol edemediğim bir şeyden kurtulmam mümkün değildi. Bu, kaderdi ve er ya da geç bu kadere boyun eğmek zorunda kalacaktım çünkü Elyas benim diğer yarımdı. Onunla kökleri derinlerde olan, doğaüstü ve hatta neredeyse sihirli bir bağım vardı. Onun yüzüne baktığımda kim olduğumu anlıyordum. Ve o benim gözlerimin içine baktığında hep olmak istediğim insana dönüşüyordum.

Bir insanın diğer yarısını bulamamasından daha kötü olan tek bir şey vardı: onu bulduğu hâlde onun kendisi için ifade ettiği anlamı, kendisinin onun için asla ifade etmeyeceğinden korkması.

Uyku tulumlarımızın ortadan kaybolup ipeksi tüylere dönüşmüş olduğu şu anda bunun nasıl bir şey olabileceğini gördüm...

Bu gece, sadece bu gece, daha önce hiç hissetmediğim şeyi hissetmek istedim. Sadece bu gece hayalimi gerçekleştirmek ve kendimi ikimizin içinde kaybetmek istedim.

Vücudunun sıcaklığını ve nefes alıp verişini hissederek gözlerimi kapattım. Yavaşça, sanki uykumda hareket ediyormuşum gibi yaparak ben de ona sokuldum. Bana daha sıkı sarıldı.

Hissettiğim şeyin Elyas'ı beğenmekten öte bir şey olduğunu fark ettim. Geri dönüşü olmayan bir şekilde âşık olmuştum ona.

BÖLÜM 21

GÖRÜŞMEK ÜZERE

S irtım tutulmuştu. Gerindim. Neden yaylı yatakları olan çadırlar yapmazlardı ki? Ötüşüp duran kuşların gürültüsüne söylenip kalkmak için çok erken olduğuna karar verdim. Gözlerimi açmadan yattığım yerde döndüm.

“Mmm...” dedim alçak sesle. Burası çok güzel kokuyordu... Tatlı, keskin, ferahlatıcı... Sanki şey gibi...

Gözlerimi açtığımda uyuyan Elyas'ın yüzüne bakıyordum. Buru benim burnuma birkaç santim mesafedeydi. Öyle huzurlu öyle rahat bir hâli vardı ki... Sanki bir melek gibi görünüyordu.

Tuhaf diye geçirdim aklımdan. Onca zaman şeytana benzettiğim insan için aklıma gelen ilk kelime *melek* olmuştu. Ama şu anda *melek* doğru kelimeydi. Kapalı gözleri ve yüzündeki kaygısızlık ifadesiyle küçük masum bir çocuk gibi görünüyordu.

Hayatımda ilk kez onun varlığı kendimi küçük hissettirmiyordu bana ve ilk kez onu alenen izliyordum. Pürüzsüz yumuşak teni, zarif çene kemiği, göz kapakları, düzgün burnu ve *dudakları*... Çok seksiydi, rengi çok güzeldi. İlk öpüşmemizin tadı hâlâ dudaklarımdaydı.

Parmaklarımı tarçın rengi saçlarında ve yüzünde gezdirmek için elimi uzattım ama ona dokunmama ramak kala elimi geri çektim.

Ellerimin dokunamadıklarını gözlerimle inceledim. Saçma geliyordu ama hayatımın sonuna kadar her sabah görmek istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum. Onu seyretmekten asla yorulmazdım.

Yüzünün her bir ayrıntısını ve teninin her bir engebesini ezberledim. Tıpkı istediğim zaman çıkarıp bakabileceğim bir fotoğraf gibi hafızamda saklamak istiyordum o yüzü.

Ona biraz daha sokuldum. Çekim gücüne kapılmış, kontrolümü yitirmiştim. Başımı dikkatle çenesinin altına koyup kıvrıldım. Ellerim boynumdaydı. Tüm vücudumu saran sıcaklık ve güven duygusunun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp ikinci kez yüzümde bir gülümsemeyle onun kollarında uykuya daldım.

Yüksek sesli konuşmalar beni uyandırdı. Bu kez nerede ve kiminle olduğumu anında hatırladım. Onun varlığını uykumda bile hissetmişim ve ilk hayalim bir gerçek olarak bekliyordu beni. Nedense gözlerimi açtığımda içimde kasvetli, sevimsiz bir his vardı.

Elyas yoktu.

Çadırda tek başımaydım. Dün gecenin gerçekten yaşandığının tek delili, geride bıraktığı kokusuydu.

Nereye gitmişti? Çok sokularak rahatsız mı etmişim onu? Başımı iki yana salladım. Gece o da aynı şeyi yapmıştı bana. Neden çadırda olmadığını açıklayamadım. Titremeye başladım. O yokken çadır en az on derece daha soğuk geldi bana.

Hatıraların içinde kayboldum. Tekrar ısınmaya çalışırken çadırın fermuarı açıldı.

“Emely-Bemely.” diye ciyakladı Alex içeri girerken.

“Kimleri görüyorum!” diye söylendim. “Ne demiştin sen bana? ‘Hemen dönerim’ gibi bir şeyler mi söylemiştin?” O yokken olanlara bakıldığında bu konuyu fazla uzatmaya niyetim yoktu. Gittiği için ona minnettardım.

Önümde diz çöktü. “Ah, biliyorum ama Sebastian çok tatlıydı. Çikolatadan bile daha tatlıydı! Ne yapabilirdim ki?” İleri geri sallanıyordu.

Sabahın bu saatinde bu kadar neşe fazlaydı benim için.

Gecenin her bir detayını bana anlatmak için can attığı yüzünden belliydi. Gözlerimi devirdim. Elimi yüzümde gezdirip iç çektim. “Pekâlâ, dökül bakalım.” dedim.

“Ah, Emely!” dedi ellerini kalbinin üzerine koyarak. “Çok güzeldi! Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum!”

“İşleri ilerlettiniz yani öyle mi?”

“Evet! Harikaydı. Çok nazikti... Elleri, Emely. Elleri!” Kendini kaybetmişti. “Sebastian, seks tanrısının vücuda gelmiş hâli! Şu anda yürümekte bile zorlanıyorum!”

“Ah, Alex...” diye söylendim. “Gereğinden fazla bu bilgi.” Sabahın bu saatinde gereğinden fazla neşe yetmezmiş gibi bir de başkalarının yaptığı gereğinden fazla seks vardı. Kendimi toplayıp diş fırçamı ve diş macununu bulmak için sırt çantamı karıştırdım ve sonra da Alex’in yanından geçip çadırdan dışarı attım kendimi.

“Neler olduğunu öğrenmek istemiyor musun?” diye sordu arkamdan dışarı çıkarken. Diş fırçama diş macunu sıkarken yanımda durdu.

“İstiyorum ama sabahın bu saatinde değil.” dedim diş fırçasını ağzıma sokarken.

“Saat öğlenin ikisi.” dedi.

“Öyle mi?” dedim. Gecenin kaçına kadar uyanık olduğum düşünülüşünde bu saatte uyanmam normaldi. *Dün gece*, diye geçirdim aklımdan, Alex araya girene kadar.

“Söylesene,” dedi şüpheyle kollarını göğsünde kavuşturarak. “Sabahın erken saatlerinde Elyas’ın senin çadırından çıktığını görmüş olabilir miyim?”

Kalbim bir anlığına durdu. Bu kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Başka tarafa baktım. “Evet, bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini merak ediyorum.” dedim ağzım dış macunuyla doluyken.

“Bu neden bizim hatamız oluyormuş?”

Ağzımdaki dış macununu tükürdüm. “Tahmin et bakalım. Bir seks tanrısıyla ve yürüyemeyen biriyle alakalı.”

“Ah, evet.” Yere baktı ama gülümsüyordu. “Özür dilerim. Planlanmış bir şey değildi... Bir ara Elyas gitmiş.”

“Başka ne yapındı?” dedim dişlerimi biraz daha fırçalayarak. Bana beklenti dolu bir bakış attı. Beyin hücrelerim ne duymayı beklediğini nihayet keşfedene kadar hummalı bir çalışma yaptı. Lanet olsun! Elyas’ın çadıra gelmesini ona şikâyet etmeyi unutmuştum. Bu eksikliği şimdi telafi edebilir miydim yoksa kendimi daha da suçlu bir hâle mi düşürürdüm?

“Ve?” diye sordu sonunda.

“Ve ne?”

“Dudaklarını büzdü. “Bu sabah Elyas’ın yüzünde neden şapşal bir gülümseme olduğunu merak ediyorum.”

Belki de beni nihayet onunla koyun koyuna yatmaya ikna etmesinin tadını çıkarıyordu.

Lanet olsun. Onunla ilgili kötü şeyler düşünmeyeceğime söz vermiştim ama söylemesi kolaydı.

“Neden sırtıttığını ben nereden bileyim?”

“Emely.” Ayağını yere vurmaya başladı. “Aranızda bir şey varsa ve bana söylemiyorsan öldürürüm seni!”

“Saçmalama,” dedim. “Aramızda hiçbir şey yok!”

En azından şimdilik.

Muhtemelen gelecekte de olmayacak.

“Cinayet işlemekten söz etmişken,” dedim ağzımı çalkaladıktan sonra. “Elyas’a Luca’dan bahsetmek gibi bir ökülük yapmışsın.”

Avuç içleri bana bakacak şekilde ellerini kaldırıp başını iki yana salladı. “Yemin ederim ben söylemedim!”

“Peki Luca’yı nereden biliyor o zaman?”

Alex, bir süre düşündü. Sonra kaşlarını kaldırdı. Ayakkabısının ucunu otların üzerinde gezdirdi. “Belki de... Muhtemelen... Bir ihtimal... Sebastian’dan öğrenmiştir.” Sesini yükseltti.

“Sebastian’dan mı dedin sen?” Dik dik baktım ona. “Sebastian’a mı söyledin?”

Bana bu kadar kızmış olabilir miydi? Klinik psikoloji eğitimi alan birine benim, hem de yirmi üç yaşında olan benim, internetten bir çocukla yazıştığımı söylemiş *olamazdı*. Sebastian’ın çekmecesi, şimdiden benim adıma yazılmış psikiyatrik ilaç reçeteleriyle doluydu muhtemelen.

Bu bir yana, Sebastian, Elyas’ın en iyi arkadaşıydı. Bu kız hiç mi yol yordam bilmiyordu?

“Lütfen bana öyle bakma. Düşündüğün gibi değil.” dedi.

“Ama?” dedim devam etmesini işaret ederek.

“Birkaç hafta önce, Sebastian bana senin hayatında birinin olup olmadığını sordu. Kötü bir niyeti yoktu. Meraktan sordu sadece.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Ben de ona karşı dürüst davranıp şu anda internetten yazıştığın biri dışında hayatında kimsenin olmadığını söyledim.” Omzunu silkti.

“Bundan sonra Luca’dan gelen mesajları ona da yönlendirmemi ister misin? Yoksa ona senin anlatmanı mı tercih eder?” Burnumdan soludum.

“Hayır! Detaylara girmedim. Yemin ederim! Şöyle bir bahsettim.”

İç çektim.

“Kızdın mı?” diye sordu.

“Evet! Ama kızmam seni daha önce hiç bu kadar endişelendirmemişti.”

“Güzel. Şimdi bana ağabeyimle aranızda neler olduğunu anlatabilirsin.”

“Anlattım ya zaten. *Hiçbir şey* olmadı!”

“*Bir şeyler* olmuştur.”

“Sadece konuştuk ve sonra da yattık,” dedim. “Ayrı ayrı!” diye de ilave ettim telaşla.

“Siz ikiniz bu aralar pek bir konuşur oldunuz.” dedi.

“Alex, saçmalamaya başladın. Olmayan şeylere olmuş gibi bakıyorsun. Ortada bir skandal olmadığına mutsuz oluyorsun değil mi?” Arkama dönüp kıyafetimi değiştirmek için çadıra girdim.

Alex, beni bir süre daha sıkıştırdı ama ağzımdan tek laf alamadı. Benimle uğraşmaktan sıkılınca da konuyu değiştirip Sebastian’ın onu nasıl baştan çıkardığını detaylarıyla anlatmaya başladı. Kulaklarımı ellerimle kapattım ama daha yüksek sesle konuştu.

Ben giyindikten sonra, sönmüş kamp ateşinin etrafındaki bataniyelerin üstüne oturup kahvaltı eden diğerlerinin yanına gittik.

Elyas’ı görünce tarifi zor ve tuhaf bir hisse kapıldım. Bana biriyle ilk kez seks yaptıktan sonra gözlerinin içine baktığınız anı hatırlattı.

Aklım aptalca davrandığımı söylüyordu ama gel de içime anlat bunu. “Geldiniz mi?” dedi Sebastian. “Kahvaltıda biramız ve Snickers’ımız var. Size ne ikram edeyim hanımlar?”

Bira ve Snickers mı? Kahvaltıyı Alex hazırlamış gibi geldi bana.

“Karar vermek zor,” dedi Alex. “Ben bir öpücük alayım!” diyerek güldü, kahvaltısını almak için otururken. Görünen o ki ilk kez seks yaptığı birinin gözlerine bakarken utanmayan insanlar da vardı.

Ellerimi arka ceplerime koyup etrafa bakındım. Oturacak kadar ıslak olmayan tek yer Elyas’ın yanıydı. Bu, beni neden şaşırtmadı acaba? Biraz tereddüt ederek ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımı görünce gülümsedi. “Günaydın hayallerimin kadını.”

“Günaydın başımın belası.” dedim bir tane Snickers alıp belli bir

mesafe bırakarak yanma otururken.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

Harika. Şimdi de ciddi bir tacize maruz kalıyordum. Uyandığında ona sokulduğumu görmüştü demek. Başka tarafa bakıp çikolatamı açmaya çalıştım. “Çadırların zemini çok rahatsız edici. *Sen* nasıl uyudun?” Ona temkinli bir bakış attım.

“Evet... Biraz rahatsız edici.” dedi ayaklarına bakarak. Sonra birbirimizin gözlerinin içine baktık. “Ama sen benim yanımdayken kötü uyumam mümkün mü?”

Gözlerimi devirdim.

“Olmadı mı?” diye sordu.

“İ-h,” dedim. “Fazla zorlama.”

Bunun üzerine derin bir nefes aldı.

“Biz de şimdi senden bahsediyorduk Emely.” dedi Andy.

Önce ona sonra da diğerlerine baktım. “Benden mi?”

“Elyas’ı senin çadırından çıkarken yakaladıktan sonra bakireliğinden endişe ettik.” Bunu söyledikten sonra ciddi bir yüz ifadesi takınma zahmetine bile girmediği gibi üstüne bir de güldü. Harika. İnsanların arkamdan benimle dalga geçtiklerini öğrenmek çok hoştu. Beni bu acınası duruma düşüren Alex’e bakıp hâlâ geçerli olan çözümü uygulama kararı aldım.

“Biliyor musunuz...” diyerek başladım söze saçlarımla işveli işveli oynarken. “Başlarda Elyas epey çabaladı ama sonra...” dedim hayal kırıklığı mesajı veren bir ses tonuyla. “Olayı biraz... *Erken* bitirdi.”

“Ne?” dedi Elyas yediği çikolatayı boğazına kaçırarak.

“Erken boşalma utanılacak bir şey değil tatlım. Herkesin başına gelebilir!” Diğerleri gülerken göz kırptım ona.

Özellikle Andy, gülmekten yerlere yattı. “Elyas, neler duyuyoruz böyle? Sen McGraw’dan⁹ daha hızlı çıktın öyle mi?” Kendi şakasına

9 John Joseph McGraw. Amerikalı beyzbolsu. (ç. n.)

herkesten daha çok gülüp dizlerine vurdu. Elyas, gözlerini devirip aşağılanmaya sabırla teslim oldu. Herkes nihayet başka konulardan bahsetmeye başlayınca bana doğru eğilip davetkâr bir gülüş attı.

“Emely,” dedi fısıldayarak. “Hemen şimdi çadıra dönebiliriz. Seni dayanma gücüm konusunda ikna ederim. Ve inan bana tatlım, şaşar kalırsın.”

Görüntüler, bir sürü görüntü! Hepsini de aynı anda kafama üşüşen görüntüler!

Yanaklarımdan ateş fışkırırken kafamdaki görüntülerden kurtulmaya çalıştım. Masum bir oğlan çocuğu gibi uyuyan Elyas’ı kesinlikle tercih ederdim. O Elyas ile geçinebiliyordum en azından.

“Senin aklında da benim aklımdan geçenler mi var şu anda?” diye fısıldadı. Sanki daha fazla kızarmam mümkünmüş gibi daha fazla kızardım.

“Aklımdan giyotine konmuş kafan geçiyorsa evet!” dedim.

Güldü. “Şu söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum.”

“İnanmalısın.”

“İnanmazsam ne olur? Öldürene kadar dik dik bakar mısın bana?”

“Bunu yapabilmeyi ne kadar sık istediğimi hayal bile edemezsin.”

Hâlâ pis pis sırtıyordu. Şişesinden bir yudum su içti. “İnan bana hayal edebiliyorum.”

Ağzıma bir parça Snickers atıp huysuz huysuz çiğnedim. “Bütün bu kahkahalardan kurtarabilirdin bizi,” dedim. “Bir dahaki sefere benim çadırıma gelirken seni kimsenin görmediğinden emin ol.”

“*Bir dahaki sefere* mi dedin sen?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

“Kapat çeneni. Ne demek istediğimi bal gibi de anladın.”

Sırtımaya devam etti. “Ne zaman istersen tatlım. Geceyi seninle geçirmek gerçekten hoştu.”

Cevap vermedim. Çikolatamdan bir ısırık daha aldım. Ben Snickers’ı hiç sevmezdim ki.

Kahvaltıdan sonra herkes dağılıp çadırları sökmeye işine girişti. Diğerleri çabucak söktü çadırlarını ama en iyi arkadaşım ve ben çadırı kurarken olduğu gibi sökerken de sorun yaşadık. Alex, konuşarak çadır sökebileceğine inanıyordu belli ki. Aralıksız konuşmaya devam ettiği takdirde çadırın yağmur tentesi kendi kendine sökülse şaşırırmazdım.

Elyas, Sebastian, Andy ve Sophie, yanımızda dikilmiş eve gitmek için takip edeceğimiz en iyi rotayı belirlemeye çalışıyorlardı. Elyas'ın başka bir yoldan gitmeyi tercih ettiğini söylediğine kulak misafiri oldum ama diğerleri onunla aynı fikirde değildi.

Ne diye orada dikilmiş konuşuyorlardı ki? Gelip bize yardım et-seler olmaz mıydı sanki?

“Şu senin erkek arkadaşın.” dedim Alex’e çubuklardan birini yerden sökerken. Alex beş dakikadır birleştirilmiş iki çubuğu birbirinden ayırmaya çalışıyordu.

“Çadır sökmeye de yardım eden bir seks tanrısına sahip olmak beni aşar.” dedi.

Ben pes edene kadar inatçı çadır parçalarıyla biraz daha boğuştuk.

“Hey, seks tanrısı!” diye bağırdım erkelerin olduğu tarafa. Üçünün de başı anında bana döndü.

İç çektim. Erkeklerin kendilerini gözlerinde büyütmeleri gibi bir şey varsa eğer...

“Sen, sen, ortada duran, sana söylüyorum,” dedim Sebastian’ı göstererek. “Buradaki moda uzmanımız çubukları birbirinden ayıramıyor. Rica etsem?”

“Neden söylemiyorsun Alex?” dedi Sebastian.

Elyas ve Andy, kast ettiğimin onlar olmadığını görünce epey hayal kırıklığına uğramışlardı ama sohbetlerine geri döndüler.

Eğer, “Hey, çelimsiz!” diye bağırsaydım üçü de dönüp bakar mıydı yine acaba? Bir dahaki sefere bunu deneyeceğimi not aldım kafa-

ma. Şu anda hâlâ sökmem gereken bir çadır vardı. Sebastian elinden geldiğince yardım etti. Kısa bir süre içinde çadırın bütün parçaları özenle dizilmiş bir vaziyette önümdeydi.

Harika. Hem bir seks tanrısı hem de yardımsever.

Yağmur tentesini ve çadırı beraber katladık. Sonra bı parçaları da kazıklar ve çubuklarla beraber çantaya yerleştirdik. Her şeyi özenle toplayıp diğerlerinin yanına gittik.

Elyas, sohbetini bölmeden gülümseyerek selamladı beni. Nereye bakacağımı bilemeyip yere baktım. Andy'nin yeri göğü sarsan kahkahasını duyunca başımı kaldırdım. Komik bir şeyi kaçırmıştım anlaşılan. Dikkatle Elyas'a baktığımda onun da konuyu kaçırdığını gördüm. Diğerlerine baktım ama hiçbirinin olup bitenden bihaber olduğumuza dair bir fikri yoktu.

"Hey," dedim araya girip gözümü Andy'den ayırmayarak. "Burarlarda ayı olup olmadığını bilen var mı?"

"Neden sordun?" dedi Andy şaşırarak.

Neyi ima ettiğimi Elyas'tan başka anlayan olmadı. Elyas da güldü.

"Şey," dedim başımı kaşıyarak. "Elyas ile dün gece bir kükreme duyduğumuza yemin edebiliriz. Vahşi bir hayvan olmalı." Omzumu silktim. Andy ve Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana baktılar.

Sebastian, ensesini ovuşturup Alex'e baktı. "Ben bir şey duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır," dedi Alex başını iki yana sallayarak. "Burada ayı falan olduğunu sanmıyorum. Nasıl bir sestı duyduğunuz?"

"Çok yüksek bir sestı," dedim. "Ayı sesi gibi geldi bana."

"Tuhaf..." dedi Sebastian. Ayının tam karşısında durduğundan haberi yoktu. Andy'nin alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. Sophie delirmiş gibi bir yüzden diğerine bakıyordu.

"Tuhaf, gerçekten tuhaf," dedi Elyas. "Aslında iki tane olduklarını söyleyebiliriz. Bir ayı çifti..."

Dudaklarımı sıkarak gülüşümü zor bastırdım. Benim tam tersime, Andy ve Sophie'nin beti benzi atmıştı.

"Şey... Biz... Biz de bir şey duymadık." dedi sonunda Andy.

Elyas ile bakışıp güldük. *Sadece ikimiz.* Çok ama çok uzun bir süre. Tam onun pırl pırl parlayan mavi-yeşil okyanusunda eriyecekken başka tarafa çevirdim gözlerimi. Kendimi Alex'in şüphe dolu gözlerine bakarken buldum. Dikkatle inceliyordu beni. *Lanet olsun!* O nereden çıkmıştı şimdi? Casusluk eğitimi mi almıştı bu kız?

Boğazımı temizleyip üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra ona omzumu çevirdim ama hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Andy, teleşla konuyu değiştirip eve gidiş yolundan bahsetmeye başladı. Elyas ile hangi yoldan gidileceğini bir süre daha tartıştılar. Biz de eşyalarımızı arabanın yanına taşıdık. Bütün eşyalar bir gün önce boşaltılırken olduğu gibi yine çabucak yüklendi arabaya. Herkes bir şey bırakmadığından emin olduğunu söyledi ama bagajın yarısı boştu. Görünen o ki yanımızda getirdiğimiz yiyecek ve içecekler epey bir yer kaplamıştı.

Andy ve Sophie'ye son eşyalarını da cipe yüklerken yardım ettim. Yolcu kapısının yanında durup çayıra son bir kez daha baktım. Bu geziyi uzun süre hatırlamak istiyordum. Bu çayıyı son görüşüm olmamasını diledim içimden.

Jan ve Yvonne arka koltuğa geçerken manzaramı bozdular. Alex ve Sebastian motosiklete binmek üzere kasklarını taktılar. Arkalarında, Domenic diz çökmüş bir şeylerle uğraşıyordu. Motosikletini yola hazırlıyordu.

Son motosiklet birkaç metre ötedeydi. Elyas ve Jessica duruyordu motosikletin başında. Konuşuyorlardı. Karnıma kramp girdi.

Elyas, neden onunla dönmemi istememişti? Gerçi hayır derdim ona ama sormamıştı bile.

Elyas ve Jessica, başlarını kaldırıp benim olduğum tarafa baktılar. Hemen arabaya çevirdim başımı.

Geçen gece olanlardan sonra Domenic ile dönmek istemiyordum. Tek seçeneğim ciple dönmekti. En kötü seçenek değildi sonuçta.

“Ah, Emely, unutmadan,” dedi Sophie. “Cadılar Bayramı’nda ne yapıyorsun?”

“Neden soruyorsun?”

“Benim evimde büyük bir parti veriyoruz. Gelirsen sevinirim.”

Kamp maceramız süresince Sophie’nin bana daha sıcak davrandığını fark etmiştim ama partiye davet etmesine şaşırdım yine de.

“Bilemiyorum,” dedim. “O gece çalışabilirim.”

Yüzü asıldı. “Bu, çok kötü olur. Başka biriyle yer değiştirsen olmaz mı?”

“Denerim ama Cadılar Bayramı’nda çalışmak isteyecek çok insan olacağını sanmıyorum.”

“Bir yolunu bulursun,” dedi Andy. “Elyas’a verdiği cevaplara bakıyorum da o konuda gayet yaratıcısın.” Güldü.

“Çok doğru. Oscar kazansan yeri var,” dedi Sophie. “Parlak çocuğun burnunu sürtecek birinin ortaya çıkma zamanı çoktan gelmişti.”

“Ya da başını kaldırmasını sağlayacak birinin.” diye ekledi Andy. Kız arkadaşı düşünceli düşünceli başını salladı onu onaylayarak.

Ne demek istemişti?

“Onun başını çevirerek koparmayı tercih ederdim.” diye mırıldandım.

“İşte ben de tam olarak bu espri anlayışını kast ediyordum.” dedi Andy, son çadırı da bagaja yerleştirirken gülererek.

“Seni anlıyorum,” dedi Sophie. “Ama Elyas’ın üzerine çok gitmeye çalış. Bazen biraz salak olabiliyor. Erkek sonuçta. Ne beklenir ki?” Kendi erkeğine kısa bir bakış atıp bana döndü. “Elyas’ı birkaç yıldır tanıyorum,” dedi. “İnsanların onun iç dünyasında olup bitenleri görmesine izin vermesi biraz zaman alıyor ama bir kez izin verdi mi bütün o salaklıklarının arkasında çok hoş birini buluyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Biz aynı insandan mı bahsediyoruz?” dedim.

“Evet, sanırım öyle,” dedi gülerek. “Bir gün sen de görürsün.” Sophie, bana bakan Jessica’ya doğru baktı.

“Emely?” dedi Jessica.

Bana ilk kez ismimle sesleniyordu. “Efendim?”

“İnanmıyorum Andy, bunu neden yapıyorsun?” dedi Sophie, müstakbel eşinin üzerinden atlarken.

Jessica yanıma geldi. “Ciple gitmemin senin için bir sakıncası olur mu?”

Bu soruyu cipteki son koltuğa oturmak üzere olduğumu fark ettiğimde duymak beni rahatsız etti.

“Şey...” diye mırıldandım.

“Sorun şu ki...” Ellerine baktı Jessica. “Eminim Domenic ile yaşadıklarımı duymuşsundur... Motosiklette arkasına oturmak isteyeceğim son insan o.”

Anlıyorum anlamında salladım başımı.

“Bir de Elyas... Sen de biliyorsun,” dedi. “Deli gibi kullanıyor... Bu raya onunla geldikten sonra saatlerce midem bulandı. O yüzden de eve ciple dönerim diye düşünmüştüm. Benimle yer değiştirmen sorun olur mu?” Motosikletin önünde sırtı bize dönük duran Elyas’a baktım.

İyi numara Bay Schwarz! Gerçekten de iyi numara!

Bütün her şeyin bir oyun olduğu on kilometre öteden bile anlaşılabilirdi. Andy çenesini tutamayıp işin aslını ağzından kaçırduğunda Jessica’ya, Elyas’ın daha iyi bir numara bulması gerektiğini söylemek üzereydim. “Tabii ki Jess. Atla. Elyas, Emely’nin hız yapmaktan hoşlandığını söylemişti zaten.”

Ağzım bir karış açık bakakaldım ona.

“Teşekkürler Emely. Çok nazıksın. Sana borçluyum!” deyip arabaya yürüdü Jessica. Açık kalan ağzımı kapattım. Yüzüm asıldı. Andy, bana yanaştı.

“Onun için yap bunu,” dedi. “Çok çabılıyor. Orta yolu bulmak senin için çok mu zor olur?”

Dudaklarımı oynattım ama bir şey söyleyemedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum öfkeyle.

Cip ve diğer iki motosiklet yola koyulurken kimseyi fırçalamadım. Elyas’ın sırtı bana dönüktü hâlâ.

Sen görürsün diye geçirdim aklımdan sonunda ona doğru yürürken.

Otların neminden ayakkabılarım ıslanmıştı. Her adımda gıcır-dıyorlardı ama Elyas başka tarafa bakmaya devam ediyordu. Tam arkasındayken bile dönüp bakmadı.

Onu alkışladım. “Çok iyi planlanmış bir oyundu, Bay Schwarz.”

“Hı?” dedi bana dönerek.

“Oyun oynamayı kes! Senin ben masumum numaralarına bir sa-niye bile kanmam.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Gözlerimi kısarak baktım ona.

Ağzının bir kenarı hafiften yukarı kıvrıldı. “Emely, tatlım,” dedi. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Şansını fazla zorlama istersen dostum.” dedim ayağımı yere vurarak.

“Hey, Emely,” dedi. “Seni motosikletimle götürüp götüremeye-ceğimi sormak istiyorsan utanmana gerek yok. Seni götürmekten memnun olurum.”

Yürüyerek gidersem yüz küsur kilometreydi. Şansım yaver gittiği takdirde akşam vakti varırdım Berlin’e.

“Elyas Schwarz, senden nefret ediyorum!”

Sözlerim onu çok incitmiş gibi kalbine götürdü elini.

Göz lazerleri neden insanın düşmanını filmlerdeki gibi ortadan ikiye bölmüyordu ki?

Elyas, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolana kadar dik-

katle baktı bana. “Of!” deyip saçını düzeltti. “Benimle motosiklete binmek o kadar mı kötü?”

Tek kötü yanı sağduyumun son kırıntısını da kaybedecek olmam...

Omzumu silkip yere baktım.

“Tamam, hadi,” dedi nazikçe. “Sen bu konuyu uzattıkça her şey daha kötüye gidecek.” Kaskı bana uzattı.

Bir kaska bir de ona baktım. “Tamam,” dedim kaskı dikkatlice tutarak. “En azından sen kötü kokmuyorsun... Domenic’in tersine.”

“Domenic kötü mü kokuyor?” dedi gülmemek için kendini zor tutarak.

Yüzümü ekşitip başımı evet anlamında salladım.

“Sorması ayıp olmazsa neye benziyor?” Gidona tutunarak motosiklete bindi.

“Çürümüş samana.”

“Çürümüş samana mı?” dedi. “Kesilmiş odun gibi kokan taze saman gibi mi? Yoksa amonyak kokan eski saman gibi mi?”

“Amonyak kokulu olandan.”

“Bu, hiç de hoş bir koku değil gerçekten,” dedi başıyla onaylayarak. “Pekâlâ bebeğim. Keskin ve tatlı bir koku bir aşama sayılır değil mi?” Kaskını taktı. Ben de kıpkırmızı olmadan önce kaskı başımı geçirme şansı buldum. Bana elini uzattı. Derin bir nefes alıp kolunun üst tarafına tutunarak arkasına oturdum. Lanet olsun! Çok dardı! Popomu olabildiğince geriye yerleştirdim. Bu rahatsız pozisyonda oturarak onca yolu nasıl gideceğime dair bir fikrim yoktu. Bacak kaslarımı epey zorlayacağım belliydi.

Sonra tutunacak bir yer olmadığını fark ettim. Yine!

Motosiklet sürücüsüne tutunarak seyahat etmek istemeyenleri savunacak bir siyasi lobi falan yok muydu? O an, böyle bir örgüt kurmaya karar verdim.

Elyas, motoru çalıştırdı. Motorun gürültüsü ürküttü beni. Deli

gibi tutunacak bir yer aradım. Bir şeye tutunmam lazımdı yoksa patates çuvalı gibi düşecektim motosikletten.

Elyas, durup benim ne yapmam gerektiğini anlamamı bekledi. Muhtemelen salağın teki olduğumu düşünüyordu. Ya da daha kötüsü, ona sıırıslıkam âşık olduğumu. Şu hâlime bakıp da başka ne düşünebilirdi ki?

Oturma yerinin kenarlarına geçirdim parmaklarımı. Off, kaç yaşındaydım ben? On dört mü? En azından ben öyle hissediyordum.

“Hazır mısınız?” diye sordu Elyas. Başımı evet anlamında salladım.

Ayaklarımı ayak dayama yerlerine koyup Elyas’a dokunmamak için elimden geleni yaptım. Motosiklet ileri doğru hareket etti. Az kalsın düşüyordum. Panikle kollarımı Elyas’ın beline doladım. Elyas, bir anda stop edince ona doğru kaydım.

“Ah!” dedi Elyas. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Özür dilerim. Elimi debriyajdan çabuk çektim.”

Motosikletin ani duruşunun Elyas’ın söylediği gibi kazara olmadığını düşünerek nefes almaya çalıştım.

Ama bu şüphemi dile getirmedi. Geri kaymama fırsat vermeden motoru tekrar çalıştırıp uyarmadan hareket etti. Elyas’ın belini tutmaya devam etmemin daha akıllıca olduğunu düşündüm.

Domenic ile seyahat ederken bile motosiklete binmenin harika bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama Elyas’ın motosikletine binince bunun yüzyılın en yetersiz yorumu olduğunu fark ettim. Elyas ile motosiklet yolculuğu yapmak tam bir delilikti!

Elyas çok daha virajlı başka bir rota seçmişti eve gitmek için. Virajlar manzara ile ilgili dikkatimi çeken tek şey oldu. Aklım Elyas’ın karnıma değen sırtının ve bacak içlerime değen bacaklarının yarattığı histeydi. Hızlandıkça beline daha sıkı sarıldım. Bazen hız yapmasının tek sebebi buymuş gibi geliyordu bana.

Gerekçe göstermek zorunda olmadığım için ona iyice sokuldum, tıpkı bu sabah kalkmadan önce yaptığım gibi. Dönüş yolunun, geliş yolundan beş kat daha uzun sürmesini istediğimi itiraf ettim kendime. Gözlerimi kapatıp en sevdiğim kokuyu içime çektim. Elyas ile uçuyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Gözümü ne zaman kırsam dikiz aynasındaki gözlerini görüyordum. Gözlerimiz ne zaman buluşsa bana gülüyordu. Bunu kaskının siperliğinden gördüğüm gözlerinin şeklinden anlıyordum. Ondan bir bakış daha çaldığımda parmaklarının ellerimi okşadığını hissettim, birkaç saniyeliğine. Sonra elini tekrar gidona koydu. Dokunduğu yer karıncalanmıştı yine.

Yarım saat sonra, Elyas tarlaların arasından geçen bir yola girdi. Motosikleti durdurup motoru susturdu.

“Bir şey mi oldu?” dedim.

“Hayır, her şey harika.” Yüzünde bir gülümseme ile sıcaklığını da yanına alıp beni yalnız bırakarak motosikletten indi. Düşmemi engellemek için gidonu tutmaya devam etti ama.

“Neden durduk?”

Omzunu silkti. “Motosikleti kullanmak isteyeceğini düşündüm.”

Ben? Kullanmak? Bu acayip şeyi mi? Ah, hayır! Hiç beklemeden başımı iki yana salladım.

“Göründüğünden daha kolay.” dedi.

“Motosiklet kullanmayı bilen biri için bunu söylemek kolay,” dedim. “Ayrıca herkes nerede kaldığımızı merak edecek.”

“Onlar çoktan tepeleri aştılar. Bizden çok uzaktalar şu anda,” dedi. “Hadi öne geç.”

“Hayır Elyas. Gerçekten hayır.”

“Sadece biraz öne kay. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Sonrasında motosikleti kullanıp kullanmayacağına karar vermek tamamen sana kalmış.”

“Bilmiyorum,” dedim altımdaki motosiklete bakarak ama Elyas’ın cesaretlendirici gülümsemesi ve onun önünde pısıriğın teki durumuna düşmek istememem sonunda galip geldi. İleriye kaydım. Bacaklarım havada kaldı. “Ah, bacaklarım yere bile değmiyor!”

Elyas, iç çekip arkama oturdu. Karnı hafifçe sırtıma değdi. Bütün vücudum ürperdi.

Kaskını çıkardı. “Ayakta durmayacaksın. Motosikleti kullanacaksın.”

“Bu açıklama çok faydalı oldu gerçekten.” dedim düğmelerle dolu gidona bakarken. Bu şeyi aya uçurabilir miydim acaba?

“Öncelikle, panik yapma,” dedi. “Ben arkanda oturuyorum. Acil bir durum olduğunda ayaklarımı yere koyarım.”

Elyas hemen arkamda oturuyordu. Ben panik yapmayacaktım da kim yapacaktı? Off!

“Hayır, gerçekten, yer değiştirecek iyi olacak.” dedim hiç düşünmeden.

“Emely,” dedi. “Derin bir nefes al. O kadar da kötü değil. Sadece kontrol paneline bak. Hâlâ huzursuz hissedersen yer değiştirebiliriz tamam mı?”

İçimden sızlanıyordum ama başımı tamam anlamında salladım. Ellerini uzatıp kaskımın bantlarını açarak başımdan çıkardı. “Daha önce iki tekerlekli bir şey kullandın mı?” diye sordu ellerini kalçasına koyarak.

“Bisiklet dışında bir şey mi demek istiyorsun?” dedim yüksek sesle.

Omzumun üzerinden kontrol paneline bakmak için başını yavaşça eğip güldü. Kalp atışlarım hızlandı. Yanağını saçımda hissediyordum.

“Güzel. O zaman bir başlangıç dersiyle adım adım ilerleyeceğiz. Tamam mı?” Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi sakin konuşuyordu. Nefes alıp başımı tamam anlamında salladım.

“Pekâlâ,” dedi. “Gaz, sağ elinin altında ama sen zaten bunu biliyorsun.”

“Evet.” Dedim, *başlangıç* kısmını ciddiye aldığını görüp mutlu oldum.

“Tamam, sol eline baktığında küçük bir el freni gibi görünen bir şey hissediyor musun?”

“Bu, debriyaj değil mi?” diye sordum. Motosikletle yapılan iki seyahatten sonra öyle görünüyordu en azından.

“Söylediğin kadar bilgisiz değilsin.” dedi.

“Hayır, öyleyim!” dedim. Daha ileri seviyedeki bilgilere geçmesinden korkuyordum. Gidona baktım ama aradığım şeyi bulamadım. “Vites kolu nerede?” diye sordum.

“Sol ayağının altında,” dedi benimle birlikte aşağı bakarak. “Şu manivelayı görüyor musun? O, senin vites kolun. Ayağını bir kez üstüne koy.”

Şaşırdım. “Böyle mi vites değiştiriliyor?”

“Evet. Alışmak için biraz zaman gerekiyor ama eğer vitesli bir araba kullanabiliyorsa bunu kullanmayı da çabuk öğreniyor insan.”

“Eğer mi?” Yutkundum.

“Vitesi her seferinde bir üste ya da bir alta alabilirsin. Yani birinci vitesten üçüncü vitese çıkabildiğin arabalardaki gibi değil. Şu anda vites boşta,” diyerek devam etti. “Eğer manivelayı ayağınla aşağı itersen birinci vitese takmış olursun. Yukarı itersen ikinci ve üçüncü vitese çıkarsın. Ama başlamak için birinci vitese takmak yeterli.”

Başımı tamam anlamında salladım. Başlangıç dersinin teori kısmını anlamıştım. Uygulama kısmı daha zor görünüyordu.

“Çok iyi.” dedi dikiz aynasından bana göz kırparak.

“Bu da fren,” dedi ayağımın üzerinde durduğu pedalı göstererek. Ayağımı frende tutmak hiç de kötü bir fikir değildi. “Tamam, bu anlattıklarım en önemli kısımdı. Hadi şimdi motoru çalıştıralım.”

“Ne?” dedim. Beni ter bastı.

“Şimdi çalıştırıyoruz.” dedi.

Kusacak gibi hissettim ama arkamdan gelen ayartıcı sese kulak verip motoru çalıştırdım.

“Şimdi biraz gaza basıp hisset.”

“Delirdin mi sen?”

“Endişelenme. Vites boşa. Bir şey olmaz.”

Elyas gerçekten de cesurdu. Derin bir nefes alıp gaza basmak için elimi döndürdüm. Motor gürledi.

“O kadar hafif çevirme,” dedi. “Korkma, daha fazla çevirebilirsin.”

İç çekip bana söyleneni yaptım.

“Gücü hissedebiliyor musun?”

Gözlerimi kocaman açarak başımı evet anlamında salladım.

“Korkmana gerek yok. Harekete geçeceğimiz zaman bu kadar gaz vermen yeterli.” dedi.

“Yirmi dört saat daha çalışmadan bunu yapmayı aklımızdan bile geçirmemeliyiz belki de!”

Güldü. Hâlâ sakindi. “Sana güvenim tam. Yapabilirsin.”

“Ya Andy’nin motosikletini bozarsam?”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi. “Unuttun mu yoksa? Ben tam arkanda oturup seni izleyeceğim.”

Tam arkamda oturduğunu nasıl unutabilirdim ki? Asıl, motosiklette oturduğumu unutmaktan korkuyordum.

Elyas, kaskımı almak için eğildiğinde motosiklette oturduğumu hissettim. Kaskı bana verdikten sonra kendi kaskını da alıp başına taktı. “Şimdi debriyajı sık.” dedi. Kaskımı giyip dediğini yaptım.

“Tamam, şimdi motoru birinci vitese tak ama debriyajı *henüz* bırakma. Ben söyleyince bırakacaksın tamam mı?”

Başımı salladım. Ayağımı manivelaya koyarken titredim. “Aşağı doğru değil mi?”

“Aynen öyle.” dedi. Motorun sesi değişti. Korkutucuydu.

“Oldu mu?” diye sordum.

“Evet,” diyerek onayladı. “Çok iyi! Şimdi debriyayı sıkmaya devam et.”

“Elyas,” diye başladım söze. “Sormamam daha akıllıca olur biliyorum ama protokol gereği soruyorum: Debriyayı bırakırsam ne olur?”

Güldü. “Kötü bir şey olmaz,” dedi. “Sabah hareket ederken stop edişimizi hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. Vücudunun benim vücuduma yapışmasıyla sonuçlanmıştı. Bunu kolay kolay unutmayacaktım.

“Aynı şey olur,” dedi. Rahatladım ama sonra devam etti. “Ama korkup gaza basman riskli olur. Sağa sola yalpalanabiliriz. Yalpalamak istemeyiz değil mi?”

Hayır, kesinlikle yalpalamak istemeyiz! Debriyayı tutmaktan elim yorulmuştu. Sanki bir el bombası tutuyordum.

“Seni telaşlandırmak istemedim. Sadece debriyayı tut. Hiçbir şey olmaz. Tamam mı?”

“Hey... Elyas...” diye kekeledim. “Tekrar düşündüm. *Sen kullanıyorsun!*”

Elyas, gülüp başını iki yana salladı.

“Benimle dalga geçmeyi bırak.”

“Seninle dalga geçtiğimi mi düşünüyordun? Meleğim, bu konuda seninle asla dalga geçmem.”

“Niye gülüyorsun o zaman?”

“Gülüyorum çünkü çok tatlısın.” diye fısıldadı.

Homurdandım. “Korkudan altımı ıslatınca da tatlı olduğumu düşünecek misin bakalım!”

“O zaman bile tatlı olduğunu düşüneceğim.” dedi.

Yanaklarım yanıyordu. Neyse ki kask sayesinde yanaklarım görünmüyordu.

“Şimdi.” dedi daha da yakınımaya kayarak.

Ah, gerçekten de altımı ıslatacağım!

Aklım Elyas’ın bana bu kadar yakın oturmasıyla o kadar meşguldü ki tutmak için elini karnıma koyduğunda örgüt kurma projemle ilgili yeni bir karar aldım. Tutunacak yer! Bu şeylerin tutunacak yerlerinin olması şarttı!

Bütün vücudum karıncalanmıştı. Kalp atışlarım otomatik olarak hızlandı. Gözlerimi kırıştıtırıp iki yanına baktım.

“Ne oldu?” dedi.

“Karıncalar...” diye mırıldandım. “Her yerimde karıncalar geziyor gibi hissediyorum.” Bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince irkildim.

“Karıncalar mı?” dedi Elyas.

“Uzun... Uzun hikâye.” dedim hemen. Şimdilik tatmin etti onu çok şükür.

“Tamam,” dedi konumuza dönerek. “Şimdi debriyayı yavaşça bırak.”

Bir an motosikleti yalpalatmaktan korkup panik yaptım. “Bırakmamam gerektiğini sanıyordum.”

“Motosikleti hareket ettirebilmen için bırakman gerekiyor,” dedi. “Araba kullanırken olduğu gibi, sadece elini gevşet ve kavrama noktasını bulduğunda orada tut.”

Yutkunup derin bir nefes aldım ve sonra da titreyen parmaklarımla debriyayı çevirdim. Kavrama noktasını gerçekten de hissedebiliyordum. Elyas haklıydı. Araba kullanmak gibiydi, sadece ayağınız yerine elinizi kullanıyordunuz.

“Fark ettin mi?” dedi. Başımı evet anlamında salladım. “Motosikletin ivme kazandığını fark ettikçe biraz daha gevşek tut debriyayı.”

“Senin ayakların hâlâ yerde ama!” diye bağırdım.

“Sorun yok, Emely. İnan bana.”

Her şeyi gayet iyi anlamıştım ama kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Gazı dikkatlice çevirip motosikletin ilerleyişini hissettim.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

“Tamam, şimdi debriyajı yavaşça bırak.” dedi ilk birkaç yüz metreyi sarsılarak gittikten sonra. Söylediklerini yaptım. Motosikletin stop etmemesi ya da yalpalamaması beni çok sevindirdi.

“Biliyordum. Sen doğuştan yeteneklisin.” diye bağırdı Elyas.

Kaplumbağa hızıyla ilerliyorduk. Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. İlk gençlik yıllarımda şu küçük motosikletlerden bile kullanmamıştım hiç.

Yaklaşık beş yüz metre sonra motosiklet benim için bir sorun olmaktan çıkmıştı. Asıl sorunum Elyas’tı. Daha doğrusu karnımı nazikçe okşayan başparmağıydı. Tüm tenime yayılan karıncalanma kafamı karıştırıyordu.

“Evet? Nasıl buldun?” dedi.

“Güzel...” dedim.

Güldüm ama Elyas’tan tedirgin bir “Ha?” geldi cevabıma karşılık.

Kast ettiği şey başparmağı değil de motosiklet kullanmak mıydı?

“Yani bir kere öğrendikten sonra motosiklet kullanmak güzel olsa gerek,” diyerek açıklama yaptım. “Şu anda yavaş ilerliyorum. Alışmak zaman alıyor.”

“İstersen daha hızlı kullanabilirsin. Başlangıç için çok iyisin.”

“Daha hızlı mı? Delirdin mi sen?”

Güldü. “Her şey yolunda Emely. İstedğin gibi kullanabilirsin.”

Tarlaların arasında beş dakika daha sarsılarak ilerledik. Sonra bir gün için bu kadar yeter diye düşündüm. Hiçbir yere çarpmamayı başarmıştım. Şansımı daha fazla zorlamak istemiyordum.

Ben fren yapmaya başlayınca, “Durmak mı istiyorsun?” dedi. Başımı evet anlamında salladım o ayaklarını yere koyarken. “Emin misin? Çok iyi gidiyordun ama.”

“Kötü bir şey olmadan dursam iyi olur.” dedim kontağı kapata-

rak. Motor durduğu an oturduğum yerde doğrularak rahat bir nefes aldım. Gerçekten de bu şeyi bozmadan kullanmıştım. İnsanın kendini şaşırtması eğlenceli bir şeydi.

“Bence kendini hafife alıyorsun. İlk deneme için harikaydı. Şöyle söyleyeyim. Benim ilk bir saatlik eğitimim sonrası gösterdiğim performanstan çok daha iyiydi seninkisi.” dedi.

Benim kadar yetenekli olmaması ve eğitmeninin de benimkisi kadar seksi olmamasından, diye düşündüm.

“Tamam o zaman, duralım,” dedi. “Ama bir koşulla.”

“Dur tahmin edeyim. Bu koşulun senin dudaklarınla benim de ya-nağımla bir ilgisi var mı?” Elyas öne geçsin diye motosikletten indim.

Güldü. “Hayır. Benden ikinci bir ders daha alman koşuluyla diyecektim.” Boynunu kaşıdı düşünceli düşünceli. “Ama sen şimdi şu yanaktan öpme konusunu aklıma getirince...”

Gülüp onun hayal ettiğinden farklı da olsa dileğini yerine getirmeye karar verdim. Kaskı başımdan çıkarıp onun yanak hizasına ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldim ve kaskının siperliğinin üzerinden öptüm onu.

“Emely...” Ben tekrar topuklarımın üzerinde dururken iç çekti. “Sen beni öldüreceksin.”

“Önce sen beni öldürmezsen tabii.” Kaskımı tekrar takıp omuzlarına tutunarak arkasına oturdum. Sıcak sırtı karnıma değdi. Parmaklarımla yanlardan nazikçe tuttum onu. Kazağının üzerinden kaburga kemiklerini hissedebiliyordum.

Dikiz aynasından bana bakarken yakaladım onu. Öyle söylediğim için kendime vurmak istedim. Ama bu benim kontrolümde olan bir şey değildi. Bana yaklaştığı an beynim ve bedenim otomatik olarak kasılıyordu.

“Benden uzakta oturmaya devam mı edeceksin yoksa debriyajı elimden kaçırayım mı?” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Kasten yaptığını *biliyordum!*”

Güldü. “Hazır mısın?”

“Hayır, bekle,” dedim sersemliğimi üzerimden atıp başına vururken. “Tamam, şimdi hazırım.”

Güldü. Bileklerimden tutup kollarımı beline doladı ve motoru çalıştırdı. Otuz dakika sonra Alex’in oturduğu apartmanın önündeydik. Alex’in cipten eve çıkardığı eşyalarımı almak için yukarı çıktık. Sonra Elyas beni motosikletle yurda bıraktı.

Yurdun önüne geldiğimizde oturduğum yerden yavaş hareketlerle kalktım çünkü ayaklarımı yere bastığım an yolculuğumuz sona erecekti.

Elyas, yerinde kaldı. Kendi kaskıyla birlikte benim kaskımı da çıkardı. Rüzgâr, tarçın rengi saçlarının birkaç tutamını havaya kaldırıp dalgalandırdı. Bu sabah karşımda gördüğüm uyuyan meleği hatırlattı bana bu görüntüsü.

Gözümü ayırmadan ona baktığımı fark edince bakışlarımı yere çevirdim. “Eminim motosikletinin geri dönmesini beklerken epey endişelenmiştir Andy.”

“Haklı olabilirsin.” Elyas, elini saçlarında gezdirip motosiklete baktı. “Beşinci kez aramadan motosikleti teslim etsem iyi olacak.”

“Selam söyle.”

“Söylerim.”

“Bayan ayağa da selam söyle.”

Espirime güldü. Sonra yüzü ciddileşti. Ama bakışları yumuşaktı. Her zamankinden daha yumuşak. Gözleri gözlerimin içinde yandı. İstedğim tek şey, o gözlerin içine dalıp bir daha yüzeye çıkmamaktı. O gözlerdeki girdabın, beni ayaklarımın altındaki yeri unutturana kadar içine çekmesini istiyordum. Ama küçük bir parçam, inanılmaz derecede zayıflamış o küçük parçam, saldırmasına engel olmayı çalışsam da isyan ediyordu.

“Emely... Ben...” dedi fısıldayarak. O da en az benim kadar tutuk hissediyor gibiydi.

“Sen?” dedim ben de aynı şekilde fısıldayarak. Ne söylemek istiyordu?

“Ben... Ben...” Boğazını temizleyip başka tarafa baktı. “Gitmem gerek.”

“Elbette.” dedim yere bakarak. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra onun iç çektiğini duydum. “Teşekkürler.”

Ona baktım. “Ne için?”

“Geldiğin için. Beni çadırdan atmadığın için. Hiç hak etmediğim hâlde bana bir şans verdiğin için ve seni çok korkutsa da motosikleti kullandığın için.”

Söyledikleri değildi beni etkileyen. Nasıl söylediği. Sadece tonlaması bile nefesimi kesmeye yetmişti.

Parmak uçlarıma yükselip yumuşak yanağından öpmek için ona doğru eğildim. Dünya geri planda kaldı, bir anlığına her şey durdu. Ben daha ne yaptığımın bile farkına varmadan bitmişti. Kalbim deli gibi çarparken tekrar topuklarımın üzerine bastım.

Elyas’ın gözleri kapalıydı. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir sürenin sonunda gözlerini kırptırdı.

“Bu... Bu... Neydi şimdi?” diye kekeleydi.

Alt dudağımı ısırdım. “Yanaktan bir gagalama olabilir mi?”

“Peki, bu... Bunu hak etmek için ne yaptım?”

“Ben motosikleti kullanırken bana gülmedin ve seks lafı etmeden arka arkaya bir sürü cümle kurdun.”

Elyas bana baktı. “Hımm...” dedi. “Bir şeyler söyleyip her şeyi mahvetmeden gitsem iyi olacak.”

Gülüp başımı tamam anlamında salladım.

“İyi uykular Emely.” diye fısıldadı kaskını başına geçirmeden önce.

“İyi geceler Elyas...”

Motoru çalıştırıp tekrar bana baktıktan sonra uzaklaştı. Orada öylece dikilip arkasından baktım. Sonbahar rüzgârında sürüklenen bir kâğıt kadar hafif hissederek başımı başka tarafa çevirdim. Sonra merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı açınca Eva selamladı beni. Çantamı boşaltırken sorularının hangi birini cevaplayacağımı şaşırdım. Sadece beni ve Elyas'ı ilgilendiren detayları kendime sakladım.

Eva, bir saat sonra Nicolas ile buluşmak için Purple Haze'ye gitti. Ben de biraz huzura kavuştum. Yatağıma uzanıp sonraki iki saat boyunca yerimden bir milim bile kıpırdamadım. Beynim çalışıyor, düşünceler tekrar tekrar dönüyordu kafamın içinde. Cuma gününden beri yaşadıklarımı en ince ayrıntısına kadar tekrar gözden geçiriyordum. Hayır, sadece gözden geçirmiyordum o ayrıntıları. Yeniden yaşıyordum. Onları bir kez daha yaşamak için beni tepeden tırnağa sarmalarına izin veriyordum.

Yine de her şeyin bu kadar güzel olmasına rağmen içimde bir huzursuzluk vardı. Sanki içimdeki mutluluk hissi yalan söylüyor-muş ve ben sanki bir uçurumun kenarındaki kayalıkların ucunda duruyor gibiydim.

Yan dönüp yanağımı elimin üstüne koydum. Şu anda Elyas ne yapıyordu acaba? Hâlâ Andylerde miydi yoksa eve mi gitmişti? Eve gittiyse şu anda bir melek gibi yatağında uyuyor muydu? Tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Dizüstü bilgisayarımın mesaj sesi gelince iç çektim. Beni yataktan kaldıracabilecek tek ses. Eve geldiğimde beni bekleyen bir mesaj olmamasına şaşırmıştım. Luca bir süredir yazmıyordu.

Bilgisayarıma uzandım. Bağdaş kurup bacaklarımın üstüne koydum.

Sevgili Emely,

Daha önce yazamadığım için özür dilerim. Ben de bir geziye çık-

mıştım. O yüzden sana daha önce yazma fırsatı bulamadım. Kamp yapmaya gittin öyle mi? Doğru anladıysam çadırın olmadığı hâlde gittin değil mi?

Bana itiraf etmek istediğin bir şey var mı?

Hayır, gerçekten. Nasıldı? Korktuğun şeyleri yaşadın mı?

Bana gezinden bahset.

Aklıma gelmişken senin bir kalp krizinden sorumlu olduğunu söylemek zorundayım. Evet, doğru okudun. Bana, "Keşke sen de gelsen." diye yazdığında ne olacağını umuyordun ki?

Okurken az daha elimdeki kahve kupasını düşürüyordum. Bir daha böyle güzel bir şey yazmadan önce kalbime acıyıp bana önceden haber ver lütfen!

Bütün hafta sonunu, gelmemi dilemekle kalmayıp beni davet etseydin neler olurdu diye düşünerek geçirdim. Aramız nasıl olurdu? Belki de beni davet ettiğine pişman olurdun. Ya da bu gezi olumlu anlamda unutulmaz bir deneyim olur muydu bizim için?

Keşke seninle olup sorularımın cevaplarını kendim öğrenebilseydim.

Ankete verdiğin cevaplar için teşekkürler. Benim için çok bilgilendirici oldu. Sen de benim cevaplarımı öğrenmek istediğini söylemişsin. İşte cevaplarım:

En sevdiğin renk: Turkuaz ve mavi. Son zamanlarda bir de kahverengiyi seviyorum ama bunu açıklamak zor.

En sevdiğin çiçek: Bu soru bence kadınlar için hazırlanmış bir soru. Sen günebakanları seviyorsun demek? Ben de seviyorum onları. Artık ne zaman bir günebakan görsem seni düşüneceğim muhtemelen.

En sevdiğin hayvan: Neden sadece köpekler? Ben kedileri severim. Hem evcil hem de vahşi kedileri. Özellikle de siyah panteri hep çok sevmişimdir. Bir de penguenler! Penguenler çok komik!

En sevdiğin yiyecek: Sen tatlı olan her şeyi seviyorsun öyle mi? Çok ilginç... Ben de erişte severim. Bu konuda anlaşıyoruz. Bir de

Baileys'li dondurma! Çok severim. Sen biliyor musun o dondurmayı? Bilmiyorsan muhakkak denemelisin.

En sevdiğin alkolsüz içecek: Seninkiyle aynı. (Aklıma gelmişken çok iyi kahve yaparım.)

En sevdiğin alkollü içecek: Nadiren alkol alırım. İçtiğim zaman da genellikle bira içerim. Tipik erkek içkisi sanırım. İnsanların çilekli margarita ısmarladığına da şahit olmuşluğum var. Oldukça güzel bir içkiye benziyor.

Dinin: Ben de ateistim.

Gündoğumu mu günbatımı mı? Seninle birçok günbatımını birlikte geçireceğimizi umuyorum.

Balayını nerede geçirmek istersin? Şoke oldum Emely! Senin gibi bir kadının evlenmeyi düşünmemesi hayret verici. Sebebini sorabilir miyim?

Balayımı nerede geçirmek istediğime çok kafa yormadım ama gelecekteki eşimle bu konuda anlaşacağımızdan eminim. O nereye gitmek isterse.

İlk kez nerede öpülmek istersin? Ah, lütfen ama. Bu nasıl bir tuzak böyle? Ha, ha. Şaka şaka.

Aslında seninle aynı fikirdeyim. Doğru insanı öpüyorsan her yer güzel.

Birine yalan söyledin mi hiç? Ben de hayır diyorum.

Kişisel amaçların: Hükümeti devirip dünya barışını sağlamak mı? Senin amacın bu mu? Okuduğumda çok güldüm. Tam sana göre bir amaç. Hem de zannettiğinden daha uygun.

Bunu tek başına yapamayacağına göre doğal olarak ben de yanında olacağım.

Gelelim diğer amaçlarıma... Aslında şu anda tek bir amacım var. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?

Küçük bir ipucu: E harfi ile başlayıp mely ile bitiyor.

Kulağa aptalca geliyor değil mi? Yine de doğrusu bu. Seni aklımdan çıkaramıyorum Emely.

Uyurken hangi pozisyonda yatarsın? Karın üstü ya da yan dönerek yattığını yazmışsın.

Karın üstü derken benim karnımın üstünü mü kast ediyordun? Ne zaman istersen!

Ben genelde yan dönerek yatıyorum. (Karnımın üstünde yatma teklifimi kabul edersen o zaman tabii ki sırtüstü yatacağım.)

İşte böyle aşkım. Sana harika bir gece diliyorum! Yine seninle olmadığım için benim gecem o kadar da güzel olmayacak.

Tatlı rüyalar. Senden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Luca

Hayal mi görüyorum yoksa bu mesaj gerçekten de diğerlerinden daha kişisel bir mesaj mı? Satır aralarının duygu yüklü olduğunu düşündüm. Benim de paylaştığım duygular.

Başımı iki yana salladım. Böyle hormonal dengesizlikler yaşarken bu mesajı gereğinden fazla incelememeliydim.

Yine de yüzümdeki gülümsemeden kurtulamadım ve hemen cevap yazdım ona.

Selam Luca,

Hemen yazamaman sorun değil. Böyle güzel mesajlar yazman uzun sürüyorsa istediğin kadar açabilirsin aray. Bu hafta sonu ne yapmakla meşgul olduğunu sorabilir miyim?

Ankete verdiğin cevapları beğendim. Yağ çekme konusunda iyi iş çıkarmışsın, hakkını vermeliyim. Başarılıydın!

Kahverengi en sevdiğin yeni renk öyle mi? Kahverengi, çevrecilerin en sevdiği renktir. Luca, sen bir çevreci misin? Gördüğün gibi

sana açıklama şansı vermiyorum çünkü çok heyecanlıyım! Ve penguenler. Evet, evet, evet. Penguenler! Harika hayvanlar onlar ama vahşi kediler biraz korkutucu bence. Ne zaman onlarla ilgili bir belgesel izlesem böyle büyük hayvanların kaçma şansı olmayan bir avı olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Dehşete düşürücü!

Baileys'li dondurmadan bahsetmen komik. Tüm bu ortak yönlerimizle beni korkutuyorsun ama kesinlikle benim de en sevdiğim dondurma o.

Tatlı şeyleri sevmemi neden o kadar ilginç buldun?

Evlenmeyi düşünmememin birkaç sebebi var. Birincisi ve en önemlisi bu annemin hatası. On yaşından beri evlilik konusunda başımın etini yiyor. Bir de insanların neden evlenmek zorunda olduklarını anlamıyorum. İki insanı birbirine bağlayan şey yüzük ve resmî bir belge olmamalı. Onları birbirine bağlayan şey aşk olmalı.

Elbette evlilik töreni, birlikteliğin resmileştirilmesi anlamına geliyor ama burada benim görebildiğim tek olumlu şey, perde kapandığında bana ne olacağına eşimin karar vermesi. Bunun dışında bir karşı savım daha var: Kim benimle evlenmek ister ki? (Bu, gerçek bir soru değil, söz sanatı. O yüzden cevabı bulmak için zamanını boşa harcama.)

Hükümeti devirip dünya barışını sağlamam için bana yardım etmek istiyorsun öyle mi? Süper! Aramıza hoş geldin! Çok fazla yardıma ihtiyacım olacak.

Karnında yatma teklifi cazip. Ona ihtiyacın olmadığı bir gece ödünç almak isterim.

Sevgili Luca, ben de sana tatlı rüyalar diliyorum. Aklıma gelmişken bu gece uyuyamayan tek insan sen olmayacaksın.

Yine de umarım biraz uyuma şansın olur.

Kampüsün uykusuzundan selamlar...

Emely

Diğer mesajlarıma baktım. Sınıf duyuruları, haberler, reklamlar... Sonra da gereksiz mesajları sildim. Bir mesaj sesi daha geldi bilgisayardan.

Sevgili Emely,

Mesajlarımı bir kez daha kontrol etmemin iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Oldukça geç oldu. O yüzden uzun mesajına yazacağım uzun cevabı yarın yollayacağım.

Bekletmeden sormak istediğim bir şey var. Bana kampta neler yaptığından bahsetmemişsin. Bunu bilerek mi yaptın? Benimle konuşmak istemediğin bir şey mi var? Yoksa yazmaya değer bir şey mi bulamadın?

Bu konuya hiç girmemen beni biraz şaşırttı.

Bir de bu gece neden uyuyamayacaksın? Umarım fazla meraklı görünmüyorumdur.

Sevgiler...

Luca

Bir de erkeklerin dikkatsiz olduğunu söylerler. Belki de sadece dikkatsiz olmaları gerektiğinde dikkatli oluyorlardır.

Sevgili Luca,

Evet meraklısın. Hem de haddinden çok. Bunu kötü anlamda söylemiyorum ama seninle ilgili tereddüt etmeme sebep olan tek şey bu. Dürüst olmak istiyorum: Sanırım bilinçli olarak bahsetmedim o konudan. Hem karmaşık hem de pek hoş olmayan bir konu. Kamp gezisi benim için küçük bir felaketti. Berbattı, feciydi. Neredeyse yani. Gittiğime pişmanım. Evde kalmalıydım.

Sana daha önce bahsetmedim ama orada biri vardı. Daha önce beni delirmenin eşiğine getirmiş biri. Onunla aynı çadırda uyuyup sonra da aynı motosikletle yurda dönmek zorunda kaldım. Dokunmak istemeyeceğin birinin beline sarılmanın ne kadar sevimsiz bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?

O geziyi hafızamdan silebilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin.

Seni davet etseydim ne olurdu? Bu sorunun cevabını bilmiyorum sevgili Luca ama gezi daha farklı geçerdi diye düşünüyorum. Bir şekilde daha iyi olurdu.

Belki bu sana biraz ani gelecek ve benim içime ne kaçtı bilmiyorum ama... Yüz yüze bir görüşme ayarlamaya ne dersin? Hem de yakın bir zamanda desem?

O zaman “ya şöyle olsaydı ya böyle olsaydı” tarzı sorulardan kurtuluruz belki de. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Daha neyi bekliyoruz ki?

Bu konuyu düşün ve kararını bana bildir.

İyi uykular...

Emely

“Gönder” tuşuna basıp ekrana baktım. Kelimeler zorlanmadan dökülmüştü satırlara. Mantiğımın sesi yazmıştı o satırları. Bana sürekli olarak kamp gezisinin benim sonum olacağını söyleyen ses.

Elyas’a âşık olmamalıydım. Asla. Hafta sonu olanların hiçbiri olmamalıydı.

Birdenbire neden bir görüşme ayarlama arzusu hissettiğimi bilmiyordum. Belki de çok geç kalmış da olsam bencilce kendimi kurtarma çabasına girmemdi bunun sebebi. Belki de Luca’nın Elyas gibi olabileceği fikrini tutunabileceğim son dal gibi görüyordum. Belki de üç ay yazıştıktan sonra birbirimizi gerçek hayatta tanıyabilmemiz için ikimize bir şans vermek istiyordum.

Boşluğa baktım ama bir cevap bulamadım. İçimde hepsinin karışımı olabileceğine dair bir şüphe uyandı sadece.

Bir süre sonra yatmak için hazırlanmak üzere banyoya gittim. Üstüme bir tişört geçirip yorganın altına girdim. Telefonumu hemen yanıma yastığa koydum. Sık sık kontrol edip durdum.

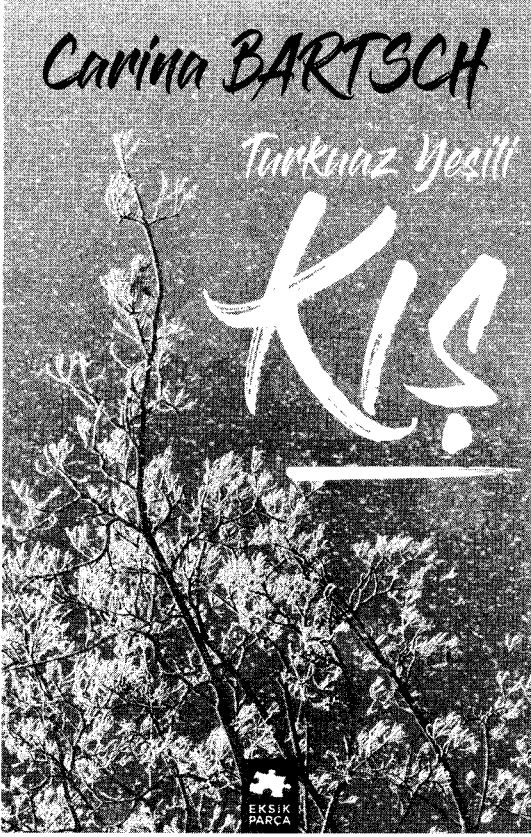
Yarım saat, bir saat, iki saat... Mesaj gelmedi.

Bir ara telefonu elime alıp bir cümle yazdım. Sonra telefonu kapatıp tekrar yastığın üstüne koydum.

Elyas neden mesaj yazmıyordu? Çadırda geçirdiğimiz geceden sonra, onu yanağından öpmemden sonra... Anlamıyordum.

Sabahın dört buçuğuna kadar bekledim ama cep telefonumdan hiçbir sesi çıkmadı. Bir gün, bir gece daha. Salı geçti, çarşamba, perşembe, cuma...

Telefonum sessizdi.

Turkuaz Yeşili Kış
Emely ve Elyas - İkinci kitap

Carina BARTSCH

1985 yılında Erlangen’de doğdu. Yazma tutkusu geç ama yoğun bir şekilde başladı. Bartsch, çocukluğundan beri keyif alarak yapacağı bir şeyin arayışı içindeydi. On iki yaşma geldiğinde sonunda bilgisayarının başına oturup ilk kısa hikâyesini yazdı. Birden yıllardır kalbinin ne için attığını fark etti. Bartsch, birkaç yazarlık yarışması kazandıktan dört sene sonra, ilk romanı *Kiraz Kırmızısı Yaz* ve ardından *Turkuvaz Yeşili Kış*’ı yayımladı.

Carina BARTSCH

Kiraz Kırmızısı Yaz

Aşk, var ettiğiniz her şeyi yerle bir edebilirdi. Aşk, bir insanın kendinden nefret etmesine sebep olabilirdi.

İlk aşkına ikinci bir şans verir misin?

İlk aşk unutulmaz ve bunu en iyi bilenlerden biri de Emely Winter'dır. Alaycı bir kişiliği olan edebiyat öğrencisi Emely, parlak turkuaz gözlü çocuk Elyas'ı yedi yıl sonra ilk defa görmesine rağmen dizlerinin titremesi onu unutamadığının en büyük kanıtıdır.

En yakın arkadaşının ağabeyi olan Elyas ise kızın hayatını alt üst etmiş, Emely'nin narin ruhunda ve kalbinde derin bir yara bırakmıştır. Emely, bu kalp ağrısı yüzünden Elyas'tan nefret eder. Aynı hayal kırıklığını yeniden yaşamak istemeyen Emely, ilgisini sanal ortamda tanıştığı gizemli çocuğa verir. Luca, duygu dolu romantik mesajlarıyla kızın kalbine dokunur fakat bir yabancıya âşık olmak gerçekten mümkün müdür?

/eksikparcayınları

/eksikparcayınları

www.eksikparca.com

786057 939807

32 TL

KDV'den muafır.